

BURMESE
CLASSIC
.com

မိုးမိုး
မိုးမိုး

မိုးမိုး

ကတိဝန်ခံကြီးကြပ်သူ
မောင်ခင်မောင်

*

ပန်းချီ
ဦးသောင်းဟန်

*

ဘလောက်
သောင်းလှ

*

သမိုင်းရှင်
ဒေါ်ခင်ပွဲနီရဲထိုက်

*

စာအုပ်ချုပ်
ခေတ်ဆန်း၊ ရန်ကုန်။

*

ပုံနှိပ်သူ

ဒေါ်သန်းဌေး (၀၄၃၆-၆) ဒေါ်ခင်ပွဲနီရဲထိုက်
အမှတ် ၁၅၂၊ သီ) မြန်မာ့ဂုဏ်ရည်လမ်း၊ ကန်တော်ကမ္ဘာ
ရုံးကုန်မြို့။

*

ထုတ်ဝေသူ

ဗိုလ်ဘရာ (ရဲဘော်သို့ကျပ်)၊ မုဆိုးစာပေ (၁၆၃၈ ၆)
တိုက် ၂၁၆၊ အခန်း ၂၁၊ ရန်ကင်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

ခင်နှင်းယု

ဘုရင်ခံမလိုချင်ပေါင်

၁၉၇၀-ခု၊ နိုဝင်ဘာလ
ပထမအကြိမ် ရိုက်နှိပ်ခြင်း
အုပ်စု (၅၀၀၀)
အစိုး ၃-ကျပ်

BURMESE
CLASSIC

မမေဒါ အဂ္ဂိက်အထိုးခံရခြင်း

“တုရင်ခံ မလိုချင်ပေါင်” ဝတ္ထုကို ခင်နှင်းယုသည် သူ၏ ခင်ပွန်းသည် ဒု-ဗိုလ်မှူးကြီး ကျော်သောင်း ဆေးရုံမတက်ခင် ကရေးသားပြီးစီးခဲ့၏။ သို့သော်ယခင်ဝတ္ထုများကဲ့သို့ ဒု-ဗိုလ်မှူးကြီးမှာ အသေးစိတ် ဖတ်ချိန်မရဘဲ ဆေးရုံသို့ တက်သွားရသည်ဟုဆိုသည်။ နှစ်ဖက်စွန်းသို့မရောက်ရန် စိစစ်ဖို့ ရှုမဝဦးကျော်အားတာဝန်ပေးခဲ့၏။

ခင်နှင်းယုဝတ္ထုများအား များသောအားဖြင့် ထုတ်ဝေနေကျ၊ ကျွန်တော်တို့ဇနီးမောင်နှံအဖို့ ခင်နှင်းယုဝတ္ထုများ ထွက်ရှိရပုံ အကြောင်းအရာကို အသေးစိတ် သိရှိပြီးဖြစ်သည်။ ဘာမဆို လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရေးတတ်သော စလေ ရှိသည့် ခင်နှင်းယု၏ ကလောင်ကို နှစ်ဖက်စွန်းသို့ မဆောက်အောင် ထိန်းသိမ်းနိုင်သူမှာ (အကိုကြီး) ဒု-ဗိုလ်မှူးကြီး ကျော်သောင်းသည်သာလျှင်ဖြစ်၏။

များသောအားဖြင့် သူ့ဝတ္ထုများသည် မျက်ရည် စက်လက်နှင့်ထွက်သွားရသည်ကများ၏။ ခင်ပွန်းသည်ကို မလွန်

ဆန်နိုင်၍ သူ့ဝတ္ထု၏စာသားများကို ဖြတ်တောက်ခံရတိုင်း ခင်နှင်းယုသည် မျက်ရည်ပေါက်ပေါက်ကျခဲ့ရ၏။

ယခုဘုရင်ခံမလိုချင်ပေါင် ဝတ္ထုမှာ မည်သည့်အာဇာတမှ မပါ။ အရိုးဆုံး အရှင်းဆုံးနှင့် အကွေ့အကောက် မရှိဘဲ၊ စင်းစင်းရေးသည်ဟု ခင်နှင်းယုက ရှုမဝဦးကျော်ကို ပြောပြ သည်ဟု ကျွန်တော်သိရသည်။ အချစ်ဝတ္ထုလည်း မဟုတ်ပါ ဟုဆိုသည်။

ကျွန်တော့်အနေနှင့် “ဘုရင်ခံမလိုချင်ပေါင်” ဝတ္ထုရှည်နှင့် အတူ မဂ္ဂဇင်းများ၌ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်းမပြုရသော “သက္ကလပ် တောလုံးကလေးနှင့် မနန်းပုံ” “အယ်လ်စီးရှင်း ပြဿနာ” “လွတ်လပ်စွာ ထောင်ကျနေသူ” တို့ကို ပူးပေါင်း ထုတ်ဝေ လိုက်ပါသည်။ “ကိုသောနု ဟောကအပြန်” ဝတ္ထုတိုမှာမူ ရှုမဝမဂ္ဂဇင်းတွင် ပါခဲ့သော်လည်း သီးသန့်စာအုပ် မထုတ်ရ သေးပါ။

၁၉၇၀ ခု၊ စက်တင်ဘာလ ၅ ရက်နေ့မှာမူ ဒု-ဗိုလ်မှူးကြီး ကျော်သောင်း ရှတ်တရက်ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်ခဲ့၏။ ကျွန် တော်တို့ဇနီးမောင်နှံမှာ ကြမ်းပေါ်တွင်လှိုမိ၍ ပင်ပိုင်မိ၏။

စက်တင်ဘာလ ၇ ရက်နေ့တွင်မူ ဒု-ဗိုလ်မှူးကြီး ကျော် သောင်းအား ဂူသွင်းမည့်နေ့ဖြစ်သည်။ မင်္ဂလာဒုံ စစ်ဆေးရုံ တွင် ခင်နှင်းယုသည် သူ့ သားမက်ဗိုလ်ကြီးထွန်းအောင်ကျော်၊ သမီး မိ၊ အရာဝန် ဒေါက်တာမမရီ၊ အမကြီး မမလေးတို့နှင့် အတူသစ္စာပန်းစည်းအဖြူကိုကိုင်၍ ကားပေါ်မှ ဆင်းလာ၏။ သူ့ကျန်းမာရေးကိုသိသော ကျွန်တော့်မှာ ရင်လဲမှာဘဲလိက်

လိက်၊ သူသည် ဖြည်းညှင်းစွာလျှောက်လာ၍ ခင်ပွန်းသည်၏ ရင်ခွင်လက်သို့ ပန်းစည်းကို တင်လိုက်စဉ် ခဏတွင် သူသည် နှုတ်ခမ်းကို ပြတ်မာတ် ကိုင်ထား၏။ ကျွန်တော့်မှာတော့ တေးမှုရပ်နေရင်းပင် အသက်ရှူရန်ခေတ္တမေ့သွားသလို ဖြစ် သွား၏။

ဒု-ဗိုလ်မှူးကြီး ကျော်သောင်းအား နောက်ဆုံး ဂူသွင်း ဖြုတ်နုသည်အထိ သူသည်မိုးရေထဲတွင်လက်အုပ်ချီကာမားမား ရပ်နေ၏။

ဆီရိုရိုရောက်မှ ကုတင်ပေါ်တွင် သူပုံရက်လဲကျ သွား သည်။

နောက်နေ့တွင် ကျွန်တော်သူ့ကိုသွားတွေ့၏။

“မနေ့က မေယုလဲကျသွားတော့မလားလို့ ကျွန်တော့်ရင် ထဲမှာ လိတ်လိုက်ရတာ” ဟု ကျွန်တော်က ၊ ။

“ဝိပဿနာ၊ သတိနဲ့ယှဉ်ပြီး တရားကိုမပြတ်မှတ်နေရတယ်၊ အမှတ်တရားသာ လွတ်သွားရင် ဒီနေရာမှာ မယုပုံရက်ကျမှာ ပေါ့၊ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ မိုးခင်မောင်၊ ဒီတခါလေ၊ မဗေဒ၊ အမှိုက်အတုံးခံရတာဘဲ။ ခန္ဓာကိုယ်ကိုတော့ ဆရာဝန်တွေကို ပုံအပ်လားပေမယ့် ယေဘုယျစိတ်ဓာတ်ကို ဝိပဿနာသတိနဲ့ ထိန်း ထားတယ်၊ ဗီလိုသာမထိန်းရင် တချိတ်အလဲပေါ့....”

သူ့ စကားအဆုံးတွင် ကျွန်တော်တုန်လှုပ်သွား၏။ အလင်း ရောင်ကိုလည်း လျှပ်ပျက်သလို ကျွန်တော်မြင်လိုက်ရ၏။ ထို အရာကား အဘယ်နည်း။

(၉)

ဝိပဿနာ

အကိုကြီးတို့ဇနီးမောင်နှံနှစ်ယောက်က တွေ့တိုင်းပြောပြ၍ ကျွန်တော့်နားမှာ မပြတ်သာ ကြားနေရသည်။ တရားတစ်ခုမှ မထိုင်မီ၊ ယခုမှ ဝိပဿနာတရား၏အနိစ္စမှာ ထိုမျှအစွမ်း ထက်ပါတကားဟု ဆင်ခြင်လိုက်မိသည်။

ဟုတ်၏။ တရားနှင့်သာ သတိမပြတ်ယှဉ်၍ မှတ်မနေလျှင် ယုံ့ယုံ့ မျှသောခင်နှင်းယသည် သူ့စကားလုံးအတိုင်း အချိန် အထိုးခံရခြင်းဖြစ်၍ ပုံရက်လဲမည်သာဖြစ်သည်။

သူ၏ချစ်လှစွာသော ခင်ပွန်းသည် ဗုဒ္ဓဗျူဟာကြီး ကျော် သောင်းသည် သူ့တိုင်းပြည် သူ၏ပြည်သူလူထု သူ၏တပ်မ တော်နှင့်စာပေအပေါ်တွင် သစ္စာကြီးသူဘယောက်ဖြစ်သည်။

ခင်နှင်းယသည်လည်း သူချစ်သော ဤတိုင်းပြည်၊ ဤ ပြည်သူလူထု၊ ဤတပ်မတော်နှင့် သူချစ်လှစွာသော စာပေ အပေါ်တွင် ခင်ပွန်းသည်နှင့် တပ်တူထပ်မျှ သစ္စာရှိစွာနှင့် သူ၏ ကလောင်ကို ကိုင်ဆောင်ရင်း၊ ကျန်းမာ ချမ်းသာစွာ တာဝန်ကို ဆက်လက် ဆောင်ရွက်နိုင်ပါစေဟု ဘုရားတောင်း မေတ္တာပို့သတည်း။

သာဝရမေတ္တာများဖြင့်

ခင်ပောင်

နန္ဒဝန်စာပေ

(၁၀)

“မေမေ...ဒီနေ့ငါးဘတ်ဝယ်လို့ ရခဲ့တယ်၊ ဒီမှာဈေးခြင်း၊ ငါးဘတ်တောင် တဆယ်ဈေးတဲ့မေမေရယ်၊ ခေါင်းပါးတည့် ချိန်တာ ငါးဘတ်သား ငါးဆယ်သားမှာ ခေါင်းကတဆယ် သားလောက်ရှိတယ်၊ ခေါင်းရယ်၊ အမျိုးရယ် ကပ်ပွန်းချဉ်ရွက် နဲ့ ချဉ်ရေချက်မယ်၊ အသားကို အကြေမေ့ပေတော့...”

ဆရာမ မြမြစိန်သည် သူဝယ်လာသောဈေးခြင်းတောင်း ကို မိခင်လက်သို့ အပ်လိုက်၏။ ပြီးလျှင် ပန်းကန်စင်ပေါ်၌ သတ္တု တမင်းချိုင့် လေးထောင်ပုံ သုံးခုကိုဖြင့် ကြည့်၏။ တမင်းချိုင့်အတွင်းတွင်အမဲသားပြုတ်ကြောနှင့် ထမင်းအပြည့် တွေ့ရသည်။ တမင်းချိုင့် လေးများကို လက်သုတ်ပတ်နှင့် သေသေချာချာချည်နှောင်လိုက်သည်။

“ဘမောင်ချိန်၊ လှမောင်ချိန်၊ သူ့ဘချိန်၊ လာကြစမ်း လွယ်အိတ် အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီလား၊ ကဲ...မင်းတို့ထမင်းချိုင့်

www.burmeseclassic.com

လာယူ၊ ကျောင်းကားလာရင် စောင့်စောင့်နေရတာ မေမေ မကြိုက်ဘူး၊ သွားတခါထဲအိမ်ရှေ့မှာတန်းစီစောင့်နေ၊ ကား လာ လာချင်း မင်းတို့ ကားပေါ် ချက်ချင်းတက်၊ ရော့ယူ သွားစမ်း....”

ကလေးသုံးယောက်သည် မြေစိန် အော်ခေါ်လိုက်သော အသံကြောင့် ပြေးလာကာ သူ့ရှေ့တွင် အဆင်သင့်ရပ်နေ ကြသည်။ မအေဖြစ်သူလက်ထဲမှ ထမင်းချိုင့်ကလေးများကို ဆွဲယူ၍ လွယ်အိတ်ကိုယ်စီနှင့် အောက်ထပ်သို့ ပြေးဆင်းသွား ကြသည်။

ဈေးခြင်းဘောင်းထဲရှိ ပစ္စည်းများကိုတခုစီချကာ ဟင်း ချက်ရန်ပြင်နေသောမေမေသည် သူ့ကိုလှမ်းကြည့်၏။

“စိန်စိန်ရယ်၊ ကလေးတွေကိုစကားပြောရင် တိုးတိုးသက် သာ ပြောပါ။ ခုနစ်သိန်းမအော်ပါနဲ့၊ ဟိုအငယ်ကောင် နိုးသွား အိုးမယ်၊ မောင်သန်းချိန်နို့တိုက်နေတာ ခုမှအိပ်သွားတယ်၊ ဒါနဲ့မောင်သန်းချိန်တို့ရော ဘာပါလဲ....”

မေမေက သူ့ထူးစံအတိုင်း သားမက်ကိုဦးစားပေးသော သဘောနှင့်မေး၏။

“ဘာပါရမလဲမေမေ၊ ငါးဘတ်ဆီမေ့ သူ့ကြိုက်ပါတယ်၊ ပြီးတော့သူ့ကြိုက်တဲ့ဒညင်းသီးဝယ်လာတယ်၊ အရေကျိုငယ်နဲ့ မိုးပျော်ငွေ့တံသီးစိမ်း မွေးမွေးထောင်းပြီး ဒညင်းသီးတို့နဲ့ဆို သူ့ သိပ်ကြိုက်တယ်၊ ဒညင်းသီးတောင် ပေါ်စ၊ဆိုတော့ ခို လက်မလောက်ကလေးတွေကို လေးလုံးတမတ် ပေးရတယ်၊ တကွဲဝိုဗီး ဝယ်လာတယ်၊ မနက်ရှုင်းလုံး ညစာရှုင်းလုံး သူတို့

ပေစေပေါ့၊မေမေလဲကြိုက်ဘယ်ပို လား၊ တို့စရာမှာငွေတကျပ် ဖိုးကုန်အောင်သုံးတယ်ဆိုလား....”

“ဪ...ငါက တ ခါ တ လေ ပုဇွန်ဆီပြန် သူ့ကြိုက် တတ်လို့....”

“ကြိုက်တတ်တာတော့ သိတာပေါ့ မေမေရ၊ တနေ့က ပုဇွန်ထုတ် ငါးကောင် နှစ်ကျပ်ခွဲကျတယ် မေမေ ယုံလား၊ အဲဒီတော့ ပုဇွန်ကိုတလမှာ နှစ်ခါလောက်ဘဲကျွေးနိုင်တယ်၊ သူ့ကျွေးရင် သူ့သားတွေက လှက်တွေ၊ စကားတတ်တွေ၊ ဖေဖေ့ကိုဘဲ ကျွေးတယ်၊ ကျွန်တော့်ကိုတော့ မကျွေးဘူးနဲ့၊ မေမေ့မြှေးတွေကိုပါ နေ့စဉ်လိုလို ပုဇွန်ကျွေးရရင် လဝက်နဲ့ ဗိုက်မှောက်နေရမှာ သူတို့လား တယောက်နှစ်ကောင်လောက် နဲ့ ဝမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီတော့ တလတခါလောက်စားရ တော် ဆေးပါ၊ မေမေ့သားမက်ကလဲ ရှည်တော်မူပါတယ်၊ ပုဇွန် တပိဏာကိုခြောက်ကျပ်၊ ခုနစ်ကျပ်၊ ပေါ်ချိန်က စားတော် မူပါဆို ဘာဖြစ်သလေး ညာဖြစ်သးလားနဲ့၊ ခုတဆယ်ဈေး ဖြစ်တော့မှစားလို့ အရသာရှိတော်မူတယ်....”

“ဟဲ့...ယောက်ျားဆိုတာ ဒီလိုဘဲပေါ့၊ ညည်းက အော် ကျယ် အော်ကျယ် လုပ်မနေပါနဲ့အုံး၊ နှစ်ဦးဟူတူရှာကြပေ မယ်လို့၊ သူ့ခမျာမျိုမကျဖြစ်နေမယ်၊ ဒါနဲ့မနက်ကအငယ် ဆိုးကောင်အတွက်ငါနို့ပျော်တော့ နို့မှန်တနေ့စာဘဲရှိတော့ တယ်နော် ညနေကျဝယ်လာခဲ့အုံး....”

“ဝယ်ခဲ့ပါ့မယ်မေမေရယ်၊ အဲဒီကောင်ကလဲ နို့ဖြတ်ခါမှ မိနို့သဲစို့ချင်တယ်၊ သမီးက မောင်ခိုဈေး အားမပေးချင်လို့

ဟိုနေက နို့မို့နဲ့ဝေတဲ့ ကော်မီတီလူကြီးတွေ သွားတွေတော့
 “ကလေးကို တနှစ်နဲ့ခြောက်လသားအထိဘဲ နို့မို့ပေးသယ်၊
 ခု ခင်ဗျားသားနှစ်နှစ်တောင်ရှိအောင် ကျွန်တော်တို့ ပေးလာ
 ခဲ့လို့၊ ခြောက်လတောင် လွန်လာခဲ့ပြီ”တဲ့၊ ဥပဒေနဲ့တောင်
 သမီးက ပြိုစွန်းနေသေးတယ်၊ “ဒါကြောင့် ခင်ဗျားဘယ်ရိုး
 မှာ အလုပ်လုပ်တယ်ဆိုတာ ထောက်ခံစာ ယူလာပြီး ပြရအုံး
 မယ်”တဲ့၊ ညနေကျ ကိုယ့်ဖါသားစာစားထဲကဝယ်လာခဲ့တော့
 မယ် မေမေ၊ ပုစွန်နဲ့ မာလေးရော...”

“အောက်ဆင်းကစားနေကြတယ်...”

ဒေါ်ငြိမ်းမယ်သည် သမီးဖြစ်သူကို ဘာမျှ ဆက်မပြော
 တော့ဘဲ၊ သူ၏မီးဖိုချောင်ကိစ္စကို စဉ်းစားလုပ်တော့သည်။ ကိုးနာရီ
 တွင် ထမင်းအပြီးစားကာ သမီးနှင့် သားမက် အလုပ်သွား
 ကြမည်ဖြစ်သည်။ သွေ့သွေ့ရာရာ ပါးစပ်က ဘာမျှမပြောပေ
 မင့်၊ မောင်သန်းချိန် သူ့ကိုယ်သော ဟင်းအတို၊ ငါးဖိရေကျို
 များနှင့် အားပါးတရစားတာမြင်လျှင် ဒေါ်ငြိမ်းမယ်သည်
 စိတ်ချမ်းသာ၏။ မြေစီနီမအားလျှင် သူ့ကိုယ်တိုင် ဈေးသွား
 ၏။ သူတို့ကရှာကျွေးသူများဖြစ်၍ သူကဆိုင်စားသူ ဖြစ်သည်
 တဲ့။ သူ့ကိုယ်သူသဘောပေါက်ထားသည်။ ယူဆထားသည်။

သားမက်နှင့် သမီး ရိုးသွားမှ ပုစွန်နှင့် မာလေးကိုရေချိုး
 ပေးကာနံနက်စာကျွေးရသည်။ ကလေးများကို ထမင်းကျွေး
 နေစဉ်ဖြစ်၍ အကြီး ယောက်ျားလေးနှင့်ယောက်နှင့် မိန်း
 ကလေးနှစ်ယောက်အတွက် ထမင်းချိုင့် ပြင်ပေးစဉ် ဖြစ်၍
 များသောအားဖြင့် ဝိအမဲသားကို နှပ်နှပ်စင်းကြော် ခရမ်း

ချဉ်သီးနှင့် ရော၍ အရေစပ်စပ်နှင့် နယ်ဖတ်စား၍လည်း ရ
 အောင်၊ ဟင်းအပြစ် ကျွေးရတိုင်း၊ သူ့စိတ်မကောင်း။

“ဖူးဖူး... ပုစွန်စားမယ်၊ ငါးကြော် ငါးကြော်...”

ကလေးဆိုသည်က ဘာမျှနားမလည် သူတို့စားချင်သည်
 ကိုသာစောင့်တတ်သည်။ ဒေါ်ငြိမ်းမယ်သည် ထိုအချိန်တွင်
 ရင်ထဲနှင့်တင့်တင့် ဖြစ်သွားတတ်၏။ ငါးခူပျားမှာ ပေါချိန်
 တွင် ခြောက်ကျပ် ခုနစ်ကျပ်ဖြင့် ရှားချိန်တွင် ကိုးကျပ်
 တဆယ်ဆိုသည်ကိုလည်း ဘာမျှမပြောချင်ပေ။ ငါးချင်းတူ
 သော်လည်း ငါးခူနှင့် ငါးကျည်းတွင် အာဟာရဓာတ်သည်
 ပါးစုတူငှါရှိပါသည်။ ငါးခူက ကျွတ်ကျွတ်ကြီး မကြော်ဘဲ
 တပတ်ရစ် ကြော်၍ဖြစ်စေ၊ ပုစွန်ကြော်ဖြစ်စေ၊ ရက်ခြား
 လောက် အသီးအနှံနှင့်ရော၍ ပြေးများကို ကျွေးချင်သည်။
 ဟင်းအာဟာရ ဖြစ်အောင် တခွက်ကောင်းချက်၍ ထမင်း
 ဗူးလေးနှင့်ပေးလိုက်ရုံသည်က မွဲဖိုးသွားရည်စာဖိုး ပေးသည်
 ထက် ကလေးများအဖို့ကျန်းမာရေးနှင့်သင့်တော်သည်။ ထို့
 ကြောင့်ပင် ထမင်းဗူးထည့်ပေးသောစနစ်ကို သူကလုပ်ခဲ့၏။

ပုစွန်နှင့်မာလေးကို ထမင်းကျွေးပြီး တရားအိပ်ခိုင်းရ၏။
 သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ထမင်းစားပြီး တရားတော့မိန်းချင်သည်။
 အသက် ငါးဆယ်ကျော် ခြောက်ဆယ်အတွင်း လူကြီးပိုင်
 ရောက်လာလျှင် နံနက်စာထမင်းစားပြီးချိန် အနည်းဆုံးနာရီ
 ဝက်လောက်တော့ အိပ်ရာပေါ်ထဲ၍ အနားယူသင့်သည်။
 မိုနို၍ နေသင့်သည့်။ သို့သော် နို့စို့အပါကနီး၍ လာပြန်

သည်။ သူသည်မြေးငယ်ကိုချီ၍ အောက်ခန်းသို့ဆင်းလာ၏။

“မသန်းဌေး ကယောက်ကော ပုမ...”

ပုမသည် ဒေါ်ငြိမ်းမယ်အသံကိုကြားမှ မီးဖိုမှပြေးထွက်လာ၏။

“ကြီးကြီးဌေး ဒီမနက် ဥပုသ်ဇရပ်သွားတယ်၊ ဘုန်းတော်ကြီးလဲဆွမ်းချိုင့်ပို့ရင်းသီလယူမယ်တဲ့၊ ဒါပေမယ့် ဒီနေ့ဇရပ်မှာတနေ့လုံးမနေဘူးတဲ့၊ မွန်းလွဲရင်ပြန်လာလိမ့်မယ်။ ကြီးကြီးငြိမ်း ကိစ္စရှိလို့လား...”

ပုမသည် ဒေါ်သန်းဌေး အစီအစဉ်ကို ချက်ချင်းခြာခြာပြောပြ၏။

“အေး... သူပြန်လာရင် ကြီးကြီးငြိမ်းတို့အိမ်တက် ငမာကူးလာပါလို့...”

“ဟုတ်ကဲ့... ဆက်ဆက် ပြောလိုက်ပါ၊ မယ်...”

ဒေါ်ငြိမ်းမယ်သည် မြေးငယ်နှင့်အတူ သူ့အိမ်ကို ပြန်လာသည်။ အိမ်ရောက်လျှင် ကော်ဖီတခွက်ကို ကော်ဖီမှုန့်ပေါ်ပေါ်ဖျော်၍ ဘီစကစ်တချပ်နှင့်အတူ အပါကိုသူကျွေးနေ၏။

ဒေါ်သန်းဌေး ဥပုသ်ဇရပ် သွားသည်ဆိုမှ ယနေ့ဥပုသ်နေ့မှန်း သူ့သတိပြုမိသည်။ သူ့မြေးငယ်ကို ကော်ဖီတိုက်နေစဉ်တွင်ပင် ဒေါ်သန်းဌေး ဖောက်လာသည်။

“အို... ကျမစိတ်ထဲ မသန်းဌေး ဒါလောက်မြဲ မြန် ပြန်လာမယ်မထင်ဘူး...”

“ကိစ္စလေးတခုက နာရီချိန်းသားလို့ ငြိမ်းရေ၊ ဒါကြောင့် မွန်းလွဲတယ်ဆိုပြန်လာတာ၊ ငြိမ်းဘာကိစ္စရှိလို့လဲ...”

ဒေါ်သန်းဌေးသည် ငယ်ငယ်ကခေါ်ဆလိုက် ခေါ်ငြိမ်းမယ်ကို ‘ငြိမ်း’ ဟူ၍ တလုံးတည်းခေါ်သည်။

“ကိစ္စကသိပ်အရေးမကြီးပါဘူး၊ မသန်းဌေးရယ်၊ ထူးစွဲအတိုင်းပေါ့၊ ခဏလေးအပါကို ကြည့်လိုက်စမ်းပါ...”

ဒေါ်ငြိမ်းမယ်သည် သူ့အိပ်ခန်းသို့ဝင်သွား၏။ ခဏကြာပြန်ထွက်လာ၏။ ဒေါ်သန်းဌေး၏အနားတွင် ထိုင်လိုက်ကာ သူ့လက်ဖဝါးလေးကို ဖြန့်ပြလိုက်သည်။

“ဟော... ငြိမ်းကလဲလေ ဝါမဝင်ခင်တုန်းက တပြားရောင်းသေးတယ်မို့လား...”

ဒေါ်ငြိမ်းမယ် လက်ဖဝါးပေါ်တွင် ဝင်းဝါနေသော ရွှေဂင်္ဂါးပြားလေးကိုကြည့်ရင်း ဒေါ်သန်းဌေးကမေးလိုက်၏။

“အင်းပေါ့၊ ဒီတော့ ကိုယ်လူချင်တဲ့ဝါဆိုသင်္ကန်းလေးလဲကပ်ရ၊ ပြီးတော့ အဲဒီတုန်းက ကျမဆီတပုဒ် တရားတဆယ်နဲ့ ဆွဲထားလိုက်ပေလို့၊ မိမိနဲ့စိန်တိုတရားနှစ်ဆယ်ချေး မသိလိုက်တာပေါ့၊ နို့ပို့ရင်လား...”

“ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်၊ အိမ်မလဲ တရားခြောက်ဆယ်နဲ့ တပုဒ်ဝယ်စားခဲ့ရသေး၊ ခုတော့ လက်လီးချွေး တပိဿာရှာ ကျပ်ခွဲဖြစ်သွားလို့ အသက်ရှူရ ချောင်လှည်းတယ် ငြိမ်းရေ၊ ရှေ့သ ဒါထက် ဈေးကျမယ်ဆိုတယ်...”

“ဪ... မသန်းဌေးရဲ့၊ သူတို့ရွာစာကို ဆိုင်စားနေတယ်ဆိုပေမယ့် အခါခပ်သိမ်း ကိုယ်လူချင်တုန်းချင်သရွေ့ ကိုယ်သုံးစွဲချင်သရွေ့ လက်ဝါးဖြန့်ခံပြီး မတောင်းချင်ဘူးလေ...”

“အမေလေးတူလိုက်လေငြိမ်းရေ၊ တူလိုက်လေ၊ ကျွန်မက ငြိမ်းလို့ပြေးကလဲမရှိ၊ အိမ်ပေါ်ပုမတယောက်ရှိနေလို့ပေါ့၊ သမီးကဘော့ မေမေလှူချင်ကလေး၊ စိတ်ချမ်းသာအောင် နေဆိုပေမယ့် ကိုယ့်အထုပ်လေးဘဲ ကိုယ်ဖြေစားချင်တာဘဲ၊ ငြိမ်းတို့ကျမတို့မှာ ကိုယ့်အထုပ်လေးကိုယ်ဖြေစားစရာ ရှိသေးလို့ ကံကောင်းတယ်အောက်မေ့၊ ဥပုသ်ဇရပ်မှာမှ လူစုံတွေ့ရတာ၊ ဘာမျိုးကျတော့ သားသမီးကလဲ ဆောင့်ကာ အောင်ကာနဲ့ ‘အစွားလုပ်တဲ့လူက ကိုယ့်ခြေးတောင် ကိုယ်ဆွဲဖေ’ လို့မေး၊ မရဘူးဆိုပြီး၊ နှုတ်ထွက်ကြမ်းတဲ့ သား-သမီးတွေနဲ့ တွေ့ရတဲ့မိဘဟေ့ပြည့်လို့၊ လူအိုချီအားကိုးချင်ပေမယ့် သားသမီးရှိသောလဲ လူအိုမျှကလက်မခံဘူး ငြိမ်းလူအိုတယောက်ဟာသူ ငြိမ်းချမ်းမှုကို သူတယ်လိုရွာချင်တယ်ဆိုတာ သူ့ဆန္ဒကို သူတဲသံဘာ၊ ကျမတို့လဲအိုလာမှသိတာမို့လားငြိမ်းရေ...”

ဒေါ်ငြိမ်းမယ်သည် ရှည်လျားစွာပြောပြနေသော ဒေါ်သန်းဌေးစကားကို ပြုံး၍ နားထောင်နေ၏။

“အတော်ဘဲလေ မော်လိနဲ့တွေ့ဘို့ တနာရီထိုးရင်မတင်မို့ လာလိမ့်မယ်၊ ပေါက်ဈေးနဲ့ ရောင်းခိုင်းလိုက်မယ်၊ နက်ဖြန် ရရင်ပြီးရောမို့ လားငြိမ်း...”

“ပြေးပြေးပါဘဲမသန်းဌေး၊ နက်ဖြန် ပုမဈေးသွားရင်သာ ပုဇွန်ထုတ်အရွယ် ခတ်လတ်လတ် ငါးဆယ်သားလောက်ဝယ် ခဲ့စမ်းပါလို့၊ ရော့ပုဇွန်အတွက် ငွေတဆယ်ယူသွားပါ...”

ဒေါ်ငြိမ်းမယ် လှမ်းပေးသော ငွေတဆယ်နှင့် ရွှေဒင်္ဂါးတပြားကို လှမ်းယူရင်း ဒေါ်သန်းဌေးသည် စကားဆက်ပြော၏။

“ကျမမှာလဲ ပုမရှိနေပေလို့၊ အိမ်ပေါ်ပြဿနာကရန်ကုန်မှာမလွယ်ဘူး၊ ပုမတောင် ဆွေးသားတော်နေလို့ ကျမဖြင့် လေခဏကဆုံးမရတယ်။ “ဒို့ ကိုယ်ကျိုးမဟုတ်ပါဘူး နှင့် ဟို အကျိုးပါ” ကြိုက်သူတွေ့ရင်ပြော ကြီးကြီးဌေး ပေးစားမယ်”လို့ “လင်လူလာကော ရည်းစား ကားကာရော အပြစ်မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒို့...ကိုယ်ချင်းစာပါတယ်။ မတော်တရော်ပြစ်သွားရင် ဗိုက်တလုံးနဲ့ကျွန်ရက်ခဲ့မှာစိုးရ၊ ဒို့မှာလဲနာမည်လဲပျက်တာဝန်လဲရှိကယ်မို့လား”လို့ ချီးမြှင့် နားရွှင်းအောင် တတွတ်တွတ် ဆုံးမရတယ် ငြိမ်းရေ...”

“ဟုတ်ပါတယ် မသန်းဌေးရယ်၊ တခါတလေတော့လဲ ငါ့ခြံလေး ငါ့ပင်စင်လေးနဲ့ ကိုယ့်မြို့ကိုယ်ပြန်ပြီး အေးအေးနေမယ်စိတ်ကူးပြန်တော့ မိမိနဲ့မိမိတယောက် ကုန်ကုန်ပြီးတိုက်မေးနဲ့ ပတ်ချာ စည်နေမှာကိုမြင်ယောင်၊ အိမ်ပေါ်ဒေါ်လားပြန်တော့လဲ ခုနမသန်းဌေးပြောတဲ့ ပြဿနာတွေ တက်မှာစိုးတော့ ကိုယ်ကိုယ်တို့ဘဲ နေပေးရတော့တယ်...”

ဒေါ်သန်းဌေးသည် ပခုံးပေါ်မှယောဂီတဘက်ကလေးကို ယူ၍ ယပ်ခတ်ရင်း ဒေါ်ငြိမ်းမယ်ပြောသမျှ ခေါင်းဘယ်တညိတ်နှင့် ပြုံးလျက်နားထောင်နေ၏။

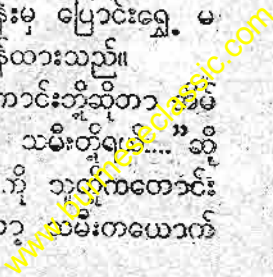
“ငြိမ်းတို့ ကျမတို့ သမီး ဘဝ နေခဲ့ရတဲ့အချိန်ကို ပြန်မလွမ်းနဲ့တော့ ငြိမ်းကျမတို့ သမီး ဘဝတုန်းက ကိုယ့်အမေ စားစေချင်လို့ သပျစ်သီး တပိဿာနှစ်ဆယ်ဆိုရင် ဝယ်ပြီး ညှာရတယ်။ အမေရဲ့ သပျစ်သီးတွေပေါ့လို့ တပိဿာမှတဆယ်ထဲရယ်။ စားကြည့်စမ်းပါ။ လိမ္မော်သီးဆယ်လုံး နှစ်ကျပ်ထဲရယ်နဲ့ အဖိုးလျော့ပြောပြီး၊ မအေ မျှါမကျမှာစိုးလို့ ညှာကျွေးရတယ်။ ခုတော့လဲ ကျမတို့ အမေဖြစ်လာတဲ့ ဘဝမှာ ကိုယ့်ပိုက်ဆံနဲ့ကိုယ်ဘဲ ညှာရသေး။ ‘သမီးရယ် ဒုက္ခရွာလို့ မေမေသပျစ်သီး မကြိုက်ဘူး၊ လိမ္မော်သီး မစားချင်ဘူး’နဲ့ ပြီးတော့မှ ကိုယ့်အထုပ်ကိုယ်ဖြေ ကိုယ်ကြိုက်တာ ကိုယ်ဝယ်ရတာလား။ ငြိမ်းကိုကိုယ်ချင်းစာပါတယ်။ သူတို့က လိမ္မော်သီး ဆယ်လုံး ခြောက်ကျပ်မျှေးကို သီးနေတဲ့ အခမက စားရက်မလား။ သူတို့ရတဲ့လူခန့်သူတို့သုံးစွဲရတာ ကြည့်ကြည့်ပြီး စိတ်မောလွန်းလို့၊ ဒါပေမင် ငြိမ်းရေ အထုပ်ကလေးလဲ ကြည့်ပြောရောင် မသေခင်ရွှေဒင်္ဂါးလေးတွေကုန်သွားလို့ ‘ဟုတ်ပေ’ ဖြစ်နေမယ်။ ငါ့မိဘငါ့အေးအေးချမ်းချမ်း လုပ်ကျွေးခဲ့လို့ ငါ့သားသမီးကလဲ ငါ့ကိုလုပ်ကျွေးလိမ့်မယ်လို့ မထင်နဲ့မသင်နဲ့ ဘယ်သူကမှ ဒီလို ဖြစ်ရပါစေ မယ်လို့ ကျမတို့ကို ဘာအာမခံချက် ပေးထားတာမဟုတ်ဘူး။ ကေဒါရ ကျေးမင်းလို အခုလုပ်တာတွေက နောက်ဘဝအတွက် ရွှေတုံးဖြုတ်ရတာလား။ ကဲ...သွားအုံးမယ်။ မတင်ရီလဲ ချိန်းထားသေးတယ်...”

ဒေါ်သန်းဌေးသည် ရှုန်းရှုန်းဝေအောင်ပြောကာထပြန်သွား၏။ မတင်ရီဆိုသည်မှာ ဟိုကသည်က ရွှေတုံးရွှေမုသည်စိန်သည်အထိ ဗလွယ်ကာ ပွဲစားလုပ်လိုက် ရောင်းဝယ်လုပ်လိုက်လုပ်နေသူဖြစ်၏။ ဒေါ်သန်းဌေးသမီး မော်လီနှင့်အလုပ်ချင်းဆက်သွယ်နေသူဖြစ်သည်။

ဒေါ်ငြိမ်းမယ်သည် လှေကားမှ ဆင်းသွားသော ဒေါ်သန်းဌေးကို ငေး၍ကြည့်နေမိသည်။ ယောက်သဘိကိုမှ မလဲနိုင်၊ သူခေ၁သည်ဆိုလျှင် ဥပုသ်ဇရပ်မှ ရောက်ရောက်ချင်း အပြေးအလွှားလာသော သူငယ်ချင်းဖြစ်သူကို ကျေးဇူးတင်နေမိသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ဝါးခယ်မြို့လေးတွင် ကျောင်းနေစဉ်ကလည်း အတူတူ၊ ဆရာမလုပ်တော့လည်း အတူတူ၊ သမီးများကြီးလာ၍ ရန်ကုန် လိုက်လာရပြန်တော့လည်း အတူတူပင်၊ နယ်မြို့လေးများတွင် နေရသောဘဝကို နှစ်ယောက်သား အားလပ်ချိန်တွင်ပြန်နူးကြကာ သူတို့ဘဝကို သူတို့နှစ်ယောက်ကြရသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် တခြားရပ်ကွက်များတွင် အိမ်ကောင်းဘယ်လိုပင်တွေ့တွေ့၊ သူတို့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် မခွဲချင်သောကြောင့် ဤမြို့လယ်တိုက်ခန်းမှ ပြောင်းရွှေ့ မသွားဘဲ သမီးနှစ်ယောက်ကို တောင်းပန်ထားသည်။

“အိမ်နီးချင်းကောင်းဘို့ ရပ်ကွက်ကောင်းဘို့ဆိုတာ အိမ်ကောင်းဘို့ထက် ပိုပြီးအရေးကြီးပါတယ် သမီးတို့ရယ်...” ဆိုသောစကားလုံးများနှင့် သူတို့သမီးများကို သူတို့ကတောင်းပန်ထားကြသည်။ ဒေါ်သန်းဌေးမှာတော့ သမီးကယောက်

တည်း။ မြေးကလည်းရှိသည်မို့။ ကသိကရီ မနိုင်လှပေ။ လူ
မှာတော့ တယောက်တည်းသမီးက မွေးလိုက်သည်မှာ မြေး
ခြောက်ယောက် နောက်ကိုလည်း လာဆဲလာလတ်။ အရိပ်
အရောင်များကပြနေ၏။

သူ ပင်စင်ယူစက သာသနာ့ရိပ်သာတွင် တရားထိုင်ခဲ့သည်
မှာဉာဏ်ပညာရှိရသည်အထိ အချိန်ရခဲ့၏။ ယခုတော့ ဧဝါ
သန်းခင်းလို အိမ်ပစ်၍ မသွားနိုင်သော်လည်း သူတို့ကိုဘုရား
စစ်သော ဆရာတော် ဦးသုဇာတ၏ ဟောပြောသံကို အမြဲ
ကြားယောင်၏။

“တကာမကြီးရဲ့။ လူ့ဘောင်မှာနေရဆဲအခါမှာ ကိုယ့်
အသိုင်းအဝိုင်း ကိုယ့်အဆောက်အအုံဆိုတာက ရှိသေးတယ်။
ဒီအနှောင်အဖွဲ့တွေကို ကိုယ်ကပစ်ပြီး ထွက်မသွားနိုင်သေးလဲ
ဒီကရားအခွံရှိနေရင် အေးမြအေးတတ်တယ်။ သစ်တပင်ရိပ်ဝါး
တပင်အောက်သွားနိုင်မှ မဟုတ်ပါဘူး။ နောက်ဆုံး အိပ်ချိန်၊
ဒါမှမဟုတ် အိပ်ရာကနိုးချိန်၊ တနာရီလောက်ဘဲ အချိန်ရရ၊
ဆိုပုတ်ကျည်ပေ့လို အဖန်တလဲလဲ ရှုမှတ်ရင်၊ မှတ်ဆဲ အချိန်
ကုသိုလ် အကုသိုလ်ပြတ်ပြီး ငြိမ်းချမ်းနေတာဘဲ။ ဘာတာဝန်
မှမရှိတော့လို့ လုံးဝဝတ်ကြောင်စွန့်ပြီး ချွေးပါရမီ ရှင်တွေ
လို ကျောင်းသင်မီးလေးမှာ နေနိုင်ရင်တော့ အကောင်းဆုံး
ပေါ့။ မြတ်စွာဘုရား သခင်ဟာ သတ္တဝါတွေကို တာဝန်
ကြောဟပြီး ကိုယ်လွတ်ရုန်းအောင်လို့ ဒီတရားတွေပြခဲ့တာ
မဟုတ်ပါဘူး။ လူ့ဘဝလူ့ဘောင်မှာနေဆဲလဲ နေတတ်စား
တတ်အောင် မိမိကိုယ်ကို ကောင်းစွာဆောက်တည်နိုင်တဲ့သူ

ဖြစ်အောင် ဟောပြောခဲ့တာ။ ဒါကြောင့် နိဗ္ဗာန်သို့သွားရာ
ခရီးမှာ ‘သမာအာဇီဝ’ ကိုထည့်ခဲ့တာပေါ့။ ပြီးတော့ လူ့ဘဝ
ဆိုတာဒုက္ခဘုံ၊ ဘယ်သတ္တဝါမဆို ဘဝရဲ့ ဒုက္ခမျိုးစုံကို ရင်ဆိုင်
မလွဲမသွေ တွေ့ရမယ်။ ဒီဒုက္ခကို ရင်ဆိုင်တွေ့ရတဲ့ အခါမှာ
ဒီတရားကိုနုလုံးသွင်းထားရင် ခံနိုင်ရည်ရှိတာပေါ့။...”

မှန်၏။ လူ့မှာယခုမီးတော့ပတ်လည် ဝိုင်းနေသည်ဟု ဆိုရ
မည်။ သို့သော် သူသည် ဘုရားလောင်းယုန်မင်းကို သတိရ၏။
သီလစမ်းလို၍ သိကြားမင်းက ပုဂ္ဂိုလ်သားယောင် ဆောင်ကာ
ယုန်မင်း၏ အသားကိုအလှူခံ၏။ ပုဂ္ဂိုလ်သားလုပ်ပေးသော မီး
ပုတိုင်းသို့ ခုန်ဆင်းသော်လည်း မီးတောက် မီးလျှံတို့သည်
ယုန်မင်း၏ မွေးညှင်းတပင်ကိုသော်မျှ မလောင်ပေ။

ဧဝါ ငြိမ်းမယ်သည် မီးပတ်လည်ဝိုင်းနေ၏။ ဤသတ္တလော
ကတွင် သတ္တဝါတို့သည် ကိုယ့်အတောင်နှင့်ကိုယ် မီးလောင်
ဘဲနေရလည်ချည်းဖြစ်၏။ တချို့ကလည်း မီး ကိုယ်ကိုလောင်
နေသည်ကိုသိ၍ ကြောက်အားနှင့်သာ အော်နေသည်။ မီး
ငြိမ်းသည့် လမ်းစဉ်ကို မရှာဖွေမိ။ တချို့ကလည်း ကိုယ်တ
ယောက်တည်းသာ ဤမီးကကွက်လောင်သည်ထင်၏။ ကိုယ်
ကိုကိုယ် ဖာတ်လိုက်သင်ကာ ကိုယ်ကိုကိုယ်သာ ကွက်သန့်
နေသည်။

တချို့ကတော့လည်း လောင်သည်ကိုလည်း မသိ၍ ပူ
သည် ဟူ၍လည်း မလှပသောကြောင့် မအောင်မြင်သောဖြစ်
သည်။

တချို့ကတော့လည်း လောင်သည်ကိုသိ၏။ ငြိမ်းသော
တရားကိုလည်းရှာ၍တွေ့၏။ တာဝန်နှင့် သမုဒယနှောင်ကြီး
လေးများကို မပြတ်နိုင်သေးသောအခါ တရားကို ရှုမှတ်ရင်း
ပင်၊ ဤဘဝတည်းဟူသော မြစ်ရေယဉ်ဝယ်မျောခဲ့ကြသည်။

တခါတလေတော့လည်း ဒေါ်ငြိမ်းမယ်သည် အငမေ့ကို
လွမ်းမိသည်။ ခုလိုဝယ်ခြမ်းစားရပုံမျိုးကို အမေသာကြုံလျှင်
ထမင်းမျိုကျမည်မဟုတ်။ အမေသည် စည်းကမ်းစနစ်ကြီး၏။
ကြက်သွန်ကိုမြစ်သားအမျိုးအစားကိုမသုံး။ မင်းတူး ကြက်
သွန်ကို အညာလှေကြီးများဆိုက်လျှင် အချိန်တဆယ်လောက်
ကိုဝယ်၍ ပီးဖိုချောင်တွင် ပြန်ထားသည်။ သူကတော့လူငယ်
ဖြစ်၍ စိတ်မြန်လက်မြန်ဖြစ်၏။ ဒီမင်းတူးကြက်သွန် အမြွာ
သေးသေးလေးများကို ခွာနေရသည်ကို စိတ်မရည်။ မြစ်သား
ကြက်သွန်လို ဥတလုံး ကြီးတွေကိုသာ မြန်မြန် ထက်ထက်
နှာထုထောင်းချက်ပြုတ်လိုက်ချင်သည်။

“ဟဲ့...သမီးရဲ့ နဲ့တော့ပင်ပန်းတာပေါ့အေး၊ မင်းတူး
ကြက်သွန်ကလေ အနှစ်လဲ များများရ၊ ဟင်းခပ်ရာမှာလဲ
မွေးတယ်၊ ပြီးတော့ အဖိုးကလဲ ခေါက်ချိုး နီးနီးလောက်
ကွာတာ...”

ဆီသုံးသည့်နေရာမှာလည်း တပုံးကိုမှ သုံးဆယ်သုံးဆယ်
ငါးကျပ် ဝယ်ရချိန်ကို အမေကြုံလိုက်ရ၏။ ဒါလောက်ဈေး
ကိုသော်မှ အမေက ရင်မနှေ၏။

“ဟဲ့...ငြိမ်း၊ နင့်အဖေ (ကိုအကောင်းကြိုက်) ကိုသာ
ဆီအိမ်အိမ်ခွက်ပေး၊ ဆီပြန်ဆိုရင် နှစ်ကျပ်ခွဲမျှတ တပွဲတဲ

သုံးနှော် ၊ ငါးကို ဆီပြန်နေအောင်ချက်ပြီး ချကာနီးတော့
ရေလေးနဲ့နဲ့ရော၊ ခရမ်းချဉ်သီးခပ်လိုက်ရင် ဆီထွေး ရေထွေး
နယ်လို့ ဖတ်လို့လဲ အနှစ် များများ ရတယ်၊ နို့ဖို့ရင်လေ
ညည်းအဖေက ထမင်းဝိုင်းထိုင်မိရင် ဘယ်မှာလဲအနှစ်ဆိုပြီး
စကားရှည်ဆွဲမယ်...”

ငြိမ်းသည် ဟင်းချက်ရင်း ပြုံးမိ၏။ သူတို့ဌာနေ မြစ်ဝ
ကျွန်းပေါ်လို သားငါး အစုံပေါ်သည့် နေရာတွင်တောင်
အမေသည် အိမ်သားများနှင့်အတူ ငါးသံချိုတ်၊ ငါးနုသန်း၊
ငါးဘဲဖြူစသည့် ငါးသေး ငါးနုတ် လေးများကိုသာ စား
လေ့စားထရှိသည်။

“ဒို့များစားဘို့ ငါးသံချိုတ်ဆီပြန် ခြောက်ခြောက်လေး
ချက်၊ ငပိထောင်းလေး သံပုရာရေညှစ်၊ ဆိတ်ဖူးတို့မယ်၊ ကင်း
ပုံရွက်ဟင်းချိုချက်၊ တော်ရောပေါ့၊ သမီးတို့အဖေဘို့ ငမြင်း
ဆီပြန်တခွက်ချက်ပေးလိုက်ပေါ့...”

လင်ကိုတော့ ဦးစားပေး စေတနာလေးမှာ အမေ့တွင်
အမြဲရှိသည်။ ဒါတောင်အမေ ခေတ်က ငါးမြင်းရင်းတပိထား
သုံးကျပ်လေးကျပ်ရှိ၏။ ရန်ကုန်လိုသာ ငါးမြင်းရင်း ရှစ်ကျပ်
မှသည် ဆယ်ငါးကျပ်ဈေးအထိ ဝယ်စားရလျှင် အမေတ
ယောက် ထမင်းကို ဟင်းနဲ့တောင်စားချင်မှစားပေတော့မည်။
အမေ့လက်သုံးစကားကမူ...

“ဝမ်းတထွာသာဆိုတယ်၊ တနေ့ထဲတခါထဲစားလို့ ပြီး
တာမှ မဟုတ်ဘဲသမီး၊ နေ့စဉ်စားနေရတဲ့ကိစ္စ ဘယ်သူမဆို

မျက်မျက်ကလေးတော့ စားချင်ကြတာပေါ့၊ စာနဲ့တဲရက်တွေ မှာတော်ရုံဘန်ရုံပေါ့သမီးရယ်....

အမေသည် ချက်ရင်းပြုတ်ရင်း သည်လိုဘဲ ငြိမ်းကို မသိ မသာဆုံးမသွား၏။ သို့သော် အမေသည်သူကသာခေါင်းကယှာ ရှိသောငါးသေးငါးမွှားလေးများကို ဆီးခြောက်ခြောက်ချက် လိုက် ရေစပ်စပ်ချက်လိုက်နှင့် ဆီအကုန်နဲ့အောင် ကြပ်ဖန်ချက် စားသည်။ အဖေ့သို့တော့ ဦးစားအနေနှင့် ဟင်းတခွက် ကောင်းချက်ပေးခဲ့သည်။

ငြိမ်းသည်လဲ မြဲမြဲစိန်တို့အဖေနှင့် ချပြီးချိန်တွင် ဦးစားဆို သည့်လင်အပေါ်စေတနာသည် အမေ့လို ဖြစ်လာပြန်သော အခါ၊ အမေတူ သမီးငြိမ်းတွင် လင်ကိုဦးစားပေးသောစိတ် ဝင်လာရတော့သည်မှာ မဆန်းတော့ပေ။

အမေ့စိမ့်ကိန်း အောင်မြင်အောင် အခြေအနေကလည်း အမေဖန်တီးယူ၍ရ၏။

ကင်းပုံရွက်၊ မန်ကျည်းရွက်၊ ကင်ပွန်းချိုရွက်ဆိုသည်က ပိုက်ဆံနှင့်တပြားမှပေးမဝယ်ရ။ ဘူတိုအိပ်မှာ ခြံစောင်ဖထီး တို့လင်မယားက မြေပိုတွင်စိုက်ရင်းပျိုးရင်း ရောင်းစားသည့် အထဲက အမြဲခူးစားနေရသည်။

ယခု လူနေသောမြို့သယ် တိုက်ခန်းကျဉ်းလေးမှာ မြေပို တလက်မ မရှိ၊ မြေကပိုမို မပိုပိုသစ်ပင်တပင် ရေလောင်းဘို့ မဆိုထားနှင့် နွေပေါက်လျှင် စီးဖိုချောင်အတွက်ရော၊ အိမ် သားများရေချိုးဘို့ရော၊ ရေခံရသည်မှာ တခါတရံ ညသန် ကောင်တိုင်အောင်ပင် ဖြစ်သည်။

“မေမေရာအိပ်သာအိပ်ပါ၊ သမီးကျောင်းက ပါလာတဲ့ လေ့ကျင့်ခန်းတွေပြင်ရင်း ရေစောင်မယ်....”

သမီးက ကရုဏာနှင့်ပြောသော်လည်း၊ ညဘက်အိပ်ရေး ဝံဝံအိပ်ရမှ သမီးလေး မနက်ကျောင်းတက်စာသင် အလုပ် ကောင်းကောင်း လုပ်နိုင်မည်။ ဆရာမ အလုပ်က ပပ်ပန်း ပေသား။

သားမက်ကျတော့လည်း သူကအယ်ဒီတာ ဦးနှောက်ဆုံးရ တဲ့သူမို့၊ အေးအေးချမ်းချမ်းရှိစေချင်သည်။ အိမ်ထောက်လျှင် စာအုပ်နှင့်မျက်နှာနှင့်မခွာသော သားမက်ကို ကိုယ်ရေးကိုယ် တာအိမ်ကိစ္စများ ဘာမျှအပူမပေးချင်။ သို့သော်သူ သားမက် သည်စာတဖက်ဖတ်ရင်း ကလေးနို့ဗူးတိုက်ဖေ၊ ပုခက်လွဲဖေ၊ ရသေး၏။

ဒါတောင် စာနဲ့က သူ့သမီးမြဲမြဲစိန်သည် လင်ကို စွာ ကျယ် စွာကျယ်နှင့် ရန်ထောင်လိုက်သေးသည်။ ဒေါ်ငြိမ်း မယ်က အိပ်ခန်းထဲတွင် ကလေးများကိုသိပ်ရင်း ကြားလိုက် ရ၏။

“ကိုကိုက တခါလာခဲ့မဂ္ဂဇင်းမှာရေးတဲ့ ဒေအာဝဇ္ဇန်း ခဲ့ဝတ္ထုတွေ၊ဆောင်းပါးတွေများဖတ်ပါအုံးစိန်ရယ်၊ စိန်စိန် လိုသာရတဲ့လခနဲ့ မလောက်တာ ညည်းတွားနေရင် ချွံမဂ္ဂဇင်း တိုက်ကကိုရေခဲ တလရှစ်ဆယ်နှစ်ကျပ်နဲ့ဘယ်လိုလုပ်နေမလိမ့် ဒါဘဲ ထပ်ခါထပ်ခါပြောနေတာဘဲ၊ စိန်ကလေး ကိုရေခဲရစ် ဆယ်နှစ်ကျပ်နဲ့ ဘယ်လိုနေသလဲ၊ ဒေအာဝဇ္ဇန်းဆိုတဲ့ စာ ရေးဆရာမကြီးဟာ ဘာလဲဆိုတာစိန်အကုန်သိအယ်....”

“အမယ်ဆိုစမ်းပါအုံး...”

ကိုသန်းချိန်သည် အသုံးစေးစေးနှင့်ပင်မေး၏။

“ကိုရေခဲ လမ်းကြိုလို ဝင်လာတိုင်း စိန်ကစပ်စုံတာပေါ့၊ ကိုရေခဲ ရှင်ဆရာကတော့စိန်ဟာအင်မတန်ညည်းတယ်၊ လေရှည်တယ်နဲ့သိပ်ပြောတာဘဲ၊ ကိုရေခဲတို့များ ရှစ်ဆယ့်နှစ်ကျပ်နဲ့ လောက်အောင်သုံးသတဲ့၊ ကိုရေခဲအကြောင်းတောင် ဒေါ်အာဝဇွန်းက ဝတ္ထုတိုလေးလိုရေးထားတာ မင်းကမဖတ်ဘဲ ကိုတဲ့ကျွေးမကိုလောစော့ဆူတယ်၊ ရှင်ရှစ်ဆယ့်နှစ်ကျပ်နဲ့လောက်အောင် သုံးတဲ့နည်း ကျွေးမကိုပြောစမ်းပါရှင်ဆိုတော့ကိုရေခဲက ဘာပြောလဲသိလား...”

မြေစိန်သည် ဆရာမပီပီ သူ့စကားကို စိတ်ဝင်စားမှုပိုရှိအောင် ခဏမေးခွန်းလေးနှင့် ရပ်ထားပြီးမှ ဆက်ပြော၏။

“ဟောဒီမှာကြည့် ဆရာကတော်ရေ၊ ဒါဘာလဲတဲ့ သူ့လွယ်အိတ်ထဲက ဆွဲထုတ် ပြတာကိုကြည့်တော့ ဘာအောက်မေ့လဲ ခေါက်ထီးခေါက်ထီး၊ တလက်ကိုခြောက်ဆယ်ကနေ ထရဲ့ငါးဆယ်လောက် ပေးရတယ်၊ အဲဒီပစ္စည်းမျိုးတွေကို သူကလဲသူ့နည်းသူ့ဟန်နဲ့ရှာလာခဲ့ပြီး၊ သူ့နည်းသူ့ဟန်နဲ့ဘဲ အပြတ်တင် ပြန်ရောင်းနေတယ်၊ အဲဒီအမြတ်အစွန်း လေးတွေနဲ့ရောပက်စားလို့ ကျုပ်တို့ခဲလေးလေးယောက် ရှစ်ဆယ့်နှစ်ကျပ်နဲ့ ထမင်းဝဝစားနေရတာပေါ့တဲ့၊ အဲဒီထီးကဘယ်သူ့မှာထားတယ်ဆိုတာ ကိုကိုသိလား...”

“သိပါဘူး...”

ကိုသန်းချိန်က ပြော၏။

“ဒေါ်အာဝဇွန်း မှာထားတာတဲ့ရှင်၊ ကဲကဲ...သိပ်လား စာရေးဆရာကြီး အယ်ဒီတာကြီးရဲ့၊ စိန်ကို လေရှည်တယ်ပြောအုံးမယ်၊ ဆရာမဆိုတော့ လေရှည်ရှည် ပြောရအုံးမယ်။ စိန်တို့ကျောင်းက ဆရာမတွေကို ကျောင်းအုပ်ကြီးက တနေ့ခေါ်ပြောတယ်၊ အိမ်တွင်းသိပ္ပံ၊ ချွေတာရေး သင်ခန်းစာအတွက် စာရေးဆရာမကြီး ဒေါ်အာဝဇွန်း ဟောပြောမယ်တဲ့နားထောင်ကြရမယ်ဆိုလို့၊ စနေနေ့မနက်ပိုင်း စိန်တို့နားထောင်ကြရတယ်၊ သူ့ကိုလဲ မမြင်ဘူးတော့၊ ကြည့်ချင်ကြတာပေါ့၊ ဒေါ်အာဝဇွန်းကလေ ကရိနိုင်လွန် နဲ့သာရောင်နဲ့ အင်္ကျီလေးဝတ်လို့ ရှမ်းတူတယ် နက်ပြာမှာ အဝါပွင့်ပေါ်ထားတဲ့ထဘီနဲ့ ခေါင်းကလဲ သပြေသီးဖက်ရှင်ဆံထုံးနဲ့ လက်ထဲက ကိုရေခဲပြသွားတဲ့ ခေါက်ထီးလေးကိုင်ထားပြီး စိန်တွေတလက်လက်နဲ့ စာသင်ခန်းမကြီးထဲ ဝင်လာပုံကို ရောင်စုံရုပ်ရှင်ရိုက်ပြီးတော့သာ စိန်က ပြလိုက် ချင် ဖူးတယ်၊ စိန်တို့ကျောင်းဆရာမတွေသာ တကတည်း ကျောင်းသူတွေ နည်းယူဘွယ် ဖြစ်အောင်ဆိုပြီး တခါလာ ပိတ်အင်္ကျီ လက်ရှည်၊ မာစရိုက်ထဘီစိမ်းနဲ့ ပြီးနေရတာလား၊ ကိုကို ဒေါ်အာဝဇွန်းလိုသာကရိနိုင်လွန်နဲ့ ခေါက်ထီးဆောင်းရင်လေ ရှစ်ဆယ့်နှစ်ကျပ်မပြောနဲ့ ကိုကို လအကုန်ကို ကလေးတွေမပဲ၊ စိန်တယောက်ထဲသုံးရင်တောင် မလောက်ဘူး၊ ကိုကိုတို့ရဲ့ ဒေါ်အာဝဇွန်းကို ပြောလိုက်စမ်းပါ၊ ကိုယ်မထိန်းနိုင်တဲ့ အကျင့်ကို သူများကို ကျင့်ပါလို့ တရားမဟောစမ်းပါနဲ့လို့ ကိုကိုလဲ တူတူဘဲ၊ စိန် ရှစ်ဆယ့်နှစ်ကျပ်နဲ့ လောက်အောင် သုံးပြမယ်

တော်ကြာရင်သာ “စိန်ရယ် ကိုကိုတို့က ညာကအလုပ်သမား ဦးနှောက်သုံးရတော့ အစာအိမ်ဒုက္ခပေးမှာမို့၊ ဆန်ကလေး တော့ ငကျစစ်စစ် ပျော့ပျော့ပျောင်းပျောင်း စားပါရစေနဲ့ မပြောနဲ့ မိစိန်စိန်တို့မှာကိုယ်ပိုက်ဆံနဲ့ကိုယ် သူခိုးပြန်နေတယ်။ ငကျစစ်စစ် တဘင်းနှစ်ဆယ့်လေးကျပ်ကို တောသည့်နဲ့ အဆက်လုပ်ပြီး ကိုကိုနဲ့ ကိုကိုသားတွေသမီးတွေကို ကျွေးနေရတာသိလား။ လူးချင်လိုက်တဲ့ ရပ်ဒလီချက်နှာလိမ်းပေါင်ဒါ၊ စိန်လဲ မိန်းမဘဲ လှချင်တာပေါ့၊ အောင်ထားရတယ်၊ တဗူးလေးဆယ်ငါးကျပ်၊ မောင်ခိုဈေးမှာဝယ်လို့ရတယ်၊ ငါ့လင် သိရင် မောင်ခိုဈေးအားပေးရမလားဆိုပြီး ငါ့အဆူခံရမယ်။ ဒီဈေးနဲ့လဲ မလိမ်းရက်ပါဘူး၊ လိမ်းလဲ ဒီဝင်ငွေနဲ့ လောက်မလား၊ စိန်အခုဘာလူးနေလဲသိရဲ့လား၊ ချောင်းဦးကသနပ်ခါးမုန့်ကို ကံကော်ဝစ်ဆံနဲ့ ရောလူး နေရတယ်၊ မင်းဘုရား ရေ.....”

“ဟား.....ဟား.....ဟား.....ဟား.....တော်ပါတော့ ကျောင်းဆရာမကြီး ဒေါ်ရွှာရှည် မောလှရော့မယ်၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျား အတန်းက ကျောင်းသားတွေ မဟုတ်ပါဘူး.....”

မောင်သန်းချိန် ရယ်သံနှင့် လင်မယား စကားပြောခန်းရပ်သွားမှ ဒေါ်ငြိမ်းမယ်မှာ အိပ်ခန်းတွင်းမှ အသက်ရှူချောင်သွားသည်။ သူသည် အိမ်ဆူဆူ ဆူဆူနှင့် လင်မယားရန်ဖြစ်မည်ကို အလွန်ကြောက်သည်။

နောက်နေ့ မောင်သန်းချိန်ကွယ်ရာတွင်မူ ဒေါ်ငြိမ်းမယ် သမီးဖြစ်သူကို တိုးတိုးထိတ်တိ ကျိတ် ဆုံးမပြန်၏။

“ညက မေမေနှင့် သမီးတို့ လင်မယား ရန်ဖြစ်မလားလို့ ရင်ထဲထိတ်ထိတ်နဲ့ သမီးကလဲ စကားပြောတာ ခုနစ်သိချိန်တိုးတိုးပြောလဲ ဒီစကား၊ ကျယ်ကျယ်ပြောလဲ ဒီစကားဘဲဟာ မေမေ ခဏဧကပြောရက်သားနဲ့၊ ညင်ညင်သာသာ ပြောပါအေရယ်၊ စကားကလဲ ရှည်လိုက်တာ.....”

မြမြစိန်သည် ရယ်လိုက်ရင်း.....

“အချိန်သတ်မရလို့ မေမေရေ၊ ကျောင်းက အချိန်က အိမ်မှာ စကားပြောရင် ပါပါသွားတယ်၊ တခုကလဲ မေမေ သားမက်က သူ့ကိုယ်သူ အယ်ဒီတာကြီးဆိုပြီး အားလုံးသိတယ်ထင်နေတာ၊ ဒီတော့ သမီးကလဲ အယ်ဒီတာကြီး မသိတာတွေ ရှိသေးတယ်လို့ ပြောပြရတာ မေမေရေ.....” ဟု ဆို၏။

“ဒီလိုပေါ့ သမီးရယ်၊ ယောက်ျားဆိုတာ ဘယ်နှယ်အစုံ အလင်သိနိုင်မလဲ၊ ဂျပန် ခေတ်ကဆိုရင် သမီးတို့ ဖေဖေက ချည်ချောလုံချည်မှတ်တတ်တော့ မေမေမှာ မနဲပန်တီးရတယ်၊ သမီးဖေဖေက ဟင်းလေးလဲကောင်းမှ ဆန်လဲ ပျော့ပျောင်းမှ၊ အဝတ်ကျလဲချောမှ မောင်သန်းချိန်လို့ လူအေးမဟုတ်ဘူး.....”

“မေမေကလဲအလိုလိုက်လွန်းပါလိမ့်မယ်၊သူတို့ယောက်ျားတွေကလေ အလိုလိုက်တဲ့မိန်းမနဲ့ တွေ့ရင် ရောင့်ဇာန်တယ်၊ ကဲ.....ခုကြည့်လေ ရိုးရိုးသားသားနဲ့ ခြိုးခြိုးချန်ချန်နေမယ်ဆိုတဲ့သမီးလိုမိန်းမမျိုးရတော့ ကိုကိုက နင်းကန် တရားဟောနေတာဘဲ၊ သမီးကလေ ကျောင်းမှာ နေကထဲက ငါ့ကြိုက်တဲ့

လူဟာ စာရေးဆရာအဖြစ် ဝါသနာပါတယ်လို့ သိတယ်။ ဒီတော့ ထမင်းနပ်ကျော် မစားရအောင်၊ ကိယံထဘီကိုယ်ဝယ် ဝတ်နိုင်အောင်၊ ဒီ-ဘီအေအီး ဒီ ဒီဂရီကို ရအောင် ယူခဲ့တာ မေမေရဲ့။ သူက ကျိတ်ကျိတ်ပြီး သမီးကိုတိုးတိုးလေး တရားဟောနေတာ မေမေမှ မကြားဘဲ၊ အကျယ်ကြီး ပြန် ပြောတဲ့သမီးက အဆိုးဖြစ်နေတယ်။ သမီးဘယ်နေရာမှ ပိုးစိုး ပက်စက် မသုံးပါဘူး...”

မြမြစိန်ပြောသည်မှာလည်း မှန်၏။ ကျောင်းသားများ၏ လေးကျင့်ခန်းစာရွက်များ မဖျက်ရ၊ မစစ်ဆေးရသော တချို့သော ညဘက်တွင် သမီးသည် ဝယ်ချမ်းထားသော ပိတ်စလေးများကို ဓာလေးခြောက်ယောက်အတွက် ကျောင်းဝတ်စုံရော၊ အိမ်နေရင်းဝတ်ဖို့ရောကိုက်ညှပ်ထားတတ်၏။ ကြို့ကြားကြို့ကြား ပြီးအောင် စက်ဘလုံးနှင့်ချုပ်သွားသည်။ ကိုသန်းချိန် စွပ်ကျယ်အင်္ကျီနှစ်ထည်အစုတ်ကို တထည် အကောင်းရအောင်ချုပ်၏။ ဒေါ်ငြိမ်းမယ်သည် ယခင်ကတော့ ကုသိုလ်ချုပ်ပေးသည်။ ယခုတော့ သူ့မျက်လုံးများသည် စာကြည့်မျက်မှန်နှင့်ပင် အပ်ပေါက်ကိုမသိကဲ့သို့ သမီးအပ်ချုပ်ခြင်းကို မကူညီနိုင်ပေ။ ရန်ကုန်မြို့ အပ်ချုပ်သမား အခက ကလေးခြောက်ယောက်ဝတ်စုံ တစုံစီဘဲ အပ်အုံး၊ ခြောက်စုံဆိုလျှင် လက်ခံသည် ငွေ ၂၅-ကျပ်၊ အဝတ်ဘဏ်ခံပင် ပြန်၍ ဝယ်လောက်ပေသည်။ သို့သော်လည်း အိမ်ဆူမည်။ သမီးဖြစ်သူက လင်နိုင်သော မိန်းမတယောက်အဖြစ် ရောက်မည်ကို မလိုလားသော ဒေါ်ငြိမ်းမယ်သည် မြမြစိန်ကို ခဏလက်ကုတ်ရင်း

“အေးပေါ့ သမီးရယ်၊ မေမေမဂ္ဂဇင်းတွေထဲဖတ်ရယ်၊ တချို့ စာရေးဆရာတွေလိုသာ- အသောက်အစားလေးနဲ့ဆိုရင် သမီးမခက်ပါလား...”

“အဲဒီလိုဆိုတော့ လန်ကွတ်တီဝတ်နေတာပေါ့ မေမေရဲ့” မြမြစိန်သည် ရယ်မောရင်း ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“မေမက ဘယ်သူနဲ့တလဲ ဆိုတော့ စိန်တို့ ကျောင်းက ဆရာမ အေးနဲ့တူနေပြီ၊ သူကလေးနာမယ်လိုက်အောင် အေးတယ်။ စကားပြောလဲနဲ့အေးအေးလေးရယ်၊ သူ့ယောက်ျားက စစ်ဗိုလ်၊ သူ့ယောက်ျားပြောင်းရာ နယ်ကိုတခါတလေ လိုက်သွားရတာပေါ့၊ သူက သူ့လင်ကို ပြောသတဲ့၊ ‘မောင်ရယ် စကားပြောရင် မောင့် စကားလုံးတွေက သိပ် ကြမ်းတာဘဲ၊ အေးအေးနဲ့ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးပြောပါ၊ မြတ်စွာဘုရားဟာ ကောင်းသောစကားကိုဆိုတတ်လို့ ‘သူဂတော’ ဆိုတဲ့ဂုဏ်နဲ့ညီတာ’ လို့ ပြောသတဲ့၊ ဒီတော့ သူ့ယောက်ျားက ပြန်ပြောတယ်တဲ့ မေမေရဲ့... ‘ဟ-အေးအေးရ ဘုရား ပရိသတ်နဲ့ ငါ့ ပရိသတ် တူတာမှမဟုတ်ဘဲ၊ ဘုရားကတော့ ဘိက္ခုဝေ... ချစ်သားတို့ လို့ ဥဒါန်းကျူးနိုင်တာပေါ့၊ သူတရားဟောရတာ ရဟန်းပရိသတ်လဲ ဖြစ်ပြန် တရားလာနာကလည်းက တရားနာပရိသတ်က ဥပသကာတွေ၊ ငါ့မှာက မ၊ တရာသား လူပေါင်းစုံကိုဘဲ ဘိက္ခုဝေ... ချစ်သားတို့သာ လုပ်နေရင် ပြီးပါရော... ပြီးပါရော’ လို့ ဆိုသတဲ့...” စိန်စိန်သည် သူ့စကား သူ့ပြောရင်း ရယ်ကြမ်းသည်။ ဒေါ်ငြိမ်းမယ်ပင် မနေနိုင် လိုက်၍ရယ်မောမိ၏။

“အခုလဲ သမီးက ဖြစ်လာတဲ့ အခြေအနေကို ဖြစ်သမျှ အေးအေး ချမ်းချမ်း ရင်ဆိုင် နိုင်အောင် ကြိုးစားပါဟယ် မေမေ၊ ဒါကိုဘဲ တကုတ်တုတ်နဲ့ သူများကိုဘဲ သူက တဆား ဟောနေတယ်။ သမီး ကျောင်းမှလဲ သမီး ပြဿနာနဲ့ဘဲ၊ မေမေတို့ ဆရာမလုပ်တုန်းကလိုမှ မဟုတ်ဘဲ။ တတန်းတတန်း ကျောင်းသား တရာလောက်ကို အာပြဲအောင်အောင်၊ ကျောင်း ဆင်းတော့လဲ ကျောင်းကနေ အိမ်ရောက်ပါမယ် အရေး ဘုရား ဟု ပြီး ဘတ်စ်ကားမှာ ဂျမ်းပစ် စီးလာခဲ့ ရတော့ ကုန်းအောင်ချင်တာပေါ့၊ မေမေ သားမက်ကိုကလဲ သမီးတို့ လို မိန်းမနဲ့တွေ့လို့ပါ။ ထင်တိုင်းသုံးတဲ့ မိန်းမတွေနဲ့ တွေ့ရင် ဝပ်နေမှာပါ...”

ဒေါ်ငြိမ်းမယ်သည် ရင်ထဲက ပြုံးမိ၏။

“ကကယ်တော့ ခို့ မိန်းမတွေလဲ တူတူပါဘဲအေ...အလို လိုက်တဲ့လင်နဲ့တွေ့ရင် နွဲ့ဆိုး ဆိုးတာပါဘဲ...”

သမီးအား ပြေ၍ပြောလိုက်ရင်း သူ့ ရှေ့တွင်ပိုထားသော အင်္ကျီ ဖွပ်ပြီးသားများကို တထည်စီ ရေဆွတ်ကာ မီးပူတိုက် ရန် ဒေါ်ငြိမ်းမယ်က ပြင်ဆင်နေသည်။ တနင်္ဂနွေနေ့ဖြစ်၍ မြေမိန့်သည် မီးဖိုချောင်ကို သူကိုယ်တိုင် ဝင်ချက်၏။

“သူ့ဇာချိန်က ငရုတ်သီးဆယ်တောင်ထောင်း၊ ဘမောင်ချိန် က မေမေ့ကို ကဋ္ဌန်းရွက် ကူပြီးချွေပေးစမ်း၊ လှမောင်ချိန် ကြက်သွန် အဖြူအနီ အခွံခွာပေး၊ မေမေ ငါးကို ပြီးရင် တခါလဲ ဟင်းတအိုးပြီးအောင်နော်...”

မီးဖိုခုံ အသံဘလံများကို နားထောင်ရင်း ဒေါ်ငြိမ်း မယ်သည် သွားခလသူကို သတိရနေသည်။ ခြောက်နေသော အင်္ကျီများကို ရေတောက်၍ အတွန့်လေးများကို ပြန့်သွား အောင် လက်နှင့်ပြေအောင် ပွတ်၍ပွတ်၍ပြေလိုက်၏။ ပိုကျ အောင်ခေါက်ကာ ပုဆိုးထဲတွင်ထည့်၍ပတ်ထားပြီးမှ တထည် စီယူကာ ဓာတ်မီးပူနှင့် တိုက်နေသည်။ သူ့ စိတ်ကူးကတော့ အဝေးသို့ပျံ ဝဲနေသည်။

“ငြိမ်းရေ...အဲဒီ မန္တလေးလုံချည်ကိုဖြန့်ဝတ်ရင် ခေါက်ရိုး နေရာကလေးက တြိဂံတွေ စတုဂံတွေ ဖြစ်နေရင် မောင် မကြိုက်တူးကွယ်၊ မီးပူလေးထိုးလိုက်ပါအုံး...”

မောင်က ပြုနီစိပယ်ရုံး အတွင်းရေးမှူးဖြစ်၏။ ရုံးသွား ခါနီးမှ ဖြစ်ပေစေ မောင်သည် သူဝတ်လိုသော လုံချည်၏ ခေါက်ရိုး တနေရာရာမှာ လေးထောင့်ချိုး၊ သုံးထောင့်ချိုး များပုံပေါ်လျှင် ချက်ခြင်း မီးပူတိုက်ခိုင်းသည်။ ရုံးသွားလျှင် ဘန်ကောက်ကပတ်ရပ်၊ မန္တလေးပိုးမြောက်ပြင် လုံချည်များ ကိုသာ ဝတ်တတ်၏။ အိမ်တွင်မူ ပလေကပ် မာစရိုက်ချည် ချောလုံချည်ကိုမူ မောင်ကဝတ်တတ်သည်။ ယခုလို ဓာတ် မီးပူကို အမေက မသုံး၍ ငြိမ်းကလည်း မသုံးရ၊ ဟင်းချက်၍ ကနစိုထင်းမှ ကျသော မီးကျိုးခဲများကို မြေအိုးတလုံးတွင် ထည့်ကာ မီးသေအောင် အဖုံးလုံလုံ ပိတ်ထားရ၏။ မီးပူ တိုက်မည့်အခါမှ လိုထင်းမှဖြစ်သော မီးသွေးများကို ကြေး မီးပူထဲတွင်ထည့်၍တိုက်ရသည်။ ဖထီးဇနီးမှာ နွေလယ် ပိုင်းက

အားလပ်ချိန်တွင် ငြိမ်းတို့ အိမ်သားများဝတ်သော အဝတ်များကို ဖွပ်လျှော်ပေးသည်။ မီးပူ တိုက်ပေးသည်။ မောင်အဝတ်များကိုတော့ ငြိမ်းကိုယ်တိုင် မီးပူ တိုက်ပေးသည်။ တခါတလေတော့လဲ မောင်ကိုချော့ရသည်။

“မီးကျီးခဲမကျသေးဘူးမောင်ရယ်၊ တခြားအသစ်တစ်ခုလဲဝတ်သွားနော်...ညကျရင် ခေါက်မိုးကျေတဲ့ မောင်ပုဆိုးတွေကိုရွေးပြီး ငြိမ်း ပြန်အောင် တိုက်သားလိုက်မယ်...”

“လာပါအုံး ငြိမ်း၊ လည်ပင်းကြယ်သီး တပ်ပေးပါအုံး။ အဲ...အဲ... ဟုတ်ပြီ၊ ဒီနေ့ မြန်စီပယ် လူကြီးတွေ အစည်းအဝေး ရှိတယ်ကွယ်...”

“ငြိမ်းသိပါတယ်၊ ဒီနေ့ စောစော မောင်တယောက်လဲ ဖုန်းခေါ်ခေါ်သွားမယ် ဆိုတာသိလို့ အမဲသားနှစ် ဖထီးတို့ကို ညကတည်းက နှပ်ခိုင်းထားတယ်...”

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ၊ မေမေတို့ကလဲနော် အမဲသားနှစ် အရသာ မသိဘူးထင်ပါရဲ့” မောင်သည် အမဲသားနှစ် အိတ်ကလီစာ စသည်များကို ကြိုက်ဘတ်သည်။ မောင်ကို လမ်းစောစောကျေးရမည့် ရက်များတွင် ကြိုက်ဖူးသမျှ ငြိမ်းသည် မောင်ကြိုက်သောဟင်းများကို ဖထီးကို တယ်တဆိတ် ချက်ခိုင်းထားရသည်။ အဖေတို့အမေတို့နှင့် တပိုင်းသဲစားချိန်တွင် ထိုဟင်းများကို အမေက ညှစ်စော်နံ့သည်ကို စားပွဲပေါ်ကို တင်သည်ကိုမူ သည်းမခံနိုင်ပေ။ အမေတို့မကျေနပ်အောင် မောင်အဖို့ သူ့ကိုယ်သော ဟင်းများကိုလဲ

စားရအောင် ငြိမ်းသည် အေးအေး ဆေးဆေးပင် ဖန်တီးလိုက်၏။

မောင်သည် ငြိမ်းနှင့် ကြာရှည်စွာ မပေါင်း လိုက်ရ၊ မြဲမြံစိန်မွှေးပြီး နှစ်နှစ်အကြာတွင် ဆုံးသွားရှာသည်။ ဒေါ်ငြိမ်းမယ် အတွေးသည် လင်တော်မောင်ကို တွေးနေရာမှ သားမက် မောင်သန်းချိန်ဆိုသို့ ရောက်လာပြန်သည်။ သားမက်တော် မောင်သန်းချိန်မှာတော့ လုံချည်အချောကို နှစ်ရှစ်ဆယ် နှစ်တရာကိုသော်မှ ရွေးမနေနိုင်။ ပပကပေးသမျှ လုံချည်ကိုကောက်ဝတ်ကာ အလုပ်သွားရ၏။ အင်္ကျီများပေါ်ဒီးပုထိုးရင်းမှ ဒေါ်ငြိမ်းမယ် မျက်စိထဲတွင် မီးပူပျောက်သွားကာ ငြိမ်းဆိုသောမိန်းမငယ်၏လက်ကလေးကို ပြန်မြင်ယောင်လာပြန်သည်။ သူသည် နုပျိုစဉ်က ဤလှပသော လက်ကလေးများဖြင့် မောင် မနက်ရုံးအသွားတွင် စီးရန် ရှေးဖီနပ်အနက်ကို ပြောင်လက်နုအောင် ညှဉ်းက ဆေးနှင့်တိုက်ထားရသည်။ မောင်သည် ရုံးသွားလျှင် ရှူးဖီနပ်၊ တခါတရံ ဓားမောက်ခြေညှပ်ဖီနပ်ကိုစီး၍ သွားတတ်၏။ မင်္ဂလာဆောင်ပွဲနေ့ပွဲဆိုင်ဆိုင်လျှင် ကတ္တီပါမိန်းတန်း ယောကျ်ားစီးကို စီး၍ သွားတတ်သည်။

ယခုတော့ သူ့ သားမက်ကလေး အယ်ဒီတာ မောင်သန်းချိန်သည် ငါးသုံးလုံး ဂျပန်ဖီနပ်ကိုစီးသွားရသည်။ မောင်လို မဟာဆံချင်နေ၍ကော အခြေအနေသည် မိခင်ရှင်စားပေါမည်သား။ ဒေါ်ငြိမ်းမယ်သည် မိခင်ဝတ်စားအတိုင်း မြဲမြံစိန်ကိုတော့ ဆုံးမချင်သည်။ သူက မောင် အပေါ်တွင်

၃၆

ခင်နှင်းယု

တခမ်းတနား ယုယ ပြစ်သလို မြဲမြဲစိန်က မောင်သန်းချိန်ကို တခမ်းတနား မပြစ်သည်ကို ရင်ထဲက မကျေနပ်လှ။ သူ့သမီးသည် မောင်သန်းချိန်အပေါ် လျစ်လျူရှုလွန်းလေသလား။

“အို...သူ့လင်ကို သူလဲ ငါ့လင် ငါ့ချစ်သလို ချစ်ရှာမှာပေါ့” သူ့စိတ်ပြေလိုက်၏။ သေသေချာချာ အခြေအနေကို တွေးကြည့်ပြန်တော့ မြဲမြဲစိန်အဖို့လည်း သူ့အလုပ်ကို အချိန်မီ အပြေးအလွှားတက်ဖို့ မိုးလင်းသည်နှင့်တပြိုင်နက် လေးခင်း ပြနေရသည်။

ငြိမ်း ဆရာမအဖြစ် ကျောင်းတက်ရသည်ဆိုသည်က အဖေ့လို့ အမေ့တို့ထမင်းကျွေးပြီးမှ ကျောင်းခေါင်းလောင်း ထိုးခါနီး ချောက်သွားလိုက်လျှင် ကျောင်းကို ချွေးမထွက်မူ ဘဲရောက်သည်။ ရန်ကုန်မှာက မြဲမြဲစိန်ကျောင်းရောက်အောင် သွားရပုံကို မတွေးချင်။ ဒေါ်ငြိမ်းမယ်သော်မှ အပြင်ကို ထွက်ချင်သောစိတ်မရှိ။ တခါတရံ ထွက်မိသောအခါ ကားမှတ်တိုင်များတွင် ကားစောင့်သော လူအုပ်စုကြီးကို မြင်ရတိုင်း စိတ်မောလှသည်။

“ဖွားဖွားမေမေကအဝတ်ဟောင်းတွေပေးလိုက်ပါတဲ့...” သွားလေသူ့ကိုတွေးနေသော ဒေါ်ငြိမ်းမယ်၏ အတွေးမှာ မြေး-လှမောင်ချိန် အသံကြောင့် ရပ်သွားသည်။

“ဟဲ့ အဟောင်းခြင်းဆဲမှာ ယူသွား၊ ဖွားဖွား မနက်က ဆပ်ပြာပေါင်းကို ရေနွေးပြောထားတာနှစ်ဖက်ဂိုင်းနဲ့ သံစည်ပိုင်းထဲမှာရှိတယ်။ အဲဒီအထဲမှာ အဝတ်တွေ အရင်နှစ်ပြီးစိမ်ထားလိုက်၊ ကုလားမ ဒီအချိန် မရောက်လာသေးပါဘူး...”

“ဟုတ်ကဲ့...”

လှမောင်ချိန်သည် အဝတ်ဟောင်းများကို ယူသွားသည်။ ကုလားမကို ဆပ်ပြာတောင့်နှင့် အဝတ်များကို တိုက်ခိုင်းလျှင် ရေစင်အောင် မလျှော်သောကြောင့် ခဏခဏ ဖွပ်ပြီးသား အဝတ်ခြောက်များတွင် ဆပ်ပြာ မာကျောကျော အဖတ်များကို တွေ့ရသည်။

“ကဲ...ကိုကိုရေ၊ ပူစူးတို့ မာလေး တို့ကို ဒေါ်ရေဖျိုးတော့၊ သားကြီး အပါ မေမေ့ဆီလာ၊ မေမေ ထမင်းကျွေးမယ်...”

မြဲမြဲစိန်၏ မီးဖိုမှ အော်ကာ ထွက်လာသံကို ကြားလိုက်ရ၏။ နောက် သယ်နှစ်ဆိုလျှင် မြဲမြဲစိန်သည် ဒေါ်မြဲမြဲစိန်ဖြစ်ကာ ဒေါ်ငြိမ်းမယ်နုရာဘွင် ဝင်၍ ကုရအံ့တော့မည်။ ဒေါ်ငြိမ်းမယ်သည် သူ့အတွေးကိုရပ်လိုက်၏။

÷ ÷ ÷

များသမိုင်း၊ အစုမရွာချင်ပေါင်၊ လူတို့ခင်မင်အောင်၊
သူတို့ခင်မင်အောင်၊ ဖြစ်သ၍နေပြီမရွာင်၊ ရွှေကို
မခင်၊ လူကိုခင်တယ်၊ ချစ်တဲ့လူကလဲ့၊ အကုန်လုံး
ဖွဲ့ခဲ့ဆန်ကွဲမောင်၊ ဘုရင်ခံ မလိုချင်ပေါင်....”

(J)

“ကျမလင်ကို အလှဆုံးထင်တယ် မောင်၊ ကိုမိုး
ကျရွှေကိုယ် ဆိုလောက်အောင် ယဉ်တယ်မောင်၊
နန်းတော်ရှေ့ နန်းတော်ရှေ့ ပြောပါများရင်၊
မအေးမိ မောင်မောင်....”

တွေးကြည့်ပါ သူဌေးကြီးတွေ စပ်တာတောင်
မိတော့ မယူဘူးမောင်၊ ကျမတော့ မယူဘူးမောင်၊
ဗျည်းစား တထောင်၊ ချစ်တဲ့သူကလဲ့၊ ဖွဲ့ခဲ့ ဆန်ကွဲ
မောင်၊ ချစ်ပါသမောင်၊ မေတ္တာဆောင်၊ တဦး
တည်းဘဲ၊ ချစ်ချစ်သမောင်၊ ယောင်ယောင် ပေါင်
ပေါင် မစလာနဲ့၊ တွေးကြည့်ပါ၊ အေးမိ ကျမသဝန်
ကြောင်။

တိုက်ကြီးလဲ တည်မယ်မောင်၊ စိန်ဘီးလဲ ပန်ချင်
သမောင်၊ အဲဒါတွေကို၊ ကိုယ့်ယောက်ျားမို့၊ ခုတု

ထိုသီချင်းကို ရှေးအဆိုတော်ကြီး မအေးမိ ဆိုသွား၏။
မြေစိန်တို့နှင့်ဆိုသော် တခေတ်လောက်ကွာနေမည်။ သို့သော်
မြေစိန်သည် ထိုသီချင်းကို တဆင့် ကြားဘူး ကတည်းက
အလွန်ကြိုက်သည်။ ကြိုက်၍လည်း သူ့ခဏခဏဆိုသည်။ စကား
လုံးများမှာတော့ လွဲချင်လွဲနေမည် အလိုက်ကတော့ မှန်ပေ
သည်။

ကိုသန်းချိန် (တိပ်-ရီကော်ဒါ) အသံဖမ်းစက် ၈,၀၀၀
သည့်နေ့က အသံသွင်းခွေများကို အစမ်းဖမ်းကြည့်မည် ဆို
သည်။ မြေစိန်က သူ့အကြိုက်ဆုံးသီချင်းဆိုကြည့်မည် ဆို၏။
သူ့ ဇနီးသည်၏ အသံကို ကိုသန်းချိန်သည် ဖမ်းယူ တား
သည်။ ထိုသီချင်းပါသောအသံသွင်းခွေကို အမှတ်တရ ကို
သန်းချိန်ကလည်း သိမ်းထားသည်။ ဘယ်လောက်များ ထို
သီချင်းကို ဖွင့်ကြသည်မသိ၊ ခုတော့ ဘမောင်ချိန်ရော၊ လူ
မောင်ချိန်၊ သူ့ဇာချိန်ကအစ၊ အို...စကားပြောစ မာလေးခင်
ပီကလာပီကလာ ဆိုတတ်၍နေပြီ။

ဘမောင်ချိန်က ယနေ့လာသည်သော ကိုသန်းချိန်အမေ
ဇားဇားကြီး ဒေါ်ဂျိုးဥကို သူ့ တိပ်ခွေဖွင့်ပြ၏။ သူတို့ပါ

ဝိုင်းဆိုသည်။ ယခင် ဒေါ်ဂျိုးဥ ခဏတဖြုတ်လာလည်စဉ်က ဤအသံဖမ်း တိပ်ခွေ မဝယ်ရသေးပေ။

အသံသွင်းထားသော တိပ်ခွေမှာ သီချင်းဆိုး၍ ရပ်သွား၏။ ကလေးများလိုက်ဆိုနေသောအသံလည်း ရပ်သွား၏။

“သားကြီး ဘမောင်ချိန် ပိတ်လိုက်တော့၊ ညီလေးတို့ ညီမလေးတို့ကိုခေါ်...သွား ထမင်းစား၊မင်းတို့စားပြီးတော့မှ ဖွားဖွား မာလေးတို့ကို ထမင်းကျွေးမယ်...”

ဒေါ်ငြိမ်းမယ်သည် အသံသွင်းစက်ကို ရပ်ခိုင်းလိုက်၏။ ဘမောင်ချိန်သည် ကျွမ်းကျင်စွာပင် စက်ကိုပိတ်ကာ မီးဖိုထဲ ဝင်သွားသည်။

အသံသွင်းခွေမှ သီချင်းဖွင့်စဉ်က ကလေးများက စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်ရင်း လိုက်၍ ဆိုနေကြ သော်လည်း ဒေါ်ဂျိုးဥသည် သီချင်းသံကိုရော စာသားကိုရော စိတ်ပါပုံ မရပေ။ သူ့ ရင်ထဲတွင် မကျေ မနပ်သော ခံစားချက် မျက်နှာထားနှင့် အသံသွင်းစက်ကို ကြည့်နေ၏။ ပြီးတော့ ရေဒီယိုဆီ မျက်လုံး ရောက်သွားပြန်သည်။ ရေဒီယိုနှင့် အသံသွင်းစက် နှစ်လုံးကြားရှိ စာအုပ် ဘီဒိုကြီးသို့ မျက်စိရောက်သွားပြန်သည်။ ဘီဒိုမှာ တံခါးများ မှန်တပ်ထား၍ အထဲမှ စာအုပ်များကို မြင်နေရသည်။

ဒေါ်ဂျိုးဥသည် ရန်ကုန်ကလေးရောက်ခါ၊ ရောက်ပြန်တော့လည်း ဘယ်တော့မှ ကိုသန်းချိန်အိမ်မှာ မတည်းပေ။ သူ့အကိုအကြီးဆုံး ငတ်လုံတော်ရ ဦးကောင်းဇ် အိမ်မှာသာ တည်းသည်။ သားဖြစ်သူအိမ်တွင် အသွန်ဆုံး တညအိပ်သည်။

တခါတရံ ထမင်း တနပ်လောက်သာ စား၍ လာစား၍ ပြန်သွားတတ်သည်။

ယခုလည်း ကိစ္စတခုနှင့်လာစဉ် သားအိမ်တွင် တညလာ အိပ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ယခင် သူ့ဘခေါက်လာစဉ်က မတွေ့သော ဤအသံသွင်းစက်ကို မကျေမနပ် ဟန်ဖြင့် ကြည့်နေသည်။ စာအုပ် ဘီဒိုမှာတော့ ယခင်တခါလာကတည်းက တွေ့ထား၍ သူ့ စိတ်ထဲတွင် မထူးခြားလှပေ။

သို့သော် ဘုရားစင်အောက်တည့်တည့် ကျွန်းသား ဘီဒိုအသစ်စက်စက်တလုံးကိုမူ သိချင်စိတ်ဖြင့် ကြည့်နေသည်။ ဘီဒိုတံခါးကလည်း မှန်တပ်၍မထား၊ သစ်သားတံခါးဖြစ်၏။ အထဲမှာတာတွေများ ရှိနေသလဲဆိုသည်ကို သူ့သိချင်နေပေသည်။

“ဒေါ်ဂျိုးဥရော အခု ထမင်းစားနှင့်မလား...”

ဒေါ်ငြိမ်းမယ်သည် အတွေးတွင်နှစ်နေသော ဒေါ်ဂျိုးဥကို လှမ်း၍မေးလိုက်၏။ ဒေါ်ငြိမ်းမယ် မေးသံကို ကြားမှ ဒေါ်ဂျိုးဥသည် သူ့အတွေးကို ရပ်လိုက်သည်။

“မစားသေးပါဘူး မငြိမ်းမယ်ရယ်၊ မောင်သန်းချိန်တို့ လာတဲ့အထိ စောင့်အုံးမယ်...”

“ဟုတ်ကဲ့...သိပ်များနေမြင်နေမလားလို့၊ ရန်ကုန်ကလေး တနက်ခန့်ခွေမှာဘဲ နေအားရတော့ ဆွမ်းကျွေးတို့၊ မင်္ဂလာဆောင်တို့၊ ကင်ပွန်းတပ်သို့ ဆိုတာတွေကို တနက်ခန့်ခွေမှ လုပ်တတ်ဘယ်။ ပေါင်းရေး သင်းရေးကလဲ ရှိသေးတော့ တနက်ခန့်ခွေ မအားရပြန်ဘူး။ တခါဘလေးများ မောင်သန်း

ချိန်တို့ တယောက်တပွဲစီ ခွဲသွားရတယ်။ တော်ရုံတန်ခိုး ရင်းနှီးရုံနဲ့တော့ သွားခဲပါတယ်။ ခွဲကတော့ မောင်သန်းချိန်တို့ သတင်းစာတိုက်က တိုက်အုပ်ရဲ့ မြေဦး ကပ်ပွန်းတပ်မို့ နှစ်ယောက်လုံး သွားတာ....

ဒေါ်ငြိမ်းမယ်သည် ရန်ကုန်၏ အားလပ်ချိန်ကို တစိတ်တစေ့ ရှင်းပြနေ၏။ သို့သော် ဒေါ်ငြိမ်းမယ် ဘာတော့ပြောပြော ဒေါ်ဂျိုးဥက စိတ်မဝင်စား။

“ဒီမယ်... မငြိမ်းမယ်၊ အဲဒီ ကြိုးခွနဲ့ အသံသွင်းစက်က ဘာလုပ်ပေရပြန်တာလဲ၊ ဒီသီချင်းတွေက ရေဒီယိုက ကြားနေရတာဘဲမဟုတ်လား...”

သူ သိလိုသော ကြားဖြတ်မေးခွန်းကိုသာ ဦးစားပေး၍ မေးလိုက်၏။

“ဘယ်လောက်ပေးရလဲ...”

နောက်ဆက်တွဲမေးခွန်းကိုပါ ထည့်လိုက်ပြန်သည်။

“အမျိုးအစားက အကောင်းစားဆိုတော့ အခုဈေး သုံးထောင်ကျော်နေပြီထင်တယ်...”

“အမလေး... သုံးထောင်ကျော်...”

ကဗွားကြီးသည် ရင် မှ၍ မျက်လုံးပြူးကာ မေး၏။

“ဝယ်ရင်းဈေးက တထောင်ကျော်ပါ...”

ဒေါ်ငြိမ်းမယ်ကလည်း ကောက်ကာ ငင်ကာ ဝယ်ရင်းဈေးကို မြန်မြန်ပြောလိုက်ရ၏။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ခမည်းခင်ကော်တော်လာရပြီဖြစ်သော ဒေါ်ဂျိုးဥ အကြောင်းကို လိတန်သလောက် သိပြီး ဖြစ်သည်။

“တထောင်ကျော် ဆိုရာ နဲ့သလား မငြိမ်းမယ်ရယ်၊ ရွှေ... ရွှေ... ရွှေနှစ်ကျပ်သားဖိုးဘဲ...”

“ဟုတ်ကဲ့... မောင်သန်းချိန်အတွက် လိုအပ်တဲ့ပစ္စည်း ဆိုတော့ သူတို့ရွာတဲ့နေ့နဲ့ သူတို့ဝယ်တာကို ကျမလဲ ကန့်ကွက်ဖို့ လိုတယ် မထင်တာနဲ့ ဘာမှဝင်မပြော့ပါဘူး...”

“မောင်သန်းချိန်- ဟုတ်လား၊ မောင်သန်းချိန်လိုအပ်တဲ့ ပစ္စည်း...”

အကယ်၍သာ ဤနေရာတွင် မောင်သန်းချိန် အမည်ကို ဒေါ်ငြိမ်းမယ်က စောစောစီးစီး မသုံးလိုက်ပါလျှင် ဒေါ်ဂျိုးဥသည် ပထမဆုံး ဒေါ်ငြိမ်းမယ်ကို စုံချက် တင်မည်။ မြေးများကို အလိုလိုက်လွန်း လို၍သာ ဤအသံသွင်းစက်ကို သမီးနှင့် သားမက်အား ဝယ်ခွင့်ပြုသည်။ တကယ်ဆိုလျှင် ဒေါ်ငြိမ်းမယ်သည် ဤအိမ်ထောင်၏ ဦးစီးဖြစ်၍ ကန့်ကွက်ရမည်ဟု အစချီကာ ရန်မထောင်ရုံတမယ် လှည့်ပတ်သွယ်ဝိုက်၍ အပြစ်တင်ရန်မောင်းတင်ထားပြီး ဖြစ်သည်။ ယခုတော့ သူ့သား မောင်သန်းချိန်အတွက် လိုအပ်သော ပစ္စည်းဆို၍ သူသည် ထွက်မည့် ဆဲဆဲ စကားလုံးများကို မျိုချလိုက်ရသည်။

“နေပါအုံး... အယ်ဒီတာတယောက်က အဲဒီ အသံသွင်းစက်နဲ့ ဘာလုပ်ရတာတုန်း...”

နောက်ထပ် ထပ်မံ၍ မေးခွန်းမေးလိုက်ပြန်သည်။

“ကျမ သိသလောက်တော့ မောင်သန်းချိန်ဟာ သူ့အခု လုပ်နေတဲ့ မဂ္ဂဇင်းတိုက် တခုထဲမှာဘဲ တာဝန်ခံအယ်ဒီတာ

လုပ်နေတာမဟုတ်ဘူးလေ၊ တခြားမဂ္ဂဇင်းတွေ၊ သတင်းစာတွေမှာလဲ ကလောင်နာမည်နဲ့ သူ ဝတ္ထု ဆောင်းပါးတွေ ရေးနေတယ်။ စာရေးဆရာဆိုတာ ခက်သားလား၊ ညကြီး သန်ကောင်ပေမယ့် သူတို့ခေါင်းထဲ အတွေးတွေ ပေါ်လာရင် ထပြီး ရေးရမှတဲ့။ အဲဒါမရေးနိုင်တဲ့အခါ ပါးစပ်ကပြော အသံသွင်းယူထားပြီး နောက်မှ လက်ရေးတိုနဲ့ လိုက်ယူတတ်ကြတယ်။ ဒီရန်ကုန်မှာ ပိုက်ဆံရှိတဲ့ အယ်ဒီတာ၊ စာရေးဆရာတွေတော့ လက်နှိပ်စက် စာရေးမလေးတွေလဲ ခန့်ထားတယ်။ အသံသွင်းစက်လဲ ထားတာဘဲ...”

ဒေါ်ငြိမ်းမယ်သည် ခပ်အေးအေးပင် ပြေ၏။

“အို...ကျမ သိသလောက်တော့ စာရေးဆရာတို့၊ အယ်ဒီတာတို့ ဆိုတာ ထမင်း နပ်မှန်အောင် စားရတယ်ကိုမရှိပါဘူး...”

“ဟုတ်ကဲ့... များသော အားဖြင့်တော့ ဆင်းရဲ ကြပါတယ်...”

“ဟင်း...” ဒေါ်သဖြင့် မကျေနပ်ချက်များကို နှာခေါင်းဖြင့် မှုတ်ထုတ်လိုက်သလို ဒေါ်ဂျိုးဥက လုပ်သိုက်၏။

“ဒီသူငယ်ကို ဆင်းရဲဇာတာပါဘယ်။ စာရေးဆရာဆိုတာ ဘယ်တော့များ ချမ်းသာလို့လဲ၊ ဆင်မြီးဆွဲက ကိုရာမြင့်ယာ သေသာသွားရော ကဲပုတ်နဲ့ နေသွားရတာ၊ အခုလဲ မောင်သန်းချိန်ကို ဘီအေ အောင်ကတည်းက ဝန်ထောက်စာမေးပွဲ ဝင်ပါဆို မဝင်ဘူး၊ ဘီအယ်လ် ဆက်ပြီး နေရင်လဲ၊ သူ့

ဦးကြီး ဦးကောင်းဇာ လို ဝတ်လုံမဖြစ်ပါလား၊ ခုတော့ လုပ်ချင်လိုက်တဲ့ စာရေးဆရာ လုပ်ချင်လိုက်တဲ့ အယ်ဒီတာ...”

ဒေါ်ငြိမ်းမယ်သည် ဘာမျှဝင်မပြော။ သူ့သားကိစ္စသူပြောနေခြင်းအတွက် တစုံတရာ ဝင်ရောက် စွက်ဖက်ပြောဘို့ လိုမည်မထင်ပေ။ သူ့သမီးမြမြနိန်က လူငယ်ချင်း ချစ်ကြ၍ လေးစားပါဆိုသောကြောင့်၊ သူရန်ကုန်လိုက်လာ၍ သမီးဆန္ဒ ကိုဖြည့်ခဲ့ရသည်။ ထိုဥပုကတည်းက ဒေါ်ဂျိုးဥကိုင်ဆွေဆီမှ ရသော်လည်းစိတ်ဓာတ်ကိုရိပ်မိတန်သရွေ့ ရိပ်မိပြီးပြန်သည်။ ဒေါ်ဂျိုးဥသည် သားဖြစ်သူကို မလွန်ဆန်နိုင် လွန်း၍သာ လေးစားရသည်။ မြမြစိန်လို မိန်းကလေးတယောက်နှင့် သူ့သားမှာ တူသည်တန်သည်မထင် ဟူသော မျက်နှာထားနှင့် ဒေါ်ဂျိုးဥသည် လက်ထပ်ပွဲကို လက်ထပ်ပွဲ ဆိုရုံလောက် ကျင်းပပေးခဲ့၏။

ဝတ်လုံတော်ရ ဦးကောင်းဇာ ကို အမှူးထား လက်မှတ် ထိုးယူကြသည်။ သမီးလေး၏ လက်ထပ်ပွဲမှာ ဒါလောက်နှင့် ခင် ပြီးခဲ့သည်။

အမှန်တော့ သူ့တွင် တဦးတည်းသော သမီးမို့ တခန်း နားသပ်သပ်ရပ်ရပ် ကျင်းပပေးနိုင်လောက်အောင် အခြေအနေတော့ ရှိပါသည်။ မဟာမင်္ဂလာပွဲကြီးမျိုးကိုသာ လုပ်ပေးနိုင်ပေ။

သို့သော် မြမြစိန်ကမူ...

“မေမေ၊ သမီးမကလာပဲအတွက်လုပ်ပေးမယ့်ခွေကို မေမေ
အိုချိန်မှာ အသုံးချသို့ ထားပါ။ သမီးတို့ချင်းချစ်လို့ ယူတဲ့
အတွက် မေမေ့ကို သမီးတဝန်ထပ်ပေးသို့ မလိုတော့ဘူး။
သမီးချစ်သူကို မကန့်ကွက်ဘဲ မေမေရှေ့ရှေ့ရှု လက်ထပ်
ခွင့်ပြုတာဘဲ သမီးကျေးဇူးတင်လှပြီ” ဒါဘဲ သူ့ကိုပြော၏။
ဒေါ်ငြိမ်းမယ်သည် သူ့သမီးနှင့် သူတော့ နားလည်မှုရှိပြီး
ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော်လက်ထပ်ပွဲတချိန်က ဒေါ်ဂျိုးဥမျက်နှာ
ထား၊ ဒေါ်ဂျိုးဥ ဟန်ပန်လေသံတို့ကိုတော့ နည်းနည်းခံပြင်း
မိသည်။ ပုထုဇဉ်လုံသားပေဘဲ။

သို့သော် လူငယ်များ၏ အိမ်ထောင်ရေးမှာ အဓိကသည်
ကိုသန်းချိန်သာဖြစ်၍ ဒေါ်ဂျိုးဥမဟုတ်သောကြောင့် ဒေါ်
ငြိမ်းမယ်သည် တစုံတရာမစွက်ဖက်ခဲ့ပေ။

“ဒေါက်...ဒေါက်...ဒေါက်...ဒေါက်...”

တံခါးခေါက်သံမှာ အခယ်ကြီးနှစ်ယောက်၏စကားပြော
ပွဲကို ရပ်သွားစေသည်။ ဒေါ်ငြိမ်းမယ်သည် အဝင်တံခါး
ကြီးကိုဆွဲဖွင့်လိုက်၏။

“ဪ...မော်လီပါလား၊ အထဲဝင်ထိုင်လေ...”

မော်လီသည် ဖျတ်သတ်သွက်လက်စွာပင် အိမ်ရှေ့ခန်းသို့
ဝင်လာ၏။ မော်လီ စဝင်လာကတည်းက ဖိနပ်ဖြူချိုင့်ကို
အဝင်ဝတွင် ချွတ်ထားခဲ့ပုံ၊ ခြေဖျားလေးထောက်ကာအိမ်
ရှေ့ခန်းသို့ ဝပ်ရှုရှု ဝပ်ဖွဲ့လေး လျှောက်လာခဲ့သော ဟန်၊
ကြာရွက်လိပ်ကို ဆံပင်ကိုနောက်စေ့ တွင်လိပ်၍ ရှေ့ဆံများ

ကိုမူနုပေ၊ ခန်းဆီးချထားသလို ချထားသော ချွတ်
မျှားကို ဒေါ်ဂျိုးဥသည် စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေပြီ ။
ပြီးတော့ နှစ်ထပ်တလက်တို့ အဝါနီအင်္ကျီ၊ ရွှေကလက်
ရောင်ရင့်ရင့်ပါတိတ်လုံချည်ပါမကျန်၊ အားလုံး ခန်းကျိုး
ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။ မော်လီသည် လှပစွာပြုံး၏။ သူ့အသံ
သာသာလေးနှင့် နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ကြီးကြီးဂျိုး၊ မော်လီကို မမှတ်မိတော့ဘူးလား၊ ခုစူး
စိုက်စိုက်ကြည့်နေလိုက်တာ...”

ဒေါ်ဂျိုးဥသည် စောစောက မျက်နှာထားကိုပြင်ကာ
ပြုံးလိုက်၏။

“အောက်ခန်းက မသန်းဌေးသမီးမှတ်လား...”

“ဟုတ်ပါတယ် ကြီးကြီးဂျိုးရဲ့...”

“လှလှလို့ ပါ၊ ခုတလော ကြီးကြီးဂျိုးကလဲ အသားက
လောတာတနှစ်နီးပါးရှိသွားပြီ၊ မော်လီကအသားလဲ ဖြူလှ
တာကိုး...”

“ကြီးကြီးဂျိုးက မော်လီကိုချီးကျူးနေပြန်ပြီ၊ ဒါကြောင့်
မော်လီက ကြီးကြီးကိုထမင်းကျွေးမလို့ လာမိတာ မေမေ
ကလေ ညနေကျရင် မော်လီတို့အိမ်မှာထမင်းလာစားပါတဲ့၊
မေမေကလဲတိုင်ချက်မှာပါ။ မော်လီကတော့အသားယူရုံ လာ
မိတာ ခုတောင်မေမေက သူကိုယ်တိုင် လာမိတာစိတ်
ချီပါနဲ့ ခွင့်လွှတ်ပါတဲ့၊ ခုနက်ပိုင်းမင်းကွန်းဓမ္မစာမှာကတော့
ယောက်ျားအစည်းအဝေးရှိလို့တဲ့ ညစာစားဖို့ ကြီးကြီးငြိမ်း
လဲလိုက်လာခဲ့ရမယ်နော်...”

လက်ညှိုးကလေးထောင်ကာလှပစွာပြောနေသော မော်လီကို ဒေါ်ငြိမ်းမယ်ပြုံး၍ ကြည့်နေရာမှ ခေါင်းကို ပြေညှင်းစွာ ခါလိုက်၏။

“မသန်းဌေးကို ပြောလိုက်ပါကွယ်၊ ကြီးကြီးငြိမ်းကညှော်သည်မဟုတ်ပါဘူး။ ညနေကျ စိန်စိန်ရယ် မိဘဆရာအသင်း အတွက်ဆိုလား၊ စာကြည့်တိုက်အတွက်ဆိုလား အစည်းအဝေး ရှိလို့ သွားရမယ်၊ အပြန်မှူးချုပ်လိမ့်မယ်၊ ဒီခလေးတွေဘအုပ် နဲ့ဟာ မလိုက်လာနိုင်ဘူး။ ဒေါ်ဂျိုးဥဘဲ လွှတ်လိုက်လေ...”

“ကဲ... မော်လီ သွားအုံးမယ်၊ ကိုကိုကားနဲ့ အတူလိုက် သွားရမှာမို့ ကြီးကြီးဂျိုးရယ် မော်လီကို ခွင့်ပြုပါအုံး...”

“အေး... အေး...”

သက်လက်စာတသားသော မော်လီ၏နောက်ပိုင်းအလှကို ဒေါ်ဂျိုးဥသည် စိုက်၍ကြည့်နေပြန်သည်။ ဒေါ်ငြိမ်းမယ်က တံခါးကို ဆွဲပိတ်ရင်း သောခလောက်ချိတ်လိုက်၏။

“မငြိမ်းမယ် ဒီမော်လီဟာ အရင်ကဆင်ပုံပြင်ပုံခလုမဟုတ် ပါဘူးလေတယ်...”

ဒေါ်ဂျိုးဥသည် မော်လီ ဟန်ပန်ကို တဖန်အမြင်အတွင်း သွယ်ယူမြင်ချက်ကိုပေးလိုက်၏။

“ရန်ကုန်မှာတော့ ထူးလှတယ်မဟုတ်ပါဘူး ဒေါ်ဂျိုးဥရယ်၊ သူတို့က တပတ်တခါ ဆံပင်ပုံစံ၊ အဝတ်အစားပုံစံပြောင်းနေကြတာလား...”

“အဲဒီ သူ့အခုဝတ်လာတဲ့ပန်းကန်ကျီဆက်ပုံဟာ ကျမတို့ ဆီမှာ သိလရှင်ဝတ်တဲ့ပုံပဲပါ...”

“အစုံပါဘဲလေ၊ သူတို့ခေတ်နဲ့ သူတို့ကို ဆံပင်ဆိုလဲ တခါ ထူးရင် ငါးကျပ်ကနေ လေးဆယ်ငါးကျပ် ငါးဆယ်အထိ ထူးခံအမျိုးမျိုး ပေးရတယ်။ ဆံပင်အလှ ပြင်ဆိုင်တွေက ထူးပေးတယ်...”

“အပလေး ငါးကျပ်၊ ငါးကျပ်ဆို ကျမတို့ဆီမှာတပတ် ဟင်းချက်စရာ ဝယ်နိုင်တယ်၊ ဆံပင်ကို လေးဆယ်ငါးကျပ် ငါးဆယ် ပေးထူးတာကတော့ ဒီသူငယ်မတွေ စိတ်မနှံ့ရဲလား၊ ရွေးနေပြီလေတယ်...”

ဒေါ်ငြိမ်းမယ်သည် ဘာမျှပြန်မဖြေ၊ ရယ်နေ၏။

“ဒါနဲ့ မော်လီ ရင်ပပ်က ဆွဲပြားကိုဝိုင်းထားတဲ့ကျောက် ဟာစိန်အစစ်ဟုတ်ကဲ့လား” ရုတ်တရက် မျက်စိလျှင်လွန်းသော ခမည်းခမက်ဒေါ်ဂျိုးဥကို အံ့သြဟန်ဖြင့် ဒေါ်ငြိမ်းမယ်သည် ကြည့်ရင်း “အဲဒါတော့ မသိဘူးဒေါ်ဂျိုးဥ၊ ကျမသတိမထား လိုက်မိဘူး” ဟုဖြေလိုက်၏။

“အင်း... ခုပဲတော့ မော်လီ ယောက်ျားက ကားဝယ် နိုင်ပြီလေတယ်၊ ဒီကမောင်သန်းချိန်မှာသာ ကားလဲမတွေ့ရ ဘာလဲမတွေ့ရ၊ ကျမတခါလာလဲ ဒီပုံစံအတိုင်းဘဲ...”

ဒေါ်ငြိမ်းမယ်သည် ဘာမျှပြန်မဖြေဘဲနေပြန်သည်။ ဒေါ်ဂျိုးဥ စိတ်ထဲတွင်တော့ သူ့ကို စကားနည်းနည်းတော့ ပြန်ပြောစေချင်သည်။ ဒေါ်ငြိမ်းမယ် ငြိမ်သက်နေ၍ သူ့စကား ဆက်ပြော၍ ပိတ်နေသလို ဖြစ်နေသည်။

“ခုခေတ် မိန်းကလေးမိဘရှင်တွေကလူလည်တွေ၊ မောင်သန်းချိန်အောက် သားငယ်မောင်သန်းရှိန် မင်္ဂလာဆောင်တုန်းကများဒေါ်ငြိမ်းမယ် လိုက်လာစေချင်တယ်...”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျမလဲ လိုက်လာမလို့ဘဲ၊ စိန်စိန်သားတွေ ကျမခြံထဲ လိုက်လည်ချင်တယ်ဆိုလို့ နွေရာသီ ကျောင်းပိတ်ရက် အလည်ခေါ်သွားရတာ၊ ဟိုမှာတော့ သူတို့လဲကျယ် ကျယ်ပြန့်ပြန့်ဆော့ရကစားရတယ်...”

“အဲဒီ မင်္ဂလာဆောင်တုန်းကများ ကျမစိတ်ဆိုးလိုက်ဘူးလူကြီးတယောက်အနေနဲ့ စကားမဖျက်ချင်လို့ သာ လုပ်လိုက်ရတယ်။ မောင်သန်းရှိန်ကလဲ လူအေး...မေမေရယ် ရွက်စရာကြီးဆိုလို့ လက်ထပ်ပွဲပြီးအောင်လုပ်ပေးရတယ်။ မိန်းကလေးဘက်ကလုပ်ပုံက ဘယ်လောက်မခံချင်စရာကောင်းလဲဆို ကျမကတော့ ကျမသားကို ဆရာဝန်ဖြစ်အောင် ခုနစ်နှစ်ခန့်လောက် စာသင်ပေးလိုက်ရတယ်။ သူတို့ရဲ့ သမီးကို စိန်တဆင်စာတကျ ပါမယ်ဆိုပြီး ကတိထားတယ်။ အဲဒါ တကယ်မင်္ဂလာဆောင်တော့ အလယ်က လော့ကက်သီး မြေကို ဝိုင်းထားတာကသာ စိန်အစစ်၊ ကြီးပေါ်မှာစိဘားတဲ့ စိန်ကအတုတော့ သူတို့ကလေ ဂျိုးဥကို စိန်အကြောင်း နားမလည်ဘူးအောက်မေ့နေတာလား၊ ကျမကလေမြင်တာနဲ့သိတော့ တခါထဲ ထပြန်မလို့ မောင်သန်းရှိန်က မေမေရယ် ရွတ်ပျက်လှပါတယ်ဆိုလွန်းလို့ မင်္ဂလာပွဲ ပြီးအောင် အောင်နေရတယ်။ မနက်စာတောင် ကျမ မစားခဲ့ဘူး...”

“ဟုတ်ကဲ့...”

“ဒေါ်ငြိမ်းမယ်သည် ထပ်မြင်ချက်ကိုလည်းမပြော၊ ဝေဖန်ချက်ကိုလည်းမပြောပေ။

“ခုတော့လေဆရာဝန်ကြီးကတောင်ဆရာဝန်ကြီးယောက္ခမတွေ့အနေနဲ့ စားသောက်နေလိုက်ကြတာ ညိမ့်လို့...”

“သူတို့ရော မြင်းခြံမှာဘဲလား...”

ဒေါ်ငြိမ်းမယ်က တခြားစကားကိုကောက်၍ မေးလိုက်မြန်သည်။

“ဆေးခန်းဖွင့်ပါဆိုတာလဲ မဖွင့်ဘူး။ မြင်းခြံမြို့ပေါ်မနေချင်ဘူးဆိုပြီး အညာတခွင် လျှောက်ပြောင်းနေလေရဲ့...”

“အစိုးရ အလုပ်ကိုး...”

“ဒီလိုရှိတယ်လေ မငြိမ်းမယ်ရယ်၊ မောင်သန်းရှိန်ယောက္ခမတွေကို ညှပ်ပါတယ်။ မြင်းခြံမှာ ဆေးဆိုင် ဖွင့်ပေးလိုက်ရင် ငြိမ်းငြိမ်းအေးအေးနေရရက်သားနဲ့ ခုတော့ အစိုးရလခစားဆိုတော့ သွားနေရတာပေါ့...”

“လူငယ်တွေဆိုတော့ တနေရာလဲ ငြိမ်ငြိမ်မနေချင်ဘူးထင်ပါရဲ့...”

“ဘာဟုတ်ရမလဲရှင်၊ မြင်းခြံမှာနေတော့ မင်းဘူးကနေ ထူးကဲ ခဏခဏသာလာနေမှာကို သူ့ မိန်းမက မကြိုက်ဘူးထင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့်ပြောရတယ် ငါ့မှာငါ့အထုပ်ငါ့အထည်နဲ့ မင်းတို့ဆီလာမလည်ဘူး၊ မင်းအကို မောင်သန်းရှိန်က အားလုံးစိတ်ပေါ့မင်း တလတရာ ငါ့ဆီ ငွေပုန်ပုန်ပို့ရတယ်။ မင်းက ဆရာဝန်ဆိုတော့ နှစ်ကျပ်သားရှိတဲ့ မြွေကြီးတကိုး”

မွန်မွန်တနင်္ဂနွေကုံး ပို့ရမယ်လို့ ကျမတခါထဲသတ်မှတ်ထား
တယ်....

“ကြော်....”

ဒေါ်ငြိမ်းမယ်ကလည်း နေနိုင်လွန်းစွာကား။ တကယ်ဆို
ရွှေစိမ့်ကိုနဲ့၊ စိန်စိမ့်ကိုနဲ့များကို တလုံးတလေ ဝင်ပြောသင့်
သည်။ ဒေါ်ငြိမ်းမယ်က ဘာမျှမပြောလေ။ ဒေါ်ဂျိုးဥ
သည် ရပ်သွားရမည့်အစား အသဲယားသလို ဖြစ်သွားဟန်
တူသည်။

“မွန်မွန်ပို့ ရတယ်ရှင် မွန်မွန်ပို့ ရတယ်။ ပေါ့ ရင်တော့လား
ဂျိုးဥက နယ်ခြားမကလို့ နိုင်ငံခြား ရောက်နေနေ အတင်း
လိုက်မှာတဲ့။ လာမယ့်နှစ်အတွက်တော့ ပြေးထားလိုက်တယ်
လေ။ ခုခေါ်မိန်းကလေးတွေဆွဲတဲ့ ယိုးဒယားရွှေဘတ်ကြိုးဆို
တာလေ နှင်ကျပ်သားတကုံးပို့ရမယ်လို့ သားတွေမေးထား
ပြီး အဲဒီလိုမှမနိုင်ရင်ဘယ်ဖြစ်မလဲ....”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒါနဲ့ ဒေါ်ဂျိုးဥ ဆာရောပေါ့၊ ထမင်းစားစို့
လား....”

“အို... မဆာသေးပါဘူး ပြေးပြေးဘဲစားမယ်။ ညစာကျ
ရင် ကျမအတွက် ထည့်မချက်နဲ့တော့နော်၊ မသန်းဌေးဆီ
သွားစားရမှာ၊ မသန်းဌေးကလဲ မင်းကွန်း ကျောင်းတိုက်မှာ
သွားသွား ဥပုသ်စောင့်တယ်တင်တယ်....”

“ဟုတ်ကဲ့....”

ဘုရင်ခံ မလိချင်ပေါင်

“နေပါအုံး၊ သူကရော စွန်းလွန်းလမ်းစဉ်လား၊ မိုးကုတ်
ဝိပဿနာလား၊ သဲအင်းဂူလား၊ မဟာစည်လား၊ မိုးညှင်း
လား....”

“ကျမလဲ သေသေချာချာ မမေးမိပါဘူး၊ ကျမမှာအိမ်
တာဝန်ကြောင့် ဝါးခယ်မရိပ်သာမှာ တရားထိုင်ပြီးကတည်း
က တခါမှရိပ်သာနားမကပ်ခဲ့ရဘူး၊ သူတို့တတွေ ဗာဟိရန်
ရွှပ်နေတာတဲ့၊ ဘယ်လမ်းစဉ်ရယ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး။ နိဗ္ဗာန်
ရောက်ကြောင်း တရားဆိုတာ ဝိပဿနာပါတဲ့၊ နောက်ဆုံး
တော့လဲ ဒီဝိပဿနာ တရားကို အားထုတ်ရင် တမက်တဖိုလ်
ဆိုတာကတော့ ရောက်ရစမြဲပေါ့၊ နောက်ဆုံး နိဗ္ဗာန်မှာနိဂုံး
ချုပ်တဲ့၊ ကျမ မာလေးတို့ကို ထမင်းကျွေးအုံးမယ်....”

ဒေါ်ငြိမ်းမယ်သည် စကားစဖြတ်ကာ ကလေးများကို
ထမင်းကျွေးဘို့ မီးဖိုချောင်သို့ ဝင်သွားတော့သည်။

ကိုသန်းချိန်တို့ ပြန်လာမှ နံနက်စာကို ဒေါ်ဂျိုးဥကသူ
သားနှင့်အတူစားတော့သည်။

÷

÷

÷

(၃)

“မနက်ကလေး ကျမကိုယ်တိုင်ဈေးသွားတယ်၊ မဂျိုးဥတို့ အညာမှာရှားတာတွေစားစေချင်လို့...”

ညနေစာ စားပွဲတွင် ဒေါ်သန်းဌေးသည် သူ့ ဒေါ်ဂျိုးဥ အပေါ်တွင် အထူးလေးစားစွာနှင့် ချက်ပြုတ်ကျွေးကြောင်းကို ပြောပြနေ၏။

“ဟောဒါက ငါးမြင်းဗိုက်သား ဆူလိုက်တာဝင်းနေတာ ဘဲ၊ ပုဇွန်ထုတ်ကြီးကလဲဒီနေ့စိမ်းလို့ လတ်လတ် ဆတ်ဆတ် ရတာနဲ့ ဝယ်လာပြီး ဆီပြန်ချက်ထားတယ်။ ခါတိုင်းဆိုရင် ရေခဲစိမ်းစားရတာ အအိပ်ပျောအောင် ငါးဖယ်ခြစ်သုပ်နဲ့ စားစမ်းပါဒေါ်ဂျိုးဥရဲ့။” “မော်လီ ကြီးကြီးဂျိုးရဲ့ ကြာဆန် ဟင်းခါးပန်းကန်ထဲကို ငရုတ်ကောင်းခပ်ပေးလိုက်အုံးလေ...”

မော်လီသည် ဒေါ်ဂျိုးဥဘေးက သီးသန့်ဟင်းချိုပန်းကန် ဝယ်ထဲ၌ ငရုတ်ကောင်းခပ်လိုက်၏။ ဒေါ်သန်းဌေး ထည့်ပေး

အုရင်ခံ မလိုချင်ပေမီ

သော ဟင်းမျှားကိုစားရင်း ဟင်းမျှားတွင် အဆိတဝင်းဝင်း ဆီဒါလောက်သုံးသည်ကို ဒေါ်ဂျိုးသည်အံ့သြနေ၏။

“မသန်းဌေးရယ် ကျမဖါသာ ယူစားပါ့မယ်။ ဟဲ-ဟဲ-ဟင်းတွေက ကောင်းလွန်းနေတော့ ဘယ်ဟာစားရမယ်မှန်း တောင်မသိဘူး။ ဝါနဲ့-ဒါနဲ့ ဆီဈေးက ဒီမှာတရာကျော်ဆို...”

အမှန်တော့သူတို့ အညာတွင် ဆီဈေးဒါလောက်မရှိ။ အသွားသဖြင့်ဒေါ်ဂျိုးဥတွင် ပို၍ပြေလည်နေသည်ကသူ့ ယာမူပဲနှင့် နှမ်းထွက်နေသည်ဖြစ်၍ ဆီကို နှစ်လုံးပေါက်ရာဝင်အိုးတွင် လှောင်စားသွားပြစ်သည်။ သို့သော် သူသည် ဆီပြန် ဟင်းကို တပတ်မှတစ်လောက်သာ စားခဲ့၏။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဒေါ်...တခါတလေလာလို့ ကျမတို့မှာ ဧည့်သည်ကို အမြတ်တနိုးကျွေးရတာ မြန်မြန်သာစားစမ်းပါ။ ရန်ကုန် ကုန်ဈေးတွေကိုတော့ မေးမနေပါနဲ့၊ အခုဆီဈေး ကျသွားပါပြီ...”

ဒေါ်သန်းဌေးက ငါးဖယ်သုပ်ကို ဒေါ်ဂျိုးဥပန်းကန်ထဲ ထည့်ရင်းပြောလိုက်၏။

“ဟင်းခါးလေးကချိုလို့ဇာတာ၊ ငါးဖယ်သုပ်နဲ့ သိပ်လိုက်တာဘဲ...”

မော်လီကိုမော်ကြည့်ရင်း ဒေါ်ဂျိုးဥကပြုံး၍ပြော၏။

“မော်လီ ယောက်ျားရော...”

“ကိုကိုကလေးသူ့ အမူသည်တွေနဲ့ တွေ့စရာရှိရင်အေးအေး ဆေးဆေး တနေရာရာမှာတော့ပြီးစကားပြောတတ်တယ်။ ဒီနေ့

လဲ အမှုအတွက် အိမ်ပြန်နောက်ကျမယ်ကြီးကြီးဂျိုး” မော်လီ
သည် အိမ်မှာနေရင်းပင် ကြော့ကြော့မော့မော့ဝတ်ထား၏။

ဒေါ်ဂျိုးဥသည် ဝတ်စားပုံ ခေတ်ဆန်တာ တခုသာ
သဘောမကျသော်လည်း မော်လီ၏စိန်ဆွဲကြိုး၊ စိန်ကြယ်သီး
နှင့်နားပေါ်တွင် ယိုးဒယားပန်းခက်များ နွယ်ယွက်နေဟန်
စိန်သေးသေးလေးများနှင့် စိ ခြယ် ထား သော နောက်ဆုံး
ပေါ် နားကပ်ပုံစံများကို ထမင်းစားရင်း စားရင်း မျက်စိ
ရောက်သွား၏။

“မော်လီကလေ တခါလာတာနဲ့ တခါမလာဘူး၊ လူပြီး
ကြော့နေတာဘဲ၊ စိန်လေးတွေကလဲ အသားကောင်းလိုက်တာ
နော်၊ ခဲသားဆိုတော့ မီးရောင်မှာဝင်းနေတာဘဲ...”

သူ့ရှင်ထဲမှာ မအောင်နိုင်တော့ပေ။ စိန်များကို ဖွင့်၍
ချိုးကျူးလိုက်၏။

“အိမ်ကမရွှေစိန်တို့တော့ နာမည်ကသာ မြေစိန်တဲ့၊ သူ့
မှာစိန်တလုံးမှလဲမတွေ့ရဘူး၊ မြတလုံးမှလဲမရှိဘူး၊ တခါလာ
မပြာပုဆိုး၊ နားမှာလဲ ပုလဲဖြူကြီးငုတ်တုပ်တလုံးဘဲ၊ စက္ကူ
တွေကတော့ လင်မယား နှစ်ယောက်လုံးစုပါရဲ့၊ တအိမ်လုံး
စက္ကူချည်းဘဲ...”

“ကြီးကြီးဂျိုး ကြယ်သီးက စိန်တွေကမတကယ်လေးစိန်
ကြီးတွေ၊ အလုံးလဲကြီး ခဲသားအပေါ်အပိုင်း၊ ကိုယ့်ချွေးမ
လေးဘဲ၊ ဝတ်စေချင်ရင် ကြီးကြီးဂျိုးက တဆင်စာမဟုတ်
တောင် နားကပ်တရံလုပ်ပေးလိုက်ပေါ့၊ ဟဲဟဲ...ဟဲဟဲ...”

မော်လီသည် ရယ်ကာမောကာပြောလိုက်၏။

“လုပ်ပေးနိုင်ပေါင်၊ လင်မယားနှစ်ယောက်ဝင်ငွေနဲ့ စိန်
နားကပ်တရံတော့ စုမိအောင်စုမူပေါ့၊ မော်လီတို့မှာ ကား
တောင် ရှိလာပြီ...”

ဒေါ်ဂျိုးဥသည်၊ ပြုံးပြုံးနှင့်ပင် ငေါ့တော့တော့ပြော
လိုက်၏။

“ကြီးကြီးဂျိုးကလဲ မော်လီက စီးပွားရေးသမား သက်
သက်၊ ဘိက္ခုနီအောင်တော့ အာရုံ-အေခေါ်တဲ့ စာရင်းကိုင်
သင်တန်းတက်တယ်၊ လိုင်စင်ခေတ်က သူငယ်ချင်းတွေနဲ့အတူ
စပ်ကုမ္ပဏီသောင်၊ လိုင်စင်လဲ လုပ်တယ်၊ စာရင်းကိုင်လဲလုပ်
တယ်၊ ဒီတော့ ငွေကလက်ဖျားသီးနေတာပေါ့၊ မြေစိန်တို့
လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံးလုပ်တဲ့အလုပ်က ချမ်းသာကောင်း
တဲ့ အလုပ်မှမဟုတ်ဘဲ...”

“ချမ်းသာကောင်းတဲ့ အလုပ်မဟုတ်ဘူး...”

ဒေါ်ဂျိုးဥသည် စကားလုံးထပ်တူလိုက်၍ ရွတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့...ဆရာမ အလုပ်ဆိုတာ ကိုယ်ကပညာရှာပြီး
စိတ်ရင်ထဲရှိတဲ့ပညာကို တပည့်တွေကိုသွန်သင်ပေးရတာ၊ အဲ့
ဒါ့ချင်တာနဲ့တပြိုင်နက် ဆရာကို မဟုတ်တော့ဘူး၊ စာရေး
ဆရာဆိုတာရောတာထူးလဲ၊ ဒါကြောင့် မော်လီတော့သူတို့ဆို
တာနဲ့မတင်းတိမ်နိုင်ဘူး၊ ပြောင်ပြောင်ရှင်းရှင်းဘဲ၊ ငွေကို
ခွာတယ်၊ သုံးတယ်၊ ငိမ့်နဲ့နေတယ်...”

မော်လီသည် သူ့ ဟန်ပန်အတိုင်းခပ်ကြော့ကြော့ ခပ်မော့
မော့ပင်ပြောလိုက်၏။

“ဒီလိုပါ မဂျိုးဥရယ်၊ တခုကလဲ မော်လီက ခလေးမရှိ
ဘူး၊ မြဲမြဲခိုမှာတော့ ကလေးကလဲ ခြောက်ယောက်၊ ရန်ကုန်
ရဲ့ကလေးတွေ စရိတ်ကလဲမနဲဘူး။ ဒါတောင်မူ ငြိမ်းဟာသူ
ရွှေဒဂုံ၊ လေးတွေကို ဖွဲ့ဖဲရောင်းပြီး မောင်သန်းချိန်ထို့ အိမ်
စရိတ်ထဲ ထည့်ရှာပါတယ်၊ မော်လီပြောသလိုဘဲ သူတို့ဝင်
ငွေကလဲ ပုံမှန်ဝင်ငွေတွေလား၊ မော်လီတို့ ခင်မောင်ရင်ကို
ဝင်ငွေကသာ ရရင်တလုံးထဲတခဲထဲကို၊ လိုင်စင်ခေတ်က ခင်
မောင်ရင် ဝတ်လုံလိုက်ရတာကလဲ တချို့အမှုဆို ထောင်နဲ့
သောင်းနဲ့ချီပြီးရတာ...”

ဒေါ်သန်းဌေးသည် သူ့သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ‘ငြိမ်း’သည်
လည်း အလကား ထိုင်စားနေသူမဟုတ်ပါ။ တဖက်တလမ်း
အားဖြင့် ကိုသန်းချိန်၏ အိမ်ထောင်စုတွင် လူအားရော ငွေ
အားရော ကူသည်ကို ပေါ်ထင်စေချင်သည်။ သူသည်တခြား
စကားလုံးများကိုပါ လှပစွာရော၍ပြောလိုက်၏။ ဒေါ်ဂျိုးဥ
ကတော့ အနည်းငယ်ခံပြင်းသွား၏။ သက်ကြီးပိုင်းတို့ ထုံးစံ
အတိုင်း ဒေါ်ငြိမ်းမယ်ကို သက်သက် လာစားနေတာဟူ၍
ခန့်ချင်သည်။ သူ့သား ယခုလို နေရသည်ကလည်း ဒေါ်ငြိမ်း
မယ်ဦးစီးပုံမဟန်၍ဟူ၍ပုံ ချလိုသည်။ သို့သော် ဒေါ်သန်း
ဌေးက ‘ငြိမ်း’သည် ရွှေဒဂုံ၊ များကိုရောင်းချ၍ သူ့သမီးနှင့်
သားမကထံတွင် နေသည်ကို ပေါ်ထုတ်လိုက်သောအခါ သူ
မရန်ချိန်ထားသောမြားတံကို ပြုတ်လိုက်ဖို့လက်တွန့်သွား၏။

“အိုလေ...မော်လီပြောသလိုသာလုပ်လိုက်ပါ။ ကားတစီး
ဆိုလဲ ကြီးကြီးဂျိုးအနေနဲ့ဝယ်ပေးနိုင်သားထဲ၊ ဝယ်ပေးပေါ့၊
ဟဲ...ဟဲ...ဟဲ...”

မော်လီက ဆက်ပြောပြန်သည်။ ဒေါ်ဂျိုးဥသည် ဒေါ်
သန်းဌေးထပ်၍ထည့်ပေးသောထမင်းကို လက်ကာလိုက်၏။

“တော်ပါပြီ မသန်းဌေးရယ်၊ ဟင်းခါးက သိပ်အဆင်
ပြေတာဘဲ...”

“စကားလဲပြောစားလဲစားပေါ့၊ ငါးဖယ်သုပ်နဲ့ ဟင်းခါး
နဲ့ သတ်သတ်သောက်ပေါ့၊ သိပ်လိုက်တာဘဲ၊ ကျမ သမီး
မော်လီကတော့ အမြဲစကား များတာဘဲ၊ ထမင်းစားတိုင်း
သူ့စကားသံချည်းဘဲ...”

ဒေါ်သန်းဌေးသည် မော်လီကိုဘရိတ်အုပ်လိုက်သည်။

“စားပါတယ်၊ တနေကဗိုလ်ချုပ်ဈေး ရောက်သွားတော့
ဟင်းခါး ဝင်သောက်ကြတာ ငါးဖယ်ကြော်ပါရင် တခွက်
တကျပ်တဲ့၊ ဟင်းခါးချည်းသက်သက်ဆိုငါးမူးတဲ့ မသန်းဌေး
ရယ်...”

ဒေါ်ဂျိုးဥသည် ထမင်းကို လက်စသတ်လိုက်ရင်း ပြော
လိုက်၏။

“မော်လီ လက်တက်နဲ့ ရေနွေးကြမ်းချစမ်း၊ ပုဇွန်ခြောက်
ကလေး လက်တက်စား ရွှေပုဇွန်ခြောက်၊ ငါးရဲ့ ခြောက်ကလဲ
သားပေါ့လေး၊ ဝါးခယ်မက မှာယူတာ၊ ဒေါ်ဂျိုးဥပြန်ရင်
လဲ လက်ဆောင် ပေးလိုက်ရအုံးမယ်...”

၆၀

ခင်နှင်းယု

လက်ဘက်ဝိုင်းတွင်မူ ဒေါ်ဂျိုးဥသည် တွေ့တွေ့ရာမှာ စကားမဆိုဘော့ပေ။ ရွှေစက်တော် ဘုရားပွဲစချိန် တပို့တွဲ လဆန်းရောက်လျှင်သာ ဘုရားဖူးလာကြဘို့ မင်းဘူးရှိ သူ့ အိမ်တွင် တည်းခိုဘို့ သွားဘို့ သူ့စိတ်ပေးမည့် အကြောင်း ဒေါ်ဂျိုးဥက ပြန်လည်ဖိတ်ခေါ်လိုက်၏။

ညစာစားပွဲပြီး၍ ဒေါ်ဂျိုးဥပြန်သွားမှပင်ဒေါ်သန်းဌေး သည် မော်လီကိုကြိမ်းလိုက်၏။

“သမီးကတော့လေ၊ ငါ့သမီးတယောက်ဆိုဆိုသလောက် ဘဲ၊ ဒေါ်ဂျိုးဥကြီးအကြောင်း သိဘန်သလောက် သိထား ရက်နဲ့၊ တကတည်း သူ့ထမ်းတခါစားရပါတယ်၊ ထမ်းမှ မျိုကျရဲ့လားမသိဘူးဟဲ့၊ ဒီစိန်တွေကိုဘဲ ထိထိပြီး ပြောနေ တာဘဲ...”

မော်လီသည် လက်ခုပ် လက်ဝါးတီးကာ ရယ်လိုက်၏။
“ပြီးမှ ငြိမ်သက်သွားရင်း...”

“မော်လီ ပြောတာ မှိုင်းသွားသလား မေမေ”ဟု ပေး လိုက်၏။

“မှိုင်းတော့ မမှိုင်းပါဘူး၊ သူကစိန်မက်တဲ့သူဆိုတော့လဲ အိမ်ရှင်ဆိုတာ အလိုက် အသိုက် ညွှဲ သည် ကို လိုက်ပြော လိုက်ပေါ့...”

“အောင်မယ် မေမေလဲ တူတူဘဲ၊ မေမေ သူငယ်ချင်း ကြီးကြီးငြိမ်းထိမှာစိုးလို့ ကာကွယ်လိုက်တာ...”

“ဒါကဘော့သိစေချင်လို့ ပြောတာပါသမီးရယ်...”

“အောက်သူတွေ မှိုင်းတယ်လို့မျှား ထင်သွားမလား၊ နောက်မှဘဲ တောင်းပန်ရအုံးမယ်၊ မော်လီကတော့ တမင် ပြောတာပါ...”

“တမင်...”

“အဟုတ်ကိုတမင်ပြောတာပါမေမေ၊ သူ့စိန်တွေတထုပ် ထုပ်နဲ့ဟာ တာလုပ်ဖို့မှန်းလဲမသိဘူး၊ တော်ကြာ ဟိုကန်တော် ကြီးစောင်းမှာ အသတ်ခံရတဲ့သားအမိလိုဖြစ်နေမှာ စိန်ကြီး တွေမှ သတင်းစာထဲဖတ်ရတာနဲ့ပါဘူး၊ ဇီးဖြူသီးလောက် ဆိုတာ သမီးဖြင့် မြင်တောင်မြင်ဘူးပါဘူး...”

“ဟဲ့...သူတို့ အညာမှာက တချို့ ဒီလိုဘဲ၊ ရွှေနဲ့စိန်သာ အဓိကထား စုတတ်ကြတယ်၊ အဝတ်နဲ့ အစားကို သင့်ရုံဘဲ သားသမီးကိုလဲ ပညာတော့ သင်ပေးကြပါရဲ့ ဒါလဲကိုယ့် အကျင့်နဲ့ကိုယ်ပါအညာသူအညာသားတိုင်း မဟုတ်ပါဘူး...”

“ကြီးကြီးဂျိုးကတော့ ပိုသိပုံရပါတယ်၊ သမီးတို့ကျောင်း မှာကထဲကမင်းဘူးကလာနေတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေဆီက သတင်း ကြားပြီးသား ကိုသန်းချိန်ကြီး အဆောင်မှာ လာလာပြီး မြေစိန်ကိုလာတွေ့တော့ သူငယ်ချင်းတွေကဝိုင်းနှောက်တယ်။ ကြီးကြီးဂျိုးက ‘သူကောင်းမျိုး’ ဆိုလား၊ ကိုသန်းချိန်တို့ အဖေက ရေနံတုန်းစား သူဌေးဆိုလား၊ သိပ်ချမ်းသာတာ ဘဲတဲ့မေမေရ၊ ဒါပေမင် “မိခင်စိန်ရေ ကိုသန်းချိန်ကို မချိန် လေနဲ့ စိန်ကိုရမှာ မဟုတ်ဘူး” ဆိုဆိုပြီးတော့ ဟိုကချာ စပ် ဝါသနာပါတဲ့ မော်လီတို့ သူငယ်ချင်းပိုက်ပိုက်က ခဏ ခဏနှောက်တယ်၊ စိန်စိန်ကလဲ ဒီကတည်းကပြန်ပြောပါတယ်။

“ငါချစ်တာ ကိုသန်းချိန်ကိုဟေ့”တဲ့၊ ဒီလိုအဒေါ်ကြီးတွေ ချီလဲရှိတတ်တယ်နော်၊ မော်လီဘိုများ အဲဒီလောက် စိန်တွေ ချီရင်လား၊ ကားကံထာဘီနဲ့ဆင်တူတည်လဲဝယ်ပြီး ထယ်လဲမီး မယ်ဖိုးဖိုးကြီးနဲ့ဒေါ်ဂျိုးညွန့် အတူထားဘိုကောင်းတယ်...”

“ယုံပါတယ် မရွှေမော်ရယ် ယုံပါတယ်၊ တကယ်တော့ ငါ့သမီးဟာလေ မြမြစိန် မြေဖျားတောင်မမှီဘူး၊ မြမြစိန် နေပုံထိုင်ပုံ အတုခိုးဘိုကောင်းတယ်...”

“မခိုးနိုင်ဘူး မေမေရေ၊ မခိုးနိုင်ဘူး၊ နဂိုရ်ကတည်းက သူငယ်ချင်းတွေ ကျောင်းမှာကျောင်းထွက်ရင် ဘာလုပ်လဲ တိုင်ပင်ကြတော့ “ငါကတော့ ငွေကိုသုံးချင်တယ် မက်တာ မယုတ်ဘူး၊ ဒီတော့ ငွေရလမ်းစဉ် ငွေရတဲ့အလုပ်တဲ့ ကြည့် လုပ်မှတ်”လို့ သူငယ်ချင်းတွေကို ပြောတတ်တယ်၊ အကျင့် ပျက်အောင် ငွေရှာမှာတော့ ဟုတ်ဘူး၊ တခုကလဲ မေမေရာ ပြုမြစိန်က ပိုးဖိုးပက်စက်သုံးနေရင်တော့ အပြစ်တင် စရာပေါ့၊ ကိုသန်းချိန်မှာဖြင့် စပယ်ရှယ်ဆိုလို့၊ နဂါးလေး လိပ်အဝါပတ်တခုတဲ့၊ သူထူးထူးထွေထွေ သောက်ပြီး စား ရေးစာဖတ်နေတာတဲ့၊ မော်လီဘိုလိုများ အဏ္ဏဝါလှိုင်းပြီး လှိုင်းငယ်တွေ မြမြစိန် ဝတ်နေရင် ဒေါ်ဂျိုးညွန့် လဲသေ မလားမသိ...”

မော်လီသည် ယခုလိုရှင်းရှင်းပြောတော့လည်း ချင်စရာ ကောင်းပေသား၊ ဒေါ်သန်းဌေးကမူ သမီးလမ်းစဉ်ကိုမကြိုက် သော်လည်းမတားခဲ့ပေ။

“တခုတော့ မေမေအံ့ဩကယ်၊ သမီးမှာ သမီးဖေဖေရဲ့ အဖိုးဘက်က စရိုက်လေ၊ တစက်မှ ပါမလာတာ အံ့ဩ နေကြီး...”

“မအံ့ဩနဲ့မေမေ၊ ဘုရားသခင်ကျေးဇူးလို့ မှတ်ပါ၊ လောက် ပါတော့ ဖေဖေတို့ မောင်နှမနဲ့ ဖေဖေအဖိုး နေခဲ့ပုံတွေကို သမီးက ပုံပြင်လိုက် နားထောင်ချင်တယ်၊ ‘ငါးနှုသန်းလေး ကောင် စီမံကိန်းကြီး’ ဝါးခယ်မဋ္ဌာနေက လူအိုလူဟောင်း ကြီးတွေရဲ့ ဘာခေါ်မလဲ သက်ကြီးစကားလောက်တဲ့ တား ထိက်ပါတော့ သမီးကံက တနေ့ငါးနှုသန်းနှစ်ကောင်စားပြီး သေသွားရမယ်ဟာတာပါလာတာမှမဟုတ်ဘဲ...”

မော်လီသည် ခပ်ရှင်ရှင်ပင် ရယ်မောကာ သူ့စကားကို အဆုံးသတ်ရင်း ထမင်းစားပွဲကို ပုမနှင်အတူ ကူညီဘိမ်းစုန် ထသွားတော့သည်။

မော်လီ ပြောသည်မှာ ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်ပေသား၊ ဒေါ်သန်းဌေးသည် ခဏခဏပင် သူ့ယောက်ျားကြီး၏ ဖခင် နှုသန်းဌေး၏ ‘ငါးနှုသန်းလေးကောင်းစီမံကိန်း’ကို မော်လီကို ပြောပြတတ်၍ မော်လီမှာ ပုံပြင်သဖွယ်ဖြစ်နေပေပြီ။

စစ်မဖြစ်ခင်က အဖြစ်တွေကို ပြန်ပြောပြရခြင်းမှာလည်း သက်ရှိခတ်လွယ်တော့အတွက် ပုံပြင်သဖွယ် ဖြစ်နေသည် မှာလည်း အံ့ဩစရာ မဟုတ်ပေ။ ထို့အတူ စစ်မဖြစ်ခင်က နယ်လွန်သွားသော ဒေါ်သန်းဌေး၊ ဒေါ်ငြိမ်းမယ်တို့၏ သားသမီးများကို အသက်သွင်း၍ လက်ရှိခတ်ကို ပြုလိုက်ခြင်း ကလည်း သူတို့သည်ရှင်ကို မှကားသဲကန္တာရအတွင်း၌ မသား

မူထံ သွားရောက်လည်ပတ်မိကြလေသလား'ဟု ထင်ကောင်း ထင်ကြပေလိမ့်မည်။

မော်လီကတော့ မိခင်ထံမှကြားရသော သူ့အဖေ၏အဖိုးအကြောင်းကို အန္တရာရီဟူ၍ သူငယ်ချင်းများကိုပြောပြ၏။

အန္တရာရီလို့ဆိုရင် မော်လီ စိတ်ထဲမှာ သက်သာတယ်ကွယ်၊ တကယ်တော့ မေမေပြောပြတဲ့အခါ အိပ်ရာထဲ ဝင်ခါနီး ပြောတဲ့ ပုတောင် သနားစရာအကြောင်းရောက်ရင်ကိုယ်တို့ ကလေးဘဝက ဝမ်းနည်းကြသေးတာတဲ့၊ ဖိုးဖိုးကြီးတို့ အကြောင်းကတော့ ပုပြင်ဆံဆံသာ နားထောင်လိုက်ရတယ်၊ မိတ်ထဲကတော့ သူတို့ဟာ လူ့ဘဝမှာတကယ်နေပြီးတကယ် ဒီလို စားသောက် သွားကြရပါလားလို့ တွေးလိုက်မိရင် သနားသလိုလဲ ဖြစ်ပါရဲ့၊ ရင်ထဲမှာလဲ နှင့်တင့်ဘင့်ကြီး၊ ဒီတော့ ပု လိုတဲ့သဘောထားပြီး မေ့ပစ်တယ်....."

သူငယ်ချင်းများ ကျောင်းဆောင်တွင် အပျင်းပြေ ဝိုင်းဖွဲ့၍ သူ့အကြောင်း ကိုယ်အကြောင်းရော၊ ရည်းစား အကြောင်း၊ မိမိတို့ဌာနေအကြောင်းများကို စပ်စိပ်ရာပြောမိ ကြလျှင် မော်လီက သူ၏ဖိုးဖိုးကြီးအကြောင်းကို ဤသို့ပင် ပြော၏။

မုန့်၏။မော်လီ၏ဖိုးဖိုးကြီးမှာဦးဖန်ဖူးဖြစ်သည်။ ဦးဖန်ဖူး ကွယ်လွန်စဉ်က ဝါးခယ်မတွင်တိုက်ကြီးတလုံးနှင့် အိမ်ငါးလုံး ရန်ကုန်မြို့လယ်တွင် သုံးထပ်တိုက်သုံးလုံး ကျန်ရစ်ခဲ့သည်ဆို သည်။ ငွေသားကမူ ရွေးငွေတသိန်းကျော် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

(ရွှေဂါးတပြား ၁၅ ကျပ် တန်ဖိုးနှင့် တွက်ကြည့်လျှင် ရွေး ငွေတသိန်း၏ ငွေတန်ဖိုးကိုမှန်းဆနိုင်သည်။)

သို့သော်ဦးဖန်ဖူးသည်သူ့အချစ်ဆုံးမြေး(မော်လီ၏အဖေ) နှင့်အတူ လမ်းစားသည်။ သူ့ဇနီးသည်က ဈေးဝယ်လျှင် ငါးနှုသန်း သို့မဟုတ် ငါးရဲ့ပနော် အစရှိသော ငါးလေး ကောင်ဝယ်ရသည်။ ထိုငါးဆီပြန် လေးကောင်ကို မနက် နှစ်ကောင်ညနေနှစ်ကောင်၊ မြေးအဖိုးနှစ်ယောက် စားသည်။ ကျန်ထိမ်သားများသည် ငါးပိရေ ကောင်းကောင်းထောင်း၊ ဟင်းချိုတခွက်နှင့် ပဲသီး ကန်ငွန်းရွက် ခပ်ပေါ့ပေါ့ အသီး အရွက်များကို တဆိမ်လုံး စားလောက်အောင် ကြော်ဖားရ သည်။ဖိုးဖိုးကြီးမှာ တဦးတည်းသောသမီးဒေါ်ရင်တယောက် သာမွေးခဲ့သည်။ ထိုဒေါ်ရင်မှမော်လီ၏အဖေကိုမွေးခဲ့သည်။

သို့သော် ဘာဖြစ်ကြမှန်းမသိ။ဖိုးဖိုးကြီးဦးဖန်ဖူးကွယ်လွန် သောအခါ ဦးဖန်ဖူး၏ထူ မွေးစားသားများ၊ ဆွေမျိုးများ နှင့် သမီးအရင်းဒေါ်ရင် အမှုဖြစ်လိုက်ကြသည်မှာ ဆွေစဉ် မျိုးဆက်မဆုံးတော့ပေ။

မော်လီ လက်ထက်တွင် သူ့ဖိုးဖိုးကြီး၏ငယ်ငယ်ကရွှေထီး ဆောင်းခဲ့သောခေတ်ကို ပုပြင်လိုသာကြားဘူးသည်။ မော်လီ သည် ခပ်ရွတ်ရွတ်လည်းပြောတတ်၏။ "ဒို့ဖိုးဖိုးကြီးဆောင်း ခဲ့တာရွှေရောင်ပြားစက္ကူနဲ့လုပ်တဲ့သီးစုတ်ကြီး ထင်ပါကွာ"ဟု ပြောတတ်၏။ ဒေါ်သန်းဌေးနှင့် လက်ထပ်သောအခါမော် လီအဖေ ဦးရွှေသွင်တွင် တိုက်တလုံးမူလွဲ၍ ဘာမျှပါမလာ

ပေ။ဒေါ်သန်းဌေးကလည်း ဒေါ်ငြိမ်းမယ်သာသာပင်တည်း။ ဦးဖန်ဖူးချမ်းသာပျံ့များကို ဝေ-ဤသို့၊ သူတံ-ကြားလိုက်ရ၏ ဆိုသည်ကလွဲ၍ သူတို့အမွေကိစ္စများတွင် သူ့ခင်ပွန်းသည် မပါအောင် ဆွဲထုတ်ခဲ့သည်။

“ခုခေတ် စာရေးဆရာတွေ ရေးတော့ လယ်သမားများ ဆင်းရဲလွန်းလို့ ငါးပိရေ၊တို့စရာနဲ့၊ ဆူးပုတ်ကင်းပုံ ဟင်းချို ကို လယ်ငါးလေးတွေနဲ့ ဟင်းချက်စားတယ်ဆိုတော့ သနား စရာလေးလိုဘဲ၊ ငါတို့ဖိုးဖိုးကြီးတို့ကတော့ သူတို့ ဝဋ်ရိုလို ကိုယ့်ဝဋ်ကိုယ်ခံကြရတာပါဘဲကွာ...”

မော်လီသည် ဤသို့ပင်သူ့ စကားကိုလက်စသတ်ကာကိန်း။ ထို့ကြောင့်ပင် ဖိုးဖိုးကြီး ဦးဖန်ဖူးတို့၏ စရိုက်စလေ နည်းနည်းမှ သူ့သမီးမော်လီတွင် မပါသည်ကို ဒေါ်သန်း ဌေးက တအံ့တဩပြောတတ်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

* * *

ဒေါ်ဂျိုးဥမာ ဒေါ်သန်းဌေး အိမ်က ညစာ စားပြီး အပြန်မှ သားဖြစ်သူကိုသန်းချိန်နှင့် ဝရံတာတွင် အေးအေး ဆေးဆေး စကားပြောရတော့သည်။

မြမြစိန်ကတော့ သားအမိနှစ်ယောက် တီးထိုးဆွေးနွေး နေ၍ ဝရံတာသို့သွက်မထိုင်သော်လည်း ဧည့်ခန်းတွင် သူ့ အမေ ဒေါ်ငြိမ်းမယ်နှင့် ထိုင်နေသည်။

“မေမေ နားထောင်စမ်း၊ ကိုကိုနဲ့မေမေကြီး ပြောပြော နေတဲ့စကားလုံးတွေထဲမှာ စိန်စိန်ဆိုတဲ့ စကားလုံးတွေ ခဏ ခဏ ပါတယ် မေမေ...”

မြမြစိန်သည် အနားမှ ထိုင်နေသူ သူ့ မိခင် ဒေါ်ငြိမ်း မယ်ကို တိုးတိုးလေးပြောလိုက်၏။ မေမေသာ အနားမှမရှိ ခဲ့လျှင် သူသည် သူ့ယောက္ခမ ဒေါ်ဂျိုးဥနှင့် လင်တော် မောင် ကိုသန်းချိန်တို့ စကားပြောနေသော ဝရံတာအနီး ပျောင်းကွယ်တွင် သွားရောက်ထိုင်နေမည်ဖြစ်သည်။ ကိုသန်း ချိန်တို့ သားအမိ နှစ်ယောက်သည် ပြင်ဗာကံ ဝရံတာတွင် ထိုင်ကာ တီးတိုးစွာနှင့် တစုံတရာကို တိုင်ပင်နေကြဟန် ရှိ သည်။ အမြဲလိုလို အော်ကျယ်အော်ကျယ်ပြောနေကျ ဒေါ် ဂျိုးဥမှာ ယခုတခါ အင်မတန် လျှို့ဝှက်သိပ်သည်းစွာ ပြော ရမည့်အကြောင်းဖြစ်၍သာ တီးတိုးပြောနေခြင်းဖြစ်၏။ သို့ သော် သူသည် တခါတရံ မထိန်းနိုင် မာမ်းမီးနိုင်ဖြစ်သွားရုံ လားမသိ၊ လေသံမှာ တချီတချီကျယ်၍ မြမြစိန်တို့ သားအမိ ထိုင်နေသော ဧည့်ခန်းသို့ လွင့်လာ၏။ မြမြစိန်ပြောသလို ပင် လွင့်ပျံ့လာသော စကားလုံးများတွင် စိန်စိန် ဟူသော စကားလုံးများ ခင်များများပါလာသည်ကို ဒေါ်ငြိမ်းမယ် လည်း သတိပြုမိ၏။

သမီး၏အမူအရာကို ကြည့်ရုံနှင့်သိသော ဒေါ်ငြိမ်းမယ် မှာ သမီးဖြစ်သူကို ကြာကြာလိန်းထားနိုင်ဘို့ မလွယ်သည် ထို သူသိသည်။ သူ့ သမီးသည် စိတ်မြန် လက်မြန် ပွင့်ပွင့် လင်းလင်းစကားပြောလျှင်ယောက္ခမ ဒေါ်ဂျိုးဥနှင့် အပြိုင် ဖြစ်သည်ကိုလည်း သူသိပြီး ဖြစ်သည်။

ယခုအချိန်မှာ ကလေးများ အားလုံးအိပ်၍ လမ်းပေပြ ဆော့နေသော ကလေးများလည်း အိမ်ထဲတွင် အိပ်ကျချိန်

ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဒေါ်ဂျိုးဥတို့ သားအမိ စကား ပြောသံမှာ တိုးတိုးလေးပင်ဖြစ်သော်လည်း တချို့တချို့ ကိတ် ဆိတ်သောပတ်ဝန်းကျင်ကြောင့် ကျယ်၍ ကျယ်၍ ထွက်လာ ခြင်းဖြစ်၏။

ဒေါ်ငြိမ်းမယ်သည် မြေစိန်ကိုလက်ကုတ်ခေါ်ကာ မီးဖို ယာသို့ ခေါ်သွား၏။ မီးဖိုတံခါးကို အသားပိတ်၍ ဂျက်ထိုး လိုက်သည်။ ပြီးတော့မှ သူသည် ဖင်ထိုင်ခုံတခု ဆွဲဆိုင်ရင်း သမီးဖြစ်သူကိုလည်း ရှေ့တွင် ထိုင်ခိုင်းလိုက်၏။

“နေ့ပါအိုးသမီးရယ်၊ စိန်စိန်ဆိုတဲ့စကားလုံးတွေပါတော့ ကော ဘာဖြစ်သလဲ...”

မြေစိန်သည် မကျေမနပ်ဖြစ်နေသော သူ့ရင်တွင်းအခံ ဝေဒနာမှာ မျက်နှာပေါ်တွင် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း အထင်း သားပေါ်လာ၏။

“သမီးအကြောင်း သူ့ ကိုကို ကို အတင်းပြောနေမှာပေါ့ မေမေရ၊ သမီးနာမည်က မြေစိန်မို့လား၊ သူက သမီးကို ခေါ်ရင် စိန်စိန်လို့ဘဲ ခေါ်နေတာဘဲဟာ...”

“ငါ့သမီးနွယ်...ခက်လိုက်တာ၊ တခြားအကြောင်းလဲဖြစ် ချင် ငြိမ်းမှာပေါ့၊ အဲဒီလို သင်္ကာမကင်းစိတ် မရှိရဘူးလေ၊ သူတို့မှာလဲ သူတို့သားအမိ နှစ်ယောက်လဲ တီးတိုးတိုင်ပင်ရ မယ့်အကြောင်း ရှိချင်ရှိမှာပေါ့...”

ဒေါ်ငြိမ်းမယ်က သမီးကို နှစ်သိမ့်လိုက်၏။

“မေမေဘဲ ခဏခဏ ပြောတယ်၊ စကားပြောရင်သာ ညင်ညင်သာသာပြောရမယ်၊ တဒေါ်မိတ်သားချင်းဟာ အတင်း

ပြောသလို တီးတိုး တီးတိုးနဲ့ ကျိတ်ကျိတ် ကျိတ်ကျိတ် မပြောရဘူးဆို၊ ဝေသာလီပြည် ပျက်တာဟာ တီးတိုးတွေ များလို့ ဆို...”

“အဲဒါက ယုတ်တာပေါ့၊ ခုကိစ္စက ဘာကိစ္စမှန်းမှမသိ၊ မဂျိုးဥ အရင် အခေါက်တွေ လာတုန်းက ကျယ်ကျယ် ကျယ်ကျယ်နဲ့ဘဲ ပြောဆိုပြီးပြန်သွားတတ်တာ၊ ခုတခါ သူတို့ မှာ အရေးတကြီးကိစ္စရှိလို့ ဖြစ်မှာဘဲ...”

မြေစိန်သည် ခေါင်းကုတ်လိုက်၏။ မကျေနပ်နိုင်သေး။ မိခင်ကိုမလွန်သန်ချင်၍သာ အောင်အည်း နေပုံရ၏။

“အဲဒီ ကိုကိုကလဲလေ...ကိုယ်မိန်းမအကြောင်း ကိုယ်သိ သားနဲ့၊ သမီးဟာ ဘာမဆို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း သူ့ကို ဆက် ဆဲခဲ့တယ်။ အခုဆိုရင် သူ့ အမေဟာ ဘာကိစ္စ၊ ဘယ်လို ခြဿနာ ဖြစ်လာတယ်ဆိုတာ သမီးကိုသာ ဖွင့်ပြောခဲ့ရင် သမီးလဲ တဖက်တလမ်းက ကူညီနိုင်တာပေါ့၊ ခုတော့ သမီး အတင်းတွေကို သူ့ အမေကြီးက ပြောနေလို့သာ သူပါဧရာ ပြီး လျှို့ဝှက်နေတာ မေမေ...”

“ကဲ...ကဲ...မေမေ တခု မေးမယ်၊ သမီး အတင်းကိုဘဲ သူတို့ ပြောနေကြတယ်တား၊ သူတို့ အတင်း ပြောလောက် အောင် သမီးကဧရာ တိတ်တိတ်ပုန်းကျိတ်လုပ်သားတာတွေ ခိုလို့လား...”

“သမီး ခုချိန်ထိ ကိုယ်ကိုယ်ကို ပြန်တေးကြည့် ကာပွင့် ဘာမှ ယုတ်ယုတ်မာမာ အတင်းဖွင့်ပြောလောက်အောင် ကိစ္စ လေ့ပ်ခဲ့မိသေးဘူး မေမေ...”

မြမြစိန်သည် ခေါင်းခါခါ လည်ခါခါနှင့် ပြော၏။

“အဖီလိုဆို ပြီးတာပေါ့၊ ကိုယ်ကလုပ်ခဲ့မိရင်သာ ကိုယ့် လိပ်ပြာ ကိုယ်မလိုပြီး ငါ့အတင်းမျှား ပြောနေကြသလားလို့ ယိုးစွပ်ရမှာပေါ့ သမီး၊ မေမေတော့ ဘယ်သူမှ အထင်မလွှဲ ပေါ့၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မေမေကမူ ဘာမှမလုပ်ဘဲ...”

“မေမေကလဲ ကမ္ဘာကြီးတခုလုံး သူ့လိုချည်းအောက်မေ့ နေတာဘဲ၊ သမီးတော့ မနေနိုင်ဘူး၊ မနက်ကျရင် ကိုကို့ကို ခြောင်ဖွင့်မေးမယ် ဒါဘဲ...”

“ဟဟ...သမီးဟာလေ ပြောလေကဲလေဘဲ၊ ကြားလဲက ကိုယ့်လင်ကို ဦးနှောက်မခြောက်ပါစေနဲ့၊ တနေ့ သိချိန်တန် လို့ အသိပေးချိန်ကန်ရင် မောင်သန်းချိန်ဟာ သမီးကို အသိ ပေးမယ့် လူစားမျိုးပါ၊ ကိုယ့်ယောက်ျားဟာ ဘယ်လို လူ စား၊ သူများပြောတိုင်းယုံ၊ တိုက်ပေးတိုင်းယုံလွယ်တဲ့ လူ တယောက်မဟုတ်ဘူးဆိုတာ မေမေ သိတာထက် သမီးပိုသိမှာ ပေါ့၊ ကဲ- သူ့တို့ အသိပေးလာလို့ပြဿနာ ဝင်ရှင်းပေးပါ လို့ အောင်းဆိုလာတဲ့ တနေ့ ကိုယ်ကဝင်ပြီး ကူလုပ်ပေး လိုက်ဖို့ဘဲ ရှိတယ်။ ကာယကံရှင်တွေကမူ မတောင်းဆိုဘဲ ကိုယ်ကဝင်ပါရင် စပ်စုတယ်၊ ဝင်ရှုပ်တယ်ဆိုပြီး နောက်ဆုံး တရားခံ ဖြန်ဖြန်တတ်တယ်။ ဒို့များ ရှေးလူကြီးတွေ အဆိုရှိ တယ်မို့ လား၊ ကြားသုံးကြား မဝင်ရဘူးဆိုတာလေ...”

မြမြစိန်သည် မိခင်ဖြစ်သူ စကားကို မငြေ့။ သူ့ မေမေသည် သူ့တဖက်ထဲကိုသာ ဆန်ရင်း နာနာ ဖွပ်လွန်းသည် ဟူသော အဓိပ္ပာယ်ကို ဟန်နှင့် ပြသလို ဟင်းကနဲ သက်ပြင်း ချကာ

ခေါင်းကို စုံကုတ်လိုက်၏။ ဒေါ်ငြိမ်းမယ်ကတော့ ခပ် တိုးတိုးပင် သူ၏ စကားစကို ပြန်ဆက်၍ ပြောမြဲပြောနေ သည်။

“သားအမိကြား၊ လင်မယားကြား၊ ဆွေမျိုး ကြားလဲ ဝင်မပါရဘူး။ အဖီကြားတွေထဲ ကိုယ်ကဝင်ပါမိရော ဒေါ သတွေ့ပြစ်နေကြဆဲ မာန်တွေ တက်နေကြဆဲတော့ အရပ်ကူ ပါ လူထင်ပါနဲ့ ပရိသတ်က အဟုတ်မှတ်လို့ ဝင်ကူရော သူတို့အချင်းချင်း အဆင်ပြေသွားကြတဲ့တနေ့လဲ ရောက်ရော ဘေးလူတွေက ဝင်တိုက်ကြတာပါနဲ့ ကူမိတဲ့ လူတောင် တရားခံ ဖြစ်သေး...”

“မေပေကလဲ မေမေ သားမက်လိုဘဲ လူများကိုချည်း တရားဟောပါ၊ ခုကိစ္စကသမီးနဲ့ ကိုကိုနဲ့ကရော လင်မယား မဟုတ်ဘူးလား၊ ဒီဒေါ်ဂျိုးဥကသမီးနဲ့ကိုကို လင်မယားကြား ဝင်ရှုပ်တာကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား...”

“မိစိန်စိန်တော်တော့၊ မေမေစိတ်ထွက်လာပြီနော်၊ သမီး ဆရာမတယောက် လုပ်နေပြီး ဒါလောက် နားမဝေးစမ်းနဲ့၊ ခုကိစ္စက ဘာမှန်းကို မသိသေးပါဘူးဆိုနေ၊ ကိစ္စတခုကို ဦးအောင်ဆုံးအောင်လေ့လာ ညည်းစိတ်ကူးနဲ့ညည်း ‘ငါ့အ ကြောင်းများ ပြောကြလေမလား’လို့ ညည်းပါသတတဖက် သတ်ဒေါ်ပွနေတာမို့လား၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မညွှတ် စဉ်းစား ကြည့်စမ်း...”

ဒေါ်ငြိမ်းမယ် အသံမာ၍ ခပ်ငေါက်ငေါက် ပြောလာတော့မှ မြဲစိန်သည် မျက်နှာထားကို တင်းရာမှ လျော့ပစ်လိုက်၏။

“သွားအိပ်တော့ မနက်ကျ ကိုယ့်မှာ အလုပ်သွားရအုံးမယ်၊ ကိုယ့်လင်သားကိုလဲ အပူရှာပြီး အိပ်ရာထဲ ချောက်ရင် တုတ်တုတ်တုတ်တုတ် လုပ်မနေနဲ့အုံး အလွန်ဆုံး ဝုံးနိုင်ဖို့နိုင်သုံးလေးရက်ပေါ့၊ သိဖို့လိုလာရင် ဖွင့်ပြောမှာဘဲ၊ တကယ်မကလေးသဖြင့် ငါ့သမီးအပေါ် စော်ကား မော်ကား ယှဉ်းရှို့မီးလုပ်ရင်တော့ မေမေက ခံနေမတဲ့လား၊ သမီးဘက်က ဝင်ကူမှာပေါ့...”

မြဲစိန်သည် မအေကိုသာလေးစားစိတ်ဖြင့် သာမျှဆက်မပြောတော့ဘဲ နေလိုက်သည်။ စိတ်ထဲက အောင်သက်သက် ဟန်မှာ မျက်နှာပေါ်တွင် အထင်အရှား ကျန်ရစ်နေသေးသည်။ သူသည် တံခါးမင်းတုံးကိုဆွဲဖွင့်ကာ အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်သွား၏။ ထန်းခေါက်ဖါကြီးကို ဖွင့်လိုက်ပြီး အထဲတွင် ထည့်ထားသော ခြင်ထောင်၊ ခေါင်းအုံး၊ စောင်၊ အပိုအိပ်ရာ တစ်စုံစာကို မယူ၍ ညှော်ခန်းဘက် သယ်သွားသည်။ ညှော်ခန်းခေါင်းရင်းဘက်တွင် ညှော်သည်များထိုင်သော ကုလားထိုင်များကို ဘေးဖယ်၍ ယောက်ျားမဘွဲ့ ခပ်ဆောင့်ဆောင့် ဟန်နှင့် ပင်အိပ်ရာပြင်ပေးပြီး သူ့ အိပ်ခန်းသို့ဝင် သွားတော့သည်။

ဒေါ်ဂျီညွန့် ကိုသန်းချိန်မှာတော့ ငါးထိုးဆွေးနွေးမှုကို ဆက်လက်ဆွေးနွေးဆဲဖြစ်၏။

÷ ÷ ÷

(၄)

နောက်နေ့တွင် ယောက်ျားမကြီးဒေါ်ဂျီညွန့်သည် ရွှေတောင်ကြားလမ်းအိမ်သို့ ပြန်သွား၏။ မေမေပြောသလိုပင် ညက သံသယစိတ်များကို သူမေ့ထားလိုက်၏။ သူနှင့်ဆိုင်လာလျှင် ကိုကိုသည် သူတို့မိသားစုအကြောင်းကို သူ့အားပြောကြားလိမ့်မည်။ သူကတော့ စတင်မမေးတော့ပေ။

လုံးစုံအတိုင်း ကျောင်းကိုထွက်လာခဲ့၏။ သားများနှင့် သမီးကို ယခင်ကတည်းက မြို့မကျောင်းတွင်ထား၍ ယခုလည်းဆက်ထားသည်။ သူသာ တာမေ့အမှတ်(၂)ကျောင်းတွင်လုပ်၍ မြို့မကျောင်းသို့ ကျောင်းတက်ကျောင်းဆင်း အသွားအလာအဆင်ပြေလှသည်မဟုတ်။ သို့သော် ယခုအသွားရိုးနေပေပြီ။

ယနေ့စာသင်ခန်းတွင် စာပြနေဆဲ၊ သူ့မိတ်ဆွေ ဆရာမလေးတယောက်သည် ပုမကိုကျောင်းခန်းထဲခေါ်လာသည်။

www.burmeseclassic.com

“မမစိန်...ကြီးကြီးငြိမ်း၊ ရေချိုးခန်းထဲချော်လဲလို့...”
 မြမြစိန်သည် ရင်ထဲ ထိတ်သွား၏။ တော်ရုံ လဲကျရုံနှင့်
 ကျောင်းသို့လိုက်မခေါ်ပေ။

“ကြီးကြီးဌေးက ဘာမှမပူနဲ့တဲ့၊ ဆူးလေဘုရားလမ်း ဗဟို
 မီးသတ်စက်က သူနာတင်ကားနဲ့ ကြီးကြီးငြိမ်းကို ဆေးရုံကြီး
 သူခေါ်သွားပြီတဲ့၊ ဆေးရုံကြီးကိုသာလိုက်ခဲ့ပါတဲ့...”

“အေး...အေး...”

သူသည် ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီးကို အကျိုးအကြောင်း
 ပြောပြပြီး၊ ဘတ်စ်ကားမှတ်တိုင်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြ၏။

“မေမေသတိကောရရဲ့လား၊ ဦးနှောက် သွေးကြောပြတ်
 ပြီးမေ့လဲသွားတာဆို ဒုက္ခ...”

“သတိရတယ် မမစိန်၊ စကားပြောနိုင်တယ်ခြေထောက်
 သာ ပထောက်နိုင်တာ...”

တော်ပါသေး၏။ မြမြစိန်သည် ပုမပခုံးကိုလက်ကကိုင်ထား
 ရင်းလျှောက်လာ၏။ စိတ်တင်းထားသော်လည်း လမ်းလျှောက်
 နေရသည်ကို ခြေထောက်က ဘယ်နင်း နေမိမှန်း မသိသလို
 ဖြစ်နေ၏။

“အကိခင်မောင်ရင် ထွက်သွားလေးမို့ လွဲသွားတာ၊ နို့
 စို့ရင်အကို ကားနဲ့ ကြီးကြီးငြိမ်း ဆေးရုံသွားနိုင်မှာ ခလေး
 တွေတော့မမမော်လိက အကုန်အိမ်ခေါ်ထားလိုက်တယ်...”

တော်ပါသေး၏။ တော်ပါသေး၏။ ဒါကြောင့်မေမေက
 အိမ်နားနီးချင်းကောင်းတို့လိုသည်ဟု ပြောခြင်းဖြစ်၏။

“တကတည်းဗျာ အကုန်လုံးကတင်ကိုင်နေကြတယ်...”

ဘတ်စ်ကားမှတ်တိုင်မရောက်ခင် လူတယောက်သည် ဘာ
 ဒေါပူလာသည်မသိ၊ တယောက်တည်း အော်ကြီးဟစ်ကျယ်
 ပြောလာသည်။ သူတို့ကိုမြင်သော် စကားပြောဖော်ရသလို
 အားရပါးရပြော၏။

“ဒီနေ့တမန်ကလုံးလေ ဘာမှ အဆင်မပြေဘူး၊ ကဲ...မော်
 တော်ကားဘဲ စက်မပျက်ဘူးလို့ ဘယ်သူ အာမခံမလဲ၊ လူ
 တောင်ပျက်သေးတာ၊ စက်လဲပျက်တာပေါ့၊ မနက်က သူ့
 သမီးတွေ ကျောင်းဘက်နောက်ကျပြီဆိုပြီး ကျွန်တော့်ချည်း
 ခိုကြိမ်းတယ်၊ သုံးဘီးငှားပြီး ကျောင်းအရောက်ပို့ပါတယ်၊
 သုံးဘီးသမားက တနာရီလောက်စောင့်ပြီး ရှိခိုးခေါ်ရတာ
 မင်းဘုရားတို့ကတင်ကိုင်တာကတမျိုး၊ အိမ်မှာတော့ အဖိုး
 ကြီးနဲ့အဖွားကြီး နောင်ဂျိန်ဘဲ၊ အခုကော ခင်ဗျားတို့မြို့ထဲ
 သွားမလို့လား”ဟု ဒေါထလာသောသူက မြမြစိန်ကို လှမ်း
 ပေး၏။

“ဟုတ်ကဲ့...”

“ဘတ်စ်ကားလဲ အားမထားနဲ့၊ သုံးဘီးလဲ သိပ်မမြော်
 လင့်နဲ့ ဖြစ်တာကို ဖြစ်သလို စီးမယ်လို့ သဘောထား၊ အဖီ
 ကောင်တွေကို လမ်းသွားရင်းဒေါထရင်ကိုယ်သာကားကျိတ်
 သေမှာ ကျွန်တော်လဲမြို့ထဲသွားမှာဘဲ...”

ဟုတ်၏။ ဘတ်စ်ကားလူကြပ်ရင်လည်းတဒုက္ခ။ သူတို့မခေါ်
 ချင်လျှင် သုံးဘီးကားကလည်း ခြေတခါခါ လက်တခါခါ
 နှင့်မခေါ်။ မြမြစိန် စိတ်ထဲမှာလည်း ဆေးရုံကို တာလှမ်းထဲ
 နှင့်သာ ရောက်သွားချင်သည်။

“ဒရိုင်ဘာလုပ်တဲ့လူက အသစ်စက်စက် မြူးပျံ့နေတဲ့ကား သာ မောင်းချင်တာပေါ့၊ ရမှမရနိုင်တာ မနက်ကလေး ကား ပျက်လို့ ပြင်မရတဲ့အထဲ သုံးဘီးခွေးခေါ်ရသေးတယ်။ အဲဒါ ကြာတယ်လို့ အဖွားကြီးကကြိမ်းသေး၊ အဖိုးကြီးက တိုက် ပေါ်ကနေ အော်နေသံတော့ ကြားခဲ့တယ်။ ‘သဗ္ဗေသဒ္ဓါရု အနိစ္စမ၊ ကြီးရေ၊ ကားလဲ ပျက်တာဘဲဟဲ့၊ မယောဂီရဲ့’တဲ့၊ ကျွန်တော်တော့ ခလေးတွေ သုံးဘီးပေါ်တင် ထွက်လာခဲ့ ရော ကျောင်းပို့ ခဲ့ပြီ၊ ဟောဟောလေးဘီးလေးဘီး၊ တက္ကစီ...”

ထိုသူမှာ ပြောပြောဆိုဆို လက်ခုပ် ကျယ်ကျယ်တီးကာ တက္ကစီနောက် ပြေးလိုက်သွား၏။ တော်ပါသေး၏။ တက္ကစီ ကားက အသံကြား၍ရပ်ပေး၏။ ထိုခေါ်ပေးသူက မြေမိန့် တို့ပါလက်ယပ်ခေါ်၏။ ပုမနှင့်မြေမိန့်သည်ခပြေးသွားရ၏။

“တက်ကြတက်ကြ၊ ကျွန်တော့်ကိုတော့လူစွလမ်းချခဲ့...”
မြေမိန့်တို့နှစ်ယောက် ကားနောက်ပိုင်းတွင် ဝင်ထိုင်၏။

“ကျမကိုတော့ ဆေးရုံရောက်အောင်ပို့ ပေးပါရှင်၊ ကျမ အမေချော်လဲတာဆေးရုံရောက်နေပြီ၊ အိမ်ကလာမေလို့...”

ကားသည်ဝှေးကနဲ့ထွက်သွား၏။ ဘုရားတန်ခိုးတော်ပေတံး အမည်မသိ ဒေါ်ထလာသော ဤရွှေ့ကလူကို ကျေးဇူးတင် ရသေး။ သူသည် ရင်ထဲကဒေါသကို ပါးစပ်က တတူတလွတ် ပြောလာ၏။

ထိုသူမှာ အိမ်စာအိမ်အိမ်တွင် ကားမောင်းသူဖြစ်ဟန်တူ သည်။ “အိမ်တိုင်း ပြဿနာကိုယ်စီနဲ့ဟာ သူတယောက်လဲ ကွက်ခံနေရတာကျနေတာဘဲ၊ ခြံရော၊ တိုက်ရော၊ ကားရော

အပြည့်၊ ဒီကားပျက်တာ ကျွန်တော်လဲ ဘယ်ထတ်နိုင်မလဲ၊ ကျွန်တော်တို့လိုမျိုး ဆိုင်းရဲရင် ဒီအဖွားကြီး ရူးမယ်... ရူးမယ်” ထိုသူသည် ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် လူစွလမ်းအရောက် တွင် ဆင်းနေရစ်ခဲ့၏။ တက္ကစီမောင်းသူအား ထိုသူအတွက် ကားခကို မြေမိန့်က မယူပါနှင့်ဟုပြော၍ သူကပင် ဆေးရုံ အရောက်တွင် ပေးလိုက်သည်။

ဤဒေါ်ထလာသော အမည်မသိသူကိုပင် ကျေးဇူး တင်ရ သေး၏။

ဆေးရုံရောက်သောအခါ ခွဲစိတ်ခန်း ရှေ့၌ ဒေါ်သန်း ဌေးကို တွေ့ရသည်။

“မပုနဲ့ စိန်စိန်၊ တာဝန်ကျဆရာဝန်ရော၊ အရိုးက အထူး ဆရာဝန်ကြီး ဒေါက်တာ ဘပုရော၊ ကြီးကြီးဌေးနဲ့ သိတဲ့ မိတ်ဆွေဟောင်းတွေ၊ တင်ပဆုံရိုးပြုတ်ထွက်သွားတော့ မေ့ အေးပေးပြီး ဂွင်ကျအောင် နေရာတကျ ပြန်လုပ်မယ်လေး၊ ဒူးခေါင်းကိုတော့ ဝက်အူစုတ်မယ်ထင်တယ်၊ ကျောက်ပတ် တီးလဲ စီးမှာပေါ့၊ ရေညှိနဲ့ချောသွားတာ ပူစူးလာခေါ်လို့ ခွဲမျှား စောစောစီးစီးသံရတာ သိပ်ကံကောင်းသွားတယ်...”

“ဟင်...”

မြေမိန့်သည် ဘာမျှ မပြောတော့၊ ခုမှ သမန်တလင်ပေါ် ပေါ် ထိုင်ချလိုက်၏။ ဆေးရုံ အလုပ်သမား တယောက်က ခွေးခြေလေးချပေး၏။ ကြီးကြီးဌေး စည်းရုံးကောင်ပေလို့ ဆူးလေဘုရားလမ်းက မီးသတ်သမားများကိုလည်း သူပေါင်း သင်းထားသည်။ ဆရာဝန်များ ဆိုလည်း သူ မသိသူ ခပ်

ရှားရှား၊ ဘယ်သူ ဘာရောဂါဖြစ်ဖြစ် ဆေးရုံအပေါက်စေလိုက်ပို့တတ်၏။

“စိန်ကပြင်လေ၊ အသက်ကြီးဘော့ ဦးနှောက်သွေးကြောပြတ်ပြီး လဲကျသွားတာဆိုရင်တော့ ပြီးရော၊ မေမေတော့ ငါမတွေ့ရတော့ဘူးထင်နေတာ....”

မြမြစိန်က ပြော၏။

“အေးပေါ့လေ၊ ကြီးကြီးဌေးလဲ ထူပူ သွားတာဘဲ၊ ခုတော့ ကုသရတာကြာတာကလွဲလို့ အသက် မသေတော့ဘူး....”

“စိန်....ကိုကိုတို့မဂ္ဂဇင်းတိုက် တယ်လီဖုန်းလွှမ်းလှမ်းသက်သိုက်အုံးမယ်၊ ဒါနဲ့ပုမကို ပြန်လွှတ်လိုက်မယ်၊ မော်လီခမျှာကလေးတွေနဲ့ဓနုကျွေးနေမယ်....”

“အေး ကောင်းသားဘဲ၊ မော်လီကိုလဲ မပုနဲ့လို့၊ မိနီစိန်လဲ ရောက်နေပြီလို့....”

ပုမကို ပြန်လွှတ်လိုက်ကြ၏။ ကိုသန်းချိန်ထံ မြမြစိန်သည် တယ်လီဖုန်း ဆက်လိုက်၏။ ကိုသန်းချိန် ရောက်လာချိန်တွင် ကိုသန်းချိန်သည် သူ့အစီအစဉ်ကို ပြောပြသည်။

“ခို....ကိုကို၊ ဒီက ဆရာမတွေ အကူအညီနဲ့ လိပ်စာတွေ တောင်းပြီး နေ့ရော-ညရော စောင့်ဘို့ စပယ်ရှယ် နုနစ် ခေါ်လိုက်မယ် စိန်၊ စိန်က အိမ်မှာကလေးတွေ ကြည့်ရအုံးမာ.... ရသင့်ရထိုက်တဲ့ခွင့်တော့ စိန်အကုန်ယူလိုက်ပေတော့၊ ခွင့်ကိစ္စနက်ပန်မှ စိန် စီစဉ်၊ ကဲ....ကိုကို သွားမယ်....”

“အဲဒါ ကောင်းပါတယ်” ဒေါ်သန်းဌေးက လောက်ခံ၏။

ဒေါ်ငြိမ်းမယ်ကို မေ့ဆေးခန်းကထုတ်လာပြီး သူ့နေရာတကျ ကုတင်ပေါ် ထင်ထားလိုက်၏။ တကိုယ်လုံးတော့ ကရိုကာတန်ဆာပလာတွေနှင့် ကိန္နရာစက်ကြီး တပ်ထား သလား အောက်မေ့ရသည်။

ဒေါ်ငြိမ်းမယ် သတိရ၍ စပယ်ရှယ် နုနစ် ရောက်မှပင် မြမြစိန်တို့ အိမ်ပြန်လာသည်။ ကြီးကြီးဌေးကို သူတို့ကျွေးဇူးတင်၍ မဆုံးနိုင်၊ အိမ်ရောက်မှ ကလေးတအုပ်ကို အိမ်ပေါ်မဲ့တင်သွားရ၏။ လဟာပြင်က ဝယ်လာသော ဘဲကင် တကောင်နှင့် ပုမချက်ထားသော ထမင်းအိုး တလုံးကြောင့် သူတို့အိမ် ညစာကိစ္စပြီးသွားရသည်။

“သူနာပြု ဆရာမလေးတွေရှာရတာ လွယ်ချင်တော့လဲ လွယ်လိုက်တာ၊ ခက်ချင်လဲ သိပ်ခက်၊ ခုလဲ ကိုကိုက ကိုခင်မောင်ရင်ကို သတိရတာနဲ့ တယ်လီဖုန်း ဆက်ကြည့်တော့ သူရုံးချိန်းမရှိဘူး။ အားနေတယ်ဆိုပြီး သူ့ကားနဲ့ လိုက်ရှာကြပေလို့ပေါ့၊ နေ့ဆရာမ ပင်စီက အလွယ်တကူ ရတယ်။ ညဆရာမတော့ ဟို အလုံ ဦးလူနီလမ်း၊ ချောင်ထဲ သွားရတယ်ကွယ်....”

ကိုသန်းချိန်သည် ရှမ်းဖက်လိပ်ကြီး အားရပါးရဖွယ်ကား ခြောပြနေ၏။

“စိတ်ပင်ပန်းမနေပါနဲ့ စိန်ရယ်....”

ကိုသန်းချိန်သည် မိန်းမကိုလည်း အားပေးစကား ပြောရင်း စိတ်ညစ်မှာ စိုးရိမ်ပုံရ၏။

“မညစ်ပါဘူး ကိုကိုရယ်၊ တခုတော့ရှိတယ်လေ၊ လစာအပြည့်နဲ့ဖြစ်ဖြစ်၊ လစာမဲ့နဲ့ဖြစ်ဖြစ် စိန်တော့ မေမေ နေကောင်းတဲ့အထိ ခွင့်ယူမှာဘဲ၊ အိမ်ကိုရော၊ ဒီကလေးတွေကိုရော နိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် တခါတလေ ဆေးရုံသွားချိန်သာချိန်မှာ အိမ်စောင့် အိမ်ဖော် မိန်းကလေး တယောက်ကော့ရှိမှ အခါခပ်သိမ်း မော်လီတို့ကို ဒုက္ခပေးချင်ဘူးကွယ်...”

မြမြစိန်သည် ခပ်အေးအေးပင် သူ့အစီအစဉ်ကိုပြောပြ၏။
“အင်း.....အဲဒါလဲဟုတ်တယ်၊ ကိုကိုနက်ဖန် ကိုရေခဲနဲ့ ဝိုင်ပင်ပြီး ရွာမိုင်းမယ်။ သူက မော်လမြိုင်အဆက်တွေ ပေါသားတဲ့...”

လင်မသားနှစ်ယောက်သည် အတွေးကိုယ်စီနှင့် ငြိမ်သက်သွား၏။

၇

*

*

*

ကိုရေခဲရွာပေးသော ကလေးမလေးမှာ မဆိုးလှ။ အသက်နှစ်ဆယ်လောက်ရှိပြီ။ ဟင်းအိုးပြင်ပေးလျှင် ချက်သတ်သည်။ အဝတ်လျှော်တတ် မီးပူတိုက်တတ်၏။ စေတနာလည်းကောင်း၏။ တော်ပေသေး၏။ တွက်တွက်ကပ်ကပ်မဟုတ် သန့်ရှင်းသည်ကို မြမြစိန်က ပို၍သဘောကျသည်။ ၈၀ လုံးလုံး နှင့်မျက်နှာပိုမိုမိမ့် အကျည်းတန်တန်လေး ဖြစ်သည်။

သူတို့ကျောင်းက ဆရာမလေးတစ်ပါး ရသော မိန်းကလေးများနှင့် ပထမသည်ကိုက် ကျေးဇူးတင်ရသေး၏။ အထူးသဖြင့် ဣန္ဒြေရှိသည်ကိုက် မြမြစိန်က သဘောကျနေသည်။ အိမ်ကိုမသိ၍ အလုပ်ဆင်းရသော လင်မယားစုံတွဲတို့မှာ ဤအိမ်ဖော် မိန်းကလေးတို့ကို မိမိတို့ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်လို သဘောထား၍ အကူအညီလိုသောကြောင့် ခေါ်ထားရခြင်း ဖြစ်သည်။

မတတ်သည်ကို ပြပေးရသည်မှာ ပြဿနာမဟုတ်။ အရေးကြီးဆုံးက အိမ်ရှင် မရှိခိုက် ရည်းစားနှင့်ချိန်းတွေ့ပြီး ဗိုက်ပြဿနာပေါ်မှာသာစိုးသည်။ ကျန်တာကတော့ ကံတရားပေဘဲ။ အိမ်ရှင်မက စေတနာစုတ်ပဲလျှင် ဤအိမ်ရှင်မကို ဤစေတနာက ချက်ခြင်းအကျိုးပေးမည်သာဖြစ်၏။ ထိုအတူ ကလေးမလေးတွေက စေတနာမဲ့လျှင်လည်း သူတို့စေတနာ သူတို့အကျိုးပေးလိမ့်မည်။

ဒါက မြမြစိန်၏ အိမ်စေ ကလေးမလေးများ အပေါ်တွင် ထားရှိသော ဝါဒဖြစ်၏။ သို့သော် မြမြစိန်ရသော သူငယ်မလေးက ပြဿနာတမျိုးပါတကား။ တလဖြင့် မစေ့ဆေး တန်နက်တွင် သူ့ကလေးမလေးသည် ငိုနေ၏။

“ဘာလို့ ငိုတာလဲ မငွေ့အောင်...”

မငွေ့အောင်သည် ငိုမြဲဆက်၍ ငိုရှိုက်နေ၏။

“ကျွမကို လခလေးဆယ်ဘဲပေးရတယ်လို့ ပြောပါနော်၊ ကျွမ ဒီမှာ တနှစ်လောက် ကြာကြာလေးလုပ်ချင်တယ်...”

၈

“ဘယ်သူ့ကို ပြောရမှာလဲ၊ ကိုရေခဲကို ပြောရမှာလား၊ နင်ကြာကြာလုပ်လေ ငါသဘောကျလေပေါ့...”

“ဟင့်အင်း...ဟင့်အင်း...ဦးကြီးရေခဲ၊ ဒီကိစ္စတွေ အာမ မသိပါဘူး၊ ပြီးတော့လေ သူလာရင် မငွေအောင်ကို ပိုက်ဆံ တပြားမှ ပေးမထားဘူးလို့ ပြောပါ။ တနှစ်ကြာလို့ အမေ့ ဆီ ပြန်မှ တနှစ်စာ လခရှင်းပေးမယ်လို့...”

“ဘယ်သူ ပြောရမှာလဲ မငွေအောင်ရယ်၊ နင်တို့ပြဿနာ ကလဲ ရှုပ်လိုက်တာ...”

“ဟို...ဟို...ကိုချစ်ထွေးရယ်...”

“ဘယ်က ကိုချစ်ထွေးလဲ...”

“ပွဲစား ကိုချစ်ထွေး၊ ကျမတို့ သံတောင်ဘက်က မိန်းကလေးတွေရဲ့ ပွဲစား၊ အမေတို့က သူ့ကို အပ်သည့်လိုက်တာ သူ ပထမထားပေးတာက တရပ်ခေါက်ဆွဲကြော် ဆိုင်ရှင် အိမ်မှာ ဆိုင်အလုပ်တော့ မလုပ်ရပါဘူး၊ အိမ်မှာဘဲအလုပ် ရတယ်၊ အိမ်ကကျဉ်းလဲကျဉ်း ညစ်လဲညစ်ပတ်တယ်၊ အလုပ် သမားတွေ ထမင်းကျွေးဘိုလဲချက်ရ လေးထိန်းရနဲ့ ညလဲ ဆယ်နှစ်နာရီထိုးမှ အိပ်ရတယ်၊ မနက်လေးနာရီ ထရတယ်၊ လခတော့ ခြောက်ဆယ် ပေးတယ်၊ ကျမတို့က လခနဲ့ချင်နဲ့ ပေစေ သန့်သန့်ရှင်းရှင်းနဲ့ စိတ်အေးလက်အေး အိမ်မှာလုပ် ချင်တယ်၊ ကိုချစ်ထွေးတို့က လခ များတဲ့အိမ် ရွှေ့ရွှေ့ထား တယ်။ ကျမတို့ စိတ်ဆင်းရဲရတာ အလုပ်ပင်ပန်းရတာ သူတို့ မသိ နူး...”

“ကိုယ့်လက်နဲ့ကိုယ် လုပ်ရတာ ကိုယ်ပျော်တဲ့အိမ် ကိုယ် လုပ်မယ်လို့ ပြောပါလား...”

“အို...မရပါဘူး၊ အခုခေါက်ဆွဲဆိုင်ရှင်က ပြောပြလို့ ကျမခေါက်ဆွဲဆိုင်က ထွက်ပြေးတာ သူသိသွားပြီ၊ ဒီအိမ်ကို သူလိုက်လာတော့မယ်၊ ပထမဆုံး တလစာကို ကျမသူ့ကို ပေးရမယ်...”

“မတရားလိုက်တာဟယ်၊ သူလာရင်ငါနဲ့တွေ့မယ်၊ အခု နင်ဘယ်မှာလုပ်နေတယ်ဆိုတာ မပြောခဲ့ရင်ပြီးရော ငါတော့ တွေ့မှာဘဲ...”

“မတွေ့ပါနဲ့ ဆရာမရယ် မတွေ့ပါနဲ့၊ သူကကြောက်စရာ ငြိမ်း၊ ကျမတို့ ဘယ်အိမ် ရောက်သွားပြီ ဆိုဘာလဲ သူတို့ သိသားဘဲ...”

“အမေလေး လူဆိုးဂိုဏ်း ကျနေတာဘဲ၊ ဘာကြောက်ရ မှာလဲ မတရားတာလုပ်ရင် ငါဂတ်တိုင်မှာပေါ့...”

“ဟင့်အင်း မတိုင်ပါနဲ့ အမေအပ်ထည့်လိုက်တဲ့လူ ကျမ ကြောင့် ဂတ်ရောက်ရတယ်ဆိုရင် ကျမရွာပြန်ရရော၊ သူတို့ မြို့ကို နောက်ခေါ် မလာတော့ဘူး၊ အို...ကျမတို့အကြောင်း တွေ့မသိချင်ပါနဲ့၊ ဖွားဖွားကြီး ဆေးရုံတက်နေတုန်း စိတ် မချမ်းသာရောတွေဆရာမပြောပြရတာ ကျမလဲစိတ်မကောင်း ပါဘူး...”

လူသည့်ရွိုက်ကောင်ကောသိုနေ၍ မြေစိန်သည် ဆာဖ်အမေး တော့။ သူ့အပူကို ခေတ္တမေ့ကာ မငွေအောင်အတွက်တာ

လုပ်ပေးရမည်ကို စဉ်းစားနေ၏။ သို့သော် ကာလကံချင်က သူ့ ကိစ္စကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းမပြော။ ခက်ပါ၏။

နောက်နေ့ မီးဖိုထဲတွင်သူဟင်းအိုးပြင်နေဆဲမငွေ့အောင် သည် အပြေးအလွှား မီးဖိုထဲသို့ဝင်လာ၏။

“ဆရာမ... ဆရာမ သူတို့လာကြပြီ၊ ဟိုဟာမကြီးပဲ၊ ပါလာကယ်၊ သူတို့လာကြပြီ၊ ကျမသွားရတော့မယ်ဆရာမရဲ့...”

ဘာဟာမကြီးမှန်းမသိ၊ မြဲမြဲစိန်အိမ်ရှေ့ ထွက်လာသော အခါ မျက်နှာလေးတောင့် အသားဖြူဖြူနှင့်လူ အသက်လေးဆယ်လောက်တယောက်၊ ကျောက်ပေါက်မထူထူ အလုံးအဝန်းတောင့်တောင့် အသားမဲမဲနှင့် တော်တော်ကြီးထွားပုံ ရသောမိန်းမကြီးတယောက်။

“ဘာကိစ္စရှိလို့ ပါလဲရှင်...”

မြဲမြဲစိန်က ညင်သာစွာမေးလိုက်၏။

“မငွေ့အောင်ကို ပြန်ထည့်လိုက်ပါ၊ သူခေါက်ဆွဲဆိုင်က ငွေယူထားတာမပြေသေးဘဲ ထွက်ပြေးလာတာ...”

ယောက်ျားလုပ်သူက ခပ်တည်တည်ပြော၏။

“အို... ငွေကစိုက်ပေးလို့ ရပါတယ်။ ခုကိစ္စက သူ့အဖွားက အသံအသန်ဖြစ်နေတယ်၊ နက်ပြန်ကို ပြန်ရမယ်၊ ခုချက်ချင်း ထည့်လိုက်ပါ...”

မိန်းမကြီးက ပို၍ မာကြောစွာပြော၏။ မျက်နှာထားတစ်သားတွေနှင့် တင်းတင်း မာမာကို ပြောနေကြသည်။ မြဲမြဲစိန်သည် ဤကြောက်မက်ဖွယ်ရာသတ္တဝါနှစ်ဦးကို ကြာ

ကြာရှင်မဆိုင်လို့။ သူမီးဖိုခန်းသို့ ဝင်လာ၏။ မငွေ့အောင်သည် ငိုကြွေးချက်မနှင့် သူ့ ကိုက်ကန်တော့၏။

“ဆရာမ သူတို့ကို အမုန်းခံပြီး ဘာမှမပြောနဲ့ ကျမသွားတော့မယ်...”

“ဒါနဲ့ ငါကငွေတယ်လောက်ပေးရမှာလဲ...”

“လကုန်အောင်မှ ကျမမနေတာ၊ သူတို့ရှေ့မှာ ငွေလေးဆယ်သာပေးပါ...”

“အေး... နှင်သပ်သပ်သုံးဘို့ သူတို့မသိအောင် ခွေနှစ်ဆယ်ပေးလိုက်မယ်ဟုတ်လား၊ လာခို...”

မြဲမြဲစိန်သည် ငွေနှစ်ဆယ်တန် တရွက်ကို မငွေ့အောင် လက်ထဲထည့်လိုက်၏။

“ဘဝဆက်တိုင်းဆက်တိုင်းခုလို အဖြစ်ဆိုးကမငွေ့အောင် လွတ်ပါစေ” ဟု မြဲမြဲစိန်သည် တီးတိုးစွာ ဆုပေးရင်း မငွေ့အောင်ပခုံးကိုဖက်၍ အိမ်ရှေ့ ထွက်လာခဲ့၏။

“ကဲ... မငွေ့အောင်အတွက် လဝက်ဘဲရှိသေးတော့ ကျမငွေလေးဆယ်ပေးလိုက်တယ်...”

သူတို့နှစ်ယောက်ရှေ့ တွင်မြဲမြဲစိန်သည် မငွေ့အောင်လက်ထဲငွေလေးဆယ် တဖန်ထည့်လိုက်၏။ သူတို့အားလုံးအိပ်ပျော်မှု ဆင်းသွားကြ၏။ ‘ဪ... ဘာဇာတ်ထုပ်တွေများ ပါလိမ့်’ မြဲမြဲစိန်သည် စိတ်ထဲမှ ညည်းရင်း တံခါးပိတ်လိုက်ကာ နည်းခန်းကုလားထိုင်တွင် မောလျှံစွာထိုင်နေသည်။

ညနေတွင်တော့ ကိုယန်းချိန်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ချိန်တွင် မငွေ့အောင်ကိစ္စ ပြောပြရတော့သည်။

“သူတို့မိန်းကလေးတွေ ပြဿနာဟာ တော်တော်မကောင်း ခံနေရတာ၊ ဘာတွေမှန်းတော့ မသိဘူး၊ ကိုကိုတို့အယ်ဒီတာ တွေစေ့စေ့ ငှုတ်စမ်းပြီး စာအုပ်ရေးဘို့ကောင်းတယ်...”

“အမလေးမရွှေစိန်ရယ် ခဏနေပါအုံး၊ ခင်ဗျားပြဿနာ ကို အရင်ဆုံး စဉ်းစားပါအုံး၊ အဲဒီ အိမ်စေ့မလေးတွေ အ ကြောင်းကလေး ဝတ္ထုရေးရင် အုပ်တွဲတရာလောက်ထွက်နိုင် တယ်ခဏ ခဏလောက် နေပါအုံး...”

မြမြစိန်သည် ခုမှ ပြုံးလာနိုင်ကာ သူ့ယောက်ျားသည် အိမ်ပြဿနာအတွက် ရင်မောနေသည်ကို သတိရမိ၏။ တကယ် တော့လဲဟုတ်ပေသား။ နက်ဖြန်ခါကစ၍ ပတ်ချာလည်အလုပ် များနေမည်မှာ သူပင်ဖြစ်၏။

ည အိပ်ရာ ဝင်ခါနီးကျမှ လက်စွဲတော် နဂါးဆေးလိပ် အဝတ်ကို စဉ်းရေသုတ် ပြာခွက်ထဲထည့်လိုက်ကာကိုသန်း ချိန်က စကားဆို၏။

“တခုတော့ရှိတယ်စိန်ရေ၊ မေမေဒီညနေဆေးရုံကို ဦးကြီး ဦးကောင်းနဲ့အတူ လူနာ လာမေးတယ်၊ စိန်ဘာဖြစ်လို့ မလာတာလဲတဲ့၊ မေမေကမေးတာနဲ့ အိမ်အခြေအနေ ကိုကို ပြောလိုက်တယ်၊ ဒီတော့ ကိုကိုနက်ဖြန်သွားပြီးမေမေ ကိုကိုကို တို့အိမ်နဲ့ အခြေအနေ ကလေးတွေနဲ့ စိန်တယောက်ထဲမခိုင် တာ ခင်းပြမယ်လေ...”

မြမြစိန်သည် လင့်မျက်နှာကိုမေ့၍ကြည့်ကာ နားလောင်း နေ၏။

“ဒီတော့အညာကပါလာတဲ့ သူ့တူမဝမ်းကွဲလေး မအေး ပိုနဲ့အတူ အိမ်မှာခဏလာကူပေးပါလို့ ဒီကြားထဲ အိမ်ဖေ T အသစ်တယောက် ရွာကြတာပေါ့၊ တခုတော့ရှိတယ်။ အဲဒီ ကိုကိုတို့နဲ့မဝမ်းကွဲ မအေးပို့ကလေး၊ သတိတော့ အင်မတန် မေ့တယ်နော်၊ ခိုင်းချင်သမျှစာရေးခိုင်းရလိမ့်မယ်၊ ခုနစ်တန်း လောက်အထိ သူ့စာသင်ဘူးတယ်။ မေမေကတော့ သူ့အညာ ကိုယ်အတိုင်းလာပါလိမ့်မယ် သည်းခံပေတော့...”

ကိုသန်းချိန်စကားဆုံးလျှင် မြမြစိန်သည်သက်ပြင်းချမိ၏။
“မေမေကြီးက ဒီတခါ ရန်ကုန်မှာ ကြာကြာ နေမယ် လား...”

“မေမေနဲ့ဦးလေးဖေတို့ သူတို့စီးပွားရေးကိစ္စတွေ ရှိတယ် တဲ့ကွာ၊ အဲဒါတွေ ပြီးမှ ပြန်မယ်ဆင်တယ်။ ကိုကိုနက်ဖြန် ဦးကြီးဦးကောင်းနဲ့အိမ် သွားပြီး မေမေ ခေ T မယ်လေ၊ ဒီ ကြားထဲ လူရွာကြသေးတာပေါ့...”

မြမြစိန်သည် လင့်အလိုကို သဘောတူစွာနှင့်ခေါင်းညှိတ် ပြလိုက်၏။

စနစ်ချင်း ကွာကြသည်က လဲ့၍ ခေ T ကျိုး၍သည်လည်း သူ့အိမ်ထောင် သူဦးစီးခဲ့သောမိန်းမပေတဲ့။ ခေသောမိန်းမ မဟုတ်။ ယောက္ခမကြီးတော့ ရောက်လာပေပြီ၊ ဘာကြီးဖြစ် နေနေအထိုက်အလျောက်မိမြစိန်သည် ယောက္ခမကြီးသဘော နှင့်ညီအောင်နေရပေအုံးမည်။

“ဟင်း...ဟိုတနေ့ ငါလာကတည်းက မေးမယ်မေးမယ်နဲ့ မေးမေးဖြစ်ခဲ့ဘူး၊ ညည်းတို့မှာ ငါလာတိုင်းတာတိုးတက်သလဲ ဆိုတာ အမြဲအကဲခတ်နေတာ...”

မြမြစိန်သည် နေ့လယ် နားချိန်ကလေးများ တောင်းဘီ အင်္ကျီကြယ်သီးပြတ်သမျှ တပ်နေရာက ယောက္ခမကြီး မိန့်ခွန်းကိုစူးစိုက်စွာ နားတောင်လိုက်ရ၏။

“ဟိုအသံဖမ်းစက်အကြောင်းတော့ မငြိမ်းမယ်ကပြောပြ တယ်၊ အဲဒီကျွန်းသားဘီဒို့ အသစ်စက်စက်က အသံမှာသာ တွေ့လဲ...”

ယောက္ခမကြီးမေးခွန်းကို မြမြစိန်သည်သတိထားဖြေ၏။

“ကိုကိုနဲ့... စာအုပ်တွေ...”

“အမလေး တော်ရုံတန်ရုံ စာအုပ်ဆို ထင်းရှူးပိုးနဲ့ထား၊ သူသိပ်ပြီးတန်ဖိုးထားတဲ့ စာအုပ်ဆို သင့်ရုံမှန်ဘီလေးဝယ် ပေးလို့ကိုပြီးဧညေပါ၊ ခုကိစ္စက ဘယ်လောက်ပေးရလဲ...”

“သုံး...သုံးရာ့တဆယ်” မြမြစိန်သည် တစ်အံ...တစ်အံ ခေါ်ပြပါ၏။

“သေပါတော့အေး၊ ညည်းတို့ဒါကြောင်ရွှေမစုနိုင်တာ...”

“ကိုကိုကလေ ရွှေထက်စက္ကူကို တန်ဖိုးထားတယ်...”

စွာလောင် စွာလောင်ရောသော မြမြစိန်သည် အသံကို ညင်သာနိုင်သမျှညင်သာစွာနှိမ့်၍ တလုံးချင်းပြန်ပြော၏။

“ငါမေးထုတ်တဲ့သားအကြောင်း ငါသိပါတယ်၊ လူပျို တုန်းကလဲ အိမ်မှာ သူ့စာအုပ်တွေနဲ့တဲ တခန်းလုံး ပြည့်နေတာ၊ ဒါဝေမင့် ခုညည်းနဲ့ညားပြီး ခလေးခြောက်မောက်

ရပြီ၊ လင်ဆိုတာ ကိုယ်ပြုပြင်ဖန်တီးယူရတယ်၊ ခုတော့လင် ကလဲစက္ကူ။ မယားကလဲစက္ကူ။ ရွှေကိုစုဘိုကြီးမှပဲကြီးစားတဲ့ နာဖျားမကျန်းမာတော့ဘယ်နှယ်လုပ်ပါ...”

“ကုဘိုသဘိတော့ ငွေစုပါတယ်၊ ရွှေတို့ စိန်တို့ ဘိုတာ ကတော့ ငွေသိပ်ပိုလာရင် စိန်စိန်ဝယ်မှာပါ...”

“ဝေးပါသေး၊ဝေးပါသေးဒီလိုသုံးပုံစုံပုံနဲ့ ညည်းတို့တွေ စက္ကူဝတ်ရမှာမြင်ယောင်သေး...”

“ဒါကတော့ ကိုကိုစက္ကူဝတ်ရင် စိန်လဲစက္ကူဝတ်ရမှာ ပေါ့၊ ကိုကိုက အပို ဘာမှမသုံးဘူး၊ အပျော်အပါးဆိုလို့ အောက်ထပ်က ကိုခင်မောင်ရင်နဲ့ တပတ်တခါရုပ်ရှင်ကြည့်ကြ တယ်၊ဒါဘဲ...”

မြမြစိန်သည် လျှော့ထားသည်ဆိုသည့်ကြားက တကုံး ပြန်ပက်လိုက်၏။ အဖွားကြီးသည် ‘စိတ်ကုန်သည်’ ဟူသော မျက်နှာထားမျိုးနှင့်အိပ်ခန်းထဲခပ်ဆောင်ဆောင်ဝင်ထွား၏။ မအေးပိုသည် သူ့အနားလာထိုင်သည်။

“နင် မီးပိုချောင်မှာ ဘာတွေလုပ်နေလဲဟင်...”

မြမြစိန်က မေးလိုက်၏။

“အညာက ပါလာတဲ့ ပဲကြားလေး၊ မနက်ကပြုတ်သား တာကြော်နေတယ်၊ တမောင်ချိန်တိုပြန်လာရင် ပဲကြားပြုတ် ကြော်ကျွေးတဲ့ မမလေးဘာလုပ်နေလဲ၊ ကျမလဲ ကူရှင်ပေး လေ...”

မအေးပိုသည် တချို့ကြယ်သီးပြတ်များကို အပူအပိတ် ချောင်းနှင့်ကူချုပ်ရင်း မြမြစိန်နားနားကပ်၍မေး၏။

“အဖွားကြီးဘာပေါ့သွားလဲအိပ်ခန်းထဲမှာပုံစံပုံစံနဲ့...”

“ဒီအိပ်ခန်းလို့...”

“အဲဒီအိပ်ခန်းထဲတာတွေရှိသလဲတဲ့၊ မနေ့ကလဲ ကျမကိုမေးနေတယ်၊ ကျမကလဲ မသိဘူးလို့...”

“စာအုပ်တွေပေါ့ဟ၊ နင်တို့အကိုလေးစာအုပ်တွေ...”

မအေးပို့သည် တွေးနေရာမှ—

“တခါတုန်းက အကိုလေးဟာဘာစာအုပ်ဆိုလား၊ အဲဒါရေးလို့ တထောင်ဆူရဘူးတယ်ဆို” ဟုမေး၏။

“အေး... အဲဒါ နင်တို့မသိဘူးလား...”

အေးပို့သည် ခေါင်းခါ၏။

“အကိုလေး အလုပ်လုပ်တဲ့ ဂန္ဓမာ မဂ္ဂဇင်းကိုတောင် ကျမသူများဆီက တိတ်တိတ်ခိုး ဖတ်ရတယ်၊ သူများတွေက ပြောတာကို ခွဲမင်းဘူးသားထဲမှာ စာပေထူးချွန်လို့ နင်တို့အကိုလေး ကိုသန်းချိန်အတွက် ခွဲဂုဏ်ယူသတဲ့၊ ဒါပေမင် ကျမကျမ အကိုလေးရေးတာ တအုပ်မှမဖတ်ဖူးဘူး...”

မြမြစိန်သည် တကယ်ပင် အေးပို့ကိုကြောင်၍ ကြည့်နေမိ၏။

“သေလိုက်ပါတော့အေးပို့ရယ်” မြမြစိန်သည် စိတ်ပျက်စွာ ပြော၏။

“မသေနဲ့လေ၊ သူတင်း စာတောင် ခေါင်းရင်းအိမ်က ထောင်တင်နေတဲ့ အပေဆီကငှားဖတ်တာ...”

“ဒီတော့ နင်အားရင် ဘာလုပ်နေလဲ...”

“ဘယ်အားမလဲ၊ ခုလိုဘဲပဲကြားကြောင့်ရတာတမျိုး၊ မပဲ-
ဇေဓိမိ၊ ဘယာကြော်လုပ်ပြီး ခရမ်းချဉ်သီးနဲ့ ပြန်ချက်ဖို့
ဆောင်းရ၊ ဆီကြိတ်ဖို့နမ်းလှမ်းရ၊ အို-တခါမှမအားပါဘူး။
အသားအတွက် တပတ်မှတခါလောက်ပျေးသွားရတာ...”

“အေးလေ... ဒါကြောင့်လဲ သူစိန်တွေ ရွှေတွေ စုမိသာ
ပေါ့...”

“ဟုတ်ကဲ့ ကြီးကြီးဂျိုးကပြောတယ်၊ စာဖတ် ချင်ရင်
ငါးချဉ်ငါးဆယ်တွေ ဘာတွေ ဖတ်တဲ့၊ ခေတ်ပေါ် မဂ္ဂဇင်း
တွေ ဝတ္ထုတွေမဖတ်နဲ့တဲ့၊ ဒေသကားဟာတွေတဲ့ ဆင်ခြီးဆွဲ
က ကိုရာမြင့် သူ့ကိုယ်သူစာရေးဆရာတဲ့၊ ငါ့ကြိုက်လို့ အပျို
တုန်းကစာတွေပေးလိုက်တာတဲ့၊ အေးပို့ သူတို့ယောက်ျားတွေ
စကား မယူနဲ့ဟဲ့တဲ့၊ ဘာ...ဘာ ဟိုဒင်းမြင့်မိုရ်တောင် ခုန်
မယ်လို့ ဆိုတာလေ...”

မြမြစိန်သည် ရယ်ချင်လာ၏။

“မမလေး ချစ်ပါတဲ့အာရုံ မြင့်မိုရ်တောင် တတောင်လုံး
ကိုကွယ် တုန်းမှတ်လို့ ခုန်၊ အဲဒီသီချင်းကိုပြောတာလား...”

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ ကျမကလဲ မေ့တတ်လိုက်တာ၊
အဲဒါဘဲ၊ အဲဒီသီချင်းကိုဦးရာမြင့်က ခဏခဏဆိုတယ်ဆိုလား၊
ဒီတော့ ကြီးကြီးဂျိုးက ပြန်ပြောလိုက်သတဲ့၊ နင့်မျက်စိဘာ
ဆိုးထားလဲ မြင့်မိုရ်တောင် တတောင်လုံးကို မမြင်လို့ ခုန်ရင်
ခလုတ်ဟိုက်လဲပြီးသေလဲအေးရောလို့ ပြောခဲ့သတဲ့

မြမြစိန်သည် အသံထွက်အောင် ရယ်မိ၏။ ဒီ ကိုကိုတို့
သားအမိနှယ် ဆုံမှဆုံမိကြပလေ။

“နင့် ကိုလေးကပြောတာ မအေးပိုတာ သိပ်သတိမေ့
တတ်တယ်ဆို၊ ခုတော့ နှင်ပြန်ပြောနေတာတွေဟာ မေ့တတ်
ပုံပဲရပါဘူး...”

“အို...ခဏခဏ ကြီးကြီးဂျိုးက ပြောနေတာ ကျမတယ်
မေ့မလေ၊ ဦးဦးဦးရာမြင့်ဟာ ကြီးကြီးဂျိုးစိတ်နဲ့ သေသွား
သတဲ့၊ ကျမကိုလဲလေ အချစ်ဝတ္ထုဖတ်ချင်ရင် စန္ဒကိန္နရီဖတ်
ဟဲ့တဲ့၊ သူတို့လောက် ချစ်တာသူတို့လောက် လွမ်းတာမရှိ
ဘူးတဲ့၊ ခုခေတ်စာရေးဆရာတွေရေးတာ အလကား ညှိစော်
နဲ့တယ်၊ အသံပြတ်တာတို့ ဘာတို့နဲ့ သိတ်ကလီစာဝယ်ချက်
ရသလိုတဲတဲ့၊ ငါ့ကိုလေ...အဲဒီဦးရာမြင့်က ‘အသံစားသုရင်မ
ကြီး’လို့၊ ငါက ပြန်ပြောလိုက်တာပေါ့၊ ‘အသံစားရအောင်
ငါကစုန်းမ မဟုတ်ဘူးလို့...’

မြမြစိန်မှာ သူ့ဒုက္ခတွေကို တဒင်္ဂမေ့၍ သွား၏။ အေးပို့
စကားနားသောင်ချသည်မှာ ပျော်စရာကြီးဖြစ်လာ၏။

“စန္ဒ ကိန္နရီတွေ ဘာတွေဖတ်ခိုင်းတယ်ဆိုတော့ မေမေကြီး
က ဘယ်မှာဆိုးလို့တုန်း” မြမြစိန်ကပြော၏။

“ဟုတ်ကဲ့ ခေတ်ပေါ် ဝတ္ထုတွေသာ မဖတ်စေချင်တာ
ပါ။ သူဟာ ဦးရာမြင့်ကို မုန်းလွန်းလို့ လား မသိဘူးတဲ့၊ သူဇွေး
တဲ့ သားဦး ကိုလေးကိုသန်းချိန်ဟာ သူမကြိုက်ပါဘူးဆိုတဲ့

စာရေးဆရာ အလုပ်ကိုမှ ဝါသနာပါတဲ့ သားမျိုး ဇွေးမိ
သတဲ့၊ ခဏခဏကြီးကြီးဂျိုးက အဲဒီလိုပြောတယ်...”

“တကယ်တော့ဟယ်၊ နင်တို့ကြီးကြီးဂျိုးက သူ့စိတ်သူ
လှည့်စားနေလားမှမသိ၊ ဦးရာမြင့်ကြီးကို သူ့စိတ်ထဲကကြိုက်
ချင်ကြိုက်နေမှာ...”

“မသိဘူးလေ၊ ခါပေမင် မဟူပါဘူး၊ အဲဒီဆင်မြီးဆုံက
ဦးရာမြင့်ကလဲ စာရေးဆရာဆိုပြီး နာမည်သာကြီးတာ ဆင်း
ရတာ အလွန်တဲတဲ့၊ အဲကိုလေးတို့အဖေက သိပ်ချမ်းသာတာ
ကြီးကြီးဂျိုးကိုလေ စိန်တွေအများကြီးတင်တောင်းသတဲ့...”

မအေးပို့သည် မိုးမိုးပင်သူ အတွေးကို ပြောပြ၏။

“ဘာ...အဲဒီစန္ဒကိန္နရီလင်မယားဟာ တညကွဲဟာ ရက်
ပေါင်းခုနစ်ရာခိုသတဲ့၊ ဟုတ်လားဟင် မေလေး...”

“အေး...ဟုတ်တယ်၊ နင်ကလဲ သူဖတ်ခိုင်းတာကျရင် ဖတ်
ပေါ့...”

“မအေးတာများပါတယ်လေ၊ မဖတ်နိုင်ပါဘူး၊ ပြီးတော့
ကြီးကြီးဂျိုးကပြောတယ်၊ ငါတော့ ဘယ်ယောက်ျားအတွက်
သူ့ရက်ပေါင်း ခုနစ်ရာ မငိုနိုင်ပေါင်တဲ့၊ သူတို့ယောက်ျား
တွေဆို ဦးသေရင်ခုနစ်လပြည့်အောင်မနေဘူး၊ မိန်းမလို့မှတ်
ငါ့စိန်တွေကိုလဲ နောက်မိန်းမကိုဆင်မှာတဲ့၊ ခု စာရေးဆရာ

တောဟာလဲ လက်တွေ့ မရှိပါဘူး။ ခရီးချင်တာ ခရီးတောထဲ
ကျမပီမှာရှိတုန်း အကိုလေးတို့တိုက်က မဂ္ဂဇင်းတွေ ဖတ်မယ်
နော်....”

“ဖတ်ဖတ် နင်တို့ကြီးကြီးဂျိုးနဲ့ နင်တို့ဖါသာ ပြဿနာ
ပေါ်ရင်တော့ငါနဲ့မဆိုင်ဘူးနော်....”

မြမြစိန်သည် ချုပ်ပြီးသားအင်္ကျီများကိုခေါက်ရင်း ခြေ
လိုက်၏။

+

+

+

(၅)

မြမြစိန်ရင်ထဲတွင် မိန်းမတွေ ကိုးကွယ်ချမည့် ဘုရားများ
မှာ များလွန်းလှသည်ဟုလင်ပါသည်။

“သားကိုသခင် လင်ကိုဘုရား”တဲ့၊ ရှိစေတော့ မိဘဝတ်
ထုတ်ရှိသည်ဆိုတောင် လင်ဆိုသည်မှာမိန်းမတို့၏မိမိခင် စား
စားရာ လဲလျောင်းရာဖြစ်၏။ အိမ်ဦးနတ်လည်း ဖြစ်သည်ဟု
ဆိုသည်။ သူသည် အလယ်တန်းတွင် မြန်မာစာပြ ဆရာမ
ပြင်၍ ဝေဿန္တရာဇာအုပ်ကို ခဏခဏပြုလုလွန်းသောကြောင့်
ဒေဝီ၏စကားလုံးများမှာ ကျက်စရာမလို၊ ဖါးစပ်ထဲတွင်
အခိုးအလျှံ အလံမရှိသောရထား၊ လင်မရှိသောမိန်းမ” အစ
သော မတင်တယ်သော အရာများကို ဖေပြသောစကား
များမှာ နှုတ်တက်ရနေပေပြီ။

အမန်တော့ လင်ချစ်လွန်းသော မဒ္ဒီသည် ခပ်ရှင်ရှင်း
အိမ်မှိုသောပြောရလျှင်တော့ စာရေးဆရာမ လှိုင်မြင့်ကောင်း

သည်။ မြေပေါ်ခြေမချရသော နန်းတွင်းသူက ဟိမဝန္တာကို
စိတ်ကူးနှင့် ချီးမွမ်းပြလိုက်သည်မှာ စာရေးဆရာ မမှီပါချေ။
အမှန်တော့ မမြင်ဘူးသော ဟိမဝန္တာကိုချီးမွမ်းချင်သည်က
ဘော်တော် လင်တော်မောင် ဝေဿန္တရာ မင်းကြီးနောက်
လိုက်ချင်လွန်းသောကြောင့် ဟိမဝန္တာကို တခန်းဘနားဖွဲ့
၍ ယောက္ခမများကိုချီးမွမ်းပြနေရ၏။

သူသည် ကိုကိုကိုချစ်ပါ၏။ လင်ချစ်သော မဉ္ဇူဒေဝီကို
လည်းထောက်ခံပါ၏။ သို့သော် ယခုတဖန်မေမေကယောက္ခမ
ဆိုသည်မှာလဲ မိဘနှင့်တိုက်ဖက်ထား၍ ရှိသေရမည်...တဲ့။

“မဟုတ်ဘူးလားသမီးရယ်၊ သူ့ခမျာ မေမေဆေးရုံတက်
နေတုန်း အိမ်မှာလာပြီး မေမေ့ကိုယ်စား သမီးတို့ကိုစောင့်
ရှောက် ပေးနေတာကျေးဇူးတင်ရမယ်၊ ကိုယ်မိဘလိုပဲ ပြုစု
မို့သေရမယ်၊ သမီးကစိတ်မြန်တယ်၊ ပါးစပ်မြန်တယ်၊ သတိ
ထားနော်...”

“ဟင်း...” မြေပြစိန်သည် သက်ပြင်းချလိုက်၏။ အိမ်မှာသာ
ဆိုရင်လား မေမေ့ကို ဒိုးဒေါက်နှင့် ပြန်ပြောလိုက်ပြီးပေပြီ။
“မိဘဟာဘုရားနဲ့ တဂိုဏ်းထဲဆိုတော့ ယောက္ခမကိုလဲ မိဘ
လိုပဲ ရှိသေရမယ်ဆိုရင် လင်ကလဲ ဘုရားဆိုတော့ သမီးတို့
အိမ်မှာ ကြာရင်နှစ်ကျိပ်ရှင်ဆူ ဖြစ်တော့မှာပေါ့နော်...”
ဟု သူ့ပြောမိမည်ဖြစ်သည်။ ယခုတော့ တံဘုမပြောချင်။
ဆေးရုံပေါ်မှာလည်းဖြစ်ပြန်။ မေမေမှာ တင်ပဆုံရိုး ပြုတ်
ထွက်သွား၍ ကရိယာတန်ဆာပလာတော့နှင့် ချည်နှောင်ထား
သလို ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်နေရချိန်ဖြစ်၍ မေမေ့ကို ကြည့်ရင်း

သနားနေသည်။ အသက် အန္တရာယ်ကိုတော့ စိုးရိမ်ရသော
အပိုင်းမှ ကျော်လာခဲ့ပြီ။ သို့သော် အရိုးကု ဆရာဝန်ကြီး
ဒေါက်တာ ဘဗုက တလလောက် ဆေးရုံမှာ ငြိမ်သက်စွာ
နေရသေးမည်။ ဆေးရုံက ဆင်းလျှင်တောင် အိမ်တွင်တလခန့်
နားနေရသေးမည်ဟုဆိုသည်။

ဘယ်လောက်ပင် နားရနားရ၊ မေမေ၏ငြိမ်သက်စွာနား
နေချိန်တွင် စိတ်၏သက်သာမှုကိုရော၊ ခန္ဓာကိုယ်၏သက်သာ
မှုကိုရောသူ့အစွမ်းကုန်လုပ်ဖူးလိပါသည်။ သူသည် မေမေ၏
တဦးတည်းသော အမီးဖြစ်သလို သူ့တွင် နောက်ဆုံး ပြုစု
ရမည်မှာ ဤမေမေတယောက်သာ ရှိတော့သည်။ သို့သော်
သူ့စဉ်းစားခန်းထဲတွင် သို့သော် တွေ့များလှချည်။ မေမေ့ကို
နှစ်လွှဲမက နှစ်နှစ်သို့မဟုတ် တသက်လုံးပင်ပြုစုရပါစေ၊ သူ
ဘယ်လိုမျှသဘောမထား။ ဒီယောက္ခမဒေါ်ဂျိုးဥနှင့် နှစ်လ
နေရမည်ကို တွေးမိတိုင်း နှစ်ကမ္ဘာလောက်ထင်ကာ ရင်မော
သွားသည်။

“စိန်စိန်ရယ် ကိုကိုအကြံတခု ပေးချင်တယ်၊ စိန်အခုရသင့်
သမျှလစာအပြည့်နဲ့ ခွင့်တလ ရချိန်မှာ အိမ်ကို ထိန်းသိမ်း
ရမှာပေါ့။ ခလေးတွေလဲ ကြည့်ရမယ်၊ ဒီတော့ စိန်မပင်ပန်း
အောင် စာနေလုံး အိမ်အလုပ်လုပ်နေရတော့ ညမှာကောင်း
ကောင်းနားဘို့လိုတယ်၊ ညဘက်မေမေ့ကိုကြည့်ဘို့ ညစောင့်
သူနာပြု ဆရာမလေးတယောက် ငှားထားပါ။ ငွေအတွက်
စိတ်မညစ်ပါနဲ့ စိန်ရယ်၊ ဒီမျှား စုဆောင်းထားတဲ့ ငွေဟာ

ဒီလိုအရေးအခင်းမှာ အသုံးချရတာပေါ့၊ တညနှစ်ဆယ်ကိုး ကျပ်ဆိုတော့ လုံးဆယ်ဘဲထားပါတော့လေ၊ သေရောကြော ရော တလမှာငွေကိုးရာပေါ့...”

ကိုကိုက သူ့အမေ အပေါ်တွင် ငွေကိပ်ခာနမထားစိတ် စေတနာသက်ရောက်စွာနှင့် ညစောင့် စပယ်ရှင်သူနာပြုဆရာမ တယောက် စီစဉ်ပေးခဲ့၏။ သူ့ အမေ အပေါ်တွင် ကိုကိုက ယခုလို ကောင်းပါလျက်နှင့် သူက “ကိုကို မေမေကြီးနှင့် ဒီနှစ်လအတွင်း မနေနိုင်ပေါ့” ဟူ၍ ခါးခါးဘီး သူ့ဘယ်လို့ လုပ်ပြောရက်ပါမည်နည်း။ ဒေါ်ဂျိုးဥကိုခေါ်ရန် စီစဉ်တုန်း ကလည်း ကိုသန်းချိန်သည် တိုင်တိုင်ပင်ပင်နှင့် သူ့သဘော တူညီချက်နှင့် ခေါ်ခြင်းဖြစ်၏။ “လင်ကလဲ စိတ်ချမ်းသာ မေမေလဲစိတ်အေးရင်ပြီးပါပြီလေ” သူသည် သူ့ စိတ်သူ့လျှော့ လိုက်၏။ မိခင်စိတ်ချမ်းသာအောင်သာ ဖြေ၍ပြောလိုက်သည်။

“မေမေရာ အိမ်အတွက် ဘာမှမပူနဲ့ မေမေ၊ အခုအနား ယူသလိုသဘောထားနေ၊ မေမေကြီးနဲ့ သူ့ မြေးတွေနဲ့ အ ဆင်ပြေပါတယ်၊ သမီးနဲ့လဲ အဆင်ပြေပါတယ်...”

သူသည် ဆေးရုံတွင်လုပ်စရာရှိသည်များကို လုပ်ပေးခဲ့ကာ ဧည့်သည် ပြန်ရန် ခေါင်းလောင်းထိုးချိန်တွင် ဆေးရုံကြီးမှ ပြန်လာခဲ့၏။

တက်စံကားပေါ်တွင် စီးရင်း မနက်က အကြောင်းမှာ ခေါင်းထဲတွင် ဖျောက်မရ။ ဒေါ်ဂျိုးဥက နောက်ရက်များ တွင်သူနေ့တိုင်းဈေးသွားဝေးမည်ဟုဆိုသည်။ သို့တော်ဈေးကို

သွားတတ်သေး၍ ယနေ့မနက်လိုက်ပို့ပါဟုဆို၏။ သူသည် ၃၀ လမ်းဈေးရော၊ ၂၆ လမ်းဈေးရော အချိန်သင့်သလို ယနေ့တော့ ယောက္ခမနောက်က ဈေးခြင်းကိုင်ကာ သူ့ကို ၂၆ လမ်းဈေးသို့သွား၏။ မေမေမှာသော ဩဂါဒအတိုင်း ဘာတလုံးမျှမပြော။ ယောက္ခမကြီးလက်ထဲ ငွေထည့်၍သာ သူ့နောက်က တကောက်ကောက်လိုက်၏။

“ကြက်တပိဿာ ဘယ်ဈေးလဲ...”
“ရေလွတ် ကိုးကျပ်...”
“အမလေး...ဘုရားရေ၊ ကျုပ်တို့ အညာမှာ တပိဿာ ခုနစ်ကျပ်...”

“ဒါ-ရန်ကုန်၊ ဒါ-ရန်ကုန်...”
ကြက်သည်က ခပ်တည်တည်အသံမာမာနှင့် ပြောလိုက်၏။
ဘုရား-ဘုရား၊ မြမြစိန်သည် စိတ်ညစ်သွားသည်။

“တစိတ် ရောင်းသလား...”
ယောက္ခမကြီးက မေးပြန်သည်။
“တခြမ်းဘဲ ရောင်းတယ်...”
“တခြမ်းဘဲဝယ်လိုက်ပါမေမေကြီးရယ်၊ ပိုတော့လဲ ပြုတ် ကြော်လုပ်သားရတာပေါ့...”

ဒေါ်ဂျိုးဥသည်မကျေမနပ်နှင့် ကြက်တခြမ်းဝယ်လိုက်၏။ ရှေ့ဆက်လျှောက်သွားပြန်သည်။

“ပုဇွန်ဖေါ်ချိတ် တပိဿာဘယ်ဈေးလဲ...”
“တဆယ်သား တကျပ်၊ ငါးကျည်း ၁၆ ကျပ်၊ ငါးရံ ၁၄ ကျပ်...”

ဒေါ်ဂျိုးဥသည် သက်ပြင်းချပြန်၏။ ပုဇွန်တဆယ်သား ဝယ်၏။ ပြီးတော့ ချဉ်ပေါင်ရွက်ခြောက်စီးဝယ်သည်။

“လာ ပြန်ကြစို့၊ ဒီရန်ကုန်ကကောင်မတွေ့ ဈေးဆောင်း ပုံက ဝန်ကတော်တွေကျနေတာဘဲ...”

ယောက္ခမသည် ဖျစ်တောက်ဖျစ်တောက်ပြောကာ ရှေ့မှ သွား၏။

မြမြစိန်သည်ဘာတလုံးမျှမပြော။ သူ့စိတ်ကူးနှင့်သူ မောနေသည်။ ၂၆ လမ်းဈေးနှင့်အိမ်မှာမဝေးလှ၍ လမ်းလျှောက် ပြန်လာကြ၏။ ကြက်တခြမ်းကို ဘယ်လိုလုပ်စားရပါ။ သားကြီးတို့အတွက် မနက်ထမင်း သုံးချိုင့်ကို ဟင်းထည့် ပေးရအံ့မည်။ ကိုကိုတယောက်ထဲပင် ကြက်သား ဘဗိတ်လောက် ကုန်မည်။ ညစာ၊ မနက်စာဆိုတော့ ‘ဟင်း’သူသည် သက်ပြင်း ချမိပြန်၏။

လမ်း ၃၀ အနားတွင် တိုက်တခု ပြင်နေ၏။ မြတ်ကနဲ ယောက္ခမကြီးသည် သံပုံနားကပ်သွားကာ တစုံတခုကို ရွာနေပုံရသည်။ မြမြစိန်ရင်ထဲမှာလည်း ထိတ်ကနဲဖြစ်သွား၏။

“မေမေကြီး ဘာရှာလဲ ဟင်...”

မြမြစိန်၏ အမေးကို မဖြေသေးဘဲ သံပုံနားရှိနို့ဆီခွက် ဟောင်းလောင်းကခုကို ယူလိုက်ကာ ဒေါ်ဂျိုးဥသည် သဲကို ကျုံးထည့်၍ ပြန်လာခဲ့သည်။ သူသည်ဘာမျှယောက္ခမကြီး ကို မမေး။ အိမ်ရောက်လျှင်ဈေးခြင်းတောင်းချကာ ယောက္ခမကြီး အမိန့်ကိုစောင့်နေ၏။

“မနွေက ခရမ်းချဉ်သီးဝယ်ထားတာနဲ့ အဲဒီကြက်တစိတ် မောင်သန်းချီနဲ့ဘိုချက်၊ ကျန်တဲ့တစိတ် ပြုတ်ကြော်လုပ်ထား၊ အဲဒါက မငြိမ်းမယ်ဆီ ပို ဘို ပုဇွန်တဆယ်သားနဲ့ ချဉ်ပေါင် ရွက်ခြောက်စီး၊ အရေသောက် ချက်တာကတော့ တအိမ်လုံး စားဖို့...”

မြမြစိန်သည် ‘မိဘအပေါ်ဆိုးခဲ့လေသမျှ သူနဲ့ကျမှ ဝဋ်လည်တယ်ထင် ဟူသော မေရှင်ကြီး၏ သီချင်းကိုသာ ဟစ်ဆိုလိုက်ချင်သည်။ သို့သော် သူသည် စကားနည်းရန်စဲဝါဒကို လက်ကိုင်ထားရမည်။ ယောက္ခမကြီးသည် မေမေမဟုတ်ဆိုသည်ကို ဖေါင်းတယ်ပိန်တယ် ဝိပဿနာရှုသလိုကိုရှုနေရမည်။ လက်က ယောက္ခမ ခိုင်းသည်ကိုသာ လုပ်နေရသော်လည်း စိတ်ထဲတွင် ‘မနက်ငါသားလေးတွေ ထမင်းချိုင့်ထဲ ဘာဟင်းထည့်ပေးရမလဲ’ ဆိုသည်ကိုသာ သူ စိတ်စောနေသည်။ သူ ချက်ပြုတ်နေဆဲ ယောက္ခမကြီး ဘာလုပ်နေသည်ကို တစေ့တစောင်းကြည့်နေ၏။

အိမ်ရှေ့ ဝင်္ဂတာပေါ်တွင် ထင်းရှူးပုံး အခဟောင်းတခု ရှိသည်။ ထိုအသံတွင် ကလေးများဆော့ထားသော သဲထောင့်နေသည့်မြေကြီးရှိသည်။ ဒေါ်ဂျိုးဥသည် ယူလာသောနို့ဆီခွက်ထဲမှသဲများကို လောင်းထည့်ကာ သမအောင်မွေလိုက်၏။ ပြီးလျှင် သူအညာမှယူလာခဲ့သော စွန်တာနီ ပဲများကို သဲပေါ်ကိုကြဲလိုက်၏။ အပေါ်မှ တောင်းအစုံတခုနှင့် အသဲသားလိုက်သည်။ မြမြစိန်သည် ထမင်းဟင်း ချက်ပြုတ်ပြီးသည်များကို လက်ဝဲသတ်ရင်း...

“မေမေကြီး၊ အဲဒါ ဘာလုပ်ဖို့လဲဟင်” ဟု မေးလိုက်၏။
အငယ်ဆုံး နို့ဖို့ကောင်အား ထမင်းခြေပြီးသားကို ဆား
နှင့်နယ်ကျွေးရန် သူသည်ဆက်၍လုပ်နေ၏။ ပူစူးနှင့် မာလေး
ကတော့ ယခင်က သူတို့ဖွားဖွားလို သူတို့ကို တခမ်းတနား
ကျွေးမည့်သူမရှိ၍ သံပန်းကန်ပြား ကိုယ်စီနှင့် သူတို့ဖါသာ
ထမင်းစားနေ၏။

“သုံးလေးရက်ကြာမှ ဒီတောင်းကိုပွင့်၊ ဒို့ဆီမှာတော့ ပဲ
ညောက်ပေါက်ပေါ့ဧေး၊ အဲဒါ ပဲကြီးဆီပြန်ချက်သလို ချက်
စားစမ်း၊ အင်မတန် အရသာရှိ၊ တပတ်နှစ်ခါလောက်ချက်၊
ခရမ်းချဉ်သီးပေါ်တုန်း များများဝယ် ပြန်ထား၊ ခရမ်းချဉ်
သီးကြော်နဲ့ ဟင်းချိုအရေသောက် တခွက်ဆီပြီးရော၊ ဘယ်
နှယ်နေ့တိုင်းဈေးသွား ဒီကလေးတွေလဲ အသားဟင်း နေ့
တိုင်းကျွေးနဲ့၊ ညည်းတို့ စိန်-မစုတာ ကားမဝယ်နိုင်တာ
အဆန်းမဟုတ်ပါဘူး...”

မြမြစိန်သည် ပထမတော့ သူပြန်ပက်အုံးမည်ဟု ပါးစပ်
ပြင်မိသေးသည်။ နောက်တော့ ရယ်ချင်လာပြန်၏။ ဘာမျှ
ဆက်မပြောတော့၊ တော်ပါသေး၏။ ကိုကိုက ညကချက်ထား
သော ဆိတ်သားလုံးကြော်နှင့် ထမင်းစားကာ အစောကြီး
ရှုံးသွားနှင့်ပေပြီ။ သူသည် စားပွဲပေါ် ခူးခပ်ပြင်ဆင်ပြီးသော
ထမင်းဟင်းများကို သံဇကာနှင့်အုပ်လိုက်၏။

“မေမေကြီးသာရင်စားနှင့်တော့နော်၊ ကလေးသုံးယောက်
လုံးကိုသိပ်လိုက်တော့မယ်...”

သူသည် တကယ်တော့ ဒေါ်ဂျိုးဥကို မျက်နှာချင်းမဆိုင်
မီအောင် မျက်နှာလွဲနေလိုခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့နားထဲတွင်
မော်လီမီးဖိုးကြီး၏ ‘ငါးနုသန်းလေးကောင်စီမိကိန်း’ သူ့
ဖွားအေ၏ (ဒေါ်ငြိမ်းမယ် အမေ) ‘ခေါင်းတရာ ရှိသော
စီမိကိန်း’ တွေ ထပ်တလဲလဲနှင့် မကြားချင်အဆုံး ပြစ်နေရ
သည့်အထဲ လာပြန်ချေပြီ ‘စွန်တာနီပဲညောက်ပေါက်စီမိကိန်း
ကြီး’။ သူသည်ပြုံးလိုက်၏။

“အမေကြီး လမ်း ၃၀ မှတ်တိုင်ရောက်ပြီ...”
ဘတ်စ်ကားစပယ်ရာ အော်သံကြားမှ ပြုံးနေမိသောသူ
မျက်နှာကို ပြင်လိုက်ရ၏။ “မေ့သွားလို့ပါနော်” သူသည်
ဘတ်စ်ကားပေါ်မှ ကမန်းကတန်း ဆင်းလိုက်ရ၏။ ဘတ်စ်
ကားပေါ်မှာသာ တယောက်တည်း ရယ်နေလျှင်တော့ သူ့
ကို အရူးဟူ၍ထင်ကြတော့မည်။

မနက်က ယောက္ခမနှင့် စခန်းသွားခဲ့ပုံကို ဆေးရုံပေါ်ရှိ
ဓမ္မဓအား သူဘာမျှမပြောခဲ့။ အိမ်အရောက် လှေကားပေါ်
တက်ခါနီး၊ ဒေါ်သန်းဌေးနှင့် ဆုံမိနေသည်။

“စိန်စိန်ဆေးရုံကပြန်လာပြီလား၊ လာ-အိမ်ခန်းထဲ ဝင်
ထိုင်အုံး၊ ငါ့သူငယ်ချင်းကြီးငြိမ်း ဘယ်လိုနေသေးလဲ...”

“သက်သာပြီ ကြီးကြီးဌေး၊ ဒီလကုန်ရင်ဆင်းရမယ်၊ အိမ်
မှာတော့ သက်သက်သာသာ တလလောက် ဆက်နားနေရ
အုံးမှာပေါ့လေ...”

မြမြစိန်သည်ဒေါ်သန်းဌေး၏အခန်းညှော်ခန်းတွင် အမော
ပြေဝင်ထိုင်ရင်းဖြေလိုက်၏။

“ကြီးကြီးဌေး ခြံနေ လာမလို့၊ မပြောချင်ပါဘူးဘေ၊ မင်းကုန်းဥပုသ်ဇရပ်ကအပြန် ဘောင်ဒရီကွေ့မှာ ကလေးတယောက် ကားတိုက်ခံရတယ်၊ တိုက်တဲ့ကားက ရပ်မပေးပြန်တော့ ကျပ်မှာ အနီးအနားအသိနဲ့ ကားစီမံပေးလိုက်လို့ ဆေးရုံဆောက်သွားလေရဲ့၊ အိမ်ရောက်ရောက်ခြင်းဘဲ ပုမက နေ့ခင်းက မမစိန်လာပြီး ငါးဝယ်ခိုင်းသွားတယ်ဆို...”

မြမြစိန်သည် အမောကြီးမောသလို သက်ပြင်းရှည်လျားစွာ ချလိုက်၏။ ပြီးမှ သူသည်ပြေးမြေးခြင်းမနက်ကယောက္ခမကြီးနှင့်ခင်းခဲ့သော ဇာတ်လမ်းကိုပြောပြ၏။

“အေး... ကြီးကြီးဌေးကလဲ ငါးဈေး ကြီးမှန်းသိတော့ရတဲ့ အမဲသားဘဲဝယ် ပြတ်ကြော်သာ လုပ်ထားပါအေလို့ ပုမပြောထားရတယ်၊ ပင်လယ်ငါးက တန်းစီရတာ အချိန်ကုန်လွန်းလို့...”

“ဘာဘဲရရကြီးကြီးဌေးရယ်၊ မနက် ကလေးတွေထမင်း ချိုင့်ထဲသည့်ပေးဘို့ ဟင်းရရင် ပြီးတာပါဘဲ...”

“ပုမကအပြင်ကပြန်ရောက်ရောက်ခြင်း၊ မမစိန် မှာသွားတာတွေဆိုပြီး ပြောပြတော့ ကြီးကြီးဌေးရယ်လိုက်တာလေး ပုမ့တောင်အံ့အားသင့်သွားတယ်...”

“ဘာဖြစ်လို့ ရယ်တာလဲ ဟင်” မြမြစိန်သည် သူ့မှာတော့ ခံစားရသည်မှာ အမောတကော ကြီးကြီးဌေးကတော့ ရယ်ရက်လေခြင်းဟူသော အတေးနှင့် အံ့ဩစွာမေးလိုက်၏။

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့ တုမကြီးစိန်စိန်ရယ်၊ စိတ်ထဲကပုမကလဲ ပြောရော မြေမယ်ကို ချက်ချင်းသတိရပြီး ငြိမ်းရုံ ဇာတ်

ထုပ်ကို မရွှေစိန် ဝင်ကနေရပြီလို့ တွေးမိပြီး ရယ်တာပါ၊ စိန်စိန်တို့ကလဲ ငြိမ်းလက်ထဲ လာပုံအပ်တာပါဘဲ၊ စားစရိတ် စားခငွေမလောက်ရင် ငြိမ်းရယ်လေ သူ့ရွေးခံရီး လေးတွေ တပြားပြီးတပြား ကြီးကြီးဌေးကို ရောင်းခိုင်းပြီး ဖြည့်ဖြည့် သုံးသွားတာပဲ...”

ဤနေရာအရောက်တွင်တော့ ဒေါ်သန်းဌေးသည် ခလုသံကိုနိမ့်၍ ငြိမ်သက်တည်ငြိမ်စွာ ပြောပြ၏။ မြမြစိန်သည် အတော်လေးပင် ဝိုင်းကာတွေးနေသည်။ သူ့ရင်ထဲတွင် ဘာနားကြွေကွဲခြင်းနှင့် ဖြစ်ရ လေခြင်း ဟူသော အတေးနှင့်အတူ တဖက်ကလည်း ‘ယောက္ခမ’ဆိုသော လူတန်းစား ကရပ်အပေါ်ဒေါ်သစ်စိတ်က ဝင်လာကာ သူ့ရင်ထဲ တိုက်ခိုက်နေကြသည်။

“စိန်စိန်ကို ကြီးကြီးဌေး အပြစ်တင်ချင်လဲ ဟင်နော်၊ မေမေပေါင်ကျိုး လိုက်တာဟာ ယောက္ခမဆိုတာနဲ့ မိခင်ဆိုတာရဲ့ ခြားနားချက်ကို သင်ခန်းစာပေးလိုက်သလို စိန်စိန် အဖို့ဖြစ်သွားတယ်၊ အိမ်မှူကစွဲ ဗာဟိရ များရတာချင်းတူလှဘဲ၊ မေမေကတော့ ပြဿနာတွေဟာ သူ့ဆီမှာဘဲ ပြီးပြတ်သွားစေတယ်၊ စိန်တို့ဆီရောက်မလာဘူး၊ မေမေကြီးကတော့ တယ်ပြဿနာ တက်တာကိုး...”

“ဒီလိုလဲ ဟုတ်သေးသွားလေ” ဒေါ်သန်းဌေးသည် သူ့ဝါဒအတိုင်း ကနူးတောလေပြီ။

“မောင်သန်းချိန်ဟာ သူ့သားဘဲ၊ ဒေါ်ဂျိုးဥပေတာနာကလဲ သားကို ကားစီးစေချင်တယ်၊ ချွေးမလဲစိန်နားကပ် ပန်

www.burmeseclassic.com

စေချင်တယ်ဆိုတဲ့ စေတနာလေးတော့ရှိတယ်ဆိုတာ သတိပြု
လိုက်ပါအုံးတူမကြီးရယ်၊ ဒေဘီဂျိုးဥဟာ ယောက္ခမ မဟုတ်
ဘဲ အမေဆိုင်ရင် စိန်တမျိုးတွေ့မော...”

“သူ ပန်စေချင်တဲ့ စိန်နားကပ်လဲ မပန်ပါရစေနဲ့၊ မော်
တော်ကား ပစီးရလဲ စိန်၊ ခြေထောက်မတိသွားပါဘူး၊ ဒီစွန့်
တာနီ ပဲညောက်ပေါက် စီမံကိန်းကြီး ကိုတော့ မလိုက်နာ
ပါရစေနဲ့ ကြီးကြီးဌေးရယ်၊ နှစ်ဆယ့်ငါးပြားပေးရင် ပဲပင်
ပေါက် အစိတ်သားရတယ်၊ အချိန်ကုန်ခံပြီး ဒီပဲပင်ပေါက်
ဘယ်သူလုပ်နေနိုင်မလဲ၊ စိန်ဘယ်လိုလုပ်ရမယ်ဆိုတာ အကြံ
ဉာဏ်ပေးပါအုံး၊ ယောက္ခမကြီးကို ပြန်ပို့ လိုက်ပါလို့လဲ
ကိုကိုကို စိန်စိန် ဘယ်ပြောရက်ပါမလဲ...”

ဒေဘီသန်းဌေးသည် ဖြည်းညှင်းစွာခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဒီမျှားမိန်းမမှာ အာဝေခိုက် ဒုက္ခငါးပါးဆိုတာဒါဘဲ
နော်၊ ငါတောင် စိန်ဟာယောက္ခမအိမ်ကို လိုက်ရခြင်းဆိုတဲ့
အဖြစ်မရောက်သေးဘူး၊ စိတ်ဖြေပါအုံးသမီးရယ်၊ တဖြည်း
ဖြည်းတော့ ပြဿနာဟာပြေလာမှာပေါ့၊ ခုခေတ် ကြီးကြီး
ဌေးတို့ ငြိမ်းတို့ငါးဆယ်ကျော် ခြောက်ဆယ်ဆိုတာတွေဟာ
အရင်ခေတ်လို ဘင်္ဂါလီအင်္ကျီကြီးတွေဝါးချပ်ဝတ်လို့ ခပ်ပင်
ကို ဆိပ်တင်ပတ်ပြီး အဖွားအိုက်နဲ့ နေကြတာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီလို
ပညာတွေသင် အလုပ်တွေ လုပ်လာကြတာ ဒီမြန်မာမမှာမှ
တော်သေးတာ၊ အိန္ဒိယတို့ တရုတ်တို့မှာဆိုရင် ရှေးခေတ်က
ချွေးမတယောက်လက်ထပ်ဖို့ရှေးရင် ယောက္ခမတွေက ကျွန်
တမောက်ရသလို နွားဝယ်သလို ပြုမူကြတယ်၊ သွားဘယ်

နှစ်ချောင်း ပေါက်တယ်ဆိုတာ ပါးစပ်ကအစ မြဲကြည့်တာ၊
အိန္ဒိယတိုင်းသူ တွေကဆို ယောက္ခမအိမ်ကို လိုက်သွားရမယ်
ဘဝကို ‘ထောင်’နဲ့တောင် နှိုင်းတယ်၊ ဒီမြန်မာမ ဖြစ်ရတာ
အမျှားကြီး ကံကောင်းတယ် အောက်မေ့၊ ယောက္ခမထဲမှာလဲ
မိခင်လိုကောင်းတဲ့သူတွေ ရှိပါသေးတယ်လေ...”

“ကိုကို ကိုသာ စိန်အားလုံးဖွင့်ပြောချင်တယ်...”

သူသည် ဒေဘီသန်းဌေးကို အားကိုးစွာမေးလိုက်၏။

“အေး... ပြောတဲ့နေရာမှာ လိမ္မာပါးနပ်ပေစေနော်၊ ငါ
သမီးတရားခံပြန်ဖြစ်မှာစိုးလို့ ကြီးကြီးဌေး သတိပေးတာ၊
နက်ပြန် တရားအားထုတ်နေတဲ့ တချို့ ယောက် အသစ်တွေ
အတွက် လိုတဲ့ဆေးလေးဝါးလေးဝယ်ချမ်း သွားပို့ အုံးမယ်၊
ပြီးတော့မှ မဂျိုးဥဆီလာပြီး တရားချရသေးတာပေါ့...”

“အမလေးမချပါနဲ့၊ ငါက သီလရှင်ခြောက်နှစ်ဝတ်လာတဲ့
ကောင်မ တဲ့၊ ငါ့ကိုဘယ်သူမှ တရားပြစရာမလိုဘူးတဲ့...”

“ဪ... အဲဒါတွေ ခက်တာပေါ့၊ ခြောက်နှစ်မကလို့
တသက်လုံးဝတ်လာတဲ့ ငယ်ဖြူဆီလရှင်တွေ၊ ဘုန်းတော်ကြီး
တွေတောင် ဒီဝိပဿနာကို အားထုတ်ရသေးတာဘဲ၊ အေး
လေဒါကတော့ ကြီးကြီးဌေးကြည့်ပြောပါမယ်၊ ဒါကြောင့်
ထင်တယ်၊ တနေ့တလေကားရင်းတွေကြတော့ “ယောက်ထက်
ဝတ်ကြည့်ရတာ၊ ပူဇာစကျနေတာဘဲတဲ့၊ ဟိုစပ်စပ် ဒီစပ်စပ်
အခုဘယ်သွားအုံးမလို့လဲတဲ့” ကြီးကြီးဌေးလဲ ပထမတော့
အဲဒါအားသင့်သွားတယ်၊ နောက်မှတော့ “အသစ်ရောက်လာတဲ့
ယောက်တွေအတွက် မြို့ထဲ လိုအပ်တာလေးတွေဝယ်ပေးမလို့

လို့ပြောလိုက်ရတယ်။ ယောကီသစ်ဆိုတာ အမှတ်စိပ်ဖို့သမားမိရဘူး၊ မနဲကြိုးစားရတာကွလွန်၊ အေးလေ ဒီတရားကိုဉာဏ်စဉ်နာပြီးအထိ မထိုင်ရသေးသူတွေအတွက် သဘောပေါက်ဖို့ခဲယဉ်းသား၊ သူ့မျက်စိထဲယောကီတစ်ဝတ်ပြီး လမ်းသလားနေတယ်ထင်ချင်ထင်နေမှူးကလေး စိန်သွားနိုင်ပါပြီ၊ ကြီးကြီးဌေးပြောသလိုသာ စကားပြောရင်သတိထား....”

ဒေါ်သန်းဌေး၏ ရှည်လျားသော ဆုံးမစကားပြီးပြတ်မှပင် မြမြစိန်သည် ဖြည်းဖြည်းစွာအိမ်ပေါ်သို့တက်ခဲ့၏။

*

*

*

ညဉ့်နက်ပေပြီ။ ဒေါ်ဂျိုးဥသည်လည်း နှစ်ခြိုက်စွာအိပ်ပျော်နေ၏။ ကလေးများသိပ်ပြီးသော မြမြစိန်သည် စာကြည့်စာပွဲရိုရာသို့သွားလာသည်။ စာကြည့်စာပွဲနားတွင် သားကြီးတို့၊ သမီးတို့၊ ကျောင်းသင်ခဏ်းစာများ လုပ်ပြီး၍ ဖရိုဖရဲတချို့ ကျန်ရစ်သော ခဲတံ အတိုအစ စာအုပ်များကို သိမ်းလိုက်သည်။

ကိုသန်းချိန်သည် ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ခေါင်းမိုသိုင့်ရင်း စာတအုပ်ကိုစိတ်ဝင်စားစွာဖတ်နေသည်။ စာကြည့်စားပွဲပေါ်ရှိ စာဖတ်ရန် မီးပွင့်သည် စားပွဲ ပတ်ဝန်းကျင်တွင်သာ ခပ်အုပ်အုပ်လင်းနေသည်။ ခေါင်းရင်းရှိ ဘုရားစင်လေးထောင့်ပေါ်က မီးပြာလေး တလုံးထဲ၏ အရောင်ကတော့ ငြိမ်သက်အေးမြနေပုံရ၏။ ပြာလဲ့လဲ့လေး လင်းနေ

သည်။ မြမြစိန်သည်ဘုရားစင်ကိုကြည့်ရင်း ရင်ထဲတွင်အမောပြေသွားသည်။

ကိုသန်းချိန်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် တဖက်စွန်းရှိ ကုလားထိုင်စာအုပ်တွင် သူသည် ဖြည်းဖြည်းစွာဝင်ထိုင်လိုက်၏။ စားပွဲပေါ်ခေါင်းတင်၍ သူ့မျက်လုံးကို မှိတ်ထားသည်။ ရွက်နုတောသည် စိမ်း၍မနေ။ သစ်ကိုင်းဖျားများတွင် အညွန့်များသည် ပန်းရောင်သွေးကြွနေသည်။

ပန်းရောင်အနားကွတ်နှင့် ကံကော်ပွင့်ဖတ်များ ပွင့်ပြီးမကြိုရွက်နုတို့ထွက်လာကြ၏။ ကံကော်တောသည် နွေ့နွေ့မိုးမိုးလှပနေသလိုပင်တည်း။

ကံကော် မြိုင်တန်းကို တကူသိုလ်တွင် ကုန်းခိုခဲ့သူတို့က စာတွေ ကဗျာတွေဖွဲ့ခဲ့ကြသည်။ သို့သော် ဤကုန်းက ခွာခဲ့ပြီးသည်မှ တနှစ်တခေါက် အရောက်လာကြသို့တော့ ဝေးခဲ့ကြပြီ။

နွေ့ကို ချစ်သော စာဆိုသူ မောင်ဥဩသာ နွေ့စခါနီးဆောင်း၏နှုတ်ဆက်ပွဲတွင် သူမှန်မှန်ရောက်လာသည်။ တနွေလုံး ကံကော်တော၏အလှတဗျာကိုလည်း ဖွဲ့ခဲ့သည်။ ဆောင်းကံနှုတ်ဆက်သောအခါ သူသည် ကြေကွဲသံကိုပြု၍ သူ့တောတွင် လွမ်းဆွတ်ပါကြောင်းကို ဖွဲ့ဆိုကျူး၏။ နွေ့လာတော့မည်ကို ကြိုဆိုချိန်ရောက်တော့လည်း လောကတွင် သူသည်သာလျှင် အိမ်ကြီးရှင်ဖြစ်သလို ဝမ်းပန်းတသား ကြိုဆိုလေဟန်တက်ကြသောတေးသံဖြင့် သူ့ကြွေးကြွက်နှုတ်ဆက်၏။

သူလွန်သော် သူ့မြေးဖြစ်၊ အို...သားစဉ် မြေးဆက်ဆို အဆက်ဆက် ရောက်လာ၍ သူ့တို့ဘိုးဘွားများ၏ တာဝန်များကို ဆက်လက်ထမ်းဆောင်ကြသည်မှာ ဤတက္ကသိုလ်ပင် နှစ်ငါးဆယ်မြောက်ပေတော့မည်။

“ဒီလိုဘဲပေါ့၊ ဒီလိုဘဲပေါ့” မြမြစိန်သည် အသံမထွက်ဘဲ ရင်ထဲမှ ရေရွတ်လိုက်၏။ သူ့နဖူးပေါ်တွင် ညင်သာသော လက်ချောင်းငယ်များ ရောက်လာသည်။ သူသည် မျက်လုံးကို ဖြည်းဖြည်းစွာ ဖွင့်လိုက်၏။

“စိန်အိပ်ပျော်နေပြီလားလို့၊ အိပ်ချင်ရင် သွားအိပ်လေ နဖူးမှာ ခြင်ကိုက်နေတယ်” မြမြစိန်သည် ကိုသန်းချိန်လက်ကို ညင်သာစွာ ဆုပ်လိုက်၏။ ကိုသန်းချိန်သည် သူ့ရှေ့ရှိသစ်သားကုလားထိုင်ပေါ်ထိုင်လိုက်သည်။ မြမြစိန် မျက်လုံးများသည် မီးရောင်အောက်တွင် စိန်လိုပင် တဖိတ်ဖိတ်တောက်ပနေသဖြင့်ဖြစ်၏။ နားထင်နှင့် ပါးမို့များမှာတော့ ယခင်လိုပြည့်ပြည့်ဝဝ မဟုတ်တော့ပေ။ ပါးမို့များ လျော့ကျသွား၍ နှာတံသည် အပျိုတုန်းကထက် ပို၍ပေါ်လာ၏။

“စိန်တို့လေ၊ မေမေ ဆေးရုံက ဆင်းရင် တနေ့လောက် အနားယူရအောင်၊ ကလေးတွေကိုလဲ ဆရာမတယောက် နေ့တွက်ဘယ်လောက်ပေးရပေးရ၊ ပေးပြီး အပ်ခဲမယ်...”

ကိုသန်းချိန်မှာ မြမြစိန်စကားကြောင့် အံ့အားသင့်သွား၏။

“ဖြစ်သင့်တာက မေမေအိမ်ပြန်ရောက်ရင် သူနာပြုဆရာမ နေ့ရော ညရော ငှားထားခဲ့ပြီး၊ သားတို့ သမီးတို့ ပါခေါ်

ငယ်လိဖြစ်ဖြစ်၊ မောင်းမကန်ဖြစ်ဖြစ် ကိုကိုတို့ တပတ်လောက် သွားနားမယ်လေ၊ အဲဒါမကောင်းဘူးလား...”

“အို...အဲဒါလောက်ကြီးလဲ ဇီဝိမခံချင်ဘူး၊ အဲဒါလောက် နားနိုင်လောက်အောင်လဲ ငွေမလွယ်လှဘူး၊ မေမေ့အတွက် သုံးရအုံးမှာ၊ တနေ့ထဲ တနေ့ထဲရယ်...”

“တနေ့ထဲ ဘာလုပ်မှာလဲ...”

“စိန်နဲ့ ကိုကိုနဲ့နှစ်ယောက်က လောကလေးတစ်ဝိုင်းရူး၊ အင်းလျားကန်အလယ်ကျွန်းတခုခုကို သွားရအောင်၊ စိန်တို့လေ ကျောင်းတုန်းကလို ကြည့်နဲ့တာလေးတွေ၊ အို...ဟိုတုန်းက ရင်ခုန်သံကိုက ဂီတသံပါတယ်နော်...”

“ဘုရားရေ၊ စိန်ဘာတွေရှောက်ပြောနေတာလဲ...”

ကိုသန်းချိန်သည် အံ့ဩစွာမေးလိုက်၏။ စိတ်ရင်းကောင်းသော်လည်း ခပ်စွာစွာ ပြေးတတ်သော သူ့ဇနီးသည်သည် ယနေ့တော့ လေသံပြောင်းလို့ ပါတကား။

“အို...စိန်အတည် ပြောနေတာပါ၊ စိန်တို့လေ အဲဒီလို အချိန်မှာ ဘယ်လိုခံစားမှုတွေ ရှိနေတယ်၊ အရင်နဲ့ တူသေးလားဆိုတာရယ်၊ ပြန်ပြီးစမ်းသပ်ဖို့ ကောင်းတယ်နော်...”

အတည်ပေါက် မြမြစိန်က ပြောနေ၍ ကိုသန်းချိန်သည် ဇနီးသည်ကို အကဲခတ်သလိုသာ ငြိမ်သက်စွာ ကြည့်နေ၏။

“ဘယ် တူတော့မှာလဲ...”

“မတူတော့ဘူး ဟုတ်လား...”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒီလေကလေးနဲ့ဒီရေပြင်ပေါ်မှာ လှော်
စော်သွားပေမယ့်မြေစိန်နဲ့ကိုသန်းချိန်ဆိုတဲ့ လူသတ္တဝါ နှစ်
ယောက်က ကျောင်းသူလေးနဲ့ ကျောင်းသားလေးမှ မဟုတ်
တော့ဘဲ....”

“အေးပေါ့လေ ဥဩ လေးတွေတောင် တက္ကသိုလ်ရဲ့
ကံ့ကော်ပင်ပေါ်မှာ သူတို့အချိန်မှန် လာခဲ့ကြပေမယ့် ဒီနှစ်
လာတဲ့ဥဩလေးတွေဟာ မနှစ်ကလာပြီး ကံ့ကော်ပင်ပေါ်မှာ
အော်မြည်သွားကြတဲ့ ဥဩလေးတွေ ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်တော့
မှာနော်၊ ဒါပေမယ့်-ဒါပေမယ့်...ကိုကို မလိုက်ချင်နော်၊စိန်လေး
စာရေးတော့ တယောက်ထဲ အင်းလျားရေပြင်မှာ လှော်သွား
လှော်ဆုံးမယ်၊ ပြီးတော့ပြီးတော့၊ လှိုင်းဂယက် သံကလေး
တွေကိုပြန်နားထောင်မယ်၊ သူတို့ပုံပြင်တွေအများကြီး ပြော
ကြလိမ့်မယ်၊ နှစ်ပေါင်းငါးဆယ်ပုံပြင်တွေ စိန်တို့အကြောင်း
ကိုထော့ သူတို့မေ့ကြပြီလား....”

မြေစိန်သည် ပြောရင်းမျက်ရည်တွေစီးကျလာ၏။ကိုသန်း
ချိန်သည် ဇနီးသည်၏ပါးပေါ်မှမျက်ရည်များကို တယုတယ
သုတ်လိုက်၏။

“ကိုကို နားလည်ပါတယ်၊ စိန်စိန်တာဆိုလိုတယ်ဆိုတာ
ကိုကိုနားလည်ပါတယ်၊ ကဲ....ထပါ အချစ်ရယ်၊ ကိုယ်တို့
အိပ်ရအောင်နော်....”

မြေစိန်သည် ညင်သာစွာထရင်းမှ သူ့မျက်နှာကို ကိုသန်း
ချိန် ရင်ခွင်တွင် အပ်ကာ၊ အသံမထွက်ဘဲ တီးတိုးစွာရှိုက်၍
ငိုလိုက်၏။ သူကသာ အင်းလျားကန်ရေပြင်၏ လှိုင်းဂယက်

များသည် ကမ်းခြေအပါးသို့ကပ်ကာ၊ နှစ်ပေါင်းငါးဆယ်
အတွင်း ဤပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ပုံပြင်များကို ပြောကြလိမ့်မည်
ဟုထင်၏။ ပုံပြင်များသည် တထောင့်တညမက မဆုံးသော
ပုံပြင်များသာတည်း။ ဘယ်တော့မျှ မဆုံးသလို ဘယ်တော့
မျှလည်း ဆွေးမြေ့မသွား။ သို့သော် လူအဖြစ် ဆိုသည်က
သမိုင်းပေဘဲ။ သမိုင်းသည် ထပ်ကာ ထပ်ကာ ဖြစ်သလို၊
အမှန်တော့ အင်းလျား ပုံပြင်များသည် မသစ်ဆန်းတော့
သော ပုံပြင်များဖြစ်ကောင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ဇာတ်လိုက်
လုပ်သူတွေကသာ တနှစ်တွင် တမျက်နှာပြောင်းကြ၍ သူတို့
ပုံပြင်များကို အသစ်စက်စက်ဟု ထင်ကြသည်။ အင်းလျား
ကန်ကသာ စကားဆိုတတ်ပါလျှင် “ရိုးလုပ်ပကော ရိုးလှ
ပါပကော၊ ရွှေယုနှင့် ရွှေကျား သက်ငယ်ရိတ် သွားသည့်
ပုဂံမှ ဆန်းသစ်ပါသေးသည်”ဟု ဆိုကောင်းဆိုပေမည်။

ယခုလည်း မြေစိန်သည် ရေဂယက်သံများပြောစကား
ကို သွား၍နားမထောင်ခင်၊ သူ့မျက်ရည်တို့သည် သွင်သွင်
စီး၍ ကိုသန်းချိန် စွပ်ကျယ်မှစိမ့်ကာ ရင်အုံကိုထိ၍၊သူ့ဝေ
ဒနာကိုစွင့်လှစ်ပြောကြား၏။ သူ့စိတ်ဝေဒနာသည် အချစ်
အကြောင်းလည်း မဟုတ်။ နွေအိပ်မက်ခန်းလည်း မဟုတ်
တော့။ အိမ်ရှင်မတယောက်၏ လက်တွေ့မျှသိပ်ခံစားရချက်
များသာတည်း။ သူသည် အားရစွာရှိုက်၏။ သူ့ပါးနှင့်
ကိုသန်းချိန်ပုခုံးကိုထိထား၏။ သူ့လက်များသည် လင်တော်
မောင်၏ပါးမှ ခပ်ဖွဖွလေး နားထင်သို့တိုင် စမ်းနေသည်။

ကိုသန်းချိန်သည် တင်းကြပ်စွာ ပေဖက်ထားရင်း မြေစိန်
ငိုချင်သမျှ ငိုခွင့်ပြု၏။ သူတို့သည် ပြည်ကိုစိုးသော ဘုရင်မ
များပင်ဖြစ်လင့်ကစား ဒီလိုသာ လင့်ရင်ခွင့်ကိုမျှော်နှာအပ်
၍မျက်ရည်သွန်ချရလျှင် စိတ်ပေါ့ပါးပြုသာတည်း။

“ကိုကိုက နားထင်တွေတော့ ကျသွားပြီနော်၊ ကိုကိုရဲ့
နဖူးထောင့်ကြီးတွေကလေ၊ မေမေကြီးလိုဘဲ လေးလောင့်
ကျကျနဲ့၊ အင်း.....ဒါပေမယ့် နားထင်ကဆံစတွေကလဲ ဖြူလာ
ပြီနော်....”

ရှိုက်သံ ဝေးသွားသောအခါ စိန်စိန်သည် ထီးတိုးစွာ
ပြော၏။

“ကိုကို လေးဆယ်ပြည့်တော့မယ်လေ၊ ပြီးတော့ စာပေ
လိုက်စားသူတွေဟာ ဆံပင် ဖြူလွယ်တယ်” ကိုသန်းချိန်က
ဖြေလိုက်သည်။

“ကိုကို အိမ်ကိစ္စတွေအတွက် စိတ်ညစ်လို့ ဟေ့ဟေ့ပါသွား
နော်.... စိန် ငိုတာလေ၊ ကိုကိုစိတ်ညစ်လား....”

ကိုသန်းချိန်သည် မြေစိန်၏မေးခွန်းကို ကိုင်၍ မျက်နှာ
ကို ပင့်လိုက်သည်။ ခေါင်းကို ဖြည်းဖြည်းညှင်းစွာခါလိုက်၏။ သူ
သည် ပြီးတော့ ပြုံး၍ ပြလိုက်၏။

ကြော်.....ချစ်ဇနီးပါးစပ်သည် သူ့ ခုံးဝယ် ထိလာသော
အခါ သူသည်လည်း အပြုံးနှင့် သနားဖွယ်သော မိန်းမ
ငယ်၏နှုတ်ခမ်းကိုဖိရတော့သည်။ သနားဖွယ် ကောင်းသော
ဤအတ္တဝါမလေး များသည် တခါတရံ အဏ္ဏဝါကိုပင်

ပစ်ကူးကာ ချစ်သူ နောက်သို့ လိုက်ကြ၏။ မယ်ယေမာ၏
အချစ်ဒန္တာချီဖြင့် သူတို့သတ္တိကို စံတင်၍ပြောကြ၏။

လျော့ချင်သောအခါတွင်မူ ချစ်သူ၏ ရင်ခွင်ကို မဟာ
ပထဝီမြေကြီးလိုအား၏။ တင်းကြပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထား၏။

အလှူရှင်သည် ရေစက်ခွက်ကို ကိုင်ကာ ဒါနကို ဝသုန္ဒရေ
နတ်မင်းအား တိုင်တည်၏။ ရေဖြင့် မြေကိုသွန်းလောင်း၏။

မြေမြစိန်သည် မျက်ရည်ဖြင့် ချစ်သူ ရင်ခွင်ကို သွန်း
လောင်းကာ သူ့စိတ်ခံစားချက်ကို ဖွင့်ဟဆို၏။ ပါးစပ်ဖြင့်
တော့ မပြောရက်၊ ဤရင်ခွင်ကိုစောင့်သော နတ်မင်းသည်
ဝသုန္ဒရေ နတ်မင်းလို ခင်ပွန်းသည်အား ပြောကြားပါမည်
လော။

လူရိုင်းကြီးမဟုတ်သော ကိုသန်းချိန်သည် ချစ်ဇနီးအား
ညင်သာစွာတုံ့ကာ အိပ်ခန်းသို့ ခေါ်ယူသွား၏။ ယနေ့ည
တွင်မူ သူသည် မိခင်တယောက်က သားငယ်ကို ဆက်ဆံ
သလို ချစ်ဇနီးအား သိမ်မွေ့စွာ ရင်ခွင်ထက်တွင် သိပ်၏။

တော်ပေသေး၏။ ယနေ့ည မြေစိန် ငိုခြင်းသည် ရမက်
ကြောင့် ငိုခြင်းမဟုတ်သည်ကို ကိုသန်းချိန် နားလည်သော
အခါ အားလုံးသည် ပြေလည်သွားသည် ကား။

နောက်နေ့ ညနေဘက်တွင် မြေစိန်သည် ဆေးရုံမှ ပြန်
မလာသေး၊ ကိုခင်မောင်ရင်က ကိုးနာရီခွဲပဲ ချပ်ရှင်ကြည့်ရန်
ကိုသန်းချိန်ကို အဖော်လာစပ်နေသည်။

“ကျွန်တော်က တမင် ၉-နာရီခွဲခွဲရှေးလိုက်တာက မြေစိန်
ပါစေချင်လို့ဘဲ....”

ခင်မောင်ရင်က ဆို၏။

“ဟုတ်တယ်၊ စိန်ကို ကျွန်တော်လဲ နားနား နေနေအနားပေးချင်တယ်လေ၊ ဟိုတုန်းက သူ့ အလုပ် လုပ်တာ တောင် သိချင်းလေး တညည်းညည်းဆိုပြီးတော့ လုပ်တယ်၊ ခုတော့ သူ သိပ်ပြီး စိတ်ကို အလုပ်ပေးနေရလို့တဲ့....”

“ကျွန်တော်တို့လိုတဲ့၊ သူတို့မှာလဲ နားချိန်ဆိုတာ လိုတယ်၊ ဒါကြောင့် မော်လီကိုဝိုင်းထိုင် (ဖဲချခြင်းကို ဆိုလိုသည်) မိန်းမစားမျိုးတွေ အလုပ်ကလွဲရင် မော်လီပျော်ပျော် နေတာကို လွှတ်ပေးတယ်။ သားကို ယင်ကို ချစ်တယ် ဆိုပေမယ့်၊ ကြာကြာနေတော့လဲ ကျွန်တော် ကြည့်ကြည့်နေတယ်၊ အိမ်ရှင်မအလုပ်ဟာ ညည်းငွေ စရာကောင်းသား....”

ခင်မောင်ရင် စကားကို နားထောင်ရင်း ကိုသန်းချိန်သည် သူ့ နဂါးဆေးလိပ်ကြီးကို ရှိုက်၍ရှိုက်၍ဖွင့်သည်။ ညက မြဲမြဲစိန် ငိုသည်ကို သတိရပြန်သည်။

“ဒေါက်...ဒေါက်...ဒေါက်...”

ခင်မောင်ရင်က တံခါး ထဖွင့်ပေးလိုက်၏။ ဝင်လာသူမှာ အန်ကယ် ဦးကောင်းဇာဖြစ်၏။ သူက သူ့ ပုံစံမပျက် ပန်းရောင်နှင့် အဖြူစင်း မန္တလေးလုံချည်၊ ပိုးအပေါ်ဖုံးအင်္ကျီအနက်၊ ပန်းရောင်ခေါင်းပေါင်းနှင့် ဖြစ်၏။ ကိုသန်းချိန်လိုပင် အရပ်မြင့်မား၍ ကိုသန်းချိန်လိုတော့ မပိုန်ပေ။ သူ့ နှုတ်ခမ်းမွေးကြီးသည် သူ့ မျက်နှာ၏ ကျက်သဇာန်ဖြစ်၏။ ဒေါ်ဂျိုးဥက အသားဖြူသော်လည်း ဦးကောင်းဇာ လောက် စိုစို

ပြေပြေ ဝင်းဝင်းပပ မနေပေ။ ခုနစ်ဆယ်တွင်း ရောက်နေသော သူ့ အသက်နှင့် ဆိုသော်—နုပျိုသည်ဟု ဆိုရမည်။

“မဂျိုးဥ တယောက်ကောဟေ....”

ကုလားထိုင်တခုတွင် ဝင်ထိုင်ရင်း မေးလိုက်၏။

“မေမေ အထဲမှာ ဂျိုပါတယ်....”

ကိုသန်းချိန်ဖြေ၍မှ မလုံးခင် ဒေါ်ဂျိုးဥသည် အိမ်ခန်းထဲမှ ထွက်လာ၏။

“နက်ဖြန် မနက် ဆယ်နာရီလောက် ငါ ဝင်ခေါ်မယ်၊ ဒီမှာ မအေးပို့နဲ့၊ စိန်ဝိန်နဲ့ တရက် နှစ်ရက်ဘော့ အဆင်ပြေတယ်မို့လား....”

“ပြေပါတယ် အကိုကြီး....”

“ပြေပါတယ် အန်ကယ်၊ မေမေလိုက်သွားတာပေါ့....”

“ငါ အေးပိုကို ကော်ဖီဖျော်ခိုင်းအုံးမယ်....”

ဒေါ်ဂျိုးဥ မီးဖိုထဲ ထသွားစဉ် ဆေးတံကြီးကို ခဲကာ ဦးကောင်းဇာသည် ခင်မောင်ရင်ကို စကားဆက်ပြောနေ၏။ တခါက ခင်မောင်ရင် အိမ်အယ်လ် တက်စဉ်က ဦးကောင်းဇာသည် တက္ကသိုလ်တွင် ဆရာဖြစ်ခဲ့ဘူးသည်။

“လောလောဆယ် ဘာမှ လိုက်နေလဲ ခင်မောင်ရင်....”

ဒေါ်ဂျိုးဥသည် ခုံဝိုင်းလေးများကို ညှော်သည်များ ရှေ့ချကာ သူက ကုလားထိုင် တလုံးတွင် ဝင်ထိုင်ရင်း သူ့ပြောစကားများကို နားထောင်နေသည်။

“အမူရယ်လို့လဲ မဟုတ်သေးဘူး အန်ကယ်၊ မနေ့ကဘဲ စစ်တွေက ကျွန်တော့်လူငယ်ချင်း ကိုအောင်မောင်ဇာရဲ့ မိတ်

ဆွေဘဲခါတော့၊ ဒေါ်လှကြာဖြူဆိုတာ လာတယ်။ ကိုအောင်ဖော်ဇံဘဲ ဒေါ်လာတယ်။ အဒေါ်ကြီးက သားသမီးမရှိတော့ သူ့သွေးသားထဲက မိန်းကလေးတယောက် မွေးစားထားတယ်။ အမေအစား အမေခံဘဲ၊ မိန်းကလေးက အကောက်ခွန် အရာရှိတယောက်နဲ့ လက်ထပ်ထားတယ်။ တလောက အဖွားကြီး စစ်တွေ လေဘေး အပြီးလောက်နေပါလိမ့်မယ် ရန်ကုန်လာနေတယ်။ တနေ့မင်္ဂလာဆောင်ရှိတော့ သူ့ သမီးကို ဒေါ်လှကြာဖြူက လက်ဝတ် လက်စားတွေ ထုတ် ဆင်တယ်။ စိန်လက်ကောက်ရော၊ စိန်နားကပ်ရော၊ စိန်ကြယ်သီး၊ စိန်ဆွဲကြိုးတွေပေါ့လေ....”

ဒေါ်ဂျိုးဥသည် ခင်မောင်ရင့်စကားကို နားထောင်ရင်း သူ့လက်မှ ဆေးလိပ်ပင် လွတ်ကျသွား၏။ ပြီးမှပြန်ကောက်ကာ မီးပွားများကို ငြိမ်းသတ်နေ၏။

“အဲဒါ...မင်္ဂလာဆောင်ကပြန်သာလာရော တခုမှ သမီးက အမေ ကိုပြန်မအပ်ဘူး၊ အခုစစ်တွေကို ဒေါ်လှကြာဖြူက ပြန်ချင်ပြီ၊ ဒီလက်ဝတ်လက်စားတွေ ပြန်ပေးပေါ့၊ သွားဘို့လာဘို့ ဝတ်စရာလိုတယ်ဆိုရင်လဲ စိန်နားကပ်လောက်တော့ ယူထားလိုက်ပေါ့....”

“အင်း....” ဒေါ်ဂျိုးဥက အင်း....လိုက်၏။

“အဲဒါကို သမီးကရော၊ သားမက်ကရော တခုမှ ပြန်မပေးနိုင်ဘူးတဲ့၊ တရားရုံးမှာ ရင်ဆိုင်ရရင်လဲ ရင်ဆိုင်ရပေစေတဲ့ ပြောင်ပြောင်ဘဲ ပြောတယ်ခင်ဗျာ....”

“ဟောတော့....” ဒေါ်ဂျိုးဥကပင် မျက်သုံးပြူး မျက်ဆံပြူးနှင့် အသံပြု၏။

“ဒေါ်လှကြာဖြူကတော့ အသိဆွေမျိုးထဲက ရခိုင်လူကြီး လူကောင်းတွေကတော့ သူ့ သမီးကို ပြောပေးကြပါပေါ့၊ သားအမိ မသေခင် တရားတဘောင် မဖြစ်ချင်ဘူးပေါ့၊ သားမက်ကလဲ ခပ်တင်းတင်းဘဲ၊ အဲဒါ မနေ့က သာလုပ်ရမလဲဆိုတာ လာတိုင်ပင်တယ် အန်ကယ်ရေ....”

“အင်း....”

ဦးကောင်းဇံသည် ဆေးတံကြီးကို ရှုဖွာလိုက်၏။

“တရားတွေ ပျက်ကုန်ပြီနော်....”

“မေ့ခံ့ဘိုက်စေ ဆိုပေတဲ့၊ မိဘ ကွယ်လွန်မှ ပေးချင်သလောက် ပေးတာကို သားသမီးကလဲ ယူသင့်တာဘဲ၊ သားသမီး လုပ်ကျွေးတာကို မိဘက ခံယူရင်လဲ သူတို့ သားသမီး သခွါသလောက် ပေးတာဘဲ မိဘက ခံယူ သင့်တာပါဘဲ၊ ခုတော့ သားသမီးကလဲ အမေတောင်းတာကအစ လက်ခံပေး ညှစ်ယူသလိုဘဲ၊ မိဘဘက်ကလဲ လခမှန်မှန်မပို့ရင် ကြိမ်ဆဲတဲ့ မိဘ ရှိတယ်ကွယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီလိုမိဘမျိုးက နံပါတယ်လေး၊ ဒါက ဥပဒေသတော့ ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး၊ လူ့စက္ကနားသဘောပြောတာ၊ အင်း....အခက်အခဲရှိလဲ လာတိုင်ပင်တာပေါ့၊ အန်ကယ်.... မနက်မှ မဂျိုးဥ လာဒေါ်တော့မယ် မောင်သန်းချိန်ရေ၊ က-ဂျိုးဥ သွားမယ်....”

ဦးကောင်းဇံကြီးသည် ထပြန်သွားတော့သည်။ ဒေါ်ဂျိုးဥ တယောက်တည်းသာ စိတ်လှုပ်ရှားသလို ဝရံတာဘွင်

ခေါက်တွံ ခေါက်ပြန် လျှောက်နေ၏။ ခင်မောင်ရင်နှစ် ကိုသန်းချိန်ကတော့ ပြောလက်စ စကားများကို ဆက်ပြော နေ၏။

“ကျွန်တော်လဲ ခင်ဗျားလိုဘဲ စာရေးဆရာ လုပ်အုံးမယ်” ကိုသန်းချိန်က ခင်မောင်ရင် စကားကို နားထောင်ရင်း ပြုံး၏။

“စာကယ်တော့ ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်တော်လဲ အလုပ်ချင်းဆက် နေတာဘဲ၊ ကျွန်တော် လိုက်နေတဲ့ အမှုတွေကို ကျွန်တော် ခိုင်ယာရီရေးပြီး အနားယူချိန်လောက်မှာ စာအုပ် ရေးချင် တယ်...”

“ဟုတ်တယ်၊ တကယ့် အဖြစ်တွေဟာ အချစ်ဝတ္ထုတွေ ထက်စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းတယ်၊ ခင်ဗျားတို့ အဖို့တော့ အမှုစစ်တဲ့ ရုံးတွေ နယ်မြေအလိုက်ခွဲပစ်လိုက်တော့ ရှေ့နေ တွေဝတ်လုံတော့အဖို့ သွားရလာရ စိတ်ညစ်စရာဘဲပေါ့နော်၊ ခါပေမယ့် ကျွန်တော်တော့ အဲဒီပုလိပ်ရုံးကြီး လူရှင်းသွား တာတခုတော့သိပ်သဘောကျတာဘဲ...”

“ဟုတ်တာပေါ့၊ ကိုသန်းချိန်ရာ၊ ကျွန်တော်တို့ အသိဆုံး ပေါ့၊ ရှေ့နေထဲမလဲ လူရှုပ်ရှိတာဘဲ၊ အမှုပဲစား၊ ဆွဲချအရာရှိ တွေ၊ ဟို...တချို့ လာဘ်စားတဲ့ တရားသူကြီးတွေ အမှုထမ်း တွေနဲ့၊ တကယ်ကို အကုသိုလ်အမှုပေါင်းစုံ စုဝေးရာကြီးဘဲ ဗျာ၊ ကျွန်တော်တောင် ခဏခဏ မော်လီကို ပြောမိတယ်၊ ဒီရုံးကြီးမှာအမှုလိုက်ပြီး ရုံးတက်ရုံးဆင်း လုပ်သာနေရတယ်။

‘ပွန်ပီအိုင်မြို့၏ နောက်ဆုံးနေ့’ ဇာတ်ကား ကြည့်နေရသလို ဝတ္ထုဖတ်နေရသလိုဘဲ...”

ကိုသန်းချိန်သည် ခေါင်းတညိတ်ညိတ် လုပ်နေရာမှ...

“ကျွန်တော်ပြောပြရအုံးမယ်” ဟု ဆို၏။

“တနေ့ကကြေးမုံ (၂၉-၆-၇၀) နေ့ထုတ် သတင်းစာ ထဲမှာ အောင်ဗလ၏ ‘ကြည့်သောသူပြင်၏’ ဆိုတဲ့ အခန်းမှာ ‘ရင်နှင့်အောင်လွမ်း’ ဆိုတာ ခင်ဗျား ဖတ်လိုက်ရသေးလား၊ အထူးအယူခံ ခုံရုံးကလက်ခံစစ်တဲ့ ခလေးမလေးနှစ်ယောက် အယူခံလွှာ နှစ်ခုအကြောင်းလေ၊ သတ္တဝါတွေရဲ့ စိတ်ဓာတ် ညစ်ညမ်းလာတာတွေဟာ သောင်းကျန်းလာလွန်း အားကြီး တော့ သူတို့ကြမ္မာကလဲ သူတို့ကိုဖန်တီးဘို့ အကြောင်းပေါ် လာရတယ်နော်၊ အဲ...သူတို့တွေ ကြားထဲမှာ အဖြစ်ပဲ့သူ တွေ ဝင် ဓားစာခံရတာတယ်ဆိုး၊ အောင်ဗလရေးတဲ့ ပပက စာရေး မအုပ်ငင်ကမခင်ညွန့်ကြည်နဲ့ မန္တလေးက မထွန်းတုန်း မေ ဆို အပြစ်ပေးမခံရခင်ခုနစ်နှစ်၊ ရှစ်နှစ်၊ ထောင်ထဲ အချုပ် ခံနေရတဲ့အဖြစ်တွေဟာ မဖြစ်သင့်တာတွေပေါ့...”

ကိုသန်းချိန်သည် ဆေးလိပ်ကို ရှိုက်ဖွာ၍ သူ့စကားသူ ဆက်ပြန်၏။

“တနေ့က စာရေးဆရာခင်နှင်းယုကျွန်တော့်တိုက်လာရင်း ဂန္ဓမာမဂ္ဂဇင်းမှာလဲ ဝတ္ထုရေးပေးဘို့ ကျွန်တော်ပြောတယ်၊ သူပြောပြတာလဲစိတ်ဝင်စားစရာဘဲ၊ သူ့ကျန်းမာရေးကြောင့် သာ နားနေရတယ်တဲ့၊ အဲဒီပုလိပ်မင်းကြီးရုံး (ရဲချုပ်ရုံး) ကို ပြင်ရတိုင်း (ခန္ဓယားဘလုံး) ဆိုတဲ့ ဝတ္ထုတပုဒ်ရေးဖို့ သူ အမြဲ

သတိရတယ်တဲ့ဗျာ၊ သူ့ကိုယ်တွေ့ဆိုတော့ နေကောင်းလာ
 ရင် သူသေသေချာချာ ရေးအုံးမယ်တဲ့၊ အမှုတခုကို ဘယ်
 လောက် ကြာအောင် ဆွဲပြီး လုပ်စားနေကြလဲဆိုရင် ပထမ
 မိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်း အိမ်စောင့်အစိုးရတဲ့ဗျာ၊ နောက်ဒုတိယ
 သန့်ရှင်းအစိုးရ၊ နောက်ဆုံး တော်လှန်ရေးကောင်စီ အစိုးရ
 လက်ထက် ၁၉၆၄-ခုနှစ်မှ ပြီးတယ်၊ အောင်မယ်လေး စုစု
 ပေါင်း(ခြောက်နှစ်)ကြာသတဲ့၊ သူ့ကိုယ်တိုင်ကလဲ အဲဒီတုန်း
 ကများဒီပုလိပ်ရုံးကြီးကိုကြည့်ရတာ မကောင်းမှုတွေ အနိုင်
 ကျင့်မှုတွေရဲ့ စုဝေးရာ ဗဟိုဌာနချုပ်ကြီးလိုဘဲတဲ့၊ ခုမှသူလဲ
 စိတ်ချမ်းသာသွားတယ်၊ ခု-အောင်ဗလ ရေးတဲ့ အဖြစ်မျိုး
 ကျပြန်တော့လဲ မဖြစ်စေချင်ဘူး၊ အခုတလော(အထူးရာဇ
 ဝတ်ရုံးကော်၊ အယူခံအဖွဲ့) ဖွဲ့ပြီး အမှုတွေကို လက်ခံ၊ မြန်နိုင်
 သလောက် မြန်မြန်စစ်၊ တရားခံကို တရားသေ မြန်မြန်လွှတ်
 ပေးလို့ ပေါ့၊ နို့မို့ရင် တခါထဲကို ဒီမိန်းကလေးနှစ်ယောက်
 သဝဆုံးမှာဘဲ....

“စာရေးတဲ့ သူတွေလဲ မသက်သာဘူး၊ စွန့်စားရတာဘဲ
 နော်” ခင်မောင်ရင်က ညည်းညည်းလေးဆို၏။

အဲဒီလိုမှ ထောက်မပြုရင်လဲ ကျွန်တော်တို့ကလောင်ကိုင်
 နေတာ အပိုပေါ့ဗျာ၊ ရင်ထဲမှာ အာဇာနည်မရှိပါဘူးဆိုတဲ့
 သစ္စာဆိုပြီး ကျွန်တော်တို့လဲတယ်သူအုပ်ချုပ်အုပ်ချုပ် လွှဲများ
 မယ်ထင်တာကိုတော့ ထောက်ပြရတာဘဲ....”

“အေးပေါ့လေဗျာ၊ ကျွန်တော်လဲ ခဏခဏကိုယ့်ဟာ ကိုယ်
 သတိပေးရတယ်၊ ကိုယ့်ဝင်ငွေ များရေးအတွက်တော့ အမှု

ကိုရှည်အောင် လုပ်မစားပါဘူးဆိုတာ၊ လူစိတ်က ဥပဒေကို
 ထိန်းသိမ်း၊ ဥပဒေက လူ့စိတ်ကို တဖန်ထိန်းသိမ်းနဲ့ အပြန်အ
 လှန်ဆက်သွယ်နေရတာဘဲ၊ လူဆိုတာကလဲ ပုထုဇဉ်၊ ဥပဒေ
 ဆိုတဲ့ ဘောင်ကလဲ ကျယ်ပြန့်သား၊ လူသားရဲ့စိတ် လိုအပ်
 သလိုဥပဒေကဆန့်ယူဆွဲယူလို့ရတယ်၊ ဒီလိုပေါ့လေ အတတ်
 နိုင်ဆုံးကျွန်တော်တော့ ကြိုးစားတာဘဲ....”

မြမြစိန်တို့လူစု ဆေးရုံကပြန်လာ၍ သူတို့စကားစ ပြတ်
 သွားတော့၏။

မြမြစိန်အဖို့တော့ ရုပ်ရှင်ကြည့်သို့ထက် နက်ဖြန်မေမေကြီး
 ရွှေတောင်ကြားအိမ် ခဏသွားနေမည်ဆိုသည်ကို ကြားရ၍
 စိတ်လက်ပေါ့ပါးသွားလေသည်။

÷

÷

÷

(၆)

“သွားရေကျလိုက်တာ၊ ခြောက်တောင့်တဲ့ ခြောက်တောင့်တဲ့ လိုချင်တယ်...”

အရင်းမရှိအဖျားမရှိ၊ ဆရာမဒေါ်ညိုဦး၏ ပြောသံကြောင့် ဆရာမလေးတွေက သူ့ကိုမေ့ကြည့်၏။ “ဘာကိုသွားရေကျတာလဲ” ဆရာမလေးတယောက်က လှမ်းမေး၏။

“ဟောဒီမှာတော်ရေ၊ ကုန်ချော တန်ဖိုးသိန်း ၂၀၀ ကျော်လှိုင်ဒေသစိစက်ရုံအလုပ်ရုံတွေမှာစုပုံနေသတဲ့” ဆရာမဒေါ်ညိုဦးသည် ၆-၅-၇၀ နေ့ထုတ် ကြေးမုံသတင်းစာမှ သတင်းတစ်ခုကိုအော်ကျယ်ဟစ်ကျယ်ဖတ်ရင်း ပြောလိုက်၏။

“အဲဒီအထဲ ကျုပ်သွားရေအကျဆုံးက ပြည်သူပိုင် မဒါးဆပ်ပြာစက်နဲ့၊ ရွှေတီးဆပ်ပြာစက်မှာ ပုံနေတဲ့ ဆပ်ပြာတွေအဲဒါ၊ များများမလိပါဘူးတော်၊ ခြောက်တောင့်တဲ့ ခြောက်တောင့်တဲ့၊ တလမှာ ခြောက်တောင့်ရရင် ကျုပ်တို့အိမ် သုံး

လောက်ပေါ့၊ ခုတော့ဒီလဆန်းသုံးတောင့်ဘဲရတယ်၊ လေးမျှားတော့ တလတလမလောက်လို့၊ မှောင်ခိုက ဆပ်ပြာမှန်အပြာတထုပ်ကို ငါးကျပ်ခွဲပေးဝယ်ရတယ်၊ ဟင်း...” သူသည် သတင်းစာကို စားပွဲပေါ် ပစ်ချရင်း ထိုင်ရာမှ ထလိုက်၏။ မိမိတို့သင်ရသော အတန်းများ သင်တန်းဆင်းချိန် ရပ်နားဆဲတွင် ပါလာသော ထမင်း၊ မွှါ့ကော်ဖီတို့ကို သောက်နေသော ဆရာမလေးများမှာ ဆရာမဒေါ်ညိုဦးကိုကြည့်ကာရယ်နေကြ၏။ ဒေါ်ညိုဦးသည် ဆရာမများထဲတွင် အသက်ငါးဆယ်တွင်း ရောက်ပြီဖြစ်သော်လည်း ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေတယ်၍ အားလုံးကချစ်သည်။

“အခု ဒါ... ဘယ်သွားမလို့လဲ...”

ဆရာမလေးတယောက်က မေးလိုက်၏။

“ဘယ်သွားရမှာလဲ၊ ညကမမိတ်က မွေးတော်မူတယ်လေ၊ တညလုံးလဲမအိပ်ရ၊ ခုနက်လဲ လိုအပ်တာတွေစီစဉ်ဖို့ ဒပ်ဖရင်သွားရအုံးမယ်လေ၊ ဒါကြောင့် ကျောင်းတုပ်ကြီးထံ ခွင့်သုံးရက်လာတောင်းတာ...”

သူထိုင်ရာမှ အထလိုက်တွင်သူ့ မျက်စိသည်ညာဘက်စားပွဲအစွန်ရှိ စာတရွက်ကိုကုန်းရေးနေသော မြမြစိန်ဆီသို့ရောက်သွား၏။

“ဟော... မြမြစိန်၊ အမေကြီး ဘယ်နှယ်နေသေးလဲ၊ များလဲ ခွဲကွဲတွေနဲ့မို့၊ ဆေးရုံတခေါက်ဘဲ လာကြည့်နိုင်တယ်၊ ခု သက်သာရဲ့လား...”

“ဟုတ်ကဲ့...ဒီလကုန်ဆေးရုံးကဆင်းရဲမယ်။ အိမ်မှာဆက်နားရအုံးမယ်ဆိုတော့စိန်ခွင်ဆက်ယူဖို့လာစီစဉ်တာ...”

“သာဓုတော်...သာဓု၊ စိတ်မညစ်နဲ့မြဲမြဲစိန်ရေ မိဘပြုစုရတာအမြတ်ကြီးတဲ့၊ ကျွန်တော်မသွားအဲဒီ သမီးတော်မမေ့မိက်က ကိုးတန်းနဲ့လင်ယူ၊ စာမေးပွဲသာ မအောင်ရှိရမယ်။ ညကမေးတော်မူတော့ ဒပ်ဖရင်ပြေးရဆေး၊ တော်သေးတာပေါ့ သမက်ကအလုပ်မရှိတော့ မိညိုဦးတယောက်ထဲ စုပုံပြီး အခုမြေးပါကျေးမွေးပြုစုရမှာပေါ့...”

သူ့ရင်ပပ်လေးသူ့ ပုတ်ကာပုတ်ကာနှင့် ပြောနေ၏။
“အောင်မယ်ဆရာမကြီးကလဲညည်းလိုက်တာ၊ နှစ်ယောက်ရှာစာဘဲဟာ၊ ကျမတို့အပျိုတွေညည်းဘို့ ချန်ပါအုံး...”

ဆရာမ အပျိုလေးတယောက်က ပြောလိုက်၏။

“အပျိုလို မနေမိလို့ ကိုယ်ရိတာပေါ့၊ အိမ်ကကျောက်ဖြစ်ရုပ်ကြွင်းကြီးကလေ...”

“ဘာ...ကျောက်ဖြစ်ရုပ်ကြွင်း...”

“ဟုတ်တယ် ခုတော့ အိမ်က ကျုပ်လင်တော်မောင်ကို ကျောက်ဖြစ်ရုပ်ကြွင်းလို ဘဲ ခေါ်တယ်...”

ဒေါ်ညိုဦး ယောက်ျားမှာ တက္ကသိုလ်ပထဝီဗေဒဌာနကွင်းလက်ထောက်ကထိကဖြစ်၍ ကျောက်ဖြစ် ရုပ်ကြွင်း ဘာသာရပ်ကိုအထူးယူထားသူဖြစ်သည်။

“ခုမှတစ်ဆင့်လေး၊ သူငယ်ချင်း ပြတိုက်ညွှန်ကြားရေးဝန်ကိုပေါ့လှနဲ့ပေါ့၊ တနေ့က ကိုပေါ့လှနဲ့တွေ့လို့ ပြောရသေး၊ ရှင်လဲရှင်ပြတိုက်ထဲက ရှေးဟောင်း ပစ္စည်းတွေနဲ့အတူ နေရ

လွန်းလို့လားမသိ၊ ပြတိုက်ထဲက ရုပ်တုတွေလို့ မတွန့်မလှုပ်ငုတ်တုပ်ကြီးလို့ သူတို့နှစ်ယောက်လေ ဘာဆိုဘာမှတိုင်မခံမရ၊ ပြောမရ၊ အိမ်အကြောင်းလဲ ဆွေးနွေးမရ၊ ကျုပ်ရဲ့ကျောက်ဖြစ် ရုပ်ကြွင်းကြီးက သာပြီးဆုံးသေး၊ သူ့တပည့်တွေစာသင်ချိန်ဘဲလျှပ်ရှားတာကိုကျုပ်တွေ့မိတာဘဲ။ အင်း...လခထုပ်ရင်သာ လခကိုတော့အကုန်အပ်ပါတယ်၊ ပထဝီ ဘာသာအဓိကထားတဲ့တပည့်တွေကိုကျုပ်ရှင်အမေယူတဲ့ အားလပ်ချိန်မှာ အလကားသင်ပေးတဲ့အပြင်၊ သူ့တပည့်တွေကိုချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးမှုလဲကြိုက်တယ်လေ၊ သူ့ရုပ်ကလဲ တနေ့တခြားအရိုးပိန်ညောင် ကျနေလို့ ကျုပ်ကတော့ သူ့သင်တဲ့အထူးဘာသာထဲကစကားလုံးအတိုင်း သူ့ကိုကျောက်ဖြစ်ရုပ်ကြွင်းလို ဘဲခေါ်တော့တယ်၊ အင်း...အနီးကိစ္စ၊ နီးကပ်ကိစ္စ၊ သီးခေါင်းကိစ္စမိညိုဦး လိုက်လုပ်ရအုံးမယ်လေ...”

သူ့စကားကို သူ့မပါသာ ဖျစ်တောက်ဖျစ်တောက်ပြောရင်းလျှောက်လွှာစာရွက်ကြီးကိုင်ကာ ဆရာမဒေါ်ညိုဦးသည် ကျောင်းခန်းမကြီးဘက်သို့ ဝင်သွားတော့သည်။ ကျန်ရစ်သောဆရာမလေးများမှာ ဆရာမ ဒေါ်ညိုဦး၏ စကားလုံးအသွင်ကောင်းပုံကို သဘောကျ၍ ရယ်မောကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

မြဲမြဲစိန်သာ မရယ်ရက်သလိုကြောင်၍ ကြည့်နေမိသည်။ ဒေါ်ညိုဦးတွင် အိမ်ထောင် ကျသွားသော သမီးဦးအပြင် သုံးယောက်လား လေးယောက်လား ကလေးကျန်သေးသည်။

ဘမောင်ချိန်အရွယ်ရောက်လျှင် ဘာဘဲ လုပ်စားလုပ်စား ပညာကိုတော့ ဒီဂရီတခုရအောင် သင်ပါစေဟု ဆုံးတောင်း

မိ၏။ ဒေါ်ညိုဦးသမီးလေးလို ကိုးတန်းမှ မအောင်ခင် အိမ်
လောင်ပြုလျှင် ဒုက္ခ။

“အေးလေ...လူဆိုတာ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ သတ္တိရှိလာရ
တာပါ။ ကိုယ်လဲ ဘာမှပုန်တီးလို့ မရပါဘူး။ ဒို့ကတယ်
သူကမှတာအာမခံချက်နဲ့ လူဖြစ်လာတာမှမဟုတ်ဘဲ၊ ပျော်ခဲ့
စဉ်တချိန်တုန်းကတော့၊ နွေအိပ်မက်လေး၊ ဆောင်းအိပ်မက်
လေးနဲ့၊ သက်တန်ကိုဘဲ၊ ရတနာခုနစ်ပါးစီခြယ်ထားတဲ့ဒန်းလို
သဘောထားပြီး၊ ပျော်ပျော်စီးခဲ့ပြီးမှ ဒန်းပြတ်ကျတဲ့တခိုက်
တလူညံ့တခါကြုံတဲ့ ဒုက္ခကိုတွေ့တော့၊ ဘဝကိုစက်ဆုတ်စရာ
ကောင်းအောင် ညည်းညူနေတော့ ဘဝဆိုတာကသာ၊ အ
ကောင်အထည်ရှိရင် ဒို့ကဲ့သို့သရော်မှာရယ်မှာပါ။ အို...တခါ
တုန်းက ပျော်စရာတွေ အပြည့်ပါဘဲလေ၊ ခုလဲ ပျော်စရာ
ကောင်းပါသေးတယ်၊ ဒေါ်ညိုဦးထက်စာရင် ငါက သိပ်
အဆင်ပြေပါတယ်’ သူ့ကိုယ်သူ တရားချကာ လက်ထဲမှစာ
ရွက်ကိုကိုင်၍ ဒေါ်ညိုဦးနောက်ကိုမြဲမြဲစိန်ကလိုက်သွားတော့
သည်းခွင်တင်သောကိစ္စပြီးခဲ့၍ အိမ်ပြန်လာခဲ့သည်။ မနက်က
ချက်ပျိုတ်မှု ကိစ္စပြီးခဲ့၍ စိတ်အေးနေသည်။ နောင်ကိုနို့စို့
အပါသာ အိမ်မှာကျန်ရစ်ခဲ့မည်။ ပုစွန်နှင့်မာလေးတို့ကို ရင်
ခွင်ပိုက်ကျောင်းများတွင် အပ်ခွင့်ရပြီ။ ထိုကိစ္စကိုတော့ နက်
ဖြန်မှဆက်လုပ်မည်။

တော်ပေသေးသည်။ ခွင့်ရက်ကုန်ဆုံးချိန်တွင် အစစ အ
ဆင် ပြေလာစရာရှိ၏။ မအေးပိုကလည်း ယောက္ခမကြီး၏
လက်ကတုံး တောင်စိုင်းဖြစ်၍ မေမေကြီး အညာပြန်လျှင်

ထည့်လိုက်ရမည်။ မေမေသာ အိပ်ရာပေါ်တွင် တလအနား
ယူမိမိ၏။ ကလေးဆို၍ အငယ်ဆုံး အပါသာ အိမ်တွင်ကျန်
ရစ်မည်။ သူတို့အလုပ်သွားချိန်တွင် ကလေးနှင့်မေမေကိုရော
အိမ်ကိုပါ အုပ်ချုပ်ဖို့ ကျွမ်းကျင်သောမိန်းကလေးတယောက်
သာလိုမည်။ ကြီးကြီးဌေးကတော့ ဒီအတွက် ပေပေါ်နှင့်ဟု
ဆိုသည်။ ယကေရာလောက်ပေးလျှင် သဘောထားကောင်း
ကောင်းနှင့် ကျွမ်းကျင်သူ မိန်းကလေးတယောက်ရဖို့ သူ
ဘဝခန့်ယူသည်ဟုဆိုသည်။

ကြီးကြီးဌေးသည် ဘာမဆိုအားကိုးရသော ကြီးကြီးဌေး
ပါတကား။ သူ့သင်္ချာစိတ်ကူးလဲတွင် အလုပ်ကို ယေးချရင်း
တဖြည်းဖြည်း အိမ်လွှဲကားကိုတက်လာ၏။

နှုတ်ခမ်းလေး ချွန်ချွန်နှင့် အလွန် စွာပါသည်ဆိုသော
မြဲမြဲစိန်၏ပါးစပ်ကို ဘယ်သူသည် အာစေး တည့်ထားသည်
မသိ။ သူသည် စကားလုံးများကို ညင်သာ ဖြည်းညှင်းစွာပင်
ပြောတတ်သ၏။ ယခင်က အလုပ်လုပ်ရင်း အထူးသဖြင့်
ငေးတောင်း အဆိုကျော်ကြီး မအေးမိ သီချင်းများကို
ဆိုတတ်၏။ ‘မိမိကတော့မြင်းလောင်းတားတွေစုံလင် ဒါထက်
ပင်ကဲအိုးမရွှင်၊ ဆယ်ဆီစင်၊ သို့ပေတဲ့ အေးမေတ္တာမပျက်ပေါင်
ရှင်’ ဤသီချင်းသံများမှာ သူ့ပါးစပ်မှ ဝေဝေဆာဆာထွက်
လာပြီဖြစ်၏။ ယခုတော့ တေးသံလည်း ဆိတ်နေပြီ။ ထို့
အစွဲ ကျောင်းဆင်းကျောင်းတက် ဤအိမ်၏ လွှဲကားကို

သုံးလေးထစ်ကျော် ပြေးတက် လာတတ်သော မြေပြန့်ချိ
သွက်သော ခြေလှမ်းများသည် ယခုတော့မှန်မှန်ပင်တည်း။

တံခါးခေါက်လိုက်လျှင် မအေးပို့ တံခါးလာဖွင့်ပေး၏။
ပူပူနှင့်မာလေးသည် ဝရံတာတွင်ဆော့နေသည်။ အပါးသား
ပုခက်ပေါ်တွင်အိပ်နေ၏။

သူသည် အိပ်ခန်းထဲ ဝင်သွားကာ အဝတ်အစားလဲနေ
သည်။ မအေးပို့သည်တစ်ခုခုပြောစရာရှိသလို သူ့ အနားတွင်
ရစ်ရစ်ဝဲလုပ်နေသည်။

“မအေးပို့ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ...”

“ဟိုဒင်း...ဟိုဒင်းလေ မမလေး၊ မနက်က မမလေးက
မူ့ခွဲတယ်မို့လား၊ ငါးဆားနယ်လုပ်ချင်လို့ ဈေးမှာငါးသတ်
ငါးဆယ်သားဝယ်ခဲ့ရမယ်ဆိုတာ...”

“အဲဒါဘာဖြစ်သလဲ၊ ငါတောင်မေ့နေတယ်...”

“မေ့နေတာဘဲ တော်ပါသေး...”

“ဘာဖြစ်လို့...”

“မမလေးရေးလိုက်တဲ့ ဈေးစာရင်းထဲမှာ ငါးဘတ်လို့
ဘကုန်း တသတ်နဲ့(ဘတ်)ရမယ်အစား ဖဦးထုပ် တသတ်နဲ့
(ဖတ်)ထားလို့...”

“ဆောင်မလေး... အဲဒါဘာဖြစ်လဲ မအေးပို့ရယ်၊ ဘကုန်း
နဲ့ဘဲ အတ်ဘတ်၊ ဖဦးထုပ်နဲ့ဘဲ ဖတ်ဖတ်၊ ငါးဘတ်ဘာ
ငါးဘတ်ပေါ့...”

မြေပြန့်မှာ ငိုရအခက် ရယ်ရအခက်၊ ခေါင်းရွှပ်ရွှပ်နှင့်
ဈေးဝယ်ရန် စာရင်းစာရွက်ကောက်၍ မနက်က ရေးပေးမိ
သည်။ သူ့ ဖာသာ ဖဦးထုပ်လား ဘကုန်းလားတောင် သတိ
မထားမိ။

“ဈေးထဲကျတော့ ကျမက မေးတာပေါ့ ငါးစိမ်းသယ်
တွေကို၊ ရှင်တို့ ရန်ကုန်မှာ ငါးဖတ်ဆိုတာ ရှိလားဆိုတော့၊
သူတို့က မရှိဘူးတဲ့၊ ငါးဘတ်ဘဲရှိသတဲ့၊ ကျမကလဲ မဟုတ်
ဘူး ဟောဒီစာရွက်ကို ဖတ်ကြည့်၊ ဖဦးထုပ်နဲ့ကို ဖတ်ထား
တာလို့ ပြတော့၊ အမလေး...ကြားဘူးပေါင်တော်တဲ့၊ ပင်
လယ် ငါးမှာတောင် ငါးဖတ်ဆိုတာ မရှိဘူးဆိုလို့ ကျမ
အဲဒီငါး မဝယ်ဘဲ ပြန်လာတယ်...”

မြေပြန့်သည် စိတ်မညစ်နိုင်တော့၊ အားရ ပါးရရယ်၏။
မအေးပို့ လန့်ဖျပ်သွားအောင်ကို ရယ်၏။ “အယ်ဒီတာမင်း
ရဲ့ နှမရယ်၊ ကြွပါတော့ ကြွပါတော့၊ ကဲ...အပြင်မှာ လုပ်
စရာရှိတာသာ သွားလုပ်တော့...”

သူသည် ကုဘင်ပေါ်ပစ်လွှဲရင်း ပြုံးမိနေသည်။ ညနေ
ကိုကို ပြန်လာရင် ဒီငါးဖတ်နှင့် ငါးဘတ် ပြဿနာကိုသာ
ပြောပြလျှင်တော့ “စိန်ကလဲ ကျောင်းဆရာမကြီးတယောက်
လုံး လုပ်နေပြီး ဖဦးထုပ်နဲ့ ဘကုန်းများ မှားပလေ” တဲ့
သူ့ကိုသာ အပစ်တင်မည်။ ဖြစ်ဘဲ ဖြစ်တတ်လွန်းပါတ်း
အေးလေ...အကဲလဲ အေးပို့သည် အလွန်မေ့တတ်၍ ဒိုင်း

လျှင် စာနှင့်ခိုင်းပါဟူ၍ ကိုကိုက မှာထားပေးသည်။ သတ်ပို
များသည်မှာ မိမိ အပြစ်ဖြစ်၏။ ကိုယ်ဒုက္ခ ရောက်နေတုန်း
လာရောက်ကူသည်ကိုဘဲ ကျေးဇူးတင်ရအံ့မည်။ သူသည်
စိတ်ကို လျော့ချကာ ကိုယ်ကို လျော့ရဲစွာ ထိုင်လိုက်၏။
အသက်ကို ဖြည်းညှင်းစွာ မှန်မှန်ရှုနေလိုက်သည်။

*

*

*

ယနေ့ညနေပိုင်းတွင်တော့ သူ ဆေးရုံသို့မသွား။ ပေးစရာ
မှာစရာ ရှိသမျှကို ကြိုးကြိုးဌေးက ယူသွားမည်ဟု ဆိုသည်။
ဒေါ်ငြိမ်းမယ်အခြေအနေကလည်း သက်တောင့် သက်သာ
ဖြစ်လာ၏။ ခြေထောက်တွင် ကျောက်ပတ်တီး စည်းနှောင်
ထားခြင်း၊ ဝက်အူ စုပ်ထားရခြင်း စသော အနှောင်အဖွဲ့
များကို ဖြေလိုက်ရပြီ။ ထိုင်၍လည်းရလာပြီ။ ထို့ကြောင့်ပင်
ဒီလကုန်တွင် ဆေးရုံမှဆင်းခွင့် ရတော့မည် ဖြစ်၏။

မြမြစိန်နှင့် သားအယော်ဆုံး အပါ၊ ဒေါ်ဂျိုးဥဇ် တို့မ
လေး မအေးပို့တို့သာ အိမ်ပေါ်တွင် စကားပြောနေကြ၏။
အပါသည် စကားတတ်စ ဖြစ်၍ မအေးပို့နှင့် ဝရံတာတွင်
ထိုင်ရင်း သူမေးချင်သည်များကို မေးနေသည်။ မြမြစိန်သည်
ကလေးများကို ကစားရာမှ ခေါ်၍ ညစာ စောစောကျွေး
ထားမည်စိတ်ကူးလိုက်၏။ ကိုသန်းချိန်သည် ယနေ့ညနေ သူ
ဦးကြီး ဦးကောင်း၏ အိမ် လှည့်ဝင်အံ့မည်ဆိုတော့ အပြန်
နောက်ကျမည် ဖြစ်သည်။

သူ စိတ်ကူးနှင့်သူ ကလေးများခေါ်ရန် တံခါးကိုဖွင့်ဘို့
အထွက် ပက်လက်ကလားထိုင်မှ အထ၊ လှေကားမှ လူခြေ
သံများ၊ သီချင်းသံ၊ သားကြီးဘမောင်ချိန်၊ လှမောင်ချိန်
တို့ အသံတွေပါ ဆူဆူညူညူကြား၍ သူက ကမန်းကတန်း
တံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်။

“စိန်ဘီးလဲ ပန်ချင်သမောင်၊ တိုက်ကြီးလဲ တည်မယ်
မောင်...”

“ဘုရား...ဘုရား... တာတွေများ ဖြစ်လာပါလိမ့်၊ ရှေ့
ဆုံးတွင် ဒေါ်ဂျိုးဥဇ်သည် သီချင်းဆို၏။ လက်ကလေးမြောက်
ကာ၊ မျက်စိပစ်ကာ၊ မေးကိုလည်း ရှေ့ကိုဆတ်ကနဲ ဆတ်
ကနဲ ထိုးကာ ကုရင်း ဆိုရင်း ဝင်လာ၏။

“ဒို့မေမေကြီး သိပ် အကုကောင်းတာတဲ့ဟေ့...”

နောက်မှ ဘမောင်ချိန်တို့က လက်ခုပ်လက်ဝါး ထိုးကာ
လိုက်လာကြ၏။ ကိုသန်းချိန် တယောက် အကြီး အကျယ်
မျက်နှာပျက်စွာနှင့် သူ့ အမေလက်ကို လိုက်ဆွဲနေ၏။

“စိန်...မင်းရဲ့ သားတွေကိုသာ ငြိမ်အောင်ထိန်းလိုက်စမ်း
ကိုကို မေမေ့ကို အိပ်ခန်းထဲခေါ်သွားမယ်...”

ကိုသန်းချိန်သည် ဒေါ်ဂျိုးဥဇ်ကို အိပ်ခန်းထဲခေါ်သွား၏။

“ဟေ့...သားတို့ တိတ်စမ်း...”

မြမြစိန်သည် အိုးများကိုခေါက်သလို သားတွေခေါ်
ကိုခေါက်လိုက်ရာ သူတို့သည် တိတ်သွားကြ၏။ နောက်ဆုံးမှ
ဦးကောင်း၏ ဝင်လာ၏။

“အောင်မလေး... မိမြစိန်ရယ်... ညည်းလဲ ဒီအထဲ အလိုတူ အလိုပါ ပါ။ ကျုပ် အကုန်သိ၊ ကျုပ် အကုန်သိ...”

သားလုပ်သူခေါ်သွားသည့် နောက်ကို ဒေါ်ချိုးဥသည့် ဒဏ္ဍိတ် ဒဏ္ဍိတ်နှင့် လိုက်သွားရင်း လက်ညှိုးလေး လောင်ကာ ထောင်ကာနှင့် မြမြစိန်ကို ရန်တွေ့သွား၏။

“မြမြစိန် အိပ်ခန်းထဲလိုက်မသွားနဲ့၊ ဆရာဝန် လာရင်သာ ခေါ်လာခဲ့၊ နောက်မှ အန်ကယ်ရှင်းပြမယ်၊ အန်ကယ် အိပ်ခန်းထဲ ဝင်သွားအုံးမယ်...”

ဦးကောင်းဇံက မြမြစိန်ကိုမှာရင်း အိပ်ခန်းထဲလိုက်သွား၏။ မြမြစိန်သည် မျက်ရည်တွေသာ တွေ့တွေ့ တွေ့တွေ့ ကျလာ၏။ မိမိ၏ယောက်ျား မျက်စိမျက်နှာ ဒေါလောက်ပျက်သည်ကို သူတစ်ပါးမျှ မမြင်ဘူးပေ။ ယခုတခါ အလွန် စိတ်ထိခိုက်ရှာသည် ထင်သည်။ ဘုရား... ဘုရား မေမေ ကိစ္စ ပြေလည်မည်ကြံကာရှိသေး၊ ယောက်ျားမကြီးက ဘာဖြစ်လာတာပါလိမ့်။

“ဒေါက်တာကလဲ လာခဲ့လိုက်တာ...”

သူသည် တံခါးကိုမပိတ်မီ၊ တံခါးဝမှ မတ်တတ်ကြီးရပ်နေမိ၏။ အကုသိုလ်ဆိုတာ အလုံးလိုက်အခဲ့လိုက် ဝင်တတ်သည်ဆိုသည်မှာ ဒီလိုမျိုးလား၊ အမယ်လေး... ဆရာဝန်ကလဲ ကြာလိုက်တာ၊ အမှန်တော့ ဦးကောင်းဇံက အိမ်မှာကတည်းက တယ်လီဖုန်းနဲ့ ဆက်ပြောထား၍ ဆရာဝန်က နောက်ကလိုက်လာနေပေပြီ။ သူတို့အိမ်လွှဲကားကိုပင် ပြေး

တက်လာနေပေပြီ။ သူ့ ရင်ထဲမှာသာ ကြာနေသည်ဟု ထင်သည်။

ဆရာဝန်မှာ ဦးကောင်းဇံ၏လက်စွဲဆရာဝန်ကြီး ဦးမြင့်မောင် ဖြစ်၏။ မြမြစိန်သည် ဆရာဝန်ကို အိပ်ခန်းထဲပို့လိုက်ကာ သူက အပြင်မှ အားလုံး စိစဉ်ပေး၏။ မကြာခင်ပင် အိပ်ခန်းတွင်းမှ စကားသံများ၊ သံချင်းသံများ တိတ်သွား၏။ ကိုသန်းချိန်သည် အပြင်ထွက်လာသည်။

“မိန့်... အပါကို အေးပို့လက်ထဲက ယူထားလိုက်၊ အေးပို့မေမေအိပ်နေတယ်။ မေမေ အနားက နင်ဘယ်မှာ မသွားနဲ့ ငြိမ်ငြိမ် စောင့်နေနော်...”

မြမြစိန်သည် ကိုသန်းချိန်ခိုင်းသမျှလုပ်ကာ မျက်နှာလေး ဇီးစေ့လောက်ဖြင့် လင်၏မျက်နှာရိပ်မျက်နှာကဲကို ကြည့်နေသည်။ နောက်မှ ဦးကောင်းဇံရော ဒေါက်တာမြင့်မောင်ပါ ညှော်ခန်းသို့ ထွက်လာကြ၏။

“အန်ကယ်... လူနာကို ခု ည စောင့်အိပ်ဖို့ ကျွန်တော် ဆေးတိုက်က သူနာပြုဆရာမလေးဘဲလွှတ်လိုက်မယ်၊ အသေးစိတ် ဘာတွေလုပ်ရမယ်ဆိုတာလဲ ပြောလိုက်မယ်။ ခုတော့ စိတ္တဇဆေးရုံအုပ်ကြီး ဒေါက်တာ ဦးနေဝင်းနဲ့ တိုင်ပင်ပြီး နက်ဖြန်အဆင်ပြေရင် ဆေးရုံမှာထားတာ အကောင်းဆုံးတဲ့...”

“အိ... မောင်မြင့်မောင် စိစဉ်သမျှ အန်ကယ် လက်ခံပါတယ်...”

“ကဲ...ကျွန်တော်လဲ အရေးကြီး ကိစ္စတစ်ခုရှိလို့ ခွင့်ပြုပါ
အုံး...”

မြမြစိန်သည် ကလေးတဖက်နှင့်ပင် ဆရာဝန်ဆေးဆီတံ
ယူကာ လေ့ကားရင်းအထိ လိုက်ပို့လိုက်၏။ သူ့ညှော်ခန်းဝ
ရောက်လျှင် ကိုကိုသည် နဂါးအဝါပတ်ကြီးကို နင်းကန်ဖွာ
နေသည်ကို မြင်ရ၏။ ထိုအမြင်အားဖြင့် ကိုသန်းချိန်မည်မျှ
စိတ်ရှုပ်နေသည်ကိုဖော်ပြနေ၏။

“ကဲ...တူမကြီးထိုင်၊ တူမကြီးလဲ ဘာမှန်း ညာမှန်းမသိ
သိပ်စိတ်ရှုပ်သွားမှာဘဲ၊ အန်ကယ် နားလည်ပါတယ်၊ ဒေါ်
ငြိမ်းမယ်မှ ဆေးရုံကဆင်းရသေးခင်မဂျိုးဥကို ငါမြမြစိန်
တို့အိမ်ပေါ်သွားရင် မြမြစိန် ဦးနှောက် ခြောက်မယ်ဆိုတာ
သိတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒါပေမယ့်အန်ကယ်အိမ်မှာထားရင် မောင်
ဖေခံမောင်ရွှေမျက်နှာမြင်ရတိုင်း မဂျိုးဥ စုံဆိုးမှာ ဝိုးလို့ ဒီ
ပေါ်လာခဲ့ရတာ...”

“အဆင်ပြေတာသာ လိုရင်းပါ အန်ကယ်ရယ်၊ စိန်စိန်ရဲ့
မေမေကသိပ်ကိုအခြေအနေကောင်းနေတာ၊ မပူပါနဲ့...”

မြမြစိန်သည် ဝင်၍သာ စကားကိုနေ့သလိုက်ရသည်။ အ
ကြောင်းရင်းကိုခုထိနားမလည်။

“ငိန်စိန်မေမေ ရောဂါက ပေါင်ကြိတ်သွားပြီ လားပါ
တော့၊ ဒီနေ့ကုန်ကိုယ်ကို အစားထိုးလို့ရတယ်၊ ခု မေမေကသာ
နုလုံးသွေးပါပျက်သွားရင်တော့ ဒုက္ခပါဘဲ၊ ဒုက္ခပါဘဲ၊ ဇနီး
ကောင် ခေးကောင် မအေတယောက်လုံးရွေးအောင်လုပ်ရက်
တယ်၊ သိကြီးတွေရော၊ တယ်လီဖုန်းရော၊ အဆင့်ဆင့်သက်

ပါရက်နဲ့၊ ကျွန်တော်ချိန်းတဲ့ရက်ကို အချိန်မှီ မဆောက်လာ
ရင် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လိုက်သွားပြီး ဒီကောင်ကို သယ်ကု
သတ်မယ်...”

ဘုရား...ဘုရား၊ ဘယ်သူ့ကိုသတ်မှာပါလိမ့်၊ ကိုကိုသည်
အေးချမ်းသူ တယောက် ဖြစ်သော်လည်း လုပ်မည်လိုလျှင်
တကယ်လုပ်သည်။ မြမြစိန်သည် ဘာကိုမျှမပြောနိုင်။ မျက်
ရည်တွေသာ တွေ့တွေ့ကျလာ၏။ ဘမောင်ချိန်သည်ဖအေနှင့်
မအေ အရိပ်အခြည်ကြည့်ကာ သူ့ညှော် ညှော်လေးလေးတွေ
ကို မီးဖိုခန်းသို့ခေါ်သွား၏။

“အန်ကယ် ပြောမယ် မောင်သန်းချိန်၊ မင်းလဲ စာရေး
ဆရာ အယ်ဒီတာတယောက် ခေါင်းအေးအေးထားစဉ်းစား
ပါ၊ ဒီကိစ္စမှာ မင်းတွေ့ထင်ထားသလို မောင်သန်းချိန်ဟာ
အကြံပက်စက်မယ် သူငယ် မဟုတ်ပါဘူး၊ သူဟာ ဆရာဝန်
တယောက်ပါ၊ ဘယ်လိုခံကြောင့် ဘယ်လို ဖြစ်တာမှန်းလဲ
မသိဘူး၊ အန်ကယ်ကလဲ ဝတ်လုံတယောက်အနေနဲ့ အပူသွား
အမှုလာမျိုး သဘောထားပြီး သူတို့အဖြစ် ကြည့်ရတော့လဲ
မဂျိုးဥရယ်၊ ဒီမောင်ဖေခံ မောင်ရွှေရယ် ပြောသမျှတဲ့ ကြား
ရသေးတာ၊ မောင်သန်းချိန် လာရင် အားလုံး အကြောင်းစုံ
သိရမယ်၊ ဒီတော့ အကောင်းဆုံး ဖြစ်အောင် စီစဉ်ကြတာ
ပေါ့...”

“ဒါကိုတော့ ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ် အန်ကယ်၊
ဘယ်လိုဘဲ အဆင်ပြေအောင် စီစဉ်စီစဉ် ရှင်းရှင်းပြောရရင်
မေမေရွေးတာတော့ အဖတ်ဘင် ကျန်ရစ်တော့မယ်...”

“အို...ခုလောက်ခေတ်မှီဆေးတွေ ပေါ်နေတာမှာ၊ ခဏ စိတ်စိန်ခံက်သွားတာပါကွာ၊ သိပ်စိတ်ဓာတ်မကျပါနဲ့ မောင် သန်းချိန်ရယ်၊ အေး...မောင်သန်းချိန် လာရင်သာ ဇာတ်ရေ မလည်သေးဘဲမင်းဘာမှမလုပ်ရဘူးနော်၊ ဒါကိုတော့ ငါ့ကို ကတိပေးပါကွယ်...”

“ဟုတ်ကဲ့...”

ကိုသန်းချိန်သည် သံပြတ်နှင့်ပြောကာ မအောက်စိတ်မချ သလို အိပ်ခန်းထဲသို့ဝင်သွား၏။ ခုမှပင်မြမြစိန်သည်အသက် ကို အားရပါးရရှိလိုက်ကာ ဦးကောင်းဇာတ်အနား ကပ်သွား ရင်း လေသံလေးနှင့်မေး၏။

“စိန်စိန်လဲ ခုထိ ဘာမှမသိဘူး အန်ကယ်၊ အသေးစိတ် စိန်စိန်ကိုမပြောချင်နေကြပါ၊ ဟို...ကိုသန်းချိန် လာရင်သာ သူတို့အကို တွေတဲ့အချိန်မှာ စိန်အနားမှာ ရှိပါရစေ...၊ ကိုကို လူသတ်မှာစိုးလို့ အေးတယ် သဘော ကောင်းတယ် ဆိုတဲ့လူတွေဟာ သူတို့ တကယ် စိတ်ထွက်လာရင် ကြောက် စရာကောင်းတယ်...”

ဦးကောင်းဇာတ်သည် အမှုပေါင်း များစွာကို ကြုံတွေ့ခဲ့ရ သော ဇတ်လုံတော်ရကြီးပီပီ ဣန္ဒြေစုစု ပြုံးလိုက်၏။ ယခု အဖြစ်လည်း ခေါ်ဝေါ်ပေးသလို အမှန်တကယ်ဖြစ်ခြင်းအံ့၊ သွေးရင်းသားရင်း အရှုပ်တော်ပုံဖြစ်၍ ငွေကုန်လုပန်း ရုံး ရောက်သည့်အဖြစ်မျိုး မရောက်အောင် သူ့ကြိုးစားပေးဘို့မှ လှ၍ သူ့အတွက်ထူးဆန်းသော အမှုမဟုတ်ပေ။

“မြမြစိန်...မဂျီးဥဒါလာတဲ့ကိစ္စတော့ သိပြီးရောပေါ့...”

“အသေးစိတ်တော့ မသိပါဘူး၊ မေမေကြီးက ခါတိုင်း လာလို့ ရှိရင်လဲ စိန်တို့အိမ်မှာ ထမင်းတနပ်စားရုံဘဲနေတာ၊ ဒီတခါ ဘဲတညအိပ်ဘူးတာ အန်ကယ်အသိဘဲ၊ နောက်မေမေ ကိစ္စဆက်ဖြစ်တာနဲ့ သူစိန်စိန်ကိုကူညီ လာနေတယ်လေ...”

“အေး...ဒီကလဲ သူ့ကိုအလိုလိုက်ထားတယ်၊ အန်ကယ် ကိုတောင်တဝမ်းကွဲအကိုပေမယ့် သူ့ထက်ကြီးလို့၊ ပြောလို့ ဆိုလို့ အနည်းအကျဉ်းရတာ၊ မောင်ဖေနဲ့ မောင်ရွှေကတော့ သူ့ထက်အငယ်တွေ၊ အခြောက်တိုက် လူ့လောကမှာ ဒုက္ခ ရောက်နေတဲ့အုပ်စုလေ...”

“ဘယ် အုပ်စုလဲ...”

“အဲဒီ မောင်နှမသုံးယောက်လေ၊ ခုထိ မဂျီးဥကို မေး ကြည့်စမ်းပါလား၊ ဦးလေးဖေနဲ့ဦးလေးရွှေမှာ မိန်းမရှိလား လို့ မဂျီးဥကဖြေပါလိမ့်မယ်၊ ငါ့မောင်တွေလူပျိုတွေလို့...”

အဖိုးကြီးသည်ပြုံးရင်ဆက်ပြော၏။ ယခင်တော့ ဤအ ကြောင်းကို ကိုသန်းချိန်ထံမှ မြမြစိန် တစိတ်တဒေသကြား ခဲ့ဘူးသည်။

“မောင်ဖေနဲ့မောင်ရွှေဟာ ရေနံချောင်းမှာ အိမ်ထောင် ပြုပြီး ကိုယ့်အိမ်ထောင်နဲ့သာကိုယ်နေတာ၊ မဂျီးဥအိမ်ပေါ် ကို သူတို့သားမယားတွေတယောက်မှမခေါ်ခဲ့ရဘူး၊ ဟဲ-ဟဲ- ခုခေတ်စကားပြောရရင် ဒီသုဉ်း နှစ်ယောက်ဟာ မဂျီးဥ ကမ္ဘာ၌ရှိသောလူမျိုးကြီးများပေါ့...”

ခေတ်မှီသော ဇတ်လုံတော်ရကြီးဖြစ်၍ စကားလုံး သုံးပုံ မှာလည်းခေတ်မှီလှသည်။

“လွန်ခဲ့တဲ့ နွေရာသီကတော့၊ အန်ကယ်လဲ အညာသွား အပန်းပြေအလည်သွားရင်း မဂျီးဥတိုမောင်နှမသုံးယောက် စီးပွားခွဲရင် ကောင်းမယ်လို့ ပြောရတယ်၊ အမှန်တော့လဲ မောင်ဖေနဲ့ မောင်ရွှေက ကိုယ့်အိမ်ထောင်နဲ့ ကိုယ်ဆိုတော့ သူတို့စီးပွားရေး သီးသန့် ထူထောင်ချင်တာပေါ့၊ ဒီကောင် တွေရဲ့ ဆန္ဒရယ်လို့ မပြောဘဲ အန်ကယ်ကဘဲ ဖြစ်စေချင်တဲ့ သဘောနဲ့ အကြံပေးရတယ်၊ ဒါကိုသူလက်ခံတယ်၊ သူ့မှားက ကိုယ်မှာ ဝတ်ထားတာမပါ၊ စိန်ရွှေ အများကြီး ရှိတယ်၊ သူ့မောင်တွေကို ချစ်လဲချစ်တယ်၊ ယုံလဲယုံတယ်၊ ဒီစီးပွား ကလဲ မောင်ဖေနဲ့ မောင်ရွှေကိုယ်တိုင် ဟိုခေတ်က မိဘလက် ငုတ်ကို ရေနံတိုင်းစားလုပ်ပြီး သူတို့မိဘမရှိတဲ့နောက်ဆက်ပြီး ရွာဖွေခဲ့တာ မိဘအမွေလဲပါ၊ မောင်ဖေနဲ့ မောင်ရွှေ ကြီး စားမှုလဲပါခဲ့တာကိုး....”

ဦးကောင်းဇာ သည်ခေတ္တနားလိုက်၏။ ဆေးတံကိုသောက် ရှူဖွာလိုက်ပြီးမှ စကားဆက်သည်။

“မဂျီးဥ အပြောဘဲ သူကလဲ ရေလမ်းကနေ ဘုရားဖူးပြီး အေးအေးဆေးဆေးလာခဲ့တယ်၊ စိန်သေတ္တာ ‘သေဘွဲ့’တော့ သူယူခဲ့တယ်၊ စိန်သေတ္တာကိုတော့ မောင်ဖေနဲ့ မောင်ရွှေတို့ က လေယာဉ်ပျံနဲ့ ယူလာပို့ အပ်ခဲ့တယ်၊ လုံခြုံရအောင်ပေါ့၊ မောင်ရွှေတို့က မင်းဘူးက အထွက်နောက်ကျပေမင်း၊ သေ ယာဉ်ပျံနဲ့ လာတော့၊ မဂျီးဥ သင်းဘောနဲ့ ဘယ်လောက်ဘဲ ကြာနေနေ သူတို့ကတော့တရက်ထဲနဲ့ ရန်ကုန်အရောက် လာ ပို့ပေါ့လေ....”

“ဟို...မင်းဘူးမှာ သူတို့ဖါသာ အမွေခွဲရင်ကော မပြစ် သွားလား....”

“ဒီလိုတဲ့ မြမြစိန်ရေ၊ သူ့သားကြီး မောင်သန်းချိန်နဲ့လဲ လိုင်ပင်ချင်သေးတယ်၊ ပြီးတော့ အန်ကယ်ရွှေမှာ လုပ်မယ် ပေါ့၊ ခုတော့ ကြားပေါက်က ဘယ်လို ပြင်သွားလဲဆိုရင် မောင်ရွှေတို့ မောင်ဖေတို့ ဒီသာခါနီးဆဲဆဲ အလုပ်ကိစ္စတွေ မပြီးပြတ်တော့ချိန်းတဲရက်မလာနိုင်၊ ဒီကြားထဲ မောင်သန်း ချိန်ရယ်၊ ဟိုအဖေကောင်လေ၊ မင်းဘူးရောက်လာပြီး ‘သူက အရင်ရန်ကုန်ရောက်မှ၊ ဦးလေးတို့ ဖါသာ ပြေးပြေးလိုက် လာ၊ သူ့ဒီစိန်သေတ္တာသူယူခဲ့မယ်’ ဆိုပြီး ယူသွားသတဲ့၊ အဲဒါ အဲဒါ မောင်ဖေနဲ့မောင်ရွှေသာ ဒီရောက်လာရော၊ ဖိုးသန်း ချိန်ရယ်မပေါ်လာဘူး၊ ဒီနေ့မောင်ဖေတို့က ခပ်ပေါ့ပေါ့ဘဲ၊ ရောက်ရောက်ချင်းဒီအကြောင်းပြောလိုက်တာ မဂျီးဥ တခါ ယဲ စိတ်ထိခိုက် သွားဘာဘဲ....”

“စိန်ကနေခဲ့တော့ ကိုသန်းရှိန်ရယ် မသမာမိတ်နဲ့ တခုခု လုပ်မယ့်လူစား မဟုတ်ပါဘူး....”

“အန်ကယ်လဲ မထင်ပါဘူး၊ အန်ကန်အိမ်မှာ နေသရွေ တော့ မောင်ဖေနဲ့မောင်ရွှေကို စိန်သူခိုးတွေ၊ ကိုလိုမိတ်သား ငါ့စိန်တွေ ပြန်ပေး ဖြစ်နေလို့ ဒီခေါ်လာရတာ၊ သူ့သား အငယ်ကို လုံးဝသံသယမရှိဘူး၊ မောင်ဖေတို့က ယိမ်ကြတယ် ဘဲထင်နေတယ်....”

“ကိုသန်းရှိန်လာရင် ပြေလည်သွားမှာပါ...”

“အန်ကယ်ကလဲ ဒီလိုဘဲထင်တယ်။ ဒေါက်တာမြင့်မောင် အပြောတော့၊ ဒီညသူ့ကောင်းကောင်းအိပ်မှာပါ။ မနက်ကျ တော့လဲ စိတ္တဇဆေးရုံကို အန်ကယ်ခေါ်သွားမယ်။ ဟိုမှာ တယောက်ထဲနေတဲ့ အခန်း သတ်သတ် ရှိတယ်။ ဒီကိစ္စတွေ အားလုံး အန်ကယ်စီစဉ်တာတာဖြစ်လို့လဲသိလား...”

မြမြစိန်သည် ရိုးရိုးသားသားပင် ခေါင်းလေးကို ဖြည်း ညည်းစွာခါ၍ ဦးကောင်းဇာကိုကြည့်နေသည်။

“မငြိမ်းမယ် ဆေးရုံတက်ကတည်းက မြမြစိန်ဟာ မိခင် အပူရော၊ ငွေကိစ္စ အိမ်တွင်းမှုကိစ္စတွေရောနဲ့ အတော်လေး ကျန်းမာရေး ယိုင်သွားတာကို အန်ကယ်တွေ့ရတယ်။ မင်း ကိုယ်မင်းမသိပေမယ့်အန်ကယ်ဆိုတယ်။ အန်ကယ်ကဒါကြောင့် မကျိုးဥ စိန်တို့အိမ်မှာမထားဘဲ ဆေးရုံပို့ ဘို့မောင်သန်းချိန် ကို အကြံဉာဏ်ပေးရတာ။ ဟိုမှာလဲ ပိုအဆင်ပြေပါတယ်။ အိမ်မှာ နေသရွေ့တော့ သူ့ရင်ထဲမှာ ချွေးမဆိုတာတွေ ဟာ ငါ့ပစ္စည်းလုမယ့်သူတွေ၊ မောင်ဖေတို့မောင်ရွှေတို့ဟာ သူခိုးတွေလို့ ဖြစ်နေတာ...”

မြမြစိန်သည် ဝိုင်းနေ၏။ ကြောက်သလိုလည်းဖြစ်နေ၏။

“ဪ... သူညီသမားဆိုတာက ထပ်မံဆုံးရှုံးလို့လဲ အ ကြောင်းမသားဘူး၊ အဲဒါအတုအခဲသမားတွေက နဲ့နဲ့ပဲ ထွက်

သွားရင် သိပ်စိတ်ထိခိုက်တာဘဲ။ အန်ကယ်အမှုသယ်တွေမှာ ချမ်းသာတဲ့လူတွေ ရူးရူးသွားတာအများကြီးတွေ့ရတယ်...”

“အင်းပေါ့လေ။ ကိုယ်တွေ့မကြုံတော့လဲ အာကိုမို့မပြော ရဲဘူး...”

မြမြစိန်သည် မယုံမရဲဖြေလိုက်၏။

x

x

.

(၇)

“ဟော...ဒေါ်ခင်စောမူပါလား၊ ကြပါ၊ကြပါ...”

ဆရာဝန် ဒေါ်မိမိခိုင်ကခန်းသီးကိုသွယ်ကာ ဝင်လာသူ ဧည့်သည်ကိုလှမ်းဒေါ်လိုက်၏။ဒေါ်မိမိခိုင်၏ နံဘေးကလား ထိုင်တွင် ထိုင်နှင့်နေသော မြမြစိန်သည် ရုတ်တရက်ကြောင် ကြောင်တောင်ကောင်ဖြစ်သွား၏။ အတယ်ကြောင်ဆိုသော် “ဒေါ်ခင်စောမူ”ဟူ၍ အဒေါ်ခံရသော ဧည့်သည်တော်မှာ နန္ဒင်းမွန်များ ဝင်းနေအောင် လူးထားသော အသားမဲမဲနှင့် ဆာလီဝတ် ဆီနီယတိုင်းသတည်းဖြစ်၏။ သူ့လက်ကောက်ခံ ဖန်လက်ကောက်အသံ ကြေးခြေကျင်းသံ၊ တချင်ချင် မြည် လျက်ရှိမှက၊ နှာခေါင်းနှင့် နားတွင် ဆင်ယင်ထားသော ကြေးကွင်းငယ်များကလည်း ပြောင်လက်တောက်ပနေသည့် ဝတ်ရုံထားသော ဆာလီသည် ဟောင်းနွမ်းနေသည့်မှတစ်ပါး ဆံပင်ကအစဆီညွှန့်နှင့် သပ်သပ်ရပ်ရပ်ထူးထူး၏။

“ဟုတ်ကဲ့ရှင် ဆရာဝန်မကြီးရောကျန်းမာပါရဲ့လား...”

ဘုရားရေ...မြမြစိန်သည် စိတ်ထဲမှ ရေရွတ်မိ၏။ဒုတိယမို့ အံ့သြရသည်မှာ ဒေါ်ခင်စောမူ၏ အသံကလည်း ရုပ်သာ မမြင်ရပါလျှင် အလွန်သိမ်မွေ့သော မြန်မာ အမျိုးသမီး တယောက်၏ စကားသံအတိုင်းဖြစ်၏။

“ကျန်းမာပါကယ် ဒေါ်ခင်စောမူ၊ လှိုင်ပါအုံးလေ...”

“မထိုင်တော့ဘူး၊ သွားစရာကရှိသေးတယ်...”

သူ့လက်ထဲမှ ပန်းပွင့်များကို မေးစင်ပြုရင်း...

“ပန်းတွေလဲ ဘုရားသွား တင်ရအုံးမယ်လေ၊ ကျပအကို ကိုစောနောင် နောက်ကပါလာတယ်၊ သိပ်ဒုက္ခရှာတဲ့လူတွေ ဘုရားမသွားခင် ဆရာဝန်မကြီးကိုဝင်နှုတ်ဆက်ပါအုံးတဲ့...” မကြာခင်လုံချည်အညှိဝတ်လာသော အမျိုးသမီးနှင့်ယောက် ဝင်လာ၍ ဒေါ်ခင်စောမူအမည်ခံ ဆာလီဝတ် အမျိုးသမီး နောက်တွင်ရပ်နေကြ၏။

“ဪ...ကိုစောနောင်လဲ ပါသကဲ့၊ ဒေါ်ခင်စောမူတို့ အမျိုးတွေက ‘စော’ဆိုတဲ့ စကားလုံးသိပ်ကြိုက်တာဘဲနော်...”

“ကျမတို့က ခွမ်းခင်းမျိုး မင်းဆက်နွယ်ပါ၊ ကဲ...သွား ဆုံးမယ်...”

“ကျမကို နှုတ်ဆက်သလို လူနာဟောင်းတွေကိုလဲ နှုတ် ဆက်သွားပါအုံး၊ သူတို့က ဒေါ်ခင်စောမူကိုမြင်ရတာ စိတ် ခက်တက်ကြလို့၊ ကဲ-ကဲ...သူတို့နောက်လိုက်သွားပါ...”

ကတိညိုဝတ်အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်က ညင်သာစွာခေါ်
သွား၍ ဒေါ်ခင်စောမူသည် လိုက်ပါသွားသည်။ ထိုအချိန်
ကျမှပင် ဆရာဝန် ဒေါ်မိမိခိုင်သည်ရယ်မောရင်း...

“ကဲ...ကိုအပွနားရေ ဘယ်လိုဖြစ်လာရတာလဲ” လို့ခေါ်
နောင်အမည်ခံ ကိုအပွနားသည် မိမိခိုင် ညွှန်ပြသောဇရာလား
ထိုင်တွင်ဝင်ထိုင်၏။

“ညကတညလုံးမအိပ်ဘူး၊ စကားချည်း ပြောနေတာဘဲ၊
ပဲခူးဘုရားသွားမယ်ဆိုပြီးပန်းတွေစုနေတာ။ ညကကျွန်တော်
လဲစိတ်ညစ်လာတာနဲ့ ဒေါက်တာဆင်းကိုပြောတော့ မိမိခိုင်
ဆီ ခေါ်သွားအုံးကွာ၊ ဟိုမှာသုံးလေးရက် နားပေစေအုံး
ဆိုတာနဲ့ခေါ်လာတာ...”

“ကဲ-ကဲ...မဟာမျိုးမဟာနွယ်တွေ သားခွဲထားခွဲ၊ ကျမ
လဲ ဒေါက်တာဆင်း မနက်က မြောထားလို့ စိစဉ်ထားပေါ့
တယ်...”

အပွနားသည် ထိုင်ရာမှထသွားတော့၏။

“ဒေါ်မြမြစိန် မိမိအဖို့တော့ သာမမထူးတော့ဘူးဒေါ်
မြမြစိန်ကတော့အံ့ဩနေမှာဘဲ၊ အပွနားက ဒီစိတ္တဇောနဲ့
အလုပ်သမား လက်ချမီးနဲ့က လင်ယေးတော်တယ်၊ တနေ့
လက်ချမီး ပျောက်သွားလို့ လိုက်ရှာရတာ၊ နောက်ဆုံးတော့
ပဲခူးရွှေသာလျောင်းဘုရားမှာ အဲဒီ ပန်းမျိုးစုံနဲ့ ရှိခိုးရက်တွေ
တာဘဲ၊ သူ့ရောဂါကလဲ ယဉ်ယဉ်လေးဘဲ၊ သူ့ကိုခွေးဘယ်
လို့ပြောရင် မကြိုက်ဘူး။ သူ့ကိုအိမ်ပြန်ခေါ်လာပြီး ဒီမှာ
ဆေးကုရတယ်၊ အဲဒီကတည်းကအပွနားလဲ မောင်စောနေခင်

တဝရောက်၊ သူ့လဲ ခင်စောမူဖြစ်ပြီး ရှမ်းမင်းမျိုးခင်းဆက်
နွယ်တွေ ဖြစ်နေတာဘဲ၊ အပွနားကိုလဲ သူ့လင်လို့ မပြော
တော့ဘူး မောင်တုံး၊ လူနာဟောင်းပေါ့၊ သက်သာလို့ အိပ်
ပြန်ခေါ်သွားတာ၊ တနှစ်တခါ လောက်တော့ ရောဂါက
ပြန်ထတတ်တယ်...”

“အံ့ဩစရာဘဲနော်...”

မြမြစိန်သည်တကယ်လည်းစိတ်ဝင်စားသွား၏။ အံ့လည်း
အံ့ဩနေ၏။

“ဟုတ်ကဲ့...စိတ်ဆိုတာဟာ အံ့ဩစရာပါဘဲ၊ ဒါကြောင့်
(ဆိုက်ကံအနာလိုက်စ)လုပ်တယ်၊ မြန်မာလိုတော့စိတ်သဘော
ကို ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာ လေ့လာယူရတာပေါ့...”

“မေမေကြီး ရောဂါရော ကုလို့ရပါအုံးမလား...”

မြမြစိန်သည် ယောက္ခမကြီးအတွက် စိတ်ပူသွားပြန်၏။

“ဒေါ်ဂျိုးဥက လူနာသစ် ဖြစ်နေတော့၊ ဆရာဝန်ကြီး
ဦးနေဝင်းကိုယ်တိုင်ဦးစီးပြီး တခြားဆရာဝန်သုံးလေးယောက်
နဲ့ လူနာ အခြေအနေကို လေ့လာတိုင်ပင် ကျကြပါတယ်၊
ဦးနေဝင်းနဲ့ အာရုံကြောကုတ် ဆရာဝန်များနဲ့လဲ ကျမတို့
ဆေးရုံ ကအဆက်အသွယ်ရှိပါတယ်၊ မိမိဆီ ရောက်လာတာ
တွေကတော့လူနာဟောင်းတွေပါ...”

“ဪ...ဪ...အဲဒီဆေးကုသပုံတွေကို ကျမတို့
စားလိုက်တာ...”

မြမြစိန်သည် တကယ်ပင် စိတ်ဝင်စားစွာ ပြောလိုက်၏။
သူ့စကားမှ မဆုံးခင် ခန်းဆီးကိုမျှ ရွှေ့သည်အထိ

ပြည်ညှင်းစွာဝင်လာ၏။ မြေစိန်သည် ရင်သပ်ရွှေမော အံ့သြ
၍နေရပြန်သည်။

“ဒေါ်ခင်မေသွယ် ကြပါ-ကြပါ။ ထိုင်ပါအုံး...”

ဆရာဝန် မီမီခိုင်သည် ညင်သာပျူငှာစွာပင် လက်ချမ်း
ခေါ်မခင်စောမူ ထိုင်သွားသော ကုလားတိုင်ကိုညွှန်ပြလိုက်
၏။ မြေစိန်အံ့သြသည်က ညှော်သည်၏ ရုပ်ရံဖြစ်၏။ ခင်မေ
သွယ်ဆိုသော နာမည်နှင့် လိုက်အောင်ပင် အရပ်အမောင်း
က သွယ်သွယ်လျလျရှိလှ၏။ ချိတ်ထဘီမှာ အဖြူခံပေါ်တွင်
အဖြူအချိတ်များ၍ ဗေဒါရောင် အချိတ်ကလေးပါသည်
ဆိုရုံလောက်ပါသည်။ နိုင်လွန်အင်္ကျီ အဖြူပေါ်တွင် ပုဝါ
မှာ ဗေဒါရောင် ဖျော့ဖျော့ကို ဇူးဆစ်ကျော်မျှ ရှည်ရှည်ဖြူ
ထား၏။ မျက်နှာသည် သွယ်လျ၍ ဖြူဆွတ်နေသည်။ နှုတ်
ခမ်းလေးမှာ ပါးသလောက် ပြုံးထားပုံမှာမူ သိမ်မွေ့လွန်း
လှသည်။ မျက်လုံးသည် ကြည်လင် တောက်ပ သော်လည်း
အားရှိပုံ မပေါ်။ ခန္ဓာကိုယ်ကလည်း အတော်ပင်ပိန်၏။
အံ့ပင်မှာ ရိုးသားစွာပင် ထုံးမဲ့ထား၏။ သူ့ လမ်းလျှောက်
လာပုံသည် လေပြေ လေညှင်းတွင် ပန်းအဖြူနွယ်လေးတခု
ပြည်ညှင်းစွာ နွဲ့နေပုံဟန်မျိုးဖြစ်၏။ ပုံတော်မိနပ်ကိုစီး၍တ
ကယ်ကို မြန်မာဆန်သောဟန်ဖြစ်၏။ သူသည် မီမီခိုင်ကိုရော
မြေစိန်ကိုရော ထိုင်ကာနီးဆဲဆဲတွင်မူ စိတ်ပါလက်ပါ ပြုံး
၍နှုတ်ဆက်ကာထိုင်လိုက်၏။

“ဒေါ်ခင်မေသွယ် နေကောင်းတယ်မို့လား...”

ဘုရင်ခံ မလိုချင်ပေါင်

“ကောင်းပါတယ် မီမီ၊ တလတခါ လာရမယ်ဆိုတော့
လာခဲ့တာပေါ့။ ဒီမလားလဲ နှစ်ပတ်တခါတော့ ခေါက်တာ
ဦးမြင့်မောင်အိမ်ကိုသွားရတာပါတဲ့၊ ဘာတူးသေးလဲ၊ ခုထိလဲ
သွယ်ရဲ့ စိတ်ကို သူတို့မှာခွဲခြမ်းစိပ်ဖြာလေ့လာလို့ မပြီးသေး
ဘူးပေါ့နော်...”

မြေစိန်သည် သူတို့ချင်းစကားအရ ယခုမှပင်ဒေါ်ခင်မေ
သွယ်ကို လူနာတယောက်ဟု သူ့ရိပ်မိသည်။ အို...သူမရှူးပါ
ဘူး။ သူ့ကို ဘယ်သူကရှူးတယ်ထင်ပြီး ဆေးကု ကြတာလဲ။
သူဟာ ရှူးတဲ့ အသွင်တာမှမရှိဘူး။ ငါ...ငါ... ဘာမှသူတို့
ပညာအကြောင်း မသိဘဲနဲ့ ငါ့ထင်မြင်ချက်ကို ပေးမနေပါ
နဲ့လေ။ မြေစိန်သည် ရင်ထဲမှာ တယောက်ထည်း စကားဆို
နေ၏။

“ဒီလိုပါ၊ ဦးသောင်းထိုက်က အလွန်တဲ့ ပူပန်သောက
ရောက်နေလို့ တလတခါလောက်တော့ ရောဂါကိုစိစစ်ကြည့်
ဆိုတာပြခိုင်းတာပါ။ ဒေါ်ခင်မေသွယ်ကိုလဲ မီမီကတော့ ဝေခ
နာသည် တယောက်လို့ မထင်ပါဘူး။”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်မီမီ၊ သူတို့ကို မဆန့်ကျင်တာဟာ
အကောင်းဆုံးပေါ့နော်...”

“ဟုတ်ကဲ့...”

“သွားဆိုသွားလိုက်၊ စားဆိုစားလိုက်ဆိုတော့ အားလုံး
ကို ပြေးပြလျော့လျော့ လိုက်သွားနိုင်ရင် ဒီနှလုံးကလဲငြိမ်
သက်လာမှာပေါ့...”

“ဟုတ်ကဲ့ဟုတ်ကဲ့၊ ဦးသောင်းထိုက်ဟာဒေါ်ခင်မေသွယ် အပေါ်မှာအင်မတန်ကြင်နာရှာပါတယ်...”

သူသည် မိမိပြောသည်ကို နားထောင်ရင်းလူကနှမ်းလျှ သွားပုံရပေမည် အားယူထားသော အပြုံးလေးမှာ သူ့မျက် နှာပေါ်တွင် သနားစရာကျန်ရစ်နေသည်။

“ကြင်နာတယ် ကြင်နာတယ်၊ မေတ္တာကလဲ ကြီးမားရှာ ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ့မေတ္တာတုံးကြီးက ကြီးလွန်းတော့ လက်ခံရတဲ့ သွယ်ရဲ့နှလုံးသားပေါ် ရောက်တဲ့အခါမေတ္တာ အစိုင်အခဲကြီးရဲ့ အလေးချိန် ပစ်ပေါက်လိုက်မူရဲ့ အရှိန်ကို မခံနိုင်တော့ သွယ်ရဲ့နှလုံးသားတွေဟာ အစိတ်စိတ်အမွှာမွှာ ကွဲကုန်တာပေါ့၊ ဒါပေမယ့်လေ” သူသည် သက်ပြင်းလေး ရွှကာ ဖြည်းဖြည်းစွာ ဆက်ပြော၏။

“ဆရာဝန်ကြီးတွေ သာမန် မျက်စိနဲ့ မမြင်ရတဲ့အချစ် ဆိုတဲ့အကြောမျှင်လေးတွေနဲ့ သွယ်လေ နှလုံးသားကိုပေါင်း စပ်ပြီး ချုပ်ရိုးလှလှနဲ့ပြန်ချုပ်ထားတော့ သွယ်ရဲ့နှလုံးသား တွေကပြတ်နေတာ၊ ရှင်တို့ဓာတ်မှန်မှာ မြင်ရဘူးပို့လား...”

“ဘုရား-ဘုရား၊ နှလုံးကဲ့စကားလုံးတွေ လှပလိုက်တာ၊ ဒေါ်ခင်သွယ်သည် စာရေးဆရာမလား၊ ကဗျာဆရာမလား။ မြဲမြံစိန်က စိတ်ထဲကပင်မေးမိ၏။

“ကျမတယောက်ထဲ ခရီးသွားခွင့် ကျမကို သူမပြုသေး ဘူးပေါ့နော်-မိမိ...”

“ဆရာဝန်ဦးမြင့်မောင်က ဒေါ်ခင်မေသွယ်ခန္ဓာကိုယ်ကို ဒါထက် အားရှိစေချင်လို့ပါ၊ ဒါကြောင့် ဆရာဝန်ဦးမြင့်

မောင်ဆန္ဒအရ ဆိုင်းထားတာပါ၊ ဦးသောင်းထိုက် အနေနဲ့ ဒေါ်ခင်မေသွယ်ကို အစစလိုက်လျောချင်ပါတယ်...”

သူသည် လမစွာ ပြုံးမြဲ ပြုံးနေ၏။ ပြတင်းအပြင်ကို စမျှင်ငေး၍ဒေါ်ခင်မေသွယ်သည် ခပ်တိုးတိုးဆက်ပြော၏။

“သူတို့မျက်နှာတွေသာ ပြုံးခဲ့ရင် ကျမ အိမ်ကလွဲလို့ ကျမတယ်မှ မသွားချင်ဘူး၊ ကျမ သားသမီးတွေကိုလဲ ချစ် တယ်၊ ကျမပန်းပွင့်လေးတွေကိုလဲချစ်တယ်၊ ညဉ့်တိုင်ကြရင် လဲ ခြံထဲကသစ်ရွက်တွေပေါ်မှာလေ စိန်တုံးလေးတွေတဖိတ် ဖိတ်တောက်နေကြတာ၊ လိုက်ကောက်ရတာပျော်စရာပါ။

ဒါပေမယ့်-ဒါပေမယ့် ကျမ ကျမ အလိုကြီးတာပေါ့လေ၊ ဘာ ကြောင့်များ ကျမဟာသူ့ရဲ့ပြုံးတဲ့မျက်နှာကိုလိုချင်မှန်းမသိ ဘူး၊ ခြုံငုံ-လိုချင်တာမရသောဆင်းရဲ၊ တကယ်လို့ များ ခုနေ ယင်နတ် တပါးပါးက ‘မင်းခင်ပွန်းသည်ရဲ့ အပြုံးကိုရပါ စေမယ်မင်းရဲ့နှလုံးသားနဲ့ ပူဇော်ပါဆို ကျမပူဇော်ပါတယ်’ ခုတော့လေ...”

ဒေါ်ခင်မေသွယ် စကားပြောသံသည် သွက်လက်လာ၏။

“ကျမ ကျမ အလှူရှင် ဖြစ်နေတယ်၊ ထိုဘဝက သူတပါးအ ပေါ်မပြုံးခဲ့လို့ အကြီးဆုံးသမီးဦးရော၊ ကျမခင်ပွန်းသည် ရော၊ ကျမကို ပြုံးပြီး စကားမပြောကြဘူး၊ ဒါကြောင့်ကျမ ခုတော့ မြင်မြင်သမျှ ပြုံးတယ်၊ အို...အပြုံးကို ဒါနဲ့ထုပ် လျူနေတယ်...”

တကယ်ကိုပင် ဒေါ်ခင်မေသွယ်သည် လိုက်လိုက် လဲလဲ ပြုံး၍ပြုံး၍ ပြော၏။

“လူတယောက်ဟာကိုယ့်အပြုံးကိုမြင်ရလို့ စိတ်ချမ်းသာ ပါတယ်ဆိုရင်အဲဒီအပြုံးကို အလှူလိုသဘောထားပြီးမလွှဲနိုင် သူးလားရှင်၊ လောက်မှ မရက်ရောမလွှဲနိုင်ကြဘူးလား...”

“လွှဲနိုင်ပါတယ်၊ ကျမ ကျမ လွှဲပါ့မယ်လေ...”

ဒေါ်ခင်မေသွယ် စကားပြောဟန်တွင် မည်မျှ စိတ်ဝင် စားသွားသည်မသိ၊ မြေစိန်သည် ရုတ်တရက် လွှတ်ကနဲဖြေ လိုက်၏။

“ဟေး...မြေစိန်ရေသွားကြစို့၊ ကဲ...ဒီကဆရာဝန်မ၊ ကြီး လဲခွင့်ပြုပါအုံး၊ မကြာခင် မဂျိုးဥလဲ ဆရာဝန်မ၊ ကြီးဆီ ရောက်လာပါလိမ့်မယ်...”

ကောင်းခန်းတွင်မှ ဇာတ်လမ်း ပြတ်သွားသလို ဖြစ်သွား ၏။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် အန်ကယ်ဦးကောင်းဇာတ်က ခန်း ဆီးမရှု၊ မြေစိန်အား ခေါ်လိုက်သောကြောင့်ဖြစ်၏။ မြေစိန် သည် မိမိခိုင်အားနှုတ်ဆက်၍ ထွက်လာခဲ့ရသည်။ သူသည် ဒေါ်ခင်မေသွယ်အား ဘမင်လည်ပြန်ကြည့်ကာကြည့်ကာနှင့် အခန်းအပြင် ရောက်မှပင် ဦးကောင်းဇာတ် နောက်သို့ ပြော၍ ပြောလိုက်သွားနိုင်တော့သည်။

သေးသွယ်၍ အားနဲ့လှသောခန္ဓာကိုယ်၊ လှပသောမျက် နှာ၊ ယဉ်ကျေးသော ဟန်အမူအရာ၊ သိမ်မွေ့သော စကား လုံးလေးများ၊ မချိတ်ရိပ်ဖြစ်သော မျက်နှာအသွယ်ပေါ်မှ နှုတ် ခမ်းပါးများပေါ်တွင် ပြုံးထားသော အပြုံး၊ ထိုအပြုံး သည် စိတ်ထိခိုက်စရာ ကောင်းလှ၏။ မြေစိန်သည် မျက်စိ တွင်းမှ မပျောက်၊ ပျောက်၍လည်း ရမည်မဟုတ်၊ အို...

သူ့ကို ရူးနေသတဲ့၊ အင်း... ခက်တာပါဘဲလေ၊ ဘယ်သူက ရူးလို့ ဘယ်သူတွေက ကောင်းနေကြမုန်းလဲ မသိဘူး၊ မြေ စိန်သည် စိတ်ထဲမှပင် တယောက်ထည်း စကားဆိုမိ၏။

ညွှတ်သည်ကားများကို ဆေးရုံဝင်းအပြင်တွင် ရပ်ထား၍ ဝင်းအပြင်အထိ သူတို့ လမ်းလျှောက်သွား၏။ ကားထဲတွင် ဒေါက်တာဦးမြင့်မောင် ရောက်နှင့်နေသည်။

“စိန်စိန် ကားပေါ်တက်၊ မဂျိုးဥအတွက် ထမင်းပို့ ဘို့ ရော၊ အခုထွေထွေကိစ္စတွေ အန်ကယ်တာဝန်ယူကမ်း၊ မောင် မြင့်မောင်လဲ သွားရောက်ကိစ္စရှိလို့ အန်ကယ် ပြန်လာခဲ့ဘူး ဟေ့-ဘိုးဆင် ကားကို ကမ္ဘာအေးလမ်းက မောင်းဟေ့၊ မောင်မြင့်မောင် ချခဲ့ပြီးမှ ခို့အိမ်သွားမယ်...”

ကားပေါ်တက်ကြ၍ ကားထွက်လာတော့မှ ဦးကောင်းဇာတ် သည် စကားဆက်ပြော၏။

“မြေစိန်ရေ...ခို့ အရင်ပြန်လာတာ အာကြောင့်မှမဟုတ် ဘူး၊ မောင်သန်းရှိန် အန်ကယ်အိမ်ရောက်နေပြီ...”

မြေစိန်သည် ခမ္မသက်ဝင်လှုပ်ရှားလာသလို ဖြစ်လာ၏။

“ဝမ်းသာလိုက်တာ ပြဿနာတွေဖြေလည်ပါစေလို့ စိန် ဆုတောင်းပါတယ်...”

“သူ့ စိန်တွေကိုသာပြန်ရရင်တော့ အခြေအနေ ဆိုးဆိုး ဝါးဝါး ဖြစ်မသွားပါဘူးတဲ့၊ ဟုတ်တယ်နော် မောင်မြင့် မောင်၊ ဦးနေဝင်းက ဒီလိုဘဲပြောတယ်...”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ မြေစိန်လဲ သိပ်စိတ်ရှုပ် မခံပါနဲ့ လေ...”

“စိန်လေး စိတ်ရှုပ်ရမှာ ကြောက်လို့ ဘာမှ ပြဿနာ မဟာက်အောင် နေပါတယ် ဦးမြင့်မောင်ရယ် အန်ကယ်ကို မေးကြည့်ပါ။ စိန်တို့ လင်မယား နှစ်ယောက် စာအုပ်ခေါင်း အုံးအိပ်ပြီး ဖြစ်သမျှကို ဖြစ်သလို လိုက်လိုက် လျောလျော နေကာမှ ဒီ စိန်သေတ္တာပြဿနာက အိမ်ပေါ် တက်လာရ တယ်...”

မြမြစိန် စကားသံဆုံးလျှင် ဦးမြင့်မောင်သည် ဖြည်းဖြည်း စွာ ရယ်မောလိုက်၏။

“ဒီလိုဘဲ မြမြစိန်ရေ၊ အိမ်ထောင် တိုင်းမှာ ပြဿနာ ကိုယ်စိတ်၊ ဆင်းရဲတယ် ချမ်းသာတယ် မဟုတ်ဘူး၊ ဦးသောင်း ထိုက်ဆို ဘယ်လိုမှ တရားချမရဘူး...”

“ဦးသောင်းထိုက်၊ ဒီ လူ့ကို ဒေါက်တာဦး မြင့်မောင် သိလား” မြမြစိန်သည် ဦးမြင့်မောင်အား အလွန်တကြား မေး၏။

“မြမြစိန်နဲ့ရော ရင်းနှီးလား...”

“မရင်းနှီးပါဘူး၊ ခုဘဲ ဒေါ်မိမိခိုင် ဆေးခန်း ထဲမှာ ဒေါ်ခင်မေသွယ်ဆိုတဲ့ လူနာတွေ့ခဲ့လို့ သူက ဦးသောင်းထိုက် ဇနီးလဲ...”

“ဟုတ်ပါဗျာ... ဟုတ်ပါ...”

“သူ ရူးနေတယ်၊ သူ ရူးနေတယ်ဆိုတာ စိန်မယုံပါဘူး၊ အိုလေ... တခုတော့ရှိတယ်၊ စိန်လဲ ရူးများနေလို့လား...”

ဦးမြင့်မောင်ရော ဦးကောင်းဇီပါ ကားထဲတွင် ရယ် လိုက်ကြသည်မှာ ဟက်ဟက်ပက်ပက်ပင်တည်း။

“သူက ယဉ်ယဉ်လေးပါလေ၊ ခုတော့ အတော် ကောင်း လာပါပြီ၊ သူတယောက်ထဲ နေချင်တယ်၊ သူ့ ကလေးတွေနဲ့ ရော၊ သူ့ ယောက်ျားနဲ့ရော သူ လုံးဝ အတွေ့ မခံချင်ဘူး၊ စကားလဲမပြောတော့ဘူး၊ ကျွန်တော့်ဆီ လူနာအဖြစ် လွန် ခဲ့တဲ့ ခြောက်လကျော်လောက်က ရောက်လာမှ ကျွန်တော့်ကို စကားပြောတော့တယ်...”

“အရူးလို့ သာဆိုတယ်၊ သူ့ စကားလုံးနဲ့ သူ့ ပြောဟန် တွေက စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းလိုက်တာ၊ ပြီးတော့လေ လက်ချမ်းကိုလဲ တွေ့ခဲ့သေး...”

“အင်း... စိတ်ပညာဆိုတဲ့ အတိုင်း စိတ်ပညာသဘောတွေ ဟာ အံ့ဩစရာပါတယ်၊ တနေ့နေမှ ကျွန်တော်လဲ စာတ အုပ် ပြုစုအုံးမယ်...”

ကားမှာ ဦးမြင့်မောင်ခြံဝ ရောက်၍ ဦးမြင့်မောင်အား ထားခဲ့ကာ သူတို့ တူဝရီးသည် ရွှေကောင်ကြား လမ်းရှိ ဦးကောင်းဇီ အိမ်သို့ ဆက်လက်မောင်းလာခဲ့ကြသည်။

အိမ်ဝတွင် ဦးပေ၊ ဦးရွှေနှင့် မောင်သန်းရှိန်တို့ ဆီးကြို နေကြ၏။ မောင်သန်းရှိန်သည် ကားတံခါးကို ပျာပျာသလဲ ဆီးကြိုဖွင့်ပေး၏။

“ကိုကိုရော...” ပါးစပ်ကလည်း အကိုလုပ်သူကို အလေး တကြိုးမေး၏။

“ဘိုးဆင်ရေ... ငါက သွားကြို ဆိုတော့မှ တံတားခလေး ဆေးရုံကိုသွားကြိုပြီး မောင်သန်းချိန်ကိုခေါ်ခဲ့၊ အခုဆင်ဝင် အောက်မှာဘဲ ကားကိုထား...”

ဦးကောင်းဇံသည် ဒဂိုင်ဘာအားမှာ၍ မောင်သန်းရှိန်ကို ပခုံးဖက်လိုက်၏။ အားလုံးပင် ညှော်ခန်းဝင်ထိုင်ကြသည်။

“အင်း...ရွှေမင်းသားကလေးရယ်၊ အချိန်မှီ ကြွလာပေလို့ပေါ့၊ နို့မို့ရင်လား၊ မင်းအကိုလေ မင်းကိုလိုက်သတိမှာ...”

ဦးကောင်းဇံသည် သူ့ ထုံးစံ အတိုင်း ပြုံးပြုံးနှင့် ဖြည်းဖြည်းပင် ပြော၏။

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါလောက် ကိုကိုဒေါသဖြစ်တာလေ စိန်ဒီတခါဘဲ မြင်ဘူးတယ်...”

မြမြစိန်က ဝင်ပြော၏။

“ကိုကိုကလဲဗျာ... ကျွန်တော့်ကို အသင် သေးလိုက်တာနော်” မောင်သန်းရှိန်သည် မျက်နှာငယ်ငယ်နှင့် ပြော၏။

“အို...မင်းကို စိန်တွေ ရွှေတွေအတွက် အထင်သေးတာမဟုတ်ဘူး၊ အမေဇာယောက်လုံး အရူးထောင်ပို့ရတဲ့ အဖြစ်ရောက်တော့ ဒေါသတော့တာပေါ့” ဦးကောင်းဇံက ပြော၏။

“ဒို့မလဲ အချောင်စိန်သူခိုးတွေဖြစ်ရတယ် မောင်ရင်ရေ၊ မောင်ရင်လုပ်ပုံ ကောင်းလိုက်တာ...”

ဦးဖေကပါ ဝင်နှောလိုက်၏။

“ကဲ... အဖြစ်စုံကို အန်ကယ်ကို အရင်ပြော၊ တမင်မင်းတို့သိအကိန္တစ်ယောက်ကို ချက်ခြင်းတွေမပေးတာ၊ နို့မို့ရင် ခြေလွန်လက်လွန်ဖြစ်မှာမိုးလို့” ဦးကောင်းဇံက မေးလိုက်၏။

“အတိုးဆုံး အရှင်းဆုံး ကျွန်တော်ပြောပြမယ်၊ အဖြစ်ကတော့ ကျွန်တော်ဟာ သူ့သတ်ကုန်းကိုတက်ရတဲ့အချိန်ရောက်တော့မှ မွေးတဲ့အမေကို နားရွက်ကိုက်ဖြတ်ရတဲ့ သားအဖြစ် မရောက်ချင်လို့ ဘဲ...”

“ရှင်းတော်မူပါအုံး၊ စာရေးဆရာ အယ်ဒီတာရဲ့ညီတော်အနားရယ်၊ ကျုပ်တို့တော့ နားဝေးလှပါတယ်...”

ဦးရွှေက ခပ်ငေါ့ငေါ့ပြောလိုက်၏။ မောင်သန်းရှိန်သည် သူ့စကားကို ဆက်ရှင်း၏။

“မေမေ စိန်မက်တာဇော၊ ရွှေမက်တာပါ အန်ကယ်နဲ့ ဦးစေးတို့အသံ၊ ကျွန်တော် ဘာမှ တပ်မပြောတော့ဘူး၊ မေမေ့ကို ကျွန်တော်ချွတ်ချင်တယ်၊ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် ဘာတရားမှမသိတော့ မချွတ်တတ်ဘူး၊ သူကလဲ အန်ကယ် သိတဲ့အတိုင်း တရားစကားပြောဘို့ နေနေသားသာ ‘ငါက ရွှစ်နှစ်သမီးက သီလရှင်ဝတ်လာတာ၊ ဆယ်လေးနှစ် သမီးကျမှ လူဝတ်လာတာဟေ့’ ဆိုတဲ့ စကားလုံးနဲ့ ကိုင်ပေါက်တာဟဲ့၊ ခုလဲ ကျွန်တော် လက်ထပ် ပြီးကတည်းက တနှစ်ကို နှစ်ကျပ်သားရဲ့တဲ့ ရွှေဆွဲကြိုး ၂-ကုန်း မှန်မှန်ပို့ရတဲ့၊ ဒီနှစ်မှာ အလူးအမိန်က ယိုးဒယား ဘတ်ကြိုးဆိုလားဘဲ၊ ကျွန်တော်ကလဲ ကျွန်တော် မိန်းမကို ပြောကိုထားတယ်၊ မင်းကလဲ ဘူဌေးလမ်း၊ ငါကလဲ သူဌေးသား၊ ပစ္စည်း အတွက် ဘာမှမရဘူး၊ ငါ့ပညာနဲ့ပတ်သက်ပြီး၊ မင်းနောက်ပိုင်းက ငွေလွှဲယူလား ဘာလား မလုပ်ရ၊ ဒို့ရတာနဲ့ နောက်အောင်သုံး၊ ကုန်ဈေးနှုန်းတွေကြီးလာ ခလေးတွေများလာ

လို့ အိမ်စားစရိတ်တက်လာရင် ဒွိုကိုလက်ဖွဲ့လိုက်တဲ့ ပစ္စည်းတွေထဲကရောင်းစားမယ်လို့ အပြတ်ပြောထားတာ....”

နားထောင်နေသူသည် သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“ခုတော့....မေမေရဲ့ ရွှေကြိုးနှစ်ကူးစီမံကိန်းက ‘တရားတဲ့နည်းနဲ့ ဖြစ်ဖြစ် မတရားတဲ့နည်းနဲ့ ဖြစ်ဖြစ် တနှစ် ရွှေကြိုးနှစ်ကူးတက်ကလဲ ၂ ကျပ်သားရှိရမတဲ့၊ အဲဒါကိုရအောင်ရှာပြီး ဝါဆိုပို့ရမယ်’ လို့ မပြောသော်လည်း ပြောသလို ဖြစ်မနေဘူးလား၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ခုခေတ်စားစရိတ်နဲ့ ကျွန်တော်တို့ ခလေးတွေနဲ့ ကျွန်တော့်ဝင်ငွေနဲ့ ဘယ်နှယ် ခမီနိုင်မလဲ၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော်ဟာ ငွေရှာတဲ့ဆရာဝန်လဲ မဖြစ်ချင်ဘူး၊ မေမေ သားပေမင်း မေမေ လို့ ပဲကိုအမျိုးမျိုးလုပ်မစားနိုင်ဘူး၊ ပဲစားပြီး ငွေမစုနိုင်ဘူး....”

နားထောင်သူတို့သည် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်ကြပြန်၏။

“အင်မတန် ကျေးဇူးကြီးမားလှတဲ့မိခင်ကိုလဲ ကျွန်တော် ကျေးဇူးပြန်ဆပ်ချင်ပါတယ်၊ မေမေသင်ပေးလို့ ကျွန်တော် ဦးပညာရတာဘဲ၊ ဒီတော့ ကျွန်တော် တနေ့စဉ်းစားမိတယ်၊ အေးအေးဆေးဆေး မေမေ ဆီသွားမယ်၊ လက်ရှိကျွန်တော် တို့စားဝတ်နေရတဲ့ အခြေအနေကို ပြောပြမယ်၊ ပြီးတော့ တောင်းပန်မယ်၊ ‘ရွှေဘတ်ကြိုးနှစ်ကူး စီမံကိန်းကြီး’ ကိုခဏရပ်ထားပါအုံး၊ အဲဒီလို ပြောပြီးတော့မှ ‘တနေ့နေ့ကျရင် မေမေဟာ သားတို့ နှစ်ယောက်ကို အမွေ ဝေပေးမတတ်၊ အဲဒီအခါကျရင် သားရဲ့ ဝေစုကို တပြားမှမပေးပါနဲ့တော့

မေမေသင်ပေးတဲ့ပညာနဲ့ဘဲ သားတို့လုံလောက်ပါပြီ၊ ကျွန်းနှစ်ကူးအစား ကျွန်တော် ပေးမယ် ဝေစုကိုဘဲ မေမေ ပြန်သိမ်းပါတော့လို့’ ပြောမယ်ဆိုပြီး စိတ်ကူးထားတာ....”

ဒေါက်တာ သန်းရှိန်သည် မောလျှံစွာ အသက်ကျပြင်းပြင်းရှူပြီးမှ သူ့ စကားကိုဆက်ပြော၏။

“ဖြစ်ချင်တော့ အဖ-အာရ်-စီ-အက်စ် ကဲ့ယဲ့ဆို စကားလူအရင်သွားပြီး စာပေးပွဲပြေရမယ်၊ စကားပူမသွားခင် သတ်မှတ်ထားတဲ့ ဆရာဝန်တွေ ရန်ကုန်လာပြီး စာပေးပွဲပြေရတဲ့ ယယ်စီတော့ ဒီကိစ္စလဲပြောရင်း၊ မေမေ ကိုလဲ ရွှေကြိုးနှစ်ကူး ကိစ္စပြောရအောင်လို့ မင်းဘူးကို ကျွန်တော်ခေါ်လာတာ၊ မင်းဘူးကျတော့ဦးလေးရွှေတို့နဲ့ တွေ့ရော၊ ဒီတော့ရန်ကုန်မှာ မေမေကို မောင်နှမတွေ အမွေခဝတ်ကိစ္စ ကျွန်တော်ဆီရတာဘဲ၊ ဦးလေးရွှေတို့ကလဲ ဒီချိန်းထားတဲ့ရက် ရန်ကုန်မရောက်နိုင်သေးဘူးတဲ့၊ အမြတ်တော်ကြေးကိစ္စ မပြီးပြတ် လို့ တဲ့၊ ဒီတော့မင်းက အရင်ရောက်နှင့်မှာ၊ ဒီစိန်သေတ္တာ ယူသွားပါဆိုလို့ မန္တလေးကိုအပြန် စိန်သေတ္တာယူခဲ့တယ်၊ မန္တလေးရောက်တော့ ခရိုင်ဆရာဝန်က အဖ-အာရ်-စီ-အက်စ် အတွက် မင်းတို့ စာပေးပွဲ ခဏဆိုင်းထားတယ်၊ မလွတ်ဖြစ်သေးဘူး၊ ခု ရောက်လာတဲ့ အထူးကုဆရာဝန်အဖွဲ့နဲ့ ခန္ဓာဆက်ကို နက်ပြန်ကစပြီး ခရီးထွက်ရမယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော်လဲ စိန်သေတ္တာ သိမ်းခဲ့ပြီး ပြုန်းစားကြီး ခရီးထွက်သွားမိတယ်၊ ခုဆိုတော့ မလှနဲ့ ကျွန်တော်တရားခံဖြစ်ရတာပေါ့လေ....”

“ကဲ...စိတ်ညစ်မနေပါနဲ့တော့၊ တခုတဲ ကျွန်တော်အလား
နောက်ကျမယ် စိတ်ပူနဲ့ ဆိုပြီး သံကြိုးတစောင် လောက်
ဘော့ ဖိုက်သင့်ကယ်မောင်သန်းရှိန့်...”

ဦးကောင်းဇံက ပြော၏။

“ကျွန်တော် ဒါကိုခေါင်းထဲကို မဝင်လာဘူး။ ပြီးတော့
အချိန်လဲမရ၊ အလုပ်ကလဲသိပ်များ၊ အိုလေ...မေမေ မေမေ
ကျွန်တော် ထင်တာထက် သူ့စိန်တွေကို ပိုမက်နေပါလား၊
ဘုရား-ဘုရား၊ သူ့ကိုဘယ်သူများ တရားပြပါမလဲ...”

မောင်သန်းရှိန့်သည် မောလျစွာဆိုရင်း ဆိုပါနောက်ကို
မိုလိုက်၏။

“ကဲပါလေကွယ်၊ စိတ်မကောင်းမဖြစ်နဲ့ တော့ အန်ကယ်
ပြောပြမယ်၊ မင်းနဲ့စိန်စိန် အိမ်ပေါ်ထပ်မှာနေကြ၊ ငါအခု
ကားလွှတ်ပြီး မောင်သန်းချိန်ကို အခေါ် လွှတ်လိုက်မယ်၊
သူ့ရောက်လာပြီး ဖြစ်သမျှ အကြောင်း ငါအရင်ရှင်းပြပြီး၊
သူ့သက်ကောင်သက်သာ ဖြစ်သွားမှ မင်းတို့ကို ငါမောင်ဖေ
လွှတ်ပြီး ခေါ်ခိုင်းလိုက်မယ်၊ ဒီတော့မှ အိမ်ပေါ်ကဆင်း
လာကြဟုတ်လား...”

ဦးကောင်းဇံက သူ့အစီအစဉ်ကိုရှင်းပြောပြ၏။

“ဟတ်ဟယ် အန်ကယ်ရဲ့ အစီအစဉ်ကိုစိန်စိန်လဲသဘော
ကျတယ်၊ ပြီးတော့လဲလေ ကိုကိုဘာပြောပြော ကိုသန်းရှိန့်
ရယ်ခေါင်းငုံ့ခံပါနော်...”

မြေစိန်သည် မတ်ဖြစ်သူကိုရှိခိုးတော့မလို တောင်းပန်၏။

“ခေါင်းငုံ့ရုံတင်မကဘူး၊ ကျွန်တော်ခွင့်တင်မယ် မေမေ
ကျန်းမာရေးမကောင်းစဉ်အတွင်း ဆရာဝန်ကြီး ဦးနေဝင်း
ညွှန်ကြားသမျှ မေမေ နေကောင်းတဲ့အထိ ကျွန်တော်ပြုစု
မယ်၊ ကုသမယ်၊ ကဲ...ဂြိုဟ်မှုေတဲ့စိန်သေတ္တာကြီးရော တခါထဲ
ပါလာပါတယ်၊ ဘယ်သူ့ ပေးရလဲ...”

“ထားပါ၊ တားပါ၊ ချက်ချင်း ပြန်တွေ့ရတော့လဲ ဝမ်း
သာလုံးဆို ပြီးရောဂါတိုးသွားပါအုံးမယ်၊ မင်းအမေ၊ ဒေါ်
သဲသဲလွပ်ကို ဒီကြောက်လွန်လွန်းလို့...”

ဦးရွှေက သောလုံးလေးထုတ်ကာ နီဂုံးချုပ်စကားအဆုံး
သတ်မှပင် အားလုံးမှာအနည်းငယ် စိတ်မောပြေသွား၍ပြီး
နိုင်ကြတော့သည်။

*

*

*

(၈)

“ကိုယ်တော့လေမော်လီရယ်၊ ဒါမှိုက်တာ မြတ်လေးလို့ဘဲ နာမည်ပေးချင်တယ်၊ ရုပ်ရှင်တော့မရိုက်ချင်ပါဘူး...”

မိခင်ဖြစ်သူအတွက် ခေါင်းရင်းဘက်တွင် အိပ်ရာကို သပ် သပ်ရပ်ရပ်ပြင်ရင်း မြဲမြဲစိန်ကပြော၏။

“အောင်မယ် မချောစာက ဒါလောက် ဗျာများနေတဲ့ ကြားလဲ ဘာဇာတ်ထုပ်ကိုမျိုး ဘာနာမည်ပေးချင်နေလေး သလဲ...”

မော်လီသည် မြဲမြဲစိန်ဘေးတွင် ထိုင်ရင်း ခေါင်းဆုံဖွယ် အသက်ကိုကူ၍လဲပေးနေ၏။ ဒေါ်သန်းဌေးကတော့ ကုလား ထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်ရင်း သူတို့နှစ်ယောက် ပြောသည်ကိုနား တောင်နေသည်။

“မြတ်လေးက ရုပ်ရှင်နာမည်ပေးတယ်ကောင်း၊ အခုလဲ ကိုကိုတို့မိသားစုပြဿနာကို စိန်စိန်က ‘သူတို့မှာတလဲ ကိုယ့်

ဘုရင်ခံ မလိုချင်ပေါင်

၁၆၃

နာတော့ တနှစ်လို့ နာမည်ပေးချင်တယ်၊ တကယ်ပါဘဲ၊ မောလိုက်တဲ့ စိတ်ဆိုတာလေ အရင်ကတော့ မေမေကြီးကို ယောက်ျားမဆိုတဲ့ စိတ်နဲ့ တကယ်ကို ဒေါပူမိ စိတ်ဆိုးမိတာ ဝန်ခံပါတယ်၊ မေမေကမိခင်အရင်းပါဘဲ၊ ဒါပေမယ့် မေမေ ကြီးကို အရူးထောင်တဲ့ ပို့တဲ့အပြစ်လဲရောက်ရော၊ မေမေ အတွက် သောကတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်လဲမသိ၊ သူ့အပေါ် ယောက်ျားမဆိုတဲ့ အာသာတ စိတ်လဲမရှိတော့ဘူး၊ စိန်စိတ်ပူ လိုက်တာ၊ နောက်များ ခြောက်လလောက် ပြဿနာမရှင်း ခင်လား၊မိစိန်စိန်လဲ အရူးထောင်ချောက်မှာဘဲ....”

မော်လီသည် ဟက်ဟက် ပက်ပက် ရယ်၏။

“အေး....သမီးကြပ်ကြပ်ရယ်၊ ဟင်း....သမီးလဲတနေတော့ တံတားလေးရောက်လိမ့်မယ်၊ လောဘ၊ဒေါသဆိုတာ သတ္တ ဝါတွေမှာ ဘယ်သူမှမကင်းဘူး၊ အဲဒီမှာ လိုအပ်တာထက် ပိုမို စွဲလမ်း လာပြီ ဆိုရင် ရူးမှာချည်းဘဲ၊ မေမေတို့တောင် ငယ်ငယ်က ဓမ္မစကြာအသင်းဝင်တော့ လိုချင်တာ မရသေး ဆင်းရဲကို ကိုယ်ချစ်တဲ့သူနဲ့မရတဲ့ဆင်းရဲလို့ ဘဲ ခပ်တိမ်တိမ်ဘဲ အနိပ္ပာယ်ကောက်မိတယ်၊လူငယ်ကိုနောက်မှစာတွေရော၊ လက် တွေရော တရားဘက်လေ လာတော့ ဒီနိဗ္ဗာန် ရောက်ကြောင်း ဝိပဿနာတရားကိုတောင် ‘ငါ ဘာလို့ မရ ရမှာလဲ ဆိုပြီး လွန်ကဲတဲ့စိတ်နဲ့ အားထုတ်ကြည့်၊ လောဘ ဒေါသဝါလာ ပြီး ရူးတတ်တာဘဲ၊ ဒါကြောင့် တရား အားထုတ်ရာမှာလဲ အသင့်အတင့် နှလုံးသွင်းပြီး အားထုတ်ရတာဘဲ၊ အေး....”

ခုလဲ မြေစိန်ရေ၊ ဒါလောက်နဲ့ပြီးသွားတာ ရတနာသုံးပါး
ဂုဏ်ကျေးဇူးတဲ့ အောက်မေ့....

ဒေါ်သန်းဌေးသည် ထုံးစံအတိုင်း သူ့သမီးကိုဦးတည်၍
တရားဟောပြန်၏။

“ဟုတ်တာပေါ့၊ ကြီးကြီးဌေးရယ်၊ ကိုသန်းရှိန်နဲ့ ကိုကိုနဲ့
တွေ့တဲ့နေ့ကဖြင့်လေ၊ အန်ကယ်ဦးကောင်းဇာကလဲ အစီအမံ
ကောင်းပေလို့တဲ့၊ စိန်ဖြင့် ရင်တွေ့တာတွေတုန်း၊ ရွတ်ဖတ်
လိုက်ရတဲ့ ပရိတ်တွေဆိုတာလဲ ကုန်ရော၊ ကိုကိုရဲ့ ဒေါသ
အရှိန်ကို အန်ကယ်ဦးကောင်းဇာက ဆီးကြိုပြီး အရင်ခံလိုက်
ပေလို့ တဖြည်းဖြည်း ပြေလောက်မှ စိန်နဲ့ ကိုသန်းရှိန်ရယ်
အပေါ်ထပ်က ဆင်းလာပြီး တွေ့ရတယ်၊ နို့မို့ရင်လား ညီ
အကို သတ်ပဲ့တဲ့....”

“ခုကော့ကော့....”

“သူ့ စိန်သေတ္တာပြန်ရတော့ တော်တော်လေး စိတ်ငြိမ်
သွားပြီပေါ့၊ တပတ်တဲ့ဆေးရုံမှာထားတယ်၊ အန်ကယ် အိမ်
မှာနေပြီး နှစ်ပတ်တခါလောက် သွားပြီး ဓာတ်နှိပ်ခံရအုံး
မယ်၊ စကားပြောတခါတခါ ဖောက်တယ်၊ ဦးလေးပေတို
ဦးလေးရွေ့တိုကိုဆက်ဆံတာလဲ ကျေကျေနပ်နပ်တဲ့၊ အန်ကယ်
ဦးကောင်းဇာနဲ့ ဆရာဝန်ကြီးတွေရွေ့မှာ သူ့ စိန်တွေ ရွေ့
တွေ ခွဲဝေပေးပါတယ်တဲ့၊ ကိုကိုနဲ့ကိုသန်းရှိန်ကတော့ မေမေ
ပြန်အပ်ပါတယ်လို့တဲ့ ပြောလိုက်တယ်....”

“စိန် အဲဒီ အမွေခွဲတဲ့နေ့က လိုက်သွားလေးလား....”

မော်လိက မေး၏။

“အောင်မလေး... ကြောက်လွန်လွန်းလို့ ကိုကိုကိုပြော
ရတယ်၊ ‘မစားဘူးတဲ့အခုသင်ကို ဘယ်သူမှ မတောင့်တပါ
ဘူးလို့ ကိုကို မေမေရဲ့ စိန်တွေကိုလဲ အမွေအဖြစ်ရဘို့ မ
ပြောနဲ့၊ ကြည့်တောင် မကြည့်ပါရ စေနဲ့လို့’ ပြောလိုက်
တယ်၊ ဟုတ်တယ်လေ ကိုယ့်စိတ်လဲ ကိုယ်နိုင်ချင်မှ နိုင်မှာ၊
ကိုယ်တွေ့ကျရင် စိတ်မထိန်းနိုင်လို့ ရူးကြတာတွေ ပြည့်လို့၊
မြဲတွေ၊ စိန်တွေ၊ ရွှေတွေကို ကြောက်လွန်းလို့ မမြဲနိုင်ဘဲ
နာမယ်ကိုတောင် ပြောင်းချင်တယ်....”

“အင်း...ဒါလဲ ဟုတ်တာတဲ့၊ မော်လိဖြင့် မော်လိပေပေ
ဘက်က ‘ဘိုးတော်ကြီးတွေရဲ့ ‘ငါးနုသန်းလေးကောင် စိမံ
ကိုန်း’ ကို စံတင်ထားလောက်တဲ့ ဒဏ္ဍာရီအနေနဲ့ သောစရာ
လုပ်ပြီးပြောနေလိုက်တာ ကြီးကြီးဒေါ်ဂျိုးဥရဲ့၊ ‘စွန်ဘာနီ
ပဲပင်ပေါက် စိမံကိုန်း’ ကျမှတ် လက်မြှောက်ရတော့တယ်....”

“အင်း...ဟုတ်ကဲ့-မရွှေမော်ရယ်၊ ရှင်တို့ကလဲ သားသမီး
အနေနဲ့ ပြောအားရှိသပေါ့၊ ခု ကိစ္စမှာ မဂျိုးဥက တဖက်
စွန်းရောက်လွန်းသွားလို့ သာ အပြစ် ပြောရတာကိုး၊ ရှင်တို့
သားသမီးများကရော ကြောက်စရာ....”

ဒေါ်သန်းဌေးက ပြုံး၍ပြောလာ၏။

“ဓမ္မပဒမှာ မတွေ့ဘူးလား၊ သာဝတ္ထိပြည်က ပဏ္ဍား
ကြီးလေ၊ ‘ငါ အိုလာပြီ၊ အေးအေးချမ်းချမ်း နေထွေမယ်
စိတ်ထားနဲ့ သူ့ဖို့တောင် သုမချွန်ဘူး၊ သား လေးယောက်
ကို အသပြာ ရှစ်သိန်း အမွေခွဲဝေပေးလိုက်တယ်၊ ငါ အိုလာ

ရင်လဲ ငါ့ကို ပြန်ကြည့်မှာဘဲလို့ ထင်တာကို၊ ဝတ်ရုံနဲ့ တောင်ဝှေးဘဲ ချန်ထားတယ်။ သူထင်သလို နောက်ပိုင်းကျ တော့ သားတွေက ပြန်မကြည့်၊ ချွေးမတွေက ငြူစုတော့ ဆင်းရဲဒုက္ခ အကြီးအကျယ် ရောက်ပြီး၊ လက်ထဲက တောင် ငွေးဘဲအပော်ပြုပြီး၊ ဘုရားသခင်ဆီပြေးရတယ်။ ဒို့မျှားတော့ တရားဘယ်လိုရရ သားသမီးများ မယုံပေါင်၊ အလှူသဖြင့် မိမော်လီကို သာပြီး မယုံသေး....”

မော်လီနှင့် မြမြစိန်သည် ကျီတံ၍ရယ်ကြ၏။

“ဒါနဲ့ သမီးတို့စကားတွေ့ရပ်စမ်း၊ မနေ့က အာဝါးရဲ့ ကြားသဘောနဲ့ ပါလာတဲ့ ဝါးခယ်မ အနောက်ပိုင်းက တင်တင်ပုက လမ်းတွေ့လို့ ပြောသွားတယ်၊ ‘ဖထီးက ကြုံရင် ဒေဝီငြိမ်းမယ်ကို ပြောလိုက်ပါ၊ သူတို့မိသားစုနောက်တပတ် အတွင်း အရောက်လာမယ်လို့တဲ့၊ စာလဲ ထည့်လိုက်တယ်ဆို လား’ ဒေဝီသန်းဌေးက ပြောလိုက်၏။

မြမြစိန်သည် အိပ်ရာပြင်ဆင်ပြီး၍ ဒေဝီသန်းဌေးအနား ထာထိုင်၏။

“ဟုတ်တယ်၊ မနေ့က စိန်ရဲ့ နာမည်တပ်ပြီး ဖထီးဆီက စာလာတယ်၊ မေမေ စီမံထားတာတွေ သူ့အားလုံး လုပ် ထားတယ်တဲ့၊ လကန်လောက် မွှန်းပြီး သူတို့ လာခဲ့မယ်တဲ့၊ မေမေ စိတ်ချမ်းချမ်း သာသာ နေပါတဲ့၊ မေမေ ဘာများ စီမံထားလဲ မသိဘူးနော် ကြီးကြီးဌေးရယ်....”

မြမြစိန်သည် ခပ်ငေးငေးလေး တွေးရင်း မေး၏။

“အေးပေါ့လေ၊ သူ့မှာလဲ သူ့ အစီအစဉ်ရှိပေါ့၊ ကြီးကြီး ဌေးလဲ ပြောမလို့ မပြောဖြစ်ဘူး၊ ဒီမှာ မဂျိုးဥ ရုတ်ရုတ် ရက်ရက်ဖြစ်တဲ့နေ့က ကြီးကြီးဌေး ဆေးရုံသွားတယ်မို့လား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ စိန် မအားလို့....”

“အဲဒီနေ့က ဖထီးဆီ စာတစောင် ထည့်ခိုင်းလို့ ကြီးကြီး ဌေး စာတိုက်ကနေ ထည့်လိုက်တယ်...”

“အော်....”

“ဒါနဲ့ ညနေကျရင် ကြီးကြီးဌေး ဆေးရုံ လိုက်ခဲ့ရအုံး မလား၊ ပီအိမ်ကဘဲ စောင့်ရမလား....”

“အိမ်ကဘဲစောင့်နေ ကြီးကြီးဌေးရ.....”

“အေးအေး....ငါ့သူငယ်ချင်းကြီး ဆေးရုံမှာ နှပ်လနေရ တာ စိတ်တော့ ကျဉ်းကျပ်မယ်၊ အသားတော့ ဖွေးနုနေတာ ဘဲ၊ ကဲ...စိန် လိုတာရှိပြော၊ ကြီးကြီးဌေး သွားတော့မယ်၊ ညနေကျမှဘဲ လာမယ်....”

ကြီးကြီးဌေးသည် ထပြန်သွား၏။

“မေမေသွားမှ မော်လီက အတင်းချရအုံးမယ်....”

မော်လီသည် စိန်စိန် အနား လာထိုင်ကာ အားရ ပါးရ ပြော၏။

“ကိုယ်တို့ မှားတော့လေ၊ လူကြီးတွေက ငယ်ငယ်ထဲက ကုတ်နဲ့လဲဆော်လိုက်သေး၊ ပေါင်တုန်းကြောလိမ့်ဆဲ၊ ခေါင်း ခေါက်နဲ့ ဝပ်နေရတာ၊ သူတို့လူကြီးတွေ မှားရင်လေ့ဆိပ် အပြောရခက်တာ၊ မော်လီသာ အဲဒီ ဒေဝီဂျီနိုကြီးကို ယောက္ခမ တော်ရရင် ဒုက္ခဘဲ၊ သူ့မှားနေလို့ မှားတယ်

ထောက်ပြရင်လဲ ယောက်ျားမို့လို့ အာသာအနပ်ပြောတာလို့ စပ်စုံအေးမယ်၊ စိန်ကို ကိုယ်ချင်းစားပါတယ်ကွာ မလွယ်ဘူး မလွယ်ဘူး....”

မော်လီက သက်ပြင်းရွက်၍ စိတ်ခါ လေးလေးနက်နက် တည်တည် ကြည်ကြည် ပြော၏။

“အေးပေါ့လေကွာ၊ အိမ်ထောင်ကိုယ်စီမှာ နက္ခတ်ကိုယ်စီ ရှိကြတာဘဲနော်၊ ကိုယ်လေ စိတ္တဇဆေးရုံမှာတွေ့ခဲ့တဲ့ ဒေါ်ခင်မေသွယ်ကို ခုထိမေ့ဘူး၊ ဒေါ်ကတော့ ဦးမြင့်မောင်ကြီးကို တွေ့ဘိုင်း၊ စိန်ကလဲ စပ်စုံတယ်လေ၊ ဦးမြင့်မောင်ဟာ ဦးနှောက်နဲ့ အာရုံကြော အထူးကု ဆရာဝန်ကြီးကို၊ ဟဲ... ဒေါ်ခင်မေသွယ်တို့ အိမ်ကြီးကလဲ ဒေါ်ခင်မေသွယ်ရဲ့ အဖေရယ်၊ သူ့ယောက်ျား ဦးသောင်းထိုက်ရယ်၊ နှမ အမကြီးတွေရယ် စုနေသတဲ့၊ ဒေါ်ခင်မေသွယ်ကလဲ ကလေး ချစ်ယောက်၊ အိမ်ကြီးကလဲ အကြီးကြီး၊ ပိုက်ဆံလဲ ချမ်းသာပဲ၊ ရဲ့ကွာ၊ နောက်ဆုံးတော့ ဒေါ်ခင်မေသွယ်ဟာ လုံးဝ စကားမပြောဘဲ တယောက်ဘဲ နေတော့တယ်၊ ခုလဲဆရာဝန်နဲ့ တွေ့ရင်သာ စကားပြောတာ၊ အိမ်ရောက်ရင်တော့ သူ့အိမ်ကြီးရဲ့ နောက်ဆုံးခန်းမှာ တယောက်ဘဲ ချက်ထိုး နေတယ်....”

“အင်း...ယဉ်ယဉ်လေးနဲ့ရူးရုတ်တာဘဲ၊ မော်လီလဲ စိတ်ဝင်စားမိတယ်....”

“ကဲ...သူကတော့လဲ ချမ်းသာလို့တဲ့၊ လက်ချမ်းဆန့်မုန့်ရောင်းတဲ့မကုသားမကလဲ ဖော်ဘွားအမျိုးအနွယ် ဒေါ်

ခင်စောမူဖြစ်ပြီး အဲဒီပဲခူးဘုရားကြီးမှာဘဲ နေချင်သတဲ့ကွာ၊ အချိန်အားရရင် လက်ချမ်းကို ကိုယ် သိပ် လေ့လာချင်တာဘဲ....”

“အေးလေ...ရှားနေတယ်ဆိုတဲ့ သူတို့ဘဝမှာ သူတို့ရဲ့ ဆန္ဒတွေအားလုံးပြည့်စုံနေတယ်ထင်ပါရဲ့နော်....”

မော်လီသည် သက်ပြင်းလေးရှုကာ သူ့စကားကို နှိပ်သတ်လိုက်သည်။

* * *

ဒေါ်ငြိမ်းမယ်ကို မြေးများက ဆီးကြို၍၊ မနက်က မြေမုန့်ပြင်ဆင်ထားသော အိပ်ရာ ဖွေးဖွေးလေး ပေါ်တွင် မေမေသည် သက်တောင့် သက်သာစွာ အိပ်ချလိုက်၏။ ဂူစားနှင့် မာလေးသည် သူတို့ဖွားအောင် ပါးကို ညင်သာစွာ နှမ်း၏။ ဒေါ်ငြိမ်းမယ်သည် ပြုံးနေ၏။

“ငြိမ်းတော့ စိတ်လွတ်လက်လွတ် ပျော်သွားပြီ....”
ဒေါ်သန်းဌေးသည် အိပ်ရာဘေးတွင် တပ်၍ထိုင်ရင်း ပြော၏။

“ဘာတွေစားချင်လဲပြော၊ ကျမအားလုံးစိမ့်ပေးမယ်....”

“တော်ပါပြီ မသန်းဌေးရယ်၊ အိမ်ရောက်တယ်ဆိုအလိုလို စိတ်ချမ်းမြေ့ သွားတာဘဲ၊ ကုသမှုကျတော့လဲ ဆေးကုသမှု ကိရိယာစုံစုံလင်လင်နဲ့ ကျွမ်းကျင်တော့ ဆေးရုံရဲ့ ကျေးဇူးတရားကလဲ မကင်းဘူးပေါ့လေ....”

“အင်း...ကျမတို့ကတော့လဲ ဗုဒ္ဓဘာသာအယူနဲ့ ဝေဒနာကို ရှုမှတ်ရင်း၊ သက်သာအောင် ကြံဖန် နေတတ်အောင် ဂိယနာတရားကို အားထုတ်ကြတယ်။ တနေ့က ခရစ်ယန် ဆရာဝန်မလေးကလဲ ကျမကို အင်္ဂလိပ်လို ရှင်းပြတယ်။ ‘ပေးရင် Patient လို့၊ လူနာကို အင်္ဂလိပ်လိုဘာကြောင့်ခေါ်လဲ ဆိုတော့ ပြစ်လာတဲ့ဝေဒနာကို နှစ်ရှည်လများကြာတော့လဲ လည်းခံပြီး စိတ်ရှည်လက်ရှည် ကုသခံကြရတယ်တဲ့။ ဝေဒနာကိုလည်းခံတဲ့အတွက် သည်းခံခြင်းကို အစွဲပြုပြီး ဝေဒနာရှင် ဆိုတဲ့ Patient လို့ ခေါ်တာပါတဲ့လေ...”

“ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ နာတာရှည်တော့လဲ ဝေဒနာခံစားရတာထက် သေရတာကကောင်းသေးလို့ ထင်တယ်။ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်ဇာတ်ကိုယ်မပိုင်ကြလေတော့ ဇာတ်သိမ်းခန်းက သိမ်းချင်သလိုသိမ်းလို့ မရဘူးပေါ့လေ...”

ဒေါ်ငြိမ်းမယ်သည် သူ့အကျင့်အတိုင်း လေအေးလေးနှင့် ပြောနေ၏။

“မေမေ မိုးချုပ်သွားမယ်၊ သမီးထမင်း ပြင်လာခဲ့ပြီ” မြေစိန်သည် ယွန်းဗန်းကိုသပ်လာ၏။

အမောင်ချိန်သည် စာပွဲဝိုင်းခုံမြင့်အငယ်လေးကိုဖွားအေအပါးသို့ရှု့လာ၏။ မြေစိန်သည် သူပြင်လာသော ထမင်းဖွဲ့ကို အမောင်ချိန်သယ်လာသောခံပေါ်တင်လိုက်၏။

“မေမေ လမ်းလျှောက်လို့ ရပြီ၊ ကျန်းကျန်း တန်းတန်း သာမလုပ်ခိုင်းတာ၊ မီးဖိုမှာဘဲ ဝင်စားလို့ရတယ်၊ သမီးတို့အကွပ်မယ်...”

“မပိုပါဘူးမေမေ...”

သားမက်ဖြစ်သူ ကိုသန်းချိန်သည် အနားလာထိုင်၏။

“အကြောင်း မထူးတော့ဘူး မေမေရေ၊ ကိုယ်စိတ်သက်သာအောင်နေ၊ ကျွန်တော်လေ မြေစိန်ကို ပြောထားတယ်၊ ညဆရာမကိုလဲ မဖြုတ်သေးဘူး၊ အိမ်အထိ ခေါ်လာတယ်၊ ညဘက် မေမေအပေါ် အပါး သွားရ လွယ်ကူအောင်လို့၊ ခန္ဓာခင်းတော့ စိန်စိန်ရှိနေပြီ၊ စိန်စိန် ကျောင်းပြန် တက်လဲ မေမေ အနားမှာ အားလုံးအဆင်ပြေအောင် ကြီးကြီးရှေးနဲ့ လှိုင်ပင်ပြီး ကျွန်တော်တို့အမျိုးသမီးဘယောက်ထားဘို့ စီစဉ်ထားတယ်...”

ဒေါ်ငြိမ်းမယ်သည် ထထိုင်ကာ သားမက် စကားကို ခေါင်းညိတ်နားထောင်ရင်း ဟင်းချိုကိုသောက်ကြည့်နေ၏။

“မကျိုးဥ အခြေအနေရော...”

“အားလုံးကောင်းတယ်မေမေ မပူနဲ့၊ မပူနဲ့တော့...”

“အေးပေါ့လေ...မေမေလဲ ဆေးရုံကနေ မေးရက်ပါ၊ အကူသိုလ် ကံတပါးပါးဟာ အကျိုးပေးလာရင် ဆုံတဲ့ပြီး ဖြစ်တတ်တယ်၊ အကူသိုလ် တရားကို ကုသိုလ်တရားနဲ့ ဘဲငြိမ်းသတ်နိုင်တယ်၊ ဝံ့ရုံလိုခံရ၊ ဖြစ်ကြပျက်ကြ ရတောင် ကုသိုလ်အစဉ်ပွားနေသလိုအဖို့ ကစဉ်ကရဲမဖြစ်ဘူးပေါ့...”

“ဟုတ်ကဲ့... မုန့်တိုင်းကတော့ တိုက်ရိုက်ကို အတိုက်ခံရတာဘဲ၊ မပျက်မစီးကျန်ရစ်ခဲ့တာ အမြတ်ပေါ့လေ...”

ကိုသန်းချိန်သည် ယောက္ခမကြီး စားသောက်နေသည့်ကို ကြည့်ရင်းပြောပြနေ၏။

စင်စစ်တော့လည်း မုန်တိုင်းစဲ၍သွားပေပြီ။ မုန်တိုင်းဆို သည်မှာ အဖျားခတ် ခံရသည်တောင်မှ မရှုမလှပေတည်း။ ယခုတောင် အိုးအိမ်မပျက် ကိုသန်းချိန်တို့ လင်မယား နှစ်ယောက်မှာတော့ ဆယ်နှစ်လောက် အိုစနာသွားသည်ထင်ရ လောက်အောင် ဤအလနစ်လက ခုကွအကြီးအကျယ် ပေး လိုက်သည်။

ညဉ့်နက်လာပြီဖြစ်၍ တလမ်းလုံးတိတ်ဆိတ်နေပြီ။ အနော်ရထာလမ်းမှ ဘတ်စိကားများ ပြေးသံသာ ကြားနေရ၏။ ကိုသန်းချိန်သည် ဝရံတောင်ထိုင်ကာ နဂါးအဝါပတ်ကြီး ကို ဖွာရှိုက်နေသည်။ ဒီတခါအေးချမ်းစွာ စိတ်လွတ် လက် လွတ်သောက်ရှူနေခြင်းဖြစ်၏။

အိမ်ထဲတွင်လည်း မြေစိန်ကလေးများစာကျက်ပြီးသွား၍ ကလေးများနှင့်အတူ အိပ်ရာဝင်ကြပြီ။ ဒေါ်ငြိမ်းမယ်သည် ညနေစာစားပြီးကတည်းက အိပ်ရာပေါ်လှဲရင်း ငြိမ်သက်စွာ အနားယူနေ၏။ ညစောင့်ဆရာမလေးသာ စာပွဲတင် မီးပွင့် နားတွင် ကလားထိုင်တလုံးပေါ်ထိုင်၍ စာဖတ်နေ၏။

မြို့ပြင်လို့ညဉ့်ဦးယံလေးများက လတ်ဆတ်ခြင်း မရှိသော် လည်း ဝရံဘာသည်တိုက်ကြိုတိုက်ကြားမှတိုက်ခတ်လာသော လေအေးများအရှိန်ကြောင့် အေးမြနေသည်။

“ဘယ်နေရာရယ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ လေမရှိတဲ့နေရာကို မရှိအောင် ကမ္ဘာအနှံ့ လေကတော့ တသုန်သုန်တိုက်နေတာ ဘဲလေ၊ ခံယူတဲ့သတ္တဝါကလိုက်ပြီး လတ်ဆတ်တဲ့ညဉ့်ဦးလေ ခြေ မဟုတ်တာတော့ ကျုပ်တို့လဲ မတတ်နိုင်ဘူးပေါ့” ဟု

လေညှင်းများက စကားဆိုဟန်ရှိ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် တချို့တချို့ရေမြောင်းပုပ်နဲ့ အမှိုက်ပုံးမှ အနံ့များမှာ လေထဲ တွင်ပါလာသည်။ သို့သော် ကိုသန်းချိန်၏ စိတ်ကူးကိုသူတို့ ဘယ်လိုမှမလွှမ်းမိုးနိုင်ပေ။

ညဉ့်ဦးယံ လေညှင်းတွင် ပန်းရနံ့များကလည်း သင်းနေ ပြီဆိုပါတော့။ တိုက်ကြိုတိုက်ကြားမှ မြင်ခဲ့ရသောရှင်လမ်း ကလည်း ကောင်းကင်တွင် ထိန်ထိန်သာနေဆဲဘဲဆိုပါတော့။ လမ်း၏ ငွေရည်စက်များကို ပွင့်ဖတ်များ၊ မြွေကုန်းပေါ် တွင်မြင်နိုင်အောင် ခြံကြီးကလည်းကျယ်ဝန်းပြီ ဆိုပါတော့ ဆိုပါတော့-ဆိုပါတော့-အမယ်လေး ဆိုပါတော့တော့ တရာ လောက်ဘဲ ပုံနေပါစေ။ ဤစားနိုင်သော ပန်းသံ လူသား ကောင်၏ စိတ်ဓာတ်ခံက အေးမြချမ်းငြိမ်းခြင်း မရှိပါလျှင် ပန်းတွေ ကုဋေချီ ပွင့်၍နေပါစေ။ လမ်းက ပုလဲမိုးသွန်ချ ပါစေ။ လေညှင်းက မြသစ်ရွက်များကိုညှင်သာစွာ လှုပ်ရှား ၍ညဉ့်ဦးယံတေးများနှင့် အသံညီကာ ဂီတကိုသီကြွပါစေ။ ဤလူသားသည် လမ်းကိုလည်း မမြင်နိုင်ပါ။ တေးသံကို လည်းမကြားနိုင်ပါ။ ပန်းလေးများသာ ပွင့်ဖတ်လွှာ ဖွင့်၍ ကပြရှာရင်း မောလှစွာအိပ်ပျော်သွားမည်။ မနုဿလူသား ကောင်ကတော့ ဤအလှများကို ခံစားနိုင်မည်မဟုတ်ပါပေ။

ကိုသန်းချိန်သည် ဆေးလိပ်ကိုဖွာရင်း မျက်စိမွေးထားရာမှ သူ့ နောက်လတွင် ပြုစုလိုသော အရှေ့တောင်အာရှ စစ်ပွဲ များအကြောင်းစာအုပ်အတွက် စဉ်းစားနေ၏။

“အကိုကြီး...အကိုကြီး၊ ကြီးကြီးငြိမ်းက ခဏလာပါ အေးတဲ့...”

သုနာပြုဆရာမလေး လာခေါ်၍ ကိုသန်းချိန်သည် ထ လိုက်သွား၏။

“မေမေ မအိပ်သေးဘဲကိုး...”

ယူသည်မေမေ အပါးတွင်ထိုင်ရင်း မေးလိုက်၏။

“အစောကြီးက အိပ်ပျော် သွားတယ်၊ နှစ်နှစ်ခြွက်ခြွက် နို့လိုက်တာ၊ တရေးနိုးတော့ တံခါးပွင့်နေလို့ ဆရာမလေး မေးကြည့်တော့ မောင်သန်းချိန် မအိပ်သေးဘူးတဲ့...”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ၊ စာတအုပ် အကြောင်း စဉ်းစားနေ တာနဲ့...”

“အင်း...အတော်ပါတဲ့၊ မြေမြစ်ကိုလဲမနိုးနဲ့၊မေမေ မင်း ကို စကားပြောချင်လို့...”

“ကျွန်တော့်ကို...”

“အေးပါလေကွယ်၊ပြီးတော့ မြေမြစ်ကိုမင်းပြောပြပေါ့၊ လျှို့ဝှက်တာမဟုတ်ပါဘူး...”

“ပြောစရာရှိတာ ပြောပါမေမေ” ကိုသန်းချိန်သည် ဇီဝိ ဝင်စားစွာနားထောင်နေ၏။

“ညနေက ဆားထိုးအစီအစဉ်ပြောပြလို့ မေမေအားလုံး ကိုဘဲ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငွေကြေးမတတ်နိုင် တဲ့လူအိုများကလဲ့လို့ သူတို့ကိုယ်သူတို့ အားကိုးနိုင်တဲ့ လူအို များဟာ သူတို့ရဲ့အိမ်ခန်းချိန်ကိုသူတို့ကြိုက်သလိုဘဲ အသုံးချ ချင်တယ်ကွယ်...”

မေမေ စကားသည် တိုသော်လည်း ခိတ်ဝင်စားရာ ကောင်း၏။

“နောက် နှစ်ပတ်လောက်အတွင်း ဖထီးတို့ လင်မယား ချောက်လာမယ်၊ သူ့သမီးနဲ့ သားမက်လဲပါလာမယ်၊ သူ့မှာ သားတယောက် သမီးတယောက်ရှိတယ်၊ ဖထီးသားကတော့ မောင်းတီးမယ်ရှိတဲ့ သူတို့လယ်ဘဲဆိုပါတော့၊ မေမေပိုင်ပေ တဲ့ သူတို့လုပ်ကိုင်စားပြီး သူတို့သဒ္ဓါသလောက်ဘဲ ပေးသမျှ မေမေ လက်ခံတယ်၊ သားကတော့ အဲဒီလယ်ကို ဦးစီးလုပ် နေတယ်၊ ခုဖထီးနဲ့အတူပါလာမယ့်သမီးကိုတော့ မြေမြစ်နဲ့ ကူညီ မေမေ ထားရစ်မယ်၊ ဖထီးသားမက်ကို မင်းတို့အလုပ် ရှာပေးလိုက်ပါ၊ မင်းတို့လခနဲ့ ခေါ်ထားမယ့် မိန်းကလေးနဲ့ စာရင်သွေးသားလိုဖြစ်နေတဲ့ ဖထီးသမီးဟာ ဒီအိမ်အပေါ် မှာမေမေ ကို သစ္စာရှိသလိုသစ္စာရှိမှာပါ၊ မေမေ-မေမေက တော့လေ” မေမေသည် ဤနေရာတွင် ပင်ကိုယ် အသံထက် နှိမ့်၍ ပြည်းညှင်းစွာပြော၏။

“ပြန်ပါရစေတော့နော်၊ မေမေ ခြံလေးမှာ မေမေပြန်ပြီး အနားယူတောမယ်...”

ကိုသန်းချိန်သည် တကယ်ပင် ငိုချင်သလို ဖြစ်သွား၏။ သူ့ကိုမေးသော အမေ ရူးသွားစဉ်က သူစိတ် ထိခိုက်လိုက် သော ဝေဒနာခံစားမှုသည်ဘမျိုး ရုတ်တရက် ကိုယ်ကို မီး လောင် ခံရတာမျိုးဖြစ်၏။ ယခု ယောက္ခမ၏စကားကြားရ ချိန်တွင် ခံစားရသောဝေဒနာသည် ကြေကွဲခြင်းလား၊သွေး ပြေခြင်းလား၊သူသည်မပေါ်ပြတ်တအောင်ပင် ဖြစ်သွား၏။

“မေမေ့ကို ဘယ်သူတွေကြည့်မလဲ...”

“မလူပါနဲ့ သားဖထီးဟာ မေမေ့နဲ့အသက်တနှစ် နှစ်နှစ် ဆဲကွာပေမယ့် သူတို့ လင်မယားနဲ့အတူ မေမေ မွေးလာ ကတည်းက တခြံထဲမှာ လက်ရေတပြင်စီး ကြီးလာတာပါ။ မောင်တီးလယ်ကို သူတို့အသက်ကြီးလို့ မလုပ်ဘဲ သားကို လဲထားတယ်။ သူတို့ကတော့ ခုထိဘဲ မေမေ့မြဲမှာအသီးအနှံ စိုက်ပြီး စားနေကြတယ်။ မေမေ သူတို့နဲ့ နေမယ်။ လက်တို့ လက်တောင်း ကျောင်းလာနေတဲ့ သူတို့ မြေးလေးတွေလဲ ရှိတယ်။ မေမေ့နဲ့ ဖထီးတို့ရဲ့ ကျေးဇူး အတူအလှဲ တွေဟာ ခွဲခြားလို့ မရဘူး။ မေမေ ပင်စင် လစာနဲ့ မေမေ လုံလောက် ပါတယ်။ မေမေပြန်ချင်ပြီကွယ်၊သားတို့ မေမေ ခင်လွတ်ပါ။ မေမေမိမာလာနေတာ လှမောင်ချိန်တသက်ဘဲ...”

မှန်၏။ဘမောင်ချိန်မွေးပြီး မြမြစိန် ကသိမှာစိုး၍ မေမေ ဇာနေသည်မှာ လှမောင်ချိန် မွေးစကတည်းက ဖြစ်သည်။ ယခုလှမောင်ချိန်ဆယ်နှစ်ထဲဝင်လာခဲ့ပြီ။

“မေမေ့ကို ရက်စက်တယ်လို့ ထင်သလား၊ မေမေ့ကို ကိုယ်ကျိုးကြည့်တယ်လို့ ထင်သလား...”

“မထင်... မထင်ပါဘူးမေမေ၊ ကျွန်တော်သဘောပေါက် ပါတယ်၊ကျွန်တော် အများကြီးသဘောပေါက်ပါတယ်...”

ကိုသန်းချိန်သည် တုန်ယင်စွာ ပြောရင်း၊ လေးလေးပင် အသက်ရှိုက်၍မိ၏။

“ဒါပါဘဲ သွားပြီးအိပ်တော့နော်...”

(၉)

ဒေါ်သန်းဌေးတို့အိပ်တွင် ညဉ့်ကမေမေပြောသောစကား ကို ကိုသန်းချိန်သည် မြမြစိန်ကို ပြောပြ၏။ မော်လီဆော့ဒေါ် သန်းဌေးထေရ်အနားတွင်ရှိကြသည်။ မြမြစိန်သည် ပထမတော့ ကြူကြူပါသောင်ဝိုသည်။ ပြီးတော့ ရှိုက်၍ရှိုက်၍ဝိုသည်။ ကျန်လူသားယောက်မှာ ဘာစကားမျှဆို၊ ငြိမ်သက်၍ နေ ကြ၏။မြမြစိန်သည် စကားပြောရန် အားယူလိုက်ရင်း မျက် ချည်ကစကားပြောမချနိုင်လေခက်အောင် တွေ့တွေ့ တွေ့တွေ့ ကျလာ၏။ ရှိုက်သံကတော့ တဖြည်းဖြည်းဝေးသွားသည်။ ပြီးမှလူ့ အသံသည် တုန်ယင်စွာ ပေါ်လာ၏။

“စိန်...နားလည်ပါတယ် ကိုကိုရယ်၊ အမှန်တော့မေမေ ခပြောတဲ့နဲ့တောင် စိန်တို့နားလည် သင့်ပါတယ်...”

မြမြစိန်သည် ဖြည်းဖြည်းစွာ တလုံးချင်းဆက်ကြွေ၏။

“ဘာကိုလဲဆိုတော့လေ၊ စိန်တို့ကသာ စိတ်ထဲမှာ ထင်နေတာကို၊ မိခင်ကြီးကို ကိုယ်နဲ့ အတူမကွာခေါ်ပြီးလုပ်ကျွေးနေတတ်လို့၊ တကယ် - ရှိုင်းခိုင်းပြောရရင် သူ့အိမ်ကြီးကို စိန်စိန်တို့ ခေါ်ပြီးခိုင်းထားသလိုပါဘဲ...”

“အို...ဒီလိုလဲ ဘယ်ဟုတ်မလဲလေ” ဒေါ်သန်းဌေးက ဆို၏။

“ဟုတ်ပါတယ်လေ၊စိန် စိတ်ထက်သာအောင်လို့ ပြောပြီးတော့ ကြီးကြီးဌေးပြောမနေပါနဲ့တော့၊ စိန်ဟာ သီတတ်ဖို့ ကောင်းဘယ်၊ မေမေဆေးရုံ တက်တော့ ကလေး ခြောက်ယောက်နဲ့အိမ်တာဝန်၊ ငွေရေးကြေးရေးနဲ့ဟာ ပတ်ချာလည်နေလိုက်တာလေ၊ ဒါပေမဲ့ စိန်ကအရွယ်ငယ်တယ်၊ မိန့်မွေးထားတဲ့သားသမီးလေးတွေအတွက် စိန့်လျှာ အလျားသား ထွက်ပေစေ လုပ်ရမယ်၊ မေမေ အရွယ်က ထမင်းနံနက်စာ စားပြီးရင်နာရီဝက်လောက်တော့ အနံ့ဆိုး နားရမယ်၊ အိပ်ရမယ်၊သူ့ ခမျာဒီလိုနားနေမှုကို လုံးဝမရခဲဘူး...”

မြမြစိန်သည် မောလျှော့အသတ်ရှူလိုက်၏။

“ဖြစ်သမျှပြသနာ သမီးဆီ တက်လာမှာစိုးလို့ လိုသမျှ အိမ်စာရိတ်ကို သူ့ရွှေဒင်္ဂါးပေးတွေ ချွေရောင်းပြီး ဖြည့်ခဲ့တယ်၊ စိန်ကတော့ ကိုယ်စိတ်လွည့်စားပြီး အနားခေါ်လုပ်ကျွေးနေတယ်လို့ ထင်ခဲ့တယ်၊ သူ့ဟာသူ နေနိုင်စားနိုင်တဲ့ မေမေ အဖို့ ကျမတို့ လုပ်ကျွေးနေတာကို သူ့ခံယူနေရတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ သူကမြန်လုပ်ကျွေးနေတဲ့ သဘောပါဘဲလေ...”

“မိခင်တွေရဲ့ စိတ်မှာ သူတို့သားသမီးတွေဟာအိမ်ထောင်ရက်သားကျလို့ ပြေးတွေ့ရနေပါစေ၊ သူတို့ကတော့ ရင်ခွင်ထဲက မနေ့ကမ္ဘာထွက်သွားသလိုစိတ်မချနိုင်ဘူး စိန်စိန်...”

ဒေါ်သန်းဌေးက ဆို၏။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဒါပေမဲ့- ဒါပေမဲ့ သားသမီးကနားလည်ရမှပေါ့၊ အို...ဘုရား တန်ခိုးတော်ပါဘဲ၊ မေမေသေမှသာ စိန် ဒီလို သဘောပေါက်မိရင်လား နောင်တရလို့ ဆုံးမာမဟုတ်ဘူး...”

စိန်စိန်သည်မငိုတော့။ ဝိုင်၍တော့နေသည်။ ကိုသန်းချိန်ရင်ခွင်ထဲတွင်လည်း တွေးစရာတွေ တသိကြီးလို့ ပေါ်လာ၏။ သူသည်လည်းသူ့ မေမေ အကြောင်းကိုတွေးမိ၏။ မိခင်တိုင်းတွင် မေတ္တာကိုယ်စီရှိကြပါ၏။ သို့သော် ခံယူသောသဘောထားအယူအဆများမှာ ကိုယ်ပိုင်ခံယူချက်များနှင့် ကွဲလွဲချွန်များရှိဘက်ကြသည်တကား.....

“ကြီးကြီးဌေးတောင်...”

ဒေါ်သန်းဌေးက ငြိမ်သက်နေခြင်းကို သူ့စကားစဖြင့် အသက်ဝင်လာစေ၏။

“မော်လီကို ခုထိ ခလေးသိုမြင်တယ်လို့ မင်းသို့ထင်မယ်၊ ယောဂီထဘီဝတ်ပြီး မင်းကွန်းကျောင်းတိုက်နဲ့ ၃၂-လမ်းကူးပြီး ဝိမိစ္ဆိတော့နဲ့ ရှုပ်ထွေးနေတဲ့ မိန်းမကြီးလို့၊ သူ့အား ထုတ်နေတဲ့တရားကလဲ ဘာတရားလဲလို့ ထင်မှာဘဲ၊ ဟုတ်တယ်...အဲဒါ မော်လီကို စိတ်မချလို့...”

မော်လီသည် ယခုအခါ တူရိယာစုံစုံ မိခင်မျက်နှာကို မော်
ကြည့်၍ စူးစိုက်စွာ နားထောင်နေ၏။

“လိုင်စင်ခေတ် ကုန်ပြီး ဒီဘက်ပိုင်းမှာ သူ့မတင်ရီတို့နဲ့
ပေါင်းပြီး ရိုးရိုးသားသား စိန်၊ ရွှေ အရောင်းအဝယ် လုပ်
တယ်။ တိုက်တွေ အိမ်တွေလဲ ပဲစားလုပ်ရင်းက ငါ့သမီး ခြေ
လှန်သွားမလားဆိုတာ ကြီးကြီးဌေး ဧဝာကြည့်နေတယ်။
လိုင်စင်ခေတ်ကတောင် တချို့ မိန်းမချော မိန်းမလှတွေ လင်
ငုတ်တုပ် စိန်၊ ရွှေ အပြည့်နဲ့တောင် လောဘမသတ်နိုင်ဘဲ လိုင်
စင်ရောင်းစားရာက ကုလား တရုပ်သူဌေးတွေရဲ့ ကြေးကြီး
စား ခြေတော်ဟင် ဖြစ်ခဲ့ကြတယ်...”

မော်လီသည် ခေါင်းငုံ့ နေရာမှ ဆတ်ကနဲ မေ့လိုက်၏။

“မေမေကလဲ မော်လီ စီးပွားရေးဝါသနာပါလို့ လုပ်
ခဲ့သမင်း အဲဒီတုန်းကတောင် မော်လီ လိုင်စင် ရောင်းမစား
ခဲ့ဘူး...”

မော်လီသည် ညင်သာစွာ ဖြေ၏။

“ဟုတ်ပါတယ် သမီး၊ ခုလဲ တဖြည်းဖြည်း ခြေကျွန်
လက်ကျွန်နဲ့၊ မွှောင်ခိုဂိုဏ်းတွေနဲ့ ပေါင်းမိသွားမှာ စိုးလို့
ရင်တထိတ်ထိတ်နဲ့ မေမေ သမီးကို စောင့်ကြည့်နေလာတာ
ဘဲ။ ခုမှတဲ ပြိမ်းတယောက် စကားဆိုသလို မေမေလဲ အိပ်ပါ
ရစေတော့၊ ကိုယ်အား ကိုယ်ကိုးနိုင်တဲ့ လူအိုတွေအဖို့ ကိုယ်စိတ်
ကြိုက် ကိုယ်နားခွင့်ကို ရွေးချယ်ချင်လာပြီ။ ဒီအတွက် ကိုယ်
ကျိုးကြည့်တဲ့ မိခင်တွေလို့ အထင်လွှဲရင်လဲ မေမေတို့ခံမယ်”

ဒီဘခါ မော်လီ ခိုလေပြီ၊ ပြုံးပျိုကြနေသော ငှက်ငယ်
သည် ကမ်းပါးစောင်းတွင် နားရင်း သူ့ နွေစဉ်ပျိုသန်းနေ
သော ခရီးကို မျှော်ကြည့်မိ၏။ မေမေပြောခဲ့သလိုပင် တ
ကယ်တော့ သူ ခေါ်ကြံလူလားပဲ ပျိုသန်းခဲ့သော ခရီးသည်
အန္တရာယ် များလှသည် တကား။ “ဒီတော့ ရှိတာနဲ့စား၊
ရှိတာနဲ့ နေပါတော့ မော်လီ၊ မတင်ရီတို့နဲ့ အဆက်ပြတ်
မယ်လို့ မေမေ ကို ကတိပေးပါ...”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့...”

မော်လီသည် ငိုရှိုက်ရင်းမှ အဖြေပေး၏။

“ကျူရီး တိုင်ထူနေရတဲ့ မိန်းမသားတွေ သူတို့ရဲ့ ပျက်စီး
ရတာ၊ ဆင်းရဲတဲ့ သားသမီးတွေရဲ့ ဝတ္တရား မကြောက်ကို
ခွင့်လွှတ် နိုင်ကြပေမယ့်၊ သမီးတို့လို အခြေအနေတွေ ရှိတဲ့
အမျိုးသမီးတွေရဲ့ ခြေလှမ်းမှားတာကိုတော့ တယ်သူကမှ
ခွင့်လွှတ်မှာ မဟုတ်ဘူး...”

ဒေါ်သန်းဌေးက ဤတွင် သူ့စကားကို နီဂုံးချုပ်လိုက်
၏။ ကိုသန်းချိန်ခေါင်းထဲတွင်မူ...

“သူ့ မေမေရာ မည်ကဲ့သို့သော အနားယူခြင်းကို ဌေး
ချယ်မည်နည်း” သူသည် စဉ်းစားနေမိ၏။

“အခုတော့ မေမေနဲ့ ငြိမ်းရဲ့ အခြေအနေက သားသမီး
ကို လက်ဝါးပြန့် တောင်းရအောင် ဆင်းရဲတဲ့ အခြေ အနေ
မဟုတ်လေတော့၊ ဒို့မျှားရဲ့ အိမ်ပြန်ချိန်ကို ဒို့မျှားမှာသာ
ရွေးချယ်လိုက်ပြီဆိုတာ ချိန်နပ်ယောက် တိုင်ပင်ပြီး သမီးတို့
သားတို့ကို အသိပေးတာဘဲ...”

သူတို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ကြိုတင်စီမံကြခြင်းပေါ့။
သူငယ် သုံးယောက်သည် ဘာမျှ ပြန်မပြောတော့ပေ။

+

+

+

၃၂-လမ်းလို လမ်းကျဉ်းလေးမျိုးတွင် ဤဝရံတာသည်
လေသာ ပြတင်းဖြစ်၏။ ဤလေသာ ဆောင်တွင် ထိုင်၍
ထိုင်၍ အပန်းပြေကြရ၏။

“သူတို့ ပြန်သွားကြပြီ...”

မြမြစိန်သည် တီးကိုးစွာရေရွတ်၏။ မေမေ၏ အိမ်ပြန်ချိန်
ဇာတ်လမ်းသည် သူ့နှလုံးသားတွင် အမြဲထင်နေသည်။ ထို
နေ့က မေမေ့ကို ဝါးခယ်မအထိ သူ့လိုက်ပို့ရန် ခွင့်မပြုခဲ့။
သဘောဆီပိအထိသာ သူ့လိုက်ပို့ရသည်။ ဇာတ်လမ်းကို လင်မ
ယားရော ဒေါ်သန်းဌေးပါ ပြုံး၍ကြည့်လင်သော မျက်
နှာနှင့် ဗန္ဓက သဘောဦး ညှော်ခံခန်းတွင် ထိုင်နေ၏။ မေမေ
သည် သူတို့အလယ်တွင် ငြိမ်းအေးသော မျက်နှာနှင့် သူ့ကို
ကြည့်နေသည်။ မြေးငယ်လေးများကို သဘောဆီပိလိုက်ပို့
ရန်ကိုလည်း ဒေါ်ငြိမ်းမယ်က ခွင့်မပြု။ ယခင်လိုမဟုတ်။
ဗန္ဓကသည် ယခု အချိန်စောထွက်၏။ ဇင်ယော်များပျံ့သန်း
၍ သဘောဦးပတ်ဝန်းကျင်တွင် ဝဲနေကြသည်။ ကိုသန်းချိန်
စာယောက်တည်းသာ ပြတင်းမှာ မတ်တပ်ရပ်ကာ လက်ထဲမှ
ပေါင်မိုက်ဖဲ့၍ ဇင်ယော်များကို ကျွေးမွေးနေသည်။

သဘောထွက်တော့မည်။ သူ၊ မော်လီ၊ ကိုသန်းချိန်နှင့်
ခင်မောင်ရင်တို့သည် ကြမ်းပြင်တွင်ထိုင်၍ မေမေနှင့်ကြီးကြီး
ဌေးကို ကန်တော့၏။ အစဉ် ထာဝရလိုပင် မြမြစိန်ထက်
ပြုံး၍ ပြုံးပျံ့နေတတ်သော မော်လီသည် ယခု သူ့ထက်
ရွက်၍ ငိုသည်။

ကျဉ်းကျပ်သော လောကားမှ သူတို့အောက်ကိုဆင်းခဲ့၏။
ဗန္ဓကသည် ဆည်းဆာချိန်တွင် ရန်ကုန်မြစ်ကိုခွာခဲ့ပြီ။ ဘော
တံတားတွင် သူတို့ သုံးယောက် မတ်တပ်ရပ်နေ၏။ သဘော
ပေါ်က အဖွားကြီးနှစ်ယောက်သည် လက်ကို ရှေ့ရမ်းနေ၏။
သူသည် လက်ကိုမြှောက်၍မရ၊ တချို့ ဇင်ယော်လေးများ
သည် ခုတ်မောင်းသွားသော ဗန္ဓက သဘောနောက်သို့ ရော
ယောင်၍ ပျံ့သန်းလိုက်သွား၏။ တချို့ ဇင်ယော်လေးများ
ကတော့ ဆည်းဆာချိန်ရောက်ပြီမို့ သူတို့လည်း အိမ်ပြန်ကြ
သည်။

မေမေတို့၏ အိမ်ပြန်ချိန်သည် ကောင်းသော ပြန်ခြင်းဖြစ်
၏။ မေမေချစ်သော ဝါးခယ်မ၏ ခြံမြေလေးသည် သူ့ကို
ဆီးကြိုနေရှာမည်။ မိုးကျချိန် ဗွတ်ထူသောဈေးအနီး ကမ်း
နားလမ်းကသာ ညစ်ပတ် ပေရေနေပေမည်။ မြို့ပြင် မေမေ
နေသော ကျောင်းကြီးအနားက ခြံမြေလေးသည် ယခုလည်း
သာယာချမ်းမြေ့နေပေလိမ့်မည်။

ဪ...တနေ့ သူသည်လည်း အိမ်ပြန်ချိန်သည်အိမ်
ပြန်ခြင်းသည်လည်း ‘ကောင်းသော ပြန်ခြင်း’ ဖြစ်ပါစေသ
တည်း။

“အချိန်တန်ခင် အိမ်ပြန်ချင်သကဲ့၊ ချစ်သူနဲ့ လမ်းမှာတွေ့သကဲ့...”

သားသမီးများထဲတွင် သိချင်းဆို ဝါသနာပါလှသော လှမောင်ချိန်သည် သိချင်းအော်ဟစ်ဆိုရင်း သူ့စဉ်းစားခန်း ဝင်နေသော ဝရံတာသို့ ပြေးထွက်လာ၏။

“မေမေရေ...ဖေဖေကပြောတယ်၊ နောက်အပတ် စနေ မှာ ရွှေဘောင်ကြားက မေမေကြီး မင်းဘူး ပြန်မယ်တဲ့၊ ဖေဖေကလေ ဦးလေး ဦးသန်းရှိန်နဲ့အတူ မင်းဘူးထိ လိုက်ပို့ မယ်တဲ့၊ သားတို့က စနေနေ့မှ ကျောင်းမထက်ရဘူး၊ ဒီတော့ လေယာဉ်ပျံကွင်းအထိ လိုက်ပို့ မယ်နော်...”

“အေးအေး...”

ထိုအစီအစဉ်ကို သူ့ ခင်ပွန်းသည် သည် သူ့အားပြော ပြီးဖြစ်၏။

“ကြော်... မေမေကြီးလဲ အိမ်ပြန်အော့မယ်” သူသည် ယောက္ခမကြီး၏ အိမ်ပြန်ချိန်ကို အမှတ်ရလာ၏။

*

*

*

ဒေါ်ဂျိုးဥအိမ်ပြန်ချိန်မှာ စည်စည်ပင်ပင်ရှိ၏။ ဦးကောင်း ဇန့် နှင့် ဒေါ်ဂျိုးဥ မိသားစုက ကားတစီး၊ ခင်မောင်ရင် မောင်းသော ကားတွင် မော်လီ၊ မြမြစိန်နှင့် ဘမောင်ချိန်တို့ အုပ်စုက တအုပ်စုဖြစ်၏။ လေယာဉ်ပျံကွင်းတွင် ပွက်လော

ရိုက်နေသော သားသမီးတစ်စုကို အတော်ထိန်းရ၏။ ဒေါ်ဂျိုးဥသည် သူ့ စိန်သေတ္တာကို လက်မှာပိုက်ထား၏။ မျက်လုံး အကြည့်များ ငြိမ်သက်ကောင်းမွန်လာ၍ အားလုံးစိတ်ချမ်းသာကြသည်။

လေယာဉ် ထွက်သည်အထိ ဘမောင်ချိန်တို့ အုပ်စုသည် လက်တွေ့ရမ်းအော်ဟစ်ရင်း နှုတ်ဆက်နေကြသည်။

“မေမေ...မင်းဘူးက ဖွားဖွားကြီးကလေ ဖွားဖွားကြီးလို့ လိုမဟုတ်ဘူး၊ အဆို အက သိပ်ကောင်းတာဘဲနော်” လူမောင်ချိန်သည် ပြောရင်းဆိုရင်း အငြိမ်မနေ....။

“စိန်ဘီးလဲ ပန်ချင် သမောင်၊ တိုက်ကြီးလဲ တယ်မယ် မောင်၊ အဲဒါတွေကို ကိုယ့်ယောက်ျားမို့၊ ဒုက္ခများသမို့၊ အပိုမရှာချင်ပေါင်၊ လူတိုခင်မင်အောင်၊ ဖြစ်သ၍နေပြီ မရှောင်၊ ရွှေကိုမင် လူကိုခင်တယ်၊ ချစ်တဲ့သူကလဲ၊ အကုန်လုံး ဖွဲ့နဲ့ဆန်ကွဲမောင်၊ ဘုရင်ခံမလိုချင်ပေါင်...”

သိချင်းကို သိဟစ်ဆိုရင်း ဒေါ်ဂျိုးဥ စိတ်ဖောက်ပြန်သည့်နေ့က ကဲ့သည့် အတိုင်း လှမောင်ချိန်က ရွှေဆုံးမှ က၍ လေဆိပ် ညွှတ်ခန်းမှ မှန်တံခါးကြီး ရှိရာသို့ ပြန်ရန် ထွက်သွား၍။ နောက်က မောင်နှမတစ်စုက လက်ခုပ်တီးကာ လိုက်သွားကြသည်။ လေယာဉ်ပျံကွင်း ညွှတ်ခန်းအောင်ရှိ ခရီးသည်များမှာ သူတို့ကို ကြောင်၍ ကြည့်နေသည်။

မြမြစိန်သည် ခလေးအုပ်ကို ထိန်းရင်း နောက်မှ အော်ဟစ် လိုက်သွား၏။

“ဪ... ယောက္ခမကြီး၏ အိမ်ပြန်ချိန်သည် လည်း
‘ကောင်းသော ပြန်ချင်း ဖြစ်ပါစေ သတည်း’ ဟု ဆုပင်
မကောင်းလိုက်ရ။ ခလေးများက ဆူလှပေသကဲ့။

မိကာဆို၏ ချိုးရုပ်သည် ငြိမ်းချမ်းရေး အထိမ်းအမှတ်
အနေဖြင့် ရေးဆွဲသည်ဟု ဆို၏။ ဒေါ်ဂျိုးဥကတော့ ပညတ်
သွားရာ၊ ဓာတ်သက်ပေါ့။ မည်သည့် ချိုးက အသွားလေ
မှန်း မသိ။ နှလုံးသွေးဆူအောင် မငြိမ်းချမ်းနိုင်ဘဲ ပူပန်ခဲ့ရ
သော ဒေါ်ဂျိုးဥ ပါတကား.....။

ခင်နှင်းယု

(ဤဝတ္ထု ဖြစ်မြောက်ရန်အတွက် ကာယကံရှင်များမသိ
သဲ၊ ကျမ၌ အကူအညီများစွာ ရရှိခဲ့ပါသည်။ သို့ပါ၍
အောက်ပါ ပုဂ္ဂိုလ်များအား အထူးကျေးဇူးတင်ရှိပါသည်။

စီတူဇဆေးရုံအုပ်ကြီး ဒေါက်တာဦးနေဝင်း၊ ဒေါက်တာ
ဦးအုန်းမောင်၊ ဒေါက်တာ ဒေါ်ဂျေခိုင်၊ စာရေးဆရာ
ဆွေမင်း၊ ဆရာကျော်ဘုန်းတို့ ဖြစ်ပါသည်။

ခင်နှင်းယု

သတ္တလပ်ဘော်လုံးလေးနှင့်

မနန်းပုံ

မောင်ဖေညွန့်သည် ခြံကြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို လျှောက်
ကြည့်ရင်း သူ၏ခြံကြီးကိုရောက်စအချိန်ကို သွား၍သတိရ၏။
ရောက်ရောက်ခြင်း ကြီးကြီးဒေါ်မင်းလှကို သွား၍နှုတ်ဆက်
ပြီးပေပြီ။

“ဪ...မောင်ဖေညွန့်ပါလား၊ ဝမ်းသာလိုက်တာကွယ်
ရောက်တဲ့ အခါတိုင်း အိမ်ကို ဝင်နော်၊ နော်ထူးဖော်ရေ
မောင်ဖေညွန့် ဒီမနက်ဒီမှာထမင်းစားလိမ့်မယ်ဟေ့၊ ညကေခါ
ဒီမှာမအိပ်နိုင်ဘူးလားကွယ်....”

ကြီးကြီးလှသည် သူ့ထုံးစံအတိုင်း ထမင်းစားဖို့တော့
အရင်ခေါ်၏။ မုဆိုးမတို့လေ၊ ဘယ်လိုပင်ချမ်းသာချမ်းသာ

မိမိခင်ပွန်းသယ် လက်ထက်က သိဟောင်း ကျွမ်းဟောင်း
ခြေရံသင်းပင်းအဟောင်းတို့ လာရောက်လည်ပတ်လျှင် အလွန်
ဝမ်းသာတတ်၏။ သူသည် ညအိပ် နေသွားပါရန် ထမင်း
စားသွားပါရန်ဖိတ်ခေါ်နေသည်။

“ကျွန်တော်တပ်က ‘ညအိပ်ခွင့်’ မယူခဲ့ဘူး ကြီးကြီးလူး
မနက်စာဘဲ စားတော့မယ်။ ဒီကို မိတ္တီလာက ပြောင်းလာ
ရတယ်...”

“ဪ...ဟုတ်လား၊ ဒီလိုဆိုအားချိန်တိုင်း ဒီမှာထမင်း
လာစားကွယ်၊ ဒါပေမယ့် မောင်ဖေညွန့် ကြည့်ရတာ ဒီများ
အိမ်မှာနေသွားတုန်းကထက် ဝလာတယ်...”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ၊ ပဲများများစားပြီး အလုပ်ကြမ်းလုပ်
ရလို့ ထင်တယ်။ ကျွန်တော်ခြံထဲလျှောက်ကြည့်အုံးမယ်...”

“ကြည့်ကြည့်...”

မောင်ဖေညွန့်သည် မီးဖိုဆောင်မှဖြတ်ကာ ခြံထဲသို့ ဆင်း
လာ၏။ မီးဖိုဆောင်တွင်ထမင်းချက်နေသူ ကလေးမလေးမှာ
သူနှင့်ရွယ်တူပင် ဝဝရုပ်ရောသန့်ပြန့်၏။ နံနံတော့ ပုဏ္ဏားလှူထိ
ခမ်းလေးမှာ ပီယို၍ စကားနည်းပုံရသည်။ ယခင်သူနေစဉ်
ကတော့နော်လူးဖေ၊ နေရာတွင် မနန်းပုံ ချက်ပြုတ်နေတတ်၏။

“ဪ...မနန်းပုံတယောက် ဘယ်စခန်းသွား၍သယ်နေ
ရာရောက်နေပါသလဲ...”

မီးဖိုဆောင်လေးကို ရောက်ပြန်တော့ ရှစ်နှစ်ကီးနှစ်တိုင်
တိုင်အတူနေခဲ့ရသော မနန်းပုံကို သူသတိရ၏။ မနန်းပုံသည်

နော်လူးဖေလောက် မလှသော်လည်း အရုပ်မဆိုးပါချေ။
ပိန်ပိန်ပါးပါးနှင့် ညှိမဲမဲလေးဖြစ်၏။

ခြံဝင်းအထဲကို သူလျှောက်ကြည့်၏။ သူနေသွားစဉ်က
အတိုင်း ဘာမှပြောင်းလဲမှုမရှိလှ။ စကားဝါ ပန်းများသည်
ဝါဝင်းစွာပွင့်၍ ရနံ့မှာ တခြံလုံးသင်းနေသည်။ စကားဝါ
ပင်များအောက်တွင် စပယ်ပင် တန်းများလည်း မြိသေး၏။
အိမ်ရှေ့ ဘက်တွင်လည်း ကံ့ကော်နှင့် ယုဇန ပန်းပင်များ
သည်ကြီးကြီးလှ ခင်ပွန်းသည် ဦးကြီးသာကျော် ရှိတုန်းက
သူနှင့်အတူ ကျောင်းပိတ်ရက်တွင် စိုက်ထားသည့်အတိုင်းပင်
ဘာမှထွေထွေလူးထူး အပြောင်းအလဲမရှိလှ။ ခြံကြီးတစ်လုံး
အေးအေးငြိမ်းငြိမ်းရှိနေခြင်းကလည်း ယခင်ကအတိုင်းပင်။

သူသည် အိမ်မကြီးအပြင်တွင် ဆောက်ထားသောဘုရား
ဆောင်ဘက် လျှောက်လာ၏။ ဘုရားဆောင်တံခါးများ ပွင့်
နေသည်။ ဘုရားကိုဝင်ရောက်ဦးချပြီး ဘုရားဆောင်လှေကား
တွင်လှည့်ဝင်၏။ ဘာဘဲပြောပြော ဤခြံမြေသည် သူ ဘဝ၏
စုရပ်ငြိမ်ပါးတကား။ သူရောက်စ ဆိုသည်မှာ ဤခြံမြေကို
ရောက်စသာပေတယ်။ ရန်ကုန်ရောက်စ အချိန်ကပါ သွား၍
သွား၍သတိရတတ်၏။

သူတို့ သရဲသမိန်က ပြေးလာစက သောင်းကျန်းသူတွေ
မတ်လည် ဝိုင်းနေသော ရန်ကုန်ဖြစ်၏။ ရန်ကုန်၊ မော်တော်
သွား ကားလမ်းမှာ မီးသွေးဖုတ် တံတားလောက်ထူမှာ
တောင် လုံခြုံမှုမရှိ၊ လူသတ်နေဆဲဖြစ်၏။

အဖေတို့က ဘယ်ပြေးမှန်းမသိ၊ သူသည် အဖိုးလက်ဆွဲ
ခေါ်ရာသို့ ခြေလျင်ပြေးလိုက်လာရသည်။ ဒီတုန်းက ငါးနှစ်
သားလောက်ပင်ရှိသေးသည်။ သူတို့ရွာလေးတွင် လှေ သမ္ဗန်
နှင့် သင်းဘောသားမြင်ဘူး၏။ ထန်းတပင်ကို ခြေလျင်ပြေး
လာရသည့်နေ့က သူသည် မော်တော်ကားကို စတင်တွေ့ရ
သောနေ့တည်း။

“အဖိုးရေ...အဖိုး၊ သင်းဘောကြီး လမ်းမပေါ်မှာ ဘီး
တယ်ပြီး ပြေးနေတယ်” သူသည် မော်တော်ကား နောက်သို့
အော်ဟစ်ကာ ရုတ်တရက် ပြေးလိုက်သွား၏။ အဖိုးသည်
သူ့ကိုလိုက်၍ ဆွဲကာ “ဟေ့ ကောင်လေး၊ ဒါ...မော်တော်
ကား ခေါ်တယ်ကွ...”

ထန်းတပင်သား ကလေးငယ်များက သူ့ကိုကြည့်၍ ရယ်
မောကြသည်။ သူကတော့ ရယ်ရမှန်းမသိ၊ ကြောင်၍ တအံ့
တဩ ကြည့်နေမိသည်။ ယခုတော့လဲ ဤအဖြစ်ကို တွေးမိ
တိုင်း ရယ်ချင်သား။

အဖိုးသည် အလုပ်မရွေး၊ မြို့နီစိပ်ယံရုံးမှာလည်း အလုပ်
ဝင်လုပ်၍ ကတ္တစေးလမ်းများကိုလည်း ဝင်ခင်းသည်။ ကျောက်
ထု၏။ ကမ္ဘာအေး လှိုက်ဂူကြီး ဆောက်စဉ်ကလည်း နေ့စား
ဝင်ပါသေးသည်။ ထိုစဉ်က အဖိုးသည် လုပ်နိုင်ကိုင်နိုင် နုပျို
သေး၏။ သူ့အဖေများသရဲသမိန်ပြန်၍ အေးအေးချမ်းချမ်း
လယ်ပြန်လုပ်နေသည့်အချိန်မှာတောင် သူ့ရွာမပြန်၊ မြေကျေး
ရှင်းတွင် အလုပ်လုပ်ရင်း မြေးပေါ် မောင်ဖေညွန့်နှင့်အတူ
နေသည်။

မောင်ဖေညွန့်သည် ကမာရွတ် ဒေါ်သာထက်ကျောင်း
တွင်ကျောင်းတက်သည်။ သူ့ဘွဲ့နေသည့်မှာ ဝင်းဒါမိဖာဝင်း
အတွင်းဆိုသော်လည်း အုန်းပင်ပျိုးပင်များကို စောင့်ရှောက်
ရ၍ အုန်းခြံထဲတွင် မြေးအဖိုးနှင့်ယောက်တဲလေးနှင့်နေသည်။

အုန်းခြံများ ဖျက်သိမ်းချိန်တွင် ကြီးကြီးဒေါ်မင်းလှတို့
ခြံထဲကို ရောက်လာ၏။ ရရှိသောလခမှာ ခြောက်ဆယ်သာ
ရှိသည်။ ဟိုတုန်းက ကုန်ဈေးနှုန်းနှင့်ဆိုတော့ မြေးအဖိုးနှင့်
ယောက် ဝရံတော့စားရသည်။

“ငါကအိုလာတော့ အလုပ်မှမလုပ်နိုင်ဘဲ တခြားအလုပ်
မလုပ်တော့ဘူး။ အခုနေရမယ့် အိမ်ကတော့ အုန်းခြံထဲက
တဲထက်စာရင် အများကြီး သာတာပေါ့ကွာ” ဟု အဖိုးက
ဆိုသည်။ ဟုတ်သည်၊ ပျဉ်ထောင်ကာသွတ်မိုး ဆွဲအိမ်သာစေ့
မီးအလကား ကြီးကြီးလှတို့အိမ်ရောက်မှ သူသည် လျှပ်ခစ်
မီးနှင့်စာကြည့်ရ၏။ သို့သော်အားနာတတ်သူဖို့ ဖရောင်းတိုင်
ထုပ်ဆောင်ထားကာစာမေးပွဲနီးချိန် နံနက်လေးနာဖို့လောက်
စာထကျက်လျှင်ဖရောင်းတိုင်နှင့် စာထကျက်သည်။ အဖိုးက
နောက်ဖေး တန်းလျားတွင် အိပ်၍ သူ့ကဘုရားဆောင်တွင်
အိပ်သည်။

ထိုအချိန်တုန်းကတော့လဲ မနှုန်းပုံသည် သူ့ကိုဂရုစိုက်စေ
ဟင်းပုံတိုင်း သန့်သန့်ပျံ့ပျံ့တခွက် တူတို့ မြေးအဖိုးကဘုရား
လာပို့၏။

“အင်း...ပိုရင် သန့်သန့် ပျံ့ပျံ့ ရှိတုန်း အဖိုးတို့ကိုပေး၊ မကောင်းမှပေးတာမျိုး ကြီးကြီးလှမကြိုက်ဘူး...”

ခဏခဏကြီးကြီးလှကလည်း ယခုလိုပြောသည်။ မနန်းပို့ကလည်းကြီးကြီးလှပြောသလိုပင် လာ၍ပေးတတ်၏။

အားလုံးပေါင်းမှ အိမ်သားမှသားယောက်။ ဒေါ်မင်းလှ၊ ဦးသာကျော်၊ သမီးလေး မိမိ၊ ပေါင်း သုံးယောက်ရှိသည်။ မနန်းပို့နှင့်မလေးယောက်။ ထို့ကြောင့်ထမင်းဟင်း ခဏခဏ ပိုနေတတ်သည်။

မိမိသည် သူ့ထက်ငယ်သည်။ မိမိနေသည်က အင်္ကျီအဖြူ၊ စကပ်အနီ၊ အစုံလေးဝတ်ကာ ခြေအိတ်ဖြူလေးနှင့် နံနက် တိုင်းကျောင်းဘက်ရန် ခြံထဲသို့ဆင်းလာသည်။ သူဆင်းလာ မှု ကားမောင်းသူ စိန်ဖေသည် ကားကို ဂိုဒေါင်ထဲမှ ထုတ် လာ၍ကျောင်းပို့၏။

တကယ်တော့ ဤအိမ်ကြီး၏ လှုပ်ရှားမှုမှာ ပျင်းစရာ ခဏကောင်းသား။ သူနေစဉ်ကတော့ ပျင်းစရာ ပျော်စရာတွေ တွေးနေချိန်မရ၊ တနင်္ဂနွေဆိုလျှင်လဲ အဖိုး မလုပ်နိုင်သော ခြေကြီးမြောင်းပေါ်ခြင်း၊ ခြံစည်းရိုး ဝါးညှပ်ခြင်းများကို ဦးကြီးသာကျော်နှင့်အတူ လုပ်ရ၏။ တခါတရံ ဦးကြီးသာ ကျော်ကို အလုပ်သိပ်ခိုင်းသည်ဟု အထင်လွဲမိသည်။

(မိမိ့လော လေတပ်မတော်) ကျောင်းတွင် သူနေခွင့်ရ၍ ထူးချွန်သော ကျောင်းသားဆု ပထမ ရမှပင်....

“ဦးကြီးနှင့် ကြီးကြီးလှ

ရှိသေစွာ စာရေးလိုက်ပါသည်။ အရင်ကတော့ ဦးကြီးကျွန်တော့်ကို တနင်္ဂနွေနေ့ ခိုင်းရင် သိပ်ခိုင်း တယ်လို့ တခါတလေ အငင်လှမိတယ်။ ခုတော့ ကျောင်းမှာ ပေါက်တူးတောင် မကိုင်ဘူးတဲ့ကျောင်း သားတွေနဲ့ ယှဉ်လိုက်တော့ ကျွန်တော်ကျောင်းမှာ ထူးချွန်သူ ပထမ ရတယ်...”

ဟူသော သူ၏ ပြစ်မှားမိသောစိတ်ကို ဝန်ခံသောစာနှင့် အတူ ဆုရစလွယ်နှင့် မာတ်ပုံကို ကြီးကြီးလှတို့ အိမ်သို့ပို့ လိုက်သည်။

သူ့ကိုးကန်းဆောင်စကားအားဆန်းဆက်ဖြေကာတက္ကသိုလ် တွင် ဒီဂရီရသည့်အထိ ထားပေးမည့် အကြောင်း ဦးကြီး သာကျော်က ပြောပါသေး၏။ သို့သော် သူ့အဖိုးကိုကူညီ ချင်သည်။ သူ့အလုပ်လုပ်နိုင်လျှင် အဖိုးဆီငွေပို့နိုင်၏။ အဖိုး သည်ရွာပြန်ကာ သူ့သားနှင့်အတူတူနေမည်။ “သားကတယ် လိုက်ကျွေးထားပေးမယ့် ငါ့လက်ထဲငွေမရှိဘဲ ချွေးမမျှက်နှာ ကြည့်ပြီး သူတို့ထမင်းမစားချင်ဘူးကွာ” ဟုဆို၏။

ယခုတော့ အဖိုးလည်းစိတ်ချမ်းသာ သူလည်းကုသိုလ်၍ လေတပ်မတော်တွင်ထမ်းဆောင်ရင်း ဆယ်တန်းကို တဖြည်း

ပြည်ပြေသွားမည်။ သူ့စိတ်ကူးသည် ယခုထိ မှန်နေသေးသည်။

“ဟေ့ ကောင်ဖေညွန့်... ဘယ်တုန်းက ရောက်နေလဲ၊ ကြီးကြီးလှက ပြောတယ် မင်းဆောက်နေတယ်တဲ့...”

ကားမောင်းသူ ကိုဖေစိန်ကြီး အော်လိုက်မှ သူ၏အသွေးများသည်ရပ်သွား၏။

“အကို ဖေညွန့် မိမိတို့နဲ့တမင်းစားရအောင်” အိမ်မကြီးဘက်မှ စာကြည့်ခန်းတံခါးတချပ် ပွင့်လာ၏။ ဖြူဖွေးသော မိမိမျက်နှာသည် ပေါ်လာ၏။

“မိမိတို့စားနှင့်လေ... အကိုဖေညွန့်နောက်မှစားမယ်...”

“လာပါ မေမေက အစောကြီး စားပြီးသွားပြီ၊ မိမိလေယောက်တဲ့၊ ၁၂ နာရီခွဲမှ ကျောင်းဆင်းလို့ ခုမှစားရမှာဦးစိန်ဖေ အကိုဖေညွန့်ကို ခေါ်ခဲ့ပါ...”

မိမိသည် စကားသံနှင့်အတူ ပြတင်းဝမှပျောက်သွား၏။

“ကောင်ကလေး ခွံများမှာဖြင့် သတိရလိုက်ရတာအမြဲ... မင်းကတော့ လေတပ်မတော် သားကြီးပေါ့လေ၊ ခွံကိုမေ့ပြီပေါ့” ဟု ကိုစိန်ဖေကနောက်၏။

“မမေ့ပါဘူးဗျာ... ဦးကြီး သာကျော် ဆုံးတန်းကလဲ ကျွန်တော်မလာရတာ စိတ်မကောင်းဘူး...”

“အေးကွာ ခုတော့ငါ့မှာလဲသူတို့သားအဖကိုပို့ထွယ်တာ နေရတယ်၊ မင်းသားမှ ငါကလေး နှစ်ယောက်ရပြီ၊ မကြည့်လို့ မင်းမြင်ရင်ခင်မှာပါ။ သူ့အခမ နေမကောင်းလို့ လည်းကူး ခဏပြန်သွားတယ်၊ သုံးလေးရက် ကြာရင် ပြန်လာမှာ၊ လာ

ကွာသမင်းစားရအောင်၊ ကြီးကြီးလှကတော့ သူ့ယောက်ျား ခွံတုန်းကလိုတဲ့ မူမပြောင်းဘူး။ မိမိကိုလဲ ခွံနဲ့အတူတူ တမင်းစားစေတာတဲ့၊ သူတခုတဲ့ ပြောတယ်ကွယ်၊ ငါလည်းချက်တဲ့ မိန်းကလေးတွေနဲ့တော့ အတူမစားတော့ဘူးတဲ့၊ မနန်းပုံက ငါ့ကိုသင်ခန်းစာ ပေးသွားတယ်တဲ့...”

ကိုစိန်အောင်နှင့် သူသည် အိမ်ကြီးကို ပတ်ကာ လမ်းလျှောက်ရင်း စကားပြောလာကြ၏။

“အေးဗျာ... ကျွန်တော်လဲ ဘုရားခန်းထိုင်ရင်း ဒီအိမ်ကြီးရောက်စအချိန်ရော မနန်းပုံကိုရော စဉ်းစားနေမိတယ်...”

“စဉ်းစားနေမင်းကသာမနန်းပုံသတိရနေ၊ မနန်းပုံကဖြင့် အပြင်မှာပြောနေသတဲ့၊ သူဒီအိမ်ကြီးမှာမနေတာ သူတသက်လုံး ကျေးလာတဲ့ ဖေညွန့်ကို ကြီးကြီးလှ မြှောက်ပေးလို့ ဖေညွန့်က သူ့ကိုမလေးစားဘူး၊ စော်ကားလို့ သူထွက်လာတာဆိုတဲ့...”

“ပြောချင်တာ ပြောပါစေဗျာ၊ ကျွန်တော် ဘုရားမှာ သစ္စာဆိုရပါတယ်။ မမနန်းပုံ ကျွန်တော့်ကို ခပ်တန်းတန်း နေတော့၊ ကြီးကြီးလှက ကျွန်တော့်ကို ခေါ်မေးတယ်၊ ငင်း မနန်းပုံကို ဘာ စော်ကားသလဲတဲ့၊ ကျွန်တော်ကလဲ မှန်တဲ့အတိုင်း ပြောတယ် “ဘာတခုမှတော့ စော်ကားမိတယ် မထင်ပါဘူး၊ တခုကိုတော့ ကျွန်တော်သတိရတယ်။ ကိုစိန်ဖေကြီးက တနေ့မှာကရင်ချင်းအတူတူ ဒီအပေါ်မှာမိနန်းပုံကရင်မက မာနကြီးလိုက်တာ” လို့ ပြောတော့ ကျွန်တော်က ဝင်ပြောမိပါတယ်၊ ကြီးကြီးမမနန်းပုံဟာ ကရင်မခဲမာစား

၁၉၆

ခင်နှင်းယုဒ

လို့” ကျွန်တော်ဆိုလိုချင်တာက ပိုးကရင်၊ စကောကရင်၊ တောင်ပေါ်ကရင် အမျိုးမျိုး ဘဲလေ၊ ဘာသာကောင်းလဲ မဟုတ်တော့ ကိုစိန်ဖေနဲ့ မမနန်းပုံဟာ မျိုးတူကရင်လား လို့၊ သိချင်လို့ပါ။ အဲဒါကို မမနန်းပုံကသူ့ကို “ကရင်မ” လို့ ရင်ရင့်သီးသီး ကျွန်တော်ခေါ်တယ်ဆိုပြီး၊ အဲဒီနေ့ကစပြီး ကျွန်တော့်ကို ခပ်တန်းတန်းနေတာဘဲ ကြီးကြီးရယ်လို့ ရှင်းပြလိုက်တာဘဲ...”

မွန်၏။ ထိုနောက်ပိုင်းတွင်လည်း ကြီးကြီးလှသည် မောင်ဖေညွန့်ကို ပြောပြ၏။ “မင်းက မနန်းပုံထက် ငယ်ပေမင်း စာတတ်တယ် ကိုးတန်းတောင် ရောက်နေပြီ။ မနန်းပုံဟာ ရေးတတ်ဖတ်တတ် ရုံဘဲရှိတယ်။ ဒီတော့ ပညာတတ်တဲ့လူ ဆိုတာမာနမရှိရဘူး။ သွား မနန်းပုံကိုကန်တော့၊ ငါအဝေး ကကြည့်နေမယ်။ ကျွန်တော် စော်ကားမိတာ ရှိရင်လဲ ခွင့်လွှတ်ပါပြော” ဟု ရှုလုပ်ခိုင်း၍ မောင်ဖေညွန့်မှာ ကြီးကြီးလှ လုပ်ခိုင်းသည့်အတိုင်းလုပ်ခဲ့ရသေး၏။

သူနှင့်ကိုစိန်ဖေသည် နောက်ဖေးမှ လှည့်ကာ ထမင်းစားခန်းသို့ဝင်လာ၏။ မိမိကသူတို့အလာ စောင့်နေ၏။ နော်ထူးဖေ ပြင်ပေးသောထမင်းကို သူတို့သုံးယောက်စားကြ၏။

“ခုလို ဝိုင်းစားရတော့ မမနန်းပုံကို မိမိ သတိရလိုက်တာ...”

မိမိက ဆို၏။

“အေးပေါ့လေဟယ်၊ ဒို့များလဲ တုရားဆောင်မှာ ခုတ်မနန်းပုံ အကြောင်း ပြောလာကြသေးတယ်” ဟု ကိုစိန်ဖေက ပြောပြ၏။

“မေမေကလေ နောက်ရောက်လာတဲ့ထမင်းချက်ကလေးမလေးတွေဟာ သနားစရာဘဲတဲ့ပြောတယ်။ ငါက မနန်းပုံနဲ့ ထမင်းအတူစား လက်ရေတပြိုင်စီး နေပါရက်နဲ့၊ ငါ့ကိုသမိခိုင်းချိုးချိုးသွားတယ်။ နောက်လာတဲ့ ကလေးမ လေးတွေလဲ၊ ငါကမနန်းပုံလို ဆက်ဆံရင် မနန်းပုံလိုဘဲ ရောင့်တက်မှာဘဲဆိုပြီး၊ ငါ အိမ်စေ ကလေးမလေးတွေနဲ့ ထမင်းအတူ မစားတော့ဘူး။ မနန်းပုံဒဏ်ကို နောက်ရောက်လာတဲ့ မိန်းကလေးတွေ သက် သက် ခံ ရ တာ ငါမတရားပါဘူးလို့လဲ ပြောတတ်တယ်...”

မိမိသည် သူ့အမေ ညည်းတူးတတ်သည်ကို ပြန်ပြောနေ၏။

“ကြီးကြီးလှကတော့ ပိုလွန်းတယ် ထင်ပါတယ်ကွယ်၊ ငါသဘောကောင်းတဲ့ အိမ်တွေမှာ အလုပ်လုပ်ဘူးပါတယ်၊ ဒါလောက် အတူစားအတူနေ၊ ညီမနဲ့သမီးအတွက် တတိဝယ်ရင်မနန်းပုံနဲ့ ဆင်တူဝယ်ပေးတာမျိုးတော့ မတွေ့ဘူးပါဘူး၊ သေသွေးကအစအပ်တယ်...”

ကိုစိန်ဖေသည် သူ့ကိုယ်တွေ့ကို ပြောပြနေ၏။

“ဒါက ဦးစိန်ဖေအပြောကို၊ သူက မေမေ အပေါ်မှာ ဘာ အာဇာနည် ပြင်းပြင်းထန်ထန်ထားသလဲမသိဘူး၊ မိမိရှေ့မှာကိုပြောတာ “ဒင်းအိမ်မှ မနေဘဲ ဒင်းပစ္စည်းတွေမယူဘူး”

www.burmeseclassic.com

ဆိုပြီးကို ပြတ်ပြတ် တောက်တောက်ကြီး ပြောသွားတာ။
မေမေကသူထားခဲ့တဲ့ပစ္စည်းမှန်သမျှမကြည့်တော့ဘူး အကုန်
ပေးပစ်ဆိုလို့လေ ဦးစိန်ဖေကြီး ယူသွားရတာ မှတ်မိသေး
လား....”

“အေးကွာ....ဖေညွန့်ရယ် အဲဒီနေ့ကငါ့မှာဖြင့်သူ့ အဝတ်
အစားထုပ်ကို ကို....မခင်ညွန့် သမီးလေးတွေ သွားပေးပစ်
ရတယ်....”

“အင်း....ဒီနေ့က ကျွန်တော်လဲ ကျောင်းက ပြန်ရောက်
တော့ မနန်းပုံ အလုပ်ထွက်သွားပြီကြားတော့ အံ့အားသင့်
လို့၊ သူ့ဒီအိမ်မှာနေသွားတာ ဆယ်ငါးနှစ် ကြာတယ်ပြော
တယ်၊ခက်သားလား သူက ဘာမှပွင့်ပွင့်လင်းလင်းမရှိတော့
သူ့စိတ်ထဲ ဘာဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ဘယ်သိမလဲ....”

မောင်ဖေညွန့်သည် ညည်းညည်းညူညူနှင့် စကားကို အ
ဆိုးသတ်လိုက်၏။

“ငါကတော့ မနန်းပုံအကြောင်း တွေးမိရင် ဘာသွား
သတိရလဲဆိုတော့၊ ဒီအိမ်မှာ ငါလာမလုပ်ခင် အတွင်းဝန်
ဦးသန်းမောင်နဲ့အတူ အမေရိက လိုက်သွား ဘူးတယ်ကွယ်၊
ဟိုမှာတနှစ်နေခဲ့တယ်၊ ကားတော့ မမောင်းဘူး၊ ဦးသန်း
မောင်က မြန်မာတမင်းသိပ်မက်တော့ ငါကလဲ ငါ့ဆရာငါ
ခင်တော့ ထမင်းချက်အဖြစ် လိုက်သွားတယ်။ ဒရိုင်ဘာကို
တော့နီဂရိုးဘဲ ငှားပါတယ်။ ဆရာက လူဖြူလူမည်းနှစ်ယောက်
အမေရိကအကြောင်း မြန်မာပြည်မှာ နေကတည်းက ခဏ
ခဏပြောပြတော့ ငါ့မှာဖြင့်နီဂရိုးတွေကို သိပ်သနားတာဘဲ။

အမလေး ဟိုရောက်တော့ အဲဒီနီဂရိုးဒရိုင်ဘာက ဘဝင်မြင့်
တော်မူလိုက်တာ ဒို့များကမတူမတန် ဘူးတဲ့၊ စကားပြောရင်
ဒို့က အရှေ့ တိုင်းသားအရိုင်းတဲ့လေ၊ ငါ့ဗမာပြည်မပြန်
ခင် အဲဒါအရှေ့ တိုင်းသားကွဆိုပြီး တချို့ကိုဆွဲထိုးပြီးရန်ဖြစ်
ခဲ့ရသေးတယ်။ မင်းမနန်းပုံလဲ ဘဝင်တူချင်း ပေါ်မှာဘဝင်
မြင့်လို့ ငါတော့ ရက်စက်တယ်ပြောပြော မင်းတို့လောက်
တော့ သူ့အပေါ်သိယောဇဉ်မရှိပါဘူး၊ သူပြတ်ရင်ဒို့ကလဲ
ပြတ်တယ်လေ၊ ဘဝင်တူချင်းဘဝင်မြင့်တာလောက် အမြင်ကပ်
အာ မရှိဘူးဟေ့....”

သူတို့သည် စကားပြောရင်း ထမင်းပွဲပြီးသွား၏။

“မောင်ဖေညွန့်ရော၊ မောင်စိန်ဖေရော ထမင်းစားပြီးရင်
ကြီးကြီးလူကို တခုကူခဲ့စမ်းပါ....”

ကြီးကြီးလူက ထမင်းစားခန်းထဲ ဝင်လာကာ ပြော
လိုက်၏။

“ဘာလုပ်ပေးခဲ့ရမလဲ ကြီးကြီးလူ....”

“ထမင်းစားခန်းနဲ့ မီးဖိုကြား ခေါင်းမိုးက ဘာများ
ဟာလဲမသိဘူး၊ မိုးယိုတယ်၊ တက်ကြည့်ပေးခဲ့ပြီး မင်းတို့
နှစ်ယောက် လုပ်တတ်ရင်လဲလုပ်၊ မလုပ်နိုင်ရင် လက်သမား
ကိုလှူကြည် သွားခေါ်ကြကွယ်....”

“ဟုတ်ကဲ့....”

မိမိကတော့ စကားများများမပြောတတ်၊ ထမင်းစားပြီး
သူ့စာဖတ်ခန်းသို့ သူဝင်သွားတော့သည်။

မောင်ဖေညွန့်နှင့် ကိုစိန်ဖေသာ ခေါင်မိုးပေါ် တက်သွားကြ၏။ ခေါင်းမိုးမှာ သွပ်ဖြစ်၍ သွပ်သိရှိက်သားသောနေရာအပေါက်မှ မိုးယိုစီးကျခြင်းဖြစ်၏။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် အိမ်မှာရှိသော ပူဘင်း၊ ပဲ့ညှက်သို့ဖြင့် သွပ်ပေါက်ကို ဖာထားနေကြ၏။

မောင်ဖေညွန့်သည် မီးဖိုခေါင်မိုးဘောက်ရှိ သွပ် ရေသလျှောက်ကို မျက်စိရောက်သွား၏။ ရေတံလျှောက်ကို ဆိုင်းထားသော သွပ်ကြိုးများအကြားညှပ်နေသော မဲမဲအလုံးကလေး တလုံး သွားတွေ့၏။ သူသည် တွားသွား၍ ထိုအလုံးကလေးကို ယူလိုက်သည်။

“ဟေ့ ကောင်လေး ဘာနှိုက်နေတာလဲ...”
ကိုစိန်ဖေသည် သူ့လက်ထဲမှ မဲမဲလုံးလေးကို လှမ်းကြည့်ရင်း မေးလိုက်၏။

“သက္ကလပ် ဘော်လုံးလေးလေ...”
“အောင်မယ်... မင်းမို့လို့ မှတ်မှတ်ရရ မြှင်တတ်သကဲ့သို့ ရေညှိတွေလဲတက်လို့ ပုံဘောင်ပျက်နေပြီ...”

“မှတ်မိဆိုး၊ အဲဒီဘော်လုံးလေးကို မိမိက အတော်ကြိုက်တယ်၊ သူ့အဖေ တင်းနစ်ကစားသလို သူက ကြက်တောင်ရိုက်တဲ့ အသံနဲ့ ခဏ ခဏ မြှောက် ကစားတယ်၊ တနေ့ကစားရင်း ဘော်လုံးဟာ အောက်ပြန်ကျမလာဘူး၊ မိမိက ရွာပေးပါဆိုလို့ ကျန်တော့မှာ ရွာလိုက်ရတာ အခမာ တခေါ်တဲ့၊ ဒါကြောင့် မှတ်မိနေတာ၊ ကျန်တောက်လဲ ခြားညှင်း

ရိုးကြား၊ ချုံတော့ပေါ်၊ သစ်ပင်ခွကြားသာ ရွာမိတာ၊ ဒီ ရေတံလျှောက်ကြားတော့ မကြည့်မိဘူး...”

ရေညှိများ အလိမ်းလိမ်းတက်ကာ ဆွေးဖြေ ပြုပြင်သော သက္ကလပ်ဘော်လုံးလေးကို ပယ်ပယ်နယ်နယ်ကိုင်၍ သူကြည့်နေ၏။

“မင်းကလဲ ရွာစရာတောင် ကောင်းနေသေးတဲ့ ဒီဘော်လုံးကို အားရ ပါးရ ကိုင်နေလိုက်တာ...”

ကိုစိန်ဖေသည် အလုပ်ဆက်၍လုပ်နေ၏။ မောင်ဖေညွန့် စိတ်ထဲတွင်တော့ ဘော်လုံးလေးကို ကြည့်ရင်း စိတ်ကူးချင်စရာ၊ သတိရစရာတွေ အများကြီး ဖြစ်လာ၏။ အော်... သက္ကလပ် ဘော်လုံးကလေးကလည်း ပိုင်ရှင်မိမိကို သွားပြတောင်မှ မှတ်မိဘို့ အသွင်သဏ္ဌာန် ဘာမှမရှိတော့ပေ။ သူသည် အလုပ်ပြီး၍ အောက်မဆင်းခင် ဘော်လုံးလေးကို မြေပေါ် မျက်ခင်းဆီသို့ ပြေးညှင်းစွာ ပစ်ချလိုက်သည်။

မိမိနှင့်အတူ ယခင်က သက္ကလပ်ဘော်လုံးလေးကို ကိုက်ချီပေးတတ်သော ခွေးကလေး ဘော်ဘီသည် မြက်ခင်းပေါ် လိမ့်လာသော ဘော်လုံး ညှိမဲမဲ ကျိုကျိခဲ့၍လေးကို အသာကြည့်ကာ အဝေးသို့ ထွက်သွား၏။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် အလုပ်ပြီး၍ အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်မှ ဆင်းလာကြသည်။

“လာကွာ...ငါ့ တန်းလျားလိုက်ခဲ၊ ရေနွေးကြမ်းသောက်ရအောင်...”

သူတို့နှစ်ယောက် ကိုစိန်ဖေ တန်းလျားတွင် ရေခွေး ကြမ်းသောက်နေဆဲ နော်ထူးဖေါ်သည် ငါးရံခြောက် ထမန်းကန်ကို လာချ၏။

“မေမေကြီးက အပို ခိုင်းလိုက်တာပါ” ဆို၍ထွက်သွား၏။

“အခုလေကွာ.... ကြီးကြီးလှ အမျိုးတွေက ကြီးကြီးလှ အဟင်း၊ ငါ့ကို ပြောကြတယ် ကွ” ကိုစိန်ဖေက ငါးရံခြောက် ဆက်စားရင်း ပြော၏။

“သူတို့က အဟင်းပြောရအောင် ကြီးကြီးလှက ဘာလုပ်လို့လဲ” သူက မေး၏။

“မကောင်းတဲ့ အတင်းတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ အရင်က ဒို့မျှား မင်းတို့ မမလှအိမ် လာလည်ရင်း မမလှက ဘာမှ မသိရဘူး၊ မင်းတို့ မနန်းပုံက သူ သွေတဲသူဆိုရင် ကျွေးလိုက် မွေးလိုက်ရတာ အမောတဲ့၊ သူမသွေတဲရင် ငရုတ်ဆုံဆောင့်အောင် ထောင်းရတာနဲ့၊ ဝန်အိုး ပလောင်ဝှမ်းနဲ့ မြည်အောင် မျက်နှာရှစ်ခေါက်ချိုးနဲ့ လုပ်ပြနေလိုက်တာ၊ ထမင်းတောင် လည်ချောင်းထဲ နင်သတဲ့....”

မောင်ဖေညွန့်သည် ရယ်လိုက်၏။

“ကျွန်တော့်ကိုလဲ သူအစတုန်းက ဖေညွန့်ရေ....ဖေညွန့်ရေ တညွန့်ထဲ ညွန့်နေတာ နောက်မှ မခေါ်တော့တာဗျို့....”

“ဟဲ....ဟဲ... မိန်းမဆိုတာ ခက်သားနော်၊ ငါကတော့ အရင်အမျိုးသားတူတူဆိုပြီး သူ့ကိုလဲ တကယ်ချစ်တာပါ ကွာ၊ ထကတည်း ငါ့ကို သူက အဖက်မလုပ်ဘူး၊ ဦးကြီးသားကျော်တူ အညာက ခဏလာနေသေးတာ ဘယ်သူ....”

“ဪ...မီးရထားစာရေး ကိုရွှေသန်းလား....”

“အဲ... အဲ... အဲဒါတုန်းကတော့ မျက်နှာချိုသွေးရ၊ ကျွေးရ၊ မွေးရ၊ သွေတဲလိုက်ရတာ....”

“ဟုတ်တယ် ကျွန်တော်မှတ်မိသေးတယ်....”

“ဟင်း.... ပြန်သွားတော့ ကိုရွှေသန်းအမေက ငါ့ကို ထာပြောသွားတယ်အောင်မေ့လဲ၊ မင်းတို့အိမ်က ထမင်းချက်တဲ့ သူငယ်မက၊ ငါ့သားကိုဆက်ဆံတာ မျက်နှာကို လျှာနဲ့အက် လျက်တော့ မတတ်ဘဲတဲ့....”

မောင်ဖေညွန့်သည် မောလျှော့သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“ခက်တာကမိမိရယ်၊ ကြိုကြီးလှရယ်ကသာ သူ့ကို ဒီအိမ်သားတယောက်လို တန်းတူအခွင့်အရေးပေး ဆက်ဆံကြတာ၊ ကျန်တဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ပရိသတ်က သူ့အပေါ် ‘ကြီးကြီးလှ အိမ်က ထမင်းချက် မိန်းကလေး’ ဆိုကာကလဲ့လို့ ပိုပြီးမမြင်ဘူး၊ အသိအမှတ်မပြုဘူး....”

“မင်းနဲ့ငါတို့က လေးလေးစားစား အသိအမှတ်ပြုတော့လဲ၊ ဒို့ကိုသူကတန်တယ်မထင်ဘူးကိုးကွ၊ ‘ဟဲ....ဟဲ....ဘဝကို မေ့ခြင်းဆိုတာ ဒါပေါ့ကွာ....”

“အောင်မယ် ကိုစိန်ဖေကြီးက စာရေးဆရာ လေသံတော့ ဘာတွေ ပေါက်လို့” ဟု မောင်ဖေညွန့်ကပြောကာ ရယ်နေကြသည်။

“ဘာရယ်နေကြလဲဟေ့....”

ကြီးကြီးလှသည် သူတို့အနားရောက်လာသည်။

“ကျွန်တော်တို့ မနန်းပုံကိုသတိရလို့၊ နောက်ကြောင်း တွေ့မြင်ရင်းရယ်ကြတာပါ...”

“အင်း...ကြီးကြီးလှလဲ သတိရပါတယ်လေ။ ကိုယ်အိမ် ကိုသာ ကိုယ်က နတ်ဘုံ နတ်နန်းလို ထင်ပေမင်၊ ပရိမန်းလို ထင်တဲ့လူကတော့ ဘယ်နေချင်မလဲ၊ သူပျော်တဲ့ဆီမှာ နေ ပေါ့။ ကြီးကြီးလှ မောင်စိန်ဖေကို မှာစရာရှိလို့ လာတာ၊ ဒီနေ့လယ် ဘယ်မှသွားစရာမရှိပါဘူး၊ မောင်ဖေညွန့်ကိုမြှူထဲ လိုက်ပို့လိုက်ပါ။ အပြန်မှာ ပေါင်မုံတလုံးသာ ဖယ်လာခဲ့ မိမိကို ကြီးတုန်းကမှာလိုက်ဖို့ မေ့သွားတယ်၊ မောင်ဖေညွန့် လိုက်သွားတော့နော်...”

“ဟုတ်ကဲ့...ကျွန်တော်မြှူထဲမှာဆင်းနေရင်မယ်၊ လျှောက် လည်ပြီး ညနေမှ ထောက်ကြံ့ကားနဲ့ မင်္ဂလာဒုံပြန်မှာ မိမိကို နှုတ်ဆက်သွားတယ်လို့ ပြောလိုက်ပါ...”

“အေး...အေး...”

မိမိကို အနှောင့်အရှက်ဖြစ်မှာစိုး၍သူ စာဖတ်ခန်း အဝေး မှသာမျှော်ကြည့်ပြီး ကိုစိန်ဖေနှင့်အတူ အိမ်ကြီးမှထွက်လာ ခဲ့ကြ၏။ ဤအိမ်ကြီးကို ခဏသာလာလည်သည်။ လွမ်းစရာ တသုစရာတွေက များပေသား။ ကိုစိန်ဖေသည် ကားမောင်း ရင်း စကားပြောလာ၏။

“မနန်းပုံဟာ ကိုယ်အခပင် မတူဘူး၊ မတန်ဘူးသင်နေ တာ ကိုယ်နားလည်ပါတယ်လေ။ အခုတော့လဲ အေးပါ တယ်၊ မကြည့်နဲ့ကိုယ်နဲ့က တရွာထဲသားချင်းဆိုတော့ မကြည့် ကိုယ့်လိုက်တာအဆင်ပြေသွားရော၊ မကြည့်လိုများ အင်္ဂလိပ်

စကား တမင်းစားရေသောက် ပြောတတ်မယ်၊ နိုင်ငံခြား သံရုံးကအိမ်တွေမှာလုပ်ဘူးမယ်ဆိုရင် မင်းရဲ့ မနန်းပုံ ကောင်း ကင်လေမိနေမှာ။ မကြည့်က ဘာပြောလဲဆို နိုင်ငံခြားသား အိမ်တွေကလဲ ပိုက်ဆံတော့ ပိုရပါတယ်။ အလုပ်ကို အတိ အကျ လုပ်ရတာပါတဲ့၊ အလုပ်ခွင်မှာ ပျက်ကွက်တာပျက်စီး ကာရုံရင်လခထဲကဖြတ်တာဘဲတဲ့၊ ရက်စက်တဲ့ အိမ်ရှင်မတွေ လဲ ရှိတာဘဲ၊ တကယ်ကိုယ်နေပြီး၊ တကယ်သေရမှာက ဒီမြေ မှာဘဲတဲ့။ သူ့အဖေတို့ တချို့ကတော့ သံရုံးအိမ်တွေမှာလုပ် ပြီး၊ ပြန်မာပြည်မှာဘဲ အလုပ်မလုပ်တတ်သလို ပြောတော့ သူ့ရယ်ချင်တယ်တဲ့ကွာ” ကိုစိန်ဖေ စကားအဆုံးသတ်လိုက်၏။

“မနန်းပုံကိုတော့ ကျွန်တော် နားမလည် ပါဘူးလေ”

ဟု မောင်ဖေညွန့်က ခပ်ညည်းညည်းပင်ဆို၏။

ကိုစိန်ဖေက ယခင် ဒီအက်စ်အိုင် ရှေ့တွင် ကားရပ်ပေး၍ မောင်ဖေညွန့်က ဆင်းလိုက်၏။

“ဟေ့...ဟေ့...ဖေညွန့် ဟိုမှာ လိုက်ကြည့်စမ်း၊ မနန်းပုံ ရယ် အသက်ရှူအံ့မယ်...”

မနန်းပုံသည် သူတို့ကို ကြောခိုင်းကာ နေပြည်တော်ရဲ့ မှီရောက်သို့ကူးသွား၏။ ယခင် မနန်းပုံနှင့် ဘာမျှမတူတော့ ပို၍ပိန်ကာ သွေ့ခြောက်ခြောက်လေးဖြစ်နေသည်။

“အိမ်ကို ခဏခဏ လာလည်ပါကွာ...”

ကိုစိန်ဖေကနှုတ်ဆက်၍ ကားကို မောင်းထွက်သွားသည်။

သူကတော့ မနန်းပုံ ရှိရာကို ငေးမျှော်ကြည့်နေ၏။ ရေ

ကလေးကိုလည်း ပြန်လည်၍ သတိရမိနေသည်။ ရေညှိအလိမ်းလိမ်းကပ်ကာ ပုံပျက်နေသော သက္ကလပ် တော်လုံးကလေးသည်တွင်သူတားရစ်ခဲ့သော မြက်ခင်းပေါ်ဝယ် အိပ်မက်များ မက်နေမည်လား။ တော်လုံးလေး၏ အိပ်မက်ထဲတွင် သူလှပသောအရွယ်က အတူကစားခဲ့သော မိမိ တော်ဘီနှင့် မောင်ပေညွန့်တို့ ပါကောင်း ပါပေလိမ့်မည်။

မနန်းပုံကရာ သူကလှသားမို့၊ အိပ်မက်သာ မက်မည်ဆိုလျှင် သူတို့တစ်စုံတစ်ယောက်ကို မနန်းပုံ အိပ်မက်ထဲတွင် ပို့၍ ပါသင့်ကောင်းပါရဲ့။

*

*

*

အလ်စီး ရှင်း ပြဿနာ

“ညက ဒေါ်ခင်မြိုင်အိမ်က ကားပစ္စည်း သူခိုး ခိုးခံရလို့တဲ့...”

ဈေးခြင်းတောင်းဆွဲကာ ကားပေါ်တက်မည့် ကျမအား ကားမောင်းသူ မောင်ထွန်းအောင်က ပြောပြ၏။

“အတော်များလား...”

“မများလှပါဘူး၊ ဟွန်းကို ကပ်ကျေးနဲ့ တိဘီ ယိယီ ဖြတ်ယူသွားတယ်၊ မီးလုံးလဲ ဖြတ်သွားတယ်ဆိုလား...”

“အင်း...အင်း...”

ဈေးကပြန်လာမှ အိမ်နီးချင်းတို့ ဝတ္တရားရှိသည့်အတိုင်း သူခိုး ခိုးခံရသည့်သတင်းကို သွား၍ မေးရအူးမည်။

ဟို မနှစ်က ဦးသိန်းမောင်တို့အိမ်တွင် ငွေသား ခုနှစ်ခန့် အခိုးခံရသည်ကြားပြီးကတည်းက ကျမတို့ရပ်ကွက်တွင် သူခိုး

သူဝက် ငြိမ်သက်၍နေသည်။ ယခုမှ ဒေါ်ခင်မြိုင် အိမ်တွင် ကားမစုည်း အဖြုတ်ခံရခြင်း ဖြစ်၏။ အမှန်တော့ သတင်း သွားမေး ရလောက်အောင် ပစ္စည်းတန်ဖိုးက များသည် မဟုတ်။

သို့သော် ဘာဖြစ်၍မှန်းမသိ။ ခုတလော ဒေါ်ခင်မြိုင်ကို ကျမမှ ပို၍ ချစ်ရသည်။ ပို၍ စေတနာထားရသည်။ သူ့ ခင်ပွန်းသည် တနှစ်က ကွယ်လွန်သွားလေ၍လား။

အိမ်နီးချင်းလည်းဖြစ်။ သူ့ ခင်ပွန်းနှင့် ကျမမှာ ဆွေမျိုး တော်စပ်သည်။ သူတို့ ခြံသည် ကျမခြံရှေ့ တည့်တည့်ဖြစ်၍ ခြံကလည်း တကေဆိုတော့ ကျမခြံမြေထက်ပို၍ ကျယ်သည်။ သူတို့တိုက်ကြီးသည်လည်း ကျမတိုက်နှင့် ဆိုသော် နှစ်ဆခန့် ပို၍ ကြီးသည်။

“ကျမလေ ဒီနေ့ခေါင်းမထူနိုင်ဘူး၊ ခါကြောင့် အပါကို ကြက်တခြမ်းဝယ်ခိုင်းပြီး သားအမိနှစ်ယောက် ပြုတ်ကြော် လုပ်စားတယ်...”

သူသည် ခေါင်းမူးသည်ကအစ နှင်းဆီပင်များ ပိုးကျ ကြောင်း၊ ခရုများ သင်ခွန်းကို ကိုက်ဖြုတ် ကြကြောင်း၊ မနက်ပေးတန်းလျား ခြောက်သည့်အကြောင်း နှစ်ယောက် သား ခြံစပ်နယ်နိမိတ်တွင် တွေ့ဆုံတိုင်း သူပြောပြ၏။

သူ့မှာ သားလေး အပါတယောက်ကည်းရှိသည်။ ကား တစ်စီး၊ ခွေးနှစ်ကောင်နှင့်အတူ သူတို့နေကြသည်။

သူကိုကြည့်ရသည်မှာ အားလုံးကို လျော့ထားတန်လည်း ကုန်၏။ ပြည်သူပိုင် သိုမ်းစဉ်က သူ့ ခင်ပွန်းသည်၏ စက်ခွံ

အတော်များများ အသိမ်းခံရသည်။ သို့သော် သူသည် တုန် လှုပ်ပုံအပြု ခင်ပွန်းသည် ဆုံးတော့လည်း ငိုရှိုက်သည်က လျှို့ ဖြားမိန်းမများလို တက်၍ချက်၍ မပြပေ။

“မချက်၍လား” ဆိုရအောင်ကလည်း ဆယ်ကျော်သက် အရွယ်ရောက်စကပင် သူ့ မိဘများက အခန်းပိတ် သော့ခတ် စားသည့်ကြားက ကျမ၏အကိုတော်သူ သူ့ချစ်သူခေါ်ရာ ကို နှစ်ခါကိတိ ပြတင်း ခုန်ချကာ “ချစ်၍ခေါ်ရာ” လိုက် ရွာခဲ့သူဖြစ်၏။

ခုတော့ သီတင်းနေ့များတွင် ယောဂီတဘက်၊ ယောဂီ လုံချည်းလေး ဝတ်ကာ ကျမတို့အိမ်ရှေ့ လမ်းများတွင်နေထိုင် ချမ်းခံကြသော ဂိုဏ်းသားမှ ယောဂီ၊ ရဟန်းတော် များကို ဆွမ်းဟင်းထွက်လောင်းသည်ကို တွေ့ရ၏။

ဆောင်းနှင့်နေ့တွင် ရေပိုက်ကို ကိုယ်တိုင်ဆွဲ၍ သစ်ခွနှင့် နှင်းဆီပင် များကို ရေလောင်းနေသည်ကို တွေ့ရ တတ်၏။ အပါက တန်းစီ၍စိုက်သော သဘောပင်များကို ပေါင်းသင် သည်။ မာလီ မထားပေ။ ကျမတို့အိမ်လိုပင် တနာရီတကျပ် ပေးရသော Parttime ကုလားလေးတယောက်သာ ခြံကို ရှင်းရာ၌ တနေ့ တနာရီလောက် လာ၍ ကုန်၏။

“တော်ရောပေါ့ မခင်ယုရယ်၊ အပိုတာဝန်တွေ အတွက် အပိုလူများများလဲ မထားချင်ဘူးလေ၊ သူတို့ထားတဲ့အတွက် သူတို့ဆီက အကူအညီတော့ ရပါရဲ့၊ တခါ ကိုယ်ကပြန်ယူ

ရဲတဲ့ သူတို့တာဝန်က ကြီးလှတယ်။ ဒါကြောင့် ဘယ်လို အေးမလဲ၊ အေးတဲ့နည်း ရှာကြနေတယ်...

အရွယ်ရောက်လာပြီ ဖြစ်သော အပါသည် ကားပျက် သည်ကအစ ဝပ်ရှော့ကိုပင် မပို့၊ ညဉ့်နက်သည့်တိုင် မီးလွန်း ကာ သူ့ကားကို သူ့ကိုယ်တိုင် မြင်သည်။

ဒေါ်ခင်မြိုင်သည် ဖြူဖြူပိန်ပိန်ပါးပါးဖြစ်၏။ အဝေး ကကြည့်လျှင် မိန်းမငယ်လေးနှင့်တူ၏။ အနားကပ် ကြည့်မှ လေးဆယ်ကျော်လောက်မှန်း၍ ယူရသည်။

နံနက်တိုင်း ကျမဘုရားပန်း လဲနေစဉ် သူ့ခြံစပ်မှနေ၍ “မခင်ယုတို့အားလုံး နေကောင်းတယ်နော်” ဟူ၍ သတင်း မေးလေ့ရှိ၏။ ကျမတို့ ဘုရားဆောင်မှာ သူ့ခြံစည်းရိုး နှင့် နီးစပ်၏။

ထို့ကြောင့် ကျမတို့မိသားစုကို ဂရုတစိုက်ရှိသော ဒေါ် ခင်မြိုင်အား သူ့ခိုး ခိုးခံရသည့်သတင်း သွား၍မေးရမည်မှာ ကျမ၌ တာဝန်ရှိသည်။

ဈေးကပြန်လာ၍ ဈေးခြင်းတောင်းကို မီးဖိုချောင်အပ် ပြီးနောက် ကျမသည် အိမ်ရှေ့ခြံဘက်ကိုထွက်လာ၏။ မလွယ် ပေါက်မထား၍ အရှေ့ဘက်လမ်းမှ ရွတ်လျားစွာလျှောက် သွားရ၏။ ခြံထဲဝင်၍ အိမ်ဝရောက်သည့်တပြိုင်နက် ကြောက် မက်ဖွယ်ရာ ဟောင်လိုက်သော အလံစီးငိုင်း ခွေးနှစ်ကောင် ကြောင့် ကျမသည် ရှေ့သို့မဆိုးရဲ၊ ကျမ၏ ဘုန်းချိုသော အဘိဗလည်း ခွေးနှစ်ကောင်အသံကို လွှမ်း၍ ဒေါ်ခင်မြိုင် ကြားကောင် မအော်နိုင်၊ အမွန်တော့ ခွေးနှစ်ကောင်သည်

ဟောင်ရုံသာ ဟောင်နိုင်သည်။ ကျမထံသို့ ပြေးလာ၍ မကိုက် နိုင်သည်ကို ကျမ သိ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူတို့ကို လှုံ့သော သံဇကောလောင်အိမ်တွင် ထည့်သွင်း ထားသော ကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဟိန်းသံ၊ ဟောင်သံများကအတူ ကျယ် လောင်လွန်းလှသည်။

အပါသည်လည်း ကားနှင့်အပြင်ထွက်သွားဖို့ရ၏။ အိမ် ရှေ့တွင်ကားကိုမတွေ့၊ မကြာခင် ဒေါ်ခင်မြိုင် အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်လာ၏။

“လာ...လာ...မခင်ယုခရ” သူက ဖိနပ်ချွတ် သံဆွဲတံခါး ကို သော့ဖွင့် ပေးလိုက်သည်တိုင် ခွေးနှစ်ကောင်သည် အ ဟောင်မရပဲ “တိပ်ကြစမ်း” ဟူ၍ သူ့ခေါက်လိုက်သော်လည်း ခွေးနှစ်ကောင်သည်ဟိန်းမြဟိန်း၏။

“လာ...လာ...မီးဖိုချောင်သာ တခါထဲလိုက်ခဲ” သူ့ခေါ် ရာသို့ ကျမလိုက်ခဲ၏။ နံနက် ချက်ချိန်ပြုတ်ချိန် သူတို့အိမ် ကျမလာတိုင်း၊ ဒီလိုပင် မီးဖိုချောင် ရောက်အောင် ဝင်ကာ မီးဖိုထဲတွင်ပင် စကားပြောကြ၏။ တစ်ခါမှ ဧည့်သည်များ မဟုတ်သည့်အပြင် သူ၏ချက်ချိန်ပြုတ်ချိန်ကို ကျမအနှောင့် အရှက်မပေးချင်သောကြောင့်ဖြစ်၏။

ပြောင်လက်နေသော ဒန်အီးငယ်လေးများနှင့် ပတ်လည် ဝိုင်းနေသော မီးနှစ်ဖိုပေါ်တွင် ချက်ပြုတ် နေလိုက်သည်မှာ အာဝံသည်ကုလားမဖြစ်နေတော့သည်။

“နှစ်ယောက်ထဲဘဲဟာ ဘာလုပ် ဒါလောက်ပြန်ပြန်ချက် နေရတာလဲ မခင်မြိုင်ရယ်...”

“ကြော်...သားအမိနှစ်ယောက်အတွက်က ထုံးစံအတိုင်း၊
ကြက်သား ပြုတ်ကြော်နဲ့ ချဉ်ရေဟင်းလေ။ မကြာပါဘူး။
ဟိုခွေးနှစ်ကောင်အတွက် အမဲသားဆံပြုတ်က ကြာလွန်းလို့
နှစ်ဖို့ခွချက်တာ”ဟု ကျမမေးခွန်းကိုသူကဖြေ၏။

“မယု လာတာက ညကကားပစ္စည်း လူဖြုတ်ခံရလို့ ဆို
သတင်းလာမေးတာ....”

“ဟုတ်တယ် များတော့မများပါဘူး။ဟွန်းကိုတိတိယိယိ
ကပ်ကျွေးနဲ့ဖြတ်သွားတာ၊ နောက်ဖေးဘက်က ကျမလုံချည်
ကပတ်နှမ်းကထည်လဲ ပါသွားတယ်။ အဲဒီအတွက် အပါလဲ
ဟွန်းအသစ်ဝယ်‘ကတ်’ရအောင် အပြင်ထွက်သွားတယ်....”

“နေပါအုံး မခင်မြိုင်ရယ်၊ အခုကျမလာတော့ အဲဒီ
အလံစီးရှင်း ခွေးကြီးတွေဟာ ကြောက်စရာဘဲ ဟောင်လိုက်
တာ၊ညဉ့်ကသူခိုးကပ်တော့ သူတို့မဟောင်ဘူးလား....”

ဒေါ်ခင်မြိုင်သည် ငြိမ်သက်စွာ စဉ်းစားနေပုံရ၏။

“သူတို့စောစောပိုင်းက ဟောင်ကြသံတော့ ကြားသား၊
ညဉ့်နက်ချိန်မဟုတ်တော့လဲ ကျမတို့ကထမကြည့်မိဘူး....”

“ကျမတော့စိတ်မချပါဘူး ဒေါ်ခင်မြိုင်ရယ်၊ ခုလို ကား
ဟွန်းလောက်ဖြုတ် ထဘီဟောင်းလောက်ခိုးခံရတာဆို တော်
သေးတာပေါ့၊ မြေတွေ ဘာတွေ ဝင်တိုက်မှဖြင့် မခက်
ပါလား....”

“တိုက်လဲ မတတ်နိုင်ဘူးလေ၊ တောက မောင်လေးတွေ
ကလဲ၊စက်ကိစ္စ၊ စပါးကိုစွဲပြီးမှ လာနိုင်တာ....”

သူ့ဖခင်၏ ဆန်စက်ဘလုံးကို မောင်လေးများက ဦးစီး
လုပ်နေကြ၏။

“ဒီလိုဆိုလဲ မယု အကြံပေးချင်တယ်၊ ညဉ့်ဘက် ဝင်း
တံခါးလုံအောင်ပိတ်ပြီး၊ အဲဒီ အလံစီးရှင်းကြီးတွေ ခြံဝင်း
ထဲ လွှတ်ထားပါလား....”

ကျမက ကျမ အကြံကိုပြောပြ၏။

“အမလေး...အမလေး...ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ” ဒေါ်ခင်မြိုင်
က အထိတ်တလန့်ဆို၏။

“အို...ဘာဖြစ်လို့လဲ....”

“ဟင်...ခုပျောက်တဲ့ ပစ္စည်းတန်ဖိုးက အလွန်တန်ဖိုး
တရာ၊တရောင်းဆယ်ပေါ့၊ ဒီအလံစီးရှင်းနှစ်ကောင်က အပူ၊
ဖေဖေရယ်၊ သူ့သား ချစ်တယ်ဆိုလို့ ဝယ်ပေးခဲ့တာ၊ နှစ်
ကောင်ကိုတထောင်ကျော်တန်တယ်....”

ဘုရားရေ...ဒီလိုဖြင့်အလံစီးရှင်းဆိုသော ဤဗလကောင်း
ခွေးကြီးများကိုသူတို့ဘာကြောင့် မွေးကြပါလိမ့်၊ ကျမသည်
စိတ်ထဲကပင် ထိုမေးခွန်းကိုမေးမိ၏။

“ပြီးတော့၊ခုတလောအမဲလုံးတွေ ပစ်နေတော့ စိတ်မထင်
အမဲလုံးပစ်တဲ့လူကခြံတံပစ်ထည့်သွားရင် သူတို့သေမှာ သူခိုး
ခံမြဲ ဆိုတာကလဲ၊ သူတို့လာရင် မဟောင်နိုင် မကိုက်နိုင်
အောင် ဆေးတမျိုးမျိုးနဲ့ သေအောင် လုပ်သွားပါပြီတဲ့
မခက်ပါလား၊ ဒါကြောင့် ညဘက်ဆို အိမ်ရှေ့မှာတောင်
မထားရဲဘူး၊လျှို့ဝှက် အိမ်နောက်ပိုင်းပို့ ထားရတယ်....”

ဘုရား...ဘုရား...ခြံလုံအောင် ခွေးမွေးပါသည်။ ဤခွေးကြီးများ လှံခွဲရေးကို တဖန်ပြန်၍ စီမံရသေးသည်ဆိုတော့ ကျမကပါးစပ်ကလည်း ထပ်မမေးသွားမယ်နာကိုသာ နားမထည်သလို ကြည့်နေမိ၏။

“အခုလဲကားပစ္စည်းရှာပြီးရင် အပါတယောက် ဂဲ၍မက်ရှာရအုံးမယ်...”

ဒေါ်ခင်မြိုင်သည် ကျက်ပြီဖြစ်သော ဟင်းတအိုးကို မီးဖိုပေါ်မှချရင်းပြော၏။

ဂဲ၍မက်...ဒီဆေးကို ကျမသိပါ၏။ အစာအိမ်ရောဂါရှိသူများအသုံးများ၏။

“ဂဲ၍မက် မယုတို့အိမ်မှာ ဆောင်ထားတယ်။ လိုချင်လို့ သား၊ ဖို့ လိုက်မယ်လေ။ ဘယ်သူ့ဖို့လဲ...”

“ဒီခွေးနှစ်ကောင်သို့လေ၊ ပြီးတော့လဲသူတို့ကိုတိုက်နေကြဝမ်းနွတ်ဆေးလဲ ဝယ်မရဘူး၊ ဗိုလ်မှူး ထင်လင်းတို့အိမ်ကတော့ ခံတပ်ကြီးဆေး တိုက်ကြည့်သတဲ့၊ ဖြစ်ပါ့မလားလဲ မသိပါဘူး...”

“ဟုတ်ကဲ့...ဟုတ်ကဲ့...ယေလဲပြန်အုံးမယ်...”

“ကျေးဇူး တင်ပါတယ် မခင်ယုရေ၊ ကိုယ်စားဘို့ထက် ဒီကောင်နှစ်ကောင်စားဘို့ကြောင့် မနက်တိုင်း ဈေးသွားနေရတာ၊ ကားထားဘို့အတွက် ကား ဂို ဒေါင် တောင် ဒီနေ့ဆောက်ဖြစ်ကောင်းပါရဲ့...”

သူသည်ကျမကိုတံခါးဝအထိလိုက်ပို့၏။ ကျမမှာတလမ်းလုံး စိတ်မောတောတောကြီး ဖြစ်လာသည်။ အိမ်ဝရောက်လျှင် ခြံတံခါးအနီးတွင် ကျမ ရပ်လိုက်၏။ နေသည် ကျမကိုမြင်လျှင် ဝင်းဝကို ပြေးလာ၏။ အမြီးနဲ့ကာ ပြုံးရွှင်စွာ ကြိုဆိုပြီး၊ မီးဖိုဆီသို့ တဖန်ပြေး၍ ကျမလောကြောင်း ကျယ်လောင်သော အသံပြုကာ နော်ထူးဖေါ်တို့ကို ခေါ်၏။

နော်ထူးဖေါ်သည် ကျမကို ပြတင်းမှ ပြုကြည့်၍ မြင်ဆောအခါ ခြံတံခါးကိုလာဖွင့်ပေး၏။ ပြီးလျှင် ခြံတံခါးကို သေချာစွာပိတ်ကာ မီးဖိုဆောင်သို့ ပြန်ဝင်၏။

ကျမသည် ငနီကို သေချာစွာရပ်၍ကြည့်နေမိ၏။ “ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ငနီရယ်” ဟု ခွေးကို စကားဆိုမိ၏။ ကျမစကားကို နားလည်လေသလား မသိ။ တောက်ပသော မျက်လုံးများနှင့် မေတ္တာကြည့်ကာ အမြီးလေးနဲ့ပြ၏။

သူသည် ဒေါ်ခင်မြိုင်အိမ်က ခွေးကြီးတွေလောက် မကြီးကွား၊ အမွှေးနီနီ၊ လုံးလုံးကျစ်ကျစ် မြန်မာခွေး ပုံစံအတိုင်း ဖြစ်၏။ သားမက်တော် ထွန်းအောင်ကျော်နှင့် သမီးကြီးမိတ္တီ လက်ထပ်စက ကျောက်မြောင်းလမ်းပေါ်မှ ကောက်လာခဲ့သော ခွေးလေးဖြစ်၏။ ဖျော်စက သန်း ဗလပူနှင့် ချစ်ရာ ခွေးပိန်ညောင်လေး။

ကျမ ပန်တပူတ်က မြောင်းလာသောအခါ သူ့ကိုတွေ့ရ၏။

“ခွေးချစ်တဲ့သူတွေ၊ ခွေးမွေးချင်တဲ့သူတွေ ခွေးကို သန့်အောင်လုပ်ရမယ်နော်...”

ကျမက မိကို အော်၏။ ငနီသည် အိမ်ထဲသို့ဝင်၍ခနဲနေသာသာ မိုးအခါတွင် အိမ်ရှေ့ ဖိနပ်ချွတ် မိုးကွယ်သော အဝင်ဝ ဆွဲတံခါးအနားတွင် အိပ်၏။ နေ့တွင် ကားဂိုပေါင်ထဲတွင် အိပ်၏။

ဘယ်သူလာလာ ဝင်းတံခါးအဝမှ ဟောင်လိုက်သည်မှသာ ဝက်ဝက်ကဲ့၊ တစ်မီးဆိုလျှင် မျက်နှာထားနှင့် ကိုက်တော့ မယောင် ဟောင်၏။ လာနေကြသူဆိုလျှင် အပြီးလေးနဲ့ကား ညှော်သည် လာကြောင်း သတင်းပို့ဟန် ကင်းစောင်သမားလေးသမ္ဘယ် မီးဖိုဝှံမှ နှော်ထူးဖေါက်ကို ဟောင်၍ ပြ၏။

ယခု အရွယ်ရောက်မှ ထူးခြားလာသည်မှာ တရားထိုင်ရန် အတွက်ဖြစ်စေ၊ စာရေးရန် အတွက် ဖြစ်စေ ကျမ ဘုရားဆောင်သို့ သွားတိုင်း နောက်မှ လိုက်လာ၍ လေ့ကားရင်းတွင် သူဝပ်၍ စောင့်နေသည်။ ကျမ တရားထိုင်ပြီး ချိန်မှာ ညဉ့်နက်၏။ တရားထိုင်ပြီး၍ အိမ်ဘက်သို့ မှောင်ထဲတွင် လျှောက်လာသောအခါ သူ့ကျမနောက်သို့လိုက်လာ၏။

ငနီ၏ အကျင့်ကို မြေးဦး ဖိုးကျော်ဝင်းကပင် သိလာသည်။ သူသည် ငနီနှင့် ဆော့ကစားရုံမက ငနီအသံကို အခြားခွေးများအသံနှင့် ခွဲခြား၍ သိနေသည်။

ဖိုးကျော်ဝင်း အိပ်ပျော်နေဆဲ ကျမလည်း သူ့အနားတွင် အိပ်၏။ နာနီမှာ တခြားအလုပ် လုပ်နေ၍ ဖြစ်သည်။

ငနီ ဟောင်သံကြားလျှင် ဖိုးကျော်ဝင်းသည် မျက်ဆုံး မဖွင့်ဘဲ ပြောတတ်၏။ “ဟဲ့ခွေး.... ဖွားဖွားနီရ ငနီ အော်နေတယ်၊ ခြံမှ ညှော်သည်ရောက်နေပြီ....”

ကျမမှာ ရယ်ပင်ရယ်မိ၏။ “သားကြီး ကောင်းကောင်း အိပ်စမ်းပါ။ ဒါ မင်းအလုပ် မဟုတ်ပါဘူး” ဟု ပြောကာ သားကြီးကို ချော့၍ ပြန်သိပ်ရ၏။

ငနီကို ထမင်းခြမ်းနှင့် ကျမတို့ စားပြီး ဟင်းကျန်မျှ အရောနှောကာ ကျွေးခဲ့၏။ တခါတလေ ဟင်းမပါပါလေစေ။ မဲလုံးကြီးတုန်းက ကျမ အမဲရိုးပြုတ်နှင့် နေ့တိုင်းထမင်းကျွေး ပွဲသေးသည်။

စိတ်ထဲတွင် ဝမ်းနည်းသွား၏။ ငနီအပေါ် လျစ်လျူရှုရကမိလေခြင်း။

“ခွင့်လွှတ်ပါ ငနီရယ်၊ ငါလေ...ငါ မင်းရဲ့ တန်ဖိုးကို ငါ သိပါပြီ၊ မင်းဟာလေ အလံစီးရှင်းကြီးတွေထက် တန်ဖိုးရှိပါတယ်၊ မင်းအတွက် ဆေးဘိုးလဲ ခွဲ တပြားမှ မကုန်ခဲ့ဘူးနော်၊ မင်းရဲ့ လုံခြုံမှုကိုလဲ ခွဲ အကာအကွယ် မပေးခဲ့ဘူး”

“To day I gain you truly.”

“ဒီနေ့ မင်းရဲ့ တန်ဖိုးကို ငါကောင်းကောင်းသိပါပြီ...”

ကျမသည် အနောက်နိုင်ငံ သူကြီးဟန်နှင့် အင်္ဂလိပ်ပင် ငနီကို ပြောပြခဲ့ပါတော့သည်။

“အလမ်းရှင်းဆိုတာ ညဉ့်အိပ်ချိန်မှာ လွတ်ထားရသည့် နေ့ဦးမျိုး” ဟု တချို့က ဆိုပါသည်။

“ကျွန်တော် မှာတော့ ညဉ့်တိုင် မအိပ်နိုင်ဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ အိပ်လို့မြဲမှုကို စောင့်ရှောက်လိုက်ရတာ၊ ကျွန်တော် အတွက် တပြားမှ ကျေနပ်လေတော့ ကျွန်တော် တန်ဖိုးကို လျစ်လျူ ရှုရက်တာပေါ့လေ” ငနီသည် ထိုသို့ပင် စကားဆိုလေ မည် လား....။

ကိုသောန တောက အပြန်

ကိုသောနသည် ဝါးခယ်မသားဆိုသော်လည်း၊ ဝါးခယ်မ ထွင်မွေးသူ မဟုတ်ပေ။ သူ့ဇာတိမှာ ဝါးခယ်မမြို့ အနီးမှ ကြာကန်ရွာဖြစ်သည်။ လူတော်၊ ပကိတ်၊ ကျွန်းကုန်း၊ ဝဲကြီး ကြာကန်၊ ကြာဖြူ အစရှိသည်တို့မှ လူငယ်အချို့ ဝါးခယ်မ ကျောင်းတွင် စာလာ သင်ကြရင်း သူတို့သည် ဝါးခယ်မ သားအဖြစ်ခံယူကြခြင်းဖြစ်သည်။

ယခုတော့ ဝါးခယ်မသည် ကျောင်းဆရာက အစ ဆရာ ဝန်၊ စာရေးစာချီ၊ စစ်ဗိုလ်၊ ကုန်သည်၊ လယ်လုပ်၊ နိုင်ငံရေး သမား အများအပြားတို့ကို မွေးထုတ်ရာ မိခင်နယ်မြေ ဖြစ် လာခဲ့သည်။ တခြား မြို့နယ်များ နည်းတူ၊ မိခင်နယ်မြေကို ခွဲခွာလာခဲ့သူတို့သည် ချစ်လျက်နှင့်လည်း ခွဲခွာခဲ့ရသူရှိသည်။ နှာကြည်းခံခက်သော စိတ်ဖြင့် ခွဲလာခဲ့ရသူလည်း ရှိသည်။

ရေကြည်ရာ မြက်နှုရာကို ရှာဖွေရင်းမှ မိခင်နယ်မြေကို မလွဲ
သာတဲ့ခဲလားခဲရသူများလည်း ရှိခဲ့ပေသည်။

ကိုသောနသည် မျက်စိကိုမွေး၍ထား၏။ နံနက်ကကြက်ဥ
နှစ်လုံးနှင့် နွားနို့ တဖန်ခွက်ကို ဆရာမလေး ခင်အေးမြင့်
လာရောက် တိုက်ကျွေးသွား၍ စားသောက်ပြီး ဖြစ်သည်။
သူသည် အစားအသောက်ကို ဆေးရုံကပေးသမျှကိုသာစား
သည်။ အပြင်မိတ်ဆွေ အိမ်များကို အပူမကပ်လို့၍ ဖြစ်၏။
တခါတရံ ထူးထူးခြားခြား လေဟာပြင်မှ အစားအစာများ
ကိုစားလို့မှ တင်တင်မြဲကိုမှာလိုက်သည်။

တင်တင်မြဲသည် ဝါးခယ်မသူမဟုတ်။ ကျုံ့မငေးသူဖြစ်
ခဲ့သည်။ သူသည်လည်း ဝါးခယ်မတွင် စာလာ သင်ရင်းမှ
ရန်ကုန်ရောက်၍ ဆရာဖြစ်ဝင်ယူကာ၊ ယခုတော့ မြေနီကုန်း
ရှိ ကျောင်းတကျောင်းတွင် ဆရာမအဖြစ်လုပ်ကိုင်နေသည်။

ကိုသောန တောခိုကွန်မြို့နယ်ဘဝမှ လက်နက်ချစက နှလုံး
ရောဂါရော၊ အဆုတ်နာပါ ပါလာ၍ ဆရာဝန်များနှင့်ဆက်
သွယ်ပေးသူမှာ တင်တင်မြဲဖြစ်သည်။

မွေးထားသော သူ့မျက်စိထဲတွင် ပထမဆုံးပေါ်လာသူ
မှာ နှလုံးရောဂါကု ဆရာဝန် ဦးခင်မောင်ထွန်း ဖြစ်သည်။
ဦးခင်မောင်ထွန်းသည် အမည်အားဖြင့် ‘ဦးခင်မောင်ထွန်း’
ဖြစ်သော်လည်း သူ့ကိုးကွယ်သောတာသာမှာ မဟာမေဒင်
ဖြစ်သည်။

“အေးအေးနဲ့ နားနား နေနေ ဘဝင်ကျအောင် နေဗျ၊
ကိုသောနရဲ့၊ အခုလေ ခင်ဗျားနှလုံးရောဂါ လုံးဝမပျောက်
သေးပေမယ့်၊ ခြောက်လအတွင်း ဘယ်လောက် သက်သာသွား
လဲဟင်” ဦးခင်မောင်ထွန်းသည် စကားပြောစဉ်တွင် မျက်နှာ
ကိုသာမမြင်ရလျှင် မြန်မာအစစ် ဆိုရလောက်အောင် စကား
သံမှာ မြန်မာသံ ပေါက်နေပေသည်။ နှလုံးရောဂါထက်အ
ဆုတ်နာမှာ ချောင်းဆိုးတိုင်းသွေးပါလာ၍ သူ့အဆုတ်နာက
ဆေးရုံကြီးကိုရောက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

သူသွေးများစ၍ အန်စကမူ မမြင်ဝံ့အောင်ပင်များပြား
လှသည်။ ဆရာမလေး ခင်အေးမြင့်သည် သွေးစွဲသွေးနုများ
ကိုသုတ်သင်ပေးနေဆဲတွင် ကိုသောန စိတ်ထဲမှာတူ့ ရောဂါ
ကိုမေ့၍သွားတတ်၏။ သူ့နာပြု ဆရာမလေးကို ရောဂါကြူး
စက်သွားမှာစိုးသော စိုးရိမ်စိတ်သာ သူ့ရင်ထဲတွင်များပြား
ခဲ့သည်။

“မခင်အေးမြင့်ကို အဆုတ်နာကူးနေအုံးမယ်၊ ကျွန်တော့်
ဖါသားလုပ်နိုင်ပါတယ်...”

သူသည် ခင်အေးမြင့်ကို ခဏခဏ သတိပေးမိ၏။
“ဒီမှာအဆုတ်နာရောဂါဟာလေ၊ ပြုစုတဲ့ဆရာဝန်ဆရာမ
တွေကိုမကူးစက်ဘူးလားဟင်...”

သူ၏ မေးခွန်းကို ဆရာမလေးသည် ပြုံးမိစွာဖြေ၏။
“သူ့နာပြု ဆရာမလေးတွေရော၊ ဆရာဝန် ဆရာမတွေရော

သာမန်လူသားတွေပါ။ ရောဂါပိုးတွေ ကူးစက် တာပါသဲ၊ တခုတော့ရှိတယ်လေ၊ သူတို့က ကုသသူတွေဆိုတော့ ဘယ်လိုကာကွယ်ရမယ်ဆိုတာ သိသားသူတွေဖြစ်တယ်၊ တော်ရုံတန်ခိုး ကူးစက်တတ်တဲ့ ရောဂါကို သူတို့ကာကွယ်တတ်တာပေါ့...”

“အင်းနော်...တေးကြည့်ရင် ကြောက်စရာကြီး...”

“ဒီလိုသာ တေးကြောက်နေရင် ဦးသောနရဲ့ ကုဋ္ဌနာကုတဲ့ ဆေးရုံက သူနာပြုတွေရော ကြောက်စရာ မဟုတ်ပေဘူးလား...”

“အေးဗျာ...ဟုတ်ပါရဲ့၊ သူတို့မကြောက်မရွံ့ မရွံ့မရွာပြုစုပေလို့ ကျွန်တော်တို့ဟာ ဒီရောဂါတွေရဲ့ သားကောင်တွေဘဝကလွတ်ကြရတာနော်...”

“ဘုရားသခင်အလိုတော်လဲရှိပါသေးတယ်လေ ဦးသောနရယ်၊ ဘုရားသခင်ဟာ ကျမတို့ကို ဒီလိုဒုက္ခသည်တွေကယ်တင် ဘိုလွှတ်လိုက်တာပါ၊ ခရစ်တော်ဆိုရင် လက်ဝါးကပ်တိုင်မှာ သံမှိုနက်ပြီး အသတ်ခံသွားရချိန်အထိ ဒုက္ခသယ်သတ္တဝါတွေအတွက် သူ အနစ်နာခံသွားတာဘဲ...”

ကိုသောနသည် ခင်အေးမြင့် စကားကို နားထောင်ရင်း ရင်ထဲတွင် တုန်လှုပ်သွား၏။ ခင်အေးမြင့်သည် သူ့ကိုလာ၍ ပြောတိုင်း “ဘုရားအမရေ၊ အလိုတော်အတိုင်း ပြန်ကြရမှာပေါ့” ဟု အေးဆေးညင်သာစွာ ပြောခဲ့၏။

တင်တင်မြင့်နှင့်တွေ့ကြသောအချိန်တိုင်းမှာမူ “ကံသားဆိုတာရှိပါသေးတယ်လေ ကိုသောနရယ်၊ ကူးစက်တတ်တဲ့ ရောဂါပိုးတွေကြောင့်သာ ကူးစက်ပြီးသေရရင် တီဘီဆေးခွံက ဆရာဝန်-ဆရာမတွေ တီဘီနဲ့ သေကုန်ရောပေါ့...”

“ဆရာဝန်ကြီး ဦးသန်းအောင်မှာလဲ အဆုတ်နာရောဂါရှိတယ်ဆို...”

သူ့ထိုမေးခွန်းကို တင်တင်မြအား မေးစဉ်က ဆရာဝန်ကြီး မကွယ်လွန်မီ ဖြစ်၏။

“ဟုတ်ကဲ့...ကျမလဲ ကြားဘူးသလိုရှိတယ်” တင်တင်မြ ညနေတိုင်းလို သူ့ကို လာကြည့်၍ သူ့ စိတ်ထဲတွင် ခင်အေးမြင့်အပေါ်ထားသည့် စေတနာလိုပင် တင်တင်မြကို အဆုတ်နာကူးမှာစိုး၍ သတိပေးတိုင်း တင်တင်မြက “ကံ-ကံ ၏ အကြောင်းတရားတွေဆိုတာ ရှိပါသေးတယ်လေ...” ဟူ၍ ပြောကာ-ပြောကာ သွားတတ်၏။

တင်တင်မြသည် ပြောမနာ ဆိုမနာ ငယ်သူငယ်ချင်း ဖြစ်သည့်ပြင် သူ့နှုတ်ခမ်းပါးလေး ချွန်ချွန်နှင့် ဆရာမပီပီသူ့ကို တခါတခါ ရန်တွေ့တတ်၏။ သူ့ ရန်တွေ့သည်ကို ကိုသောနက စိတ်မဆိုးတတ်၊ ညီမငယ် တယောက်လိုပင် ဤရန်တွေ့သံကို ချစ်ကြည်စွာ နားထောင်တတ်၏။

“ကျမ ကိုသောနကို ကွန်မြူနစ်ကြီး တယောက်နဲ့တော့ ရေးတရားတွေ ဘာတွေ လေးလေး နက်နက်ကြီး မဆေးနွေးတတ်ဘူးနော်၊ တခုတော့ ပြောပါရစေ ဆရာဝန်ကြီး”

ဦးသန်းအောင်နဲ့ တွေ့တုန်းက သူတခါ ပြောဘူးတယ်။ ပြတ်သိပ်နေတဲ့ အိမ်တွေ၊ တဲတွေကို ရှင်းလင်းပြီး၊ လူအနေချဲ့ပြီး မြို့သစ်တွေကို ပြောင်းလိုက်တော့ အဆုတ်နာဟာ ကူးစက်မှု အတော်လျော့ပါးသွားတယ်တဲ့။ ခုလဲ နှစ်တာရှည်ကုရမယ့် လူနာတွေဆို အောင်ဆန်းမြို့က ဆေးရုံကို ခွဲပို့ပြီး ကုသရတော့ ခုတင်ပြဿနာ၊ နေရာပြဿနာလဲ တော်တော် ပြေလည်သွားတာပေါ့လေ။ ဒီတော့ တခါတလေ ကိုသောနက တယူသန့်ကြီး “တင်တင်မြ အဆုတ်နာဟာ ဆင်းရဲလို့ ဖြစ်တာ၊ ဆင်းရဲလို့ ဖြစ်တာ” နဲ့ ဇာတ်ကြီးမပြောပါနဲ့။ ဆင်းရဲ ဆင်းရဲ၊ ချမ်းသာ ချမ်းသာ၊ ဖြစ်ချင် ဖြစ်တာဘဲ၊ ကိုသောနနဲ့ အလွန်ရင်းနှီးတယ်ဆိုတဲ့ ဝါးခယ်မက မခင်စုကို မေးကြည့်ပါလား၊ သူ အာရောဂျ်မှာ အဆုတ်နာ သွားကုတော့ ဟိုမှာခဏကနေတဲ့လူနာတွေဟာ များသောအားဖြင့် သူဌေးတွေကြီးဘဲ၊ ဆင်းရဲတဲ့သူ နဲ့ပါတယ်။ ကဲလေ- အဲဒီ အဆုတ်နာဟာ ဘယ်ကလာလဲ၊ သူတို့ အိပ်ခန်းကြီးတွေဆို ရောဂါပိုး ခိုလှုံစရာကိုမရှိဘူး၊ လေတဟူးဟူးနဲ့ ရှင်းလင်းလို့ အလင်းရောင်၊ နေရောင်တွေ လိုအပ်တာထက်တောင် ပိုနေသေး....”

သူတခါက တင်တင်မြနှင့် အဆုတ်နာ ဖြစ်ပွားရခြင်း အကြောင်းရင်းကို ဆွေးနွေးစဉ်က တင်တင်မြသည် သူ့ကိုယ်တွေ့ကို သူ့ဒီလိုပင်ပြောခဲ့၏။ တခါတုန်းကလည်း သူ့ဆေးရုံမတက်ခင် ဆရာဝန်ကြီး ဦးသန်းအောင်မှတဆင့် သိခဲ့ရသော ဦးစိန်က ပြောပြခဲ့ဘူး၏။

“ခေါင်ရင်ရယ်၊ ဦးဖြင့် ဒီ အဆုတ်နာကို ဘယ်လိုစိတ်မှာမှန်း မသိဘူး၊ ဦးဟာ ဆန်စက်နှစ်လုံးကောင် ပိုင်တယ်၊ ဦးမှာ ဘမီးနှစ်ယောက်ရှိတယ်၊ သမီးအကြီးမှာ အဆုတ်နာ ဖြစ်တယ် ဆိုကတည်းက ဆရာဝန်ကြီး ဦးသန်းအောင်နဲ့လဲ အင်္ဂလိပ်နည်းနဲ့က၊ မြန်မာနည်းတွေ ဗီးနွာ ဆရာတွေနဲ့လဲ ကလိုက်တာ၊ ဦးသမီးဟာ ကုမရခဲ့ဘူး သေသွားတယ်၊ ဦးမှာလဲ ဘယ်လောက် ငွေကို သုံးကုလဲဆိုရင် ဆန်စက်တလုံး ဖြုတ်ခဲ့ရတယ်၊ နောက် ဘမီးအငယ်ကို ကူးစက်နေပြီလဲ ဆိုရော ဦး တခါတည်း မြန်မာဆေးနည်းကို အပြင်း အထန် ချွာတာဆဲ၊ ဒုတော့ ရောဂါမလွန်သေးရင် ဦးရဲ့ မြန်မာဆေးနည်းကတော့ အမြစ်ပြတ်အောင် ကုနိုင်ပါရဲ့၊ ပါပေမင် က-စိတ်-ဥတု-အာလာရ ဆိုတဲ့ အတိုင်းဘဲ မြန်မာလို ကုမှပျောက်မယ်၊ အင်္ဂလိပ်လို ကုမှပျောက်မယ်၊ အစွဲအလမ်း ထပ်ကပ်သယ် မကြီးနဲ့ပေါ့ကွယ်၊ သူ့ဟာနဲ့ သူ တိုက်ဆိုင်ရင် ပျောက်ကြ စမြဲဘဲ၊ ဦးကတော့ ဒီ အဆုတ်နာက တရားကောင်းကောင်းပြတယ်၊ ဒီတော့ ဦးက ဘယ်လိုနှလုံးသွင်းလဲ၊ လိုအပ်တဲ့ ဆေးဝါးဓာတ်စာ သုံးဘို့ ကုသဘို့က ငါ့တာဝန်၊ အသက်ရှုပ်ခြင်း မရှုပ်ခြင်းကတော့ ဘဝကံပေါ့....”

သူတို့ပြောသမျှများသည် သူ့ နေရာနှင့်သူ မှန်ပေသည်။ မိုးတွေကူးစက်၍သာ သေရမည် ဆိုလျှင်လည်း၊ နံနက်တိုင်း သူတို့ လူနာတွေကို အကြော်လာရောင်းသော သူငယ်လေးများ ဆယ်ခါသောက် သေဘို့ ကောင်းသည်။ တဲတွေကို

သတ်မှတ်ထားသောနေရာတွင် ထွေးပါဟူ၍ ဆေးရုံက စည်းကမ်းသတ်မှတ်ထားသော်လည်း လူနာများမှာ သူ့ခေါင်းရင်းဘက်ရှိ သံဃော ကာထားသော ဝရံတစ်ခုမှ ထွေးကွဲမြေကြီးပေါ် အရမ်းထွေး၏။ ဤဝရံတစ်ခုမြေကြီးပေါ်တွင် အကြော်သည် သူငယ်လေးသည် သူ၏ ဘယာကြော်၊ ပဲကြော်၊ ငှက်ပျောကြော် အစုံပါသော မွဲဗန်းလေးကိုချ၍ ရောင်း၏။ နံနက်စာ မကျွေးခင် အကြော်စားလိုသော လူနာများက ဤသံဃောမှ ပိုက်ဆံပေးကာ သူ့မွဲဗန်းကြော်ကိုဝယ်၍ စားသည်။ အနည်းဆုံး နာရီ ဝက်လောက် ဤနေရာတွင် သူငယ်လေးသည် မွဲဗန်းချရောင်းကာ ပြန်သွားလေ့ရှိ၏။

သူငယ်လေးကိုတော့ အဆုတ်နာမီးများသည် ဘာကြောင့် မကူးသလဲ၊ တနေ့လျှင် လူနာတယောက်က တချက်ချောင်း ဆိုးဆိုးတော့ ဤဆေးရုံတွင် အနည်းဆုံး လူနာ ငါးရာခန့် ရှိသည်။ ဤဆေးရုံ၏ တဖက်တချက်တွင် စာသင်ကျောင်းကြီး နှစ်ကျောင်းရှိသည်။ ဒီဆေးရုံက လူနာတွေ ချောင်းဆိုးသမျှ လေထဲတွင် ပိုးမွှားများ လွင့်ကာ ကျောင်းသားလေးတွေကိုသာ အကုန်ကူးရမည်ဆိုလျှင် မပြောပါနဲ့တော့ နေစရာ မရှိတော့ပေ။

ကိုသောနည် ယခုတော့ တင်တင်မြ ပြောသော ကံကံ၏ အကြောင်းတရားဆိုသည်မှာတော့ စဉ်းစားစရာပေဘဲ ဟူ၍ သူသည်ကတင်ပေါ်နေရင်း လက်ခံစဉ်းစားစပြုလာ၏။

“ပစ်စရလက်ခတ် ကံကိုချည်းလဲ ပုံမချနဲ့ပေါ့၊ မြန်မာမှာ ကံကိုယုံ၍ ဆူးပုံမနင်းရာဆိုတဲ့ စကားပဲလဲ မှီသားဘဲ၊ ကိုသောနည်

က ကျောင်းနေတုန်းကဆို တင်တင်ကိုထက် မြန်မာစာတော် ပြီးသားပါ။ ဘယ်နေရာမဆို ယောနိသော မနဿိကာယနဲ့ အသင့်အတင့် နှလုံးသွင်းတာဟာ မမှားပါဘူးလေ...”

ဆရာဝန်ကြီးများက သူ့ရောဂါကို ဆေးဝါးနှင့် ကုသသလို တင်တင်မြနှင့် ခင်အေးမြင့်သည် သူ့ကို စိတ်ဓာတ်နှင့် ကုသ၏။ ယခုတော့ သူ့အတော်ပင် နေသာ ထိုင်သာ ရှိလာခဲ့သည်။ သူ့ကို ပြုစုသူများ၊ ကုသသူများ၊ သူ့ရောဂါ ပိုးတွေ ကူးစက်လေမလား ဆိုသော စိုးရိမ် စိတ်ကတော့ အတော်ပင် လျော့ပါး၍ သွား၏။

* * *

တနေ့ညတွင် တင်တင်မြ ဆေးရုံအဖွဲ့ ရောက်လာခဲ့၏။ သူသည် ယခင်နေ့များလို မျက်နှာကိုလည်း မခြယ်၊ အဝတ်အစားကလည်း တောက်တောက် ပပ မဟုတ်၊ အင်္ကျီအဖြူ ထဘီ ယောဂီရောင်နှင့် ယောဂီ တဘက်ကို လက်ကန်တော့ ထိုးကာ ရောက်လာ၏။

“တင်တင် ဘယ်သို့ဖြစ်လာတာလဲ...”

သူ နှုတ်ဆက်သည်ကို ဘာမှ မဖြေသေးဘဲ တင်တင်မြသည် လက်ထဲမှ ထမင်းချိုင့်ကို သမန်တလင်းပေါ် ချ၍ တော့မှ လူနာသုံး ခုံလေးကို ရှင်းလင်းလိုက်၏။

“ဘဲပေါင်းခေါက်ဆွဲ စားချင်တယ်ဆို ပုဏ္ဏားနွေးစား၊ နောက်မှစကားတွေပြော...”

တင်တင်မြပြင်ပေးသော ခဲလေးရှေ့တွင် သူကလားထိုင် နှင့်ထိုင်ရင်းဘဲပေါင်းခေါက်ဆွဲ ပုဏ္ဏားနွေးကို စားနေ၏။

“ဒီနေ့ဥပုသ်နေ့၊ ကျောင်းက ဝါတွင်းဆို ဥပုသ်နေ့ပိုက် ဝမ်းတယ်လေ၊ တခါတလေ ကြုံကြိုက်တော့ တင်တင်လဲဥပုသ် စောင့်ရင်း သာသနာ့ရိပ်သာသွားပြီး မဟာစည်ဆရာတော် ဘုရားရဲ့ တရားကို နာခဲ့တယ်၊ ဒါကြောင့် ယောဂီဝတ်တွေ ဘာတွေနဲ့ဖြစ်လာတာ...”

“တင်တင်ကလဲကွယ်၊ ဥပုသ် တဘက်တ စောင့်ရင်းများ ဘဲပေါင်းကို ဒုက္ခခံ ဝယ်လာခဲ့ရသေး၊ ကြုံမှ ဝယ်ခဲ့ပါလို့ ကိုယ်ကမှတာ...”

တင်တင်မြသည် မျက်လုံးလေးပြူးကာ...

“အေးလေ...ကြုံလို့ ဝယ်လာခဲ့တာပေါ့” ဟု ဆို၏။

“ကြုံသမှ အားလုံးကို ကြုံကြိုက်လွန်းလို့ ဒီနေ့ဟာနေ့ထူး နေ့ပြတ်ဆိုရမည်...”

“ပြောစမ်းပါအုံး မရှာရှည်...”

“အမြစ်ကဒီလို၊ ဆရာတော်ဘုရားက နှစ်ချက်တီးတရားစ ဟောတယ်လေ၊ တရားပွဲ မစခင် ဘယ်သူနဲ့ တွေ့လဲဆိုတော့ မခင်စု၊ ဝါးခယ်မက ကိုသောနတို့ အချစ်တော်ကြီးမခင်စုနဲ့ တွေ့ခဲ့တယ်၊ သူကစာရေးဆရာမခင်နှင်းယုဖြစ်နေတယ်လေ...”

“ဒါတွေကိုယ်သိပါတယ် တင်တင်...”

“တင်တင်လဲလေ စိတ်ထိခိုက်လိုက်တာ၊ သူ့စာပေတွေ ကိုသာဖတ်နေတာ သူနဲ့ ကွဲသွားလိုက်ကြတာ အနှစ်နှစ်ဆယ် နီးနီးဘဲ၊ ပြန်တွေ့တော့ မျက်ရည်များဘောင် လည်ခံဘယ်၊ သူ့အရင်ကမခင်စုနဲ့ ဘာမှမတူတော့ဘူး...”

“ဟင်...ဘာဖြစ်သွားလို့လဲ...”

“ဘာမှတော့ မဖြစ်ဘူး၊ အရင်တင်တင်တို့ ကျောင်းနေ စုန်းကကျောင်းသူဘဝမခင်စုက မိုးဒူးနဲ့တိုက်မလားအောက် မေ့ရတယ်၊ တင်တင်တို့လိုဘဲ ဖျတ်ကလပ်အေးစိန်ဘဲနော်...”

ကိုသောနသည် ဘဲပေါင်းစားရင်းပြူးမိ၏။ စကားပြော ပြော လမ်းသွားသွား သက်သက်လက်လက် ဖျတ်ဖျတ်လတ် လတ် ငယ်သူငယ်ချင်းမခင်စုကို မျက်စိထဲမြင်ယောင်လာ၏။

“ခုတော့ စကားပြောတာကလဲ မနဲလေဆက်ပြီး တလုံး ချင်းပြောနေတယ်၊ သူ့မျက်နှာကလဲ သွေးမရှိဘူး၊ သူ့လှုပ် ရွှားမှုတွေကလဲ ညင်သာလိုက်တာ၊ အရင်ကဝင်းဝင်းဘောက် နေတဲ့သူ့ မျက်လုံးတွေကလေ၊ ခုတော့ မျက်မှန်ကြီးဘယ်လို့...”

“အမယ်လေး တင်တင်ရယ်၊ ခင်နှင်းယုက ဘော်ဘော် မင်းကစာရေးဆရာမကို ပုံဖော်နေလိုက်တာ ခင်နှင်းယုကလဲ ကဲနေပြီ...”

“ဪ...ဒါကတော့ ကျောင်းဆရာမဆိုတာဘဲ ချစ် ဆိုလိုချက်ကို ကျောင်းသားတွေကို သင်ကြားရတဲ့ ဆရာမ”

ကွင်းကွင်း ကွက်ကွက် ပေါ်အောင် ပြောပြရတဲ့ အကျင့်က ပါနေတာကို....”

“ကဲ....ဆိုစမ်းပါအုံး၊ ခင်နှင်းယုက ဘာဖြစ်နေလဲ....”

“သူနဲ့ စကားပြောရင်းက ကိုသောနဆီ ဒီတရားပွဲအပြီး ဆက်သွားမယ့်အကြောင်း၊ ကိုသောန ဆေးရုံ တက်နေရတဲ့ အကြောင်းတွေ၊ တင်တင်ကပြောပြတယ်၊ သူကလေ သူ့မှာ ဝတ္တရားတွေ မကျေနိုင်တော့ဘူးတဲ့၊ အရင်က တောတွင်းထွက် ကျွန်မြန်စစ်တွေ၊ ဗိုလ်သိန်းဒန်တို့၊ ဗိုလ်အုန်းကျော်တို့ ဆေးရုံ ဆောက်နေရင် သူ့မှာသွားတွေနိုင်တယ်တဲ့၊ ခုတော့ သူလဲလှုပ် လှုပ်ဘဲ....”

“သူ့ရောဂါက ဘာလဲဟင်....”

“သူ့ ရောဂါကိုတော့ မမေးနဲ့တော့ ကိုသောနရေ၊ သုံး ဆယ်နှစ်ကောဠာသမ္မာ၊ တနေရာ တခုစီများ ဖြစ်နေလား မသိပါဘူး၊ သူကပြောတယ် သူ့ကိုကုနေတဲ့ ဆရာဝန်ကြီး ဦးမင်းစိန်ကို မိတ်ဆွေတွေက ခင်နှင်းယုရောဂါဘာရောဂါ လဲ မေးရင်၊ ‘လောင်းဟစ္စထရီ’ Long History လို့ဘဲ ရောဂါရာဇဝင်ကရည်လာတယ်လို့ ဖြေတော့တယ်တဲ့၊ သူ့မှာလဲ သူ့ခင်ပွန်းက သည်းခံ ကုပေးရှာပါတယ်၊ သူ့ရောဂါကိုလဲ ဖုံးကွယ်၊ ဖော်တင် လုပ်နေကြပေမယ့်၊ သူကအင်္ဂလိပ် စာမတတ်တာမူမဟုတ်ဘဲ၊ သူ့ဆေးတွေဖတ်ပြီး၊ နှလုံးအား နည်းတာတွေ၊ သွေးအား နည်းတာတွေ၊ သူ သိတာပေါ့၊ အဆုတ်နာကတော့ အိန္ဒိယ သွားကုကတည်းက ပျောက်နေ

ပြီ၊ သူ့ဆေးတွေက များသောအားဖြင့်နိုင်ငံခြားဆေး၊ နှလုံး အားကောင်းစေတဲ့ ဆေးတွေပေါ့၊ ဆီဖိုကရီနား ဆိုလား ဒီဆေးက အခု ဝယ်မရတော့ဘူး၊ ဦးနှောက်ထဲက နာများ လာရင်ပုံ ရက်လေးခွေသွားတာဘဲတဲ့၊ ဗီလီယံ-တူးကလဲ ဝယ် မရတော့ဘူး၊ ပြင်ပက စိတ်မချမ်းသာစရာ ဂယက်တွေဟာ သူ့ကို တိုက်ခိုက်မထိပေမင်၊ လေမုန်တိုင်း အပျားခတ်သလို ဘဲ ခတ်သွားရင် သူ့ အသဲနှလုံးတွေဟာ အဲဒီ တုန်လှုပ်တဲ့ အော်တော့ကို မခံနိုင်ဘူးတဲ့၊ ပြုတ်ကြွေမလားတောင် အောက် မေ့ရသတဲ့....”

“အင်းပေါ့လေ၊ သူလဲခုတော့ ကိုယ်တို့ရဲ့ ရောဂါတွေကို နားလည်လာတော့မှာပေါ့....”

“ခုတော့လဲသူ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို ဆရာဝန်ကြီးများက ဆေး ငါးအစာနဲ့ကုသပြီး၊ ထိုးသင့်တဲ့ဆေးတွေထိုး၊ ကျွေးသင့်တဲ့ ဆေးတွေကျွေးပြီးကုသမျှလက်ခံခဲ့တယ်တဲ့၊ သူ့နှလုံးသားက ဝေဒနာကိုတော့ခန္ဓာကိုယ်နဲ့မိတ်၊ ခွဲခြားနေတတ်တဲ့ ဒီဝိပဿ နှာ လမ်းစဉ်နဲ့ကုသနေတယ်ဆိုဘဲ....”

“ဟောဗျာ....”

“ကိုသောနက ဒီတရားနဲ့ စိမ်းနေသေးလို့ပါ၊ ပြီးတော့ ခင်နှင်းယုကမှာလိုက်တယ်၊ သူ့ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို မခံသတဲ့၊ ဝေဒနာတွေကနှိပ်စက်လာရင်၊ ‘မင်းကိုလဲ ငါဖန်တီးလို့မရ၊ သူ့သဘော သူဆောင်နေလေတော့ ဖြစ်ချင်တာတွေဖြစ်၊ နေရစ်တော့’ ဆိုပြီး ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို ထားခဲ့ပြီး သူ့စိတ်ကို အဝေးတနေရာမှာ အမှတ်တရားနဲ့ နေတယ်ဆိုဘဲ....”

“ကိုယ့် အဖို့တော့ ကြားရသမျှ အဆန်းချည်းဘဲပေါ့၊ တင်တင်...”

ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ ဒါကြောင့် လူချင်းလာမတွေ့နိုင်ခင် ဦးဆရာတော်တုရား ရေးတဲ့ ဝိပဿနာ ကျင့်စဉ် အခြေခံကို ဖတ်ထားနှင့်ပါတဲ့၊ တနေ့နေ့မှ သူလာတွေ့အုံးမယ်တဲ့...”

တင်တင်မြသည် စကားကို နီဂုံးချုပ်ကာ လွယ်အိတ်ထဲမှ ခင်နှင်းယု ပေးလိုက်သည်ဆိုသော စာအုပ်ကို ထုတ်ကာ သူ့၏ ခေါင်းအုံးပေါ်တင်လိုက်၏။

“တင်တင်လဲ နောက်နှစ် နေရာသီးကျောင်းပိတ်ရင် ဥာဏ် စဉ်ရတဲ့အထိ အားထုတ် ကြည့်အုံးမယ်၊ ခုတော့ ခုနစ်ရက် ဆယ်ရက်လောက်ဘဲ သွားနိုင်သေးတယ်၊ ပါရမီ ဖြစ်ရုံလေး ဆိုပါတော့...”

ကိုသောန စားသောက်ပြီး သော ချိုင့်များကို တင်တင်မြသည် ပြန်ဆင့်နေ၏။ ကိုသောနသည် ရေသောက်ပြီး ကုဘင်ပေါ်ပြန်ထိုင်၏။

“နားပါအုံးတင်တင်မြ၊ ရောက်လာကတည်းက စကား တွေပြောရလုပ်ရ၊ ကိုင်ရနဲ့၊ ဥပုသ်သည်ဆိုတော့ ကိုယ့် အား နားလိုက်တာ...”

တင်တင်မြသည် ဘေးက ကုလားထိုင်လေး ပေါ်တုတ် ထိုင်လိုက်၏။

“ကိုယ်ထင်တယ်လေ၊ ခင်အေးမြင့်ကလုံးပြောတယ်၊ ဆရာ ဝန် ဦးကိုကြီးကလဲပြောတယ်၊ ကိုယ်နောက်လလောက်ဆို ဆေးရုံက ဆင်းနိုင်မယ်တဲ့၊ ပြင်ပလူနာ အနေနဲ့ ဆေးမှန်မှန် သောက်ဖို့ဘဲလိုတော့တယ်တဲ့...”

ကိုသောနက သူ့ရောဂါအခြေအနေကိုပြောပြ၏။

“ဟုတ်တာပေါ့၊ အဆုတ်နာဟာ ခုတော့ ကြောက်စရာ ရောဂါ မဟုတ်တော့ဘူးလေ၊ ကိုယ်မှာရှိတဲ့ ရောဂါလို့ သူ များကူးမှာစိုးလို့ သာ သီးသန့်နေဖို့ လိုတာကို၊ ကူးစက်နိုင် တဲ့ အဆင့်မှာမရှိတော့ရင် ဆေးရုံကပေးတဲ့ ဆေးကို မှန်မှန် သောက်ပြီး ကောင်းကောင်းနား၊ ကောင်းကောင်း စားဖို့ လိုတာဘဲ၊ အို...အနေအထိုင်တတ်ရင် အဆုတ်နာဟာ ကြောက် စရာမရှိတော့ပါဘူးလေ...”

ကိုသောနသည် ခေါင်းလေးတညိတ်ညိတ်နှင့် နားထောင် နေ၏။ တကယ်ဆိုတော့လဲ ခင်အေးမြင့်နှင့် တင်တင်မြတို့သည် သူနှင့်စာသော် မိန်းမငယ်လေးများဟုဆိုနိုင်ပါ၏။ သို့သော် ယခုလို တဝတွင် သူ့အတွက် တကယ် ရဲဘော်ကောင်းကြီး များသဖွယ်အားကိုးရပေသည်တကား။

“နှလုံးရောဂါ ကတော့...”

သူ့ပိုင်၍တွေးနေစဉ် တင်တင်မြသည် စကားတခုကို ပြန် ဆက်၏။ တင်တင်မြ စကားလုံးများသည် သူ့အပေါ်အား သည့်စေတနာများအလေးအနက်ကို ပေါ်ပြနေ၏။ သူ့ဘာမျှ ကြိုတင်မျှော်မှန်း ထားခြင်းမရှိသော သူ့ဘဝအတွက်ကိုလဲ

အစီအစဉ် နဂိုရိုက်က ချထားသလို ဖော်ပြနေ၏။ ဝိုင်နေရာမှ တင်တင်မြမြောသမျှကို သူ့ဆက်နားထောင်နေ၏။

“တင်တင်ထင်တယ်လေ၊ လူ့ဘဝဆိုတာ လောကဓံငလျင် တုန်လှုပ်မှုကို ခံကြရစမြဲတဲ့ အရိယာနွယ်ဝင် ရဟန္တာများနဲ့ မြတ်စွာဘုရားသခင်သာ လောကဓံကြောင့် မေိုက်ပြန် တုန်လှုပ်ခြင်းမရှိတာကို သူတို့လဲ တွေ့တာတဲ့။ ပထဝီ သင်တော့ မြေကြီးတွေဟာ ငလျင် လှုပ်တတ်တဲ့ ဒေသများမှာဆိုရင် တုန်ကျင်လှုပ်ခါတဲ့ ဒဏ်ကိုခဏခဏခံရတော့ ဘယ်လောက်ဘဲ ‘ငါမြေကြီးက’လို့ ဆိုပေမယ့် တုန်ခေါက် တောင်တန်းကြီးတွေဟက်တက်ကဲ့သို့တဲ့ ‘ချောက်ကြား’ကြီးတွေ ပြစ်ပေါ်လာတတ်တာတဲ့။ ‘လူ့နှလုံးသား’ဘာနဲ့မှတူအောင် နူးညံ့တဲ့ ဒီနှလုံးသားဟာ လောကဓံ ငလျင်ဒဏ်ကို အပြန်ပြန်ခံရလေတော့ တုန်ခေါက် ကုန်ကြပြီ ထင်ပါရဲ့။ ဒီတော့လဲ ခင်နှင်းယုတောင်းပန်သလို နှလုံးသားကိုကုသဘို့တော့ ဒီစာချုပ်ကို ဖတ်ကြည့်ပါအုံးနော်၊ တင်တင် ပြန်အုံးမယ်...”

တင်တင်မြ ပြန်သွားသည်အထိ သူသည်ငြိမ်သက်စွာ စဉ်းစားကျန်ရစ်၏။ လူ့နှလုံးသား။ ဘာနဲ့မှ တူအောင် နူးညံ့တဲ့ လူ့နှလုံးသား။ ကျောင်းဆရာမသာဆိုသည် စာရေးဆရာမထက်ပင် စကားလုံးလှလှပပကို သုံးသွားသော တင်တင်မြ၏ ကောင်းသံများမှာ သူ့နားတွင် ကြားယောင်နေ၏။

“ဒကာလေး မောင်သောန...”

ကိုသောနသည် မျက်လုံးကို ဖွင့်လိုက်၏။ ဘုန်းတော်ကြီးတပါး၊ ဤကိုယ်တော်ကြီးကို သူ့မြင်ဘူးပါ၏။ ဘယ်မှားမြင်ဘူးပါလိမ့်။

“ဆရာတော် ဦးသံဝရလေ၊ ကြာကန်ကလေ...”

ဆရာတော်ကြီးသည် ရင်းနှီးစွာနှုတ်ဆက်၏။

“ခွင့်လွှတ်ပါဘုရား၊ တပည့်တော် မှတ်မိပါပြီ...”

“အေး...ဆရာတော်လဲ ဦးပဉ္စင်း တပါး၊ ကိုယ်တခြင်းလေပြတ်သွားလို့ အပေါ်ထပ် ဆေးရုံကြီးလာတင်ရသယ်၊ ဒကာလေး အကြောင်း ဆရာမ တင်တင်မြမြောသွားလို့ လာမလို့ဟာ မကြုံကြိုက်နိုင်ဘူး၊ ဆရာတော်ရဲ့ ကျောင်းမှာ ပစ္စည်းလေးပါး ဒါယကာအဖြစ် ဆရာမက တာဝန်ယူထားတယ်...”

“မှန်ပါဘုရား၊ ခေါင်းရင်းမှာ ထိုင်ပါအုံး၊ တပည့်တော်လဲ ဆေးရုံမှာ ရောက်နေတာ တောထဲက ပြန်လာကတည်းက ဆိုပါတော့...”

“အိမ်...ဆရာမက အားလုံး ပြောပြပါတယ်၊ ဒေသန္တရအေးအေးဆေးဆေး လာတွေအုံးမယ်၊ ခု ပြောခဲ့တာကတော့ ဒကာလေးဆေးရုံက ဆင်းရဲခါ နီးပြီဆို၊ သိတ်တရက် ကြာကန်ကိုလဲမပြန်နဲ့၊ ဝါးခယ်မလဲမပြန်ပါနဲ့လို့၊ ဆရာတော်ရဲ့ ကျောင်းမှာ စိတ်ပြေ လက်ပျောက် ခြောက်သန့်သည်

တနှစ်တန်သည် နားပါအုံး၊ မြို့ပြင်ဆိုတော့ တောကျောင်း
 တွေလို နားအေး ပါးအေး ရှိပါတယ်။ အခုဆေးရုံ လာတင်
 ရတဲ့ဦးပဉ္စင်းက စာသင်သားကွမ်း၊ လူနာသစ်မို့လို့ လာဖို့
 တဲလို့ မနက်စင်ခွင့်ရတာ၊ ကြာကြာနေလို့ မတော်ဘူး။ ဆရာ
 တော် ပြန်အုံးမယ်....”

ဆရာတော်သည်နှုတ်ဆက်၍ပြန်ကြသွား၏။

÷ ÷ ÷

ဆရာတော် ဦးသံဝရကျောင်းမှာ ရန်ကုန်မြို့ ဆင်ခြေပွဲ
 မှာ ရှိသည်။ ကျောင်းပရဂျက်မှာ ပိန္နဲပင်များ၊ လိမ်ပင်များ
 ပေါက်ရောက်နေ၍ ရွက်ဝိပ်များဖြင့် မိုးထားသလိုအရိပ်အာ
 ဝါသ အေးမြလှသည်။

ကျောင်းမကြီးတွင်မူ၊ ဆရာတော်တပါးတည်း နေသည်။
 ကျောင်းသည် ခြေတံရှည်ဖြစ်၍ အောက်ထပ် တခုလုံးမှာ
 ဟင်းလင်းပွင့်နေသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ဆွမ်းစားကျောင်း
 အဆောင်ငယ်လေးရှိ၍ ကပ္ပိယကြီး ဦးဆောင် တယောက်
 တည်းနေသည်။ ဆွမ်းစားကျောင်း အနောက်တွင်တော့ စာ
 သင်သား ဦးပဉ္စင်း ငါးပါးနေသော ကျောင်းငယ် တခုနှင့်
 သိပ်ရှိ၏။

သိမ်၏နောက်တွင်မှ အုတ်စီရေတွင်းတတွင်းရှိသည်။ မနီး
 မဝေးတွင်နေထိုင်သော ရပ်ကွက်ထဲမှလူတစု ရေရှားချိန်တွင်
 ရေလာ၍ သယ်ချိန်မှတပါး အထူးတိတ်ဆိတ်လှ၏။

ကိုသောနသည် ညတွင်ကျောင်းပေါ်၌ဆရာတော်ဘုရား
 နှင့်အတူအိပ်စက်၍ နေ့တွင်မူ ကျောင်းအောက်မှာ ကွပ်ပျဉ်
 တခုနှင့်နေသည်။

နံနက် အရုဏ်တွင် ဦးဆောင်သည် ဆရာတော်ဘုရားနှင့်
 ဦးပဉ္စင်းများကို နို့ထမင်းကပ်ပြီးတိုင်း 'သူ့ကို တခွက်တခွက်
 လာဖို့ သည်။ မနက်စာအတွက်မူ ဘုန်းကြီးများ ဆွမ်းစားပြီး
 လျှင် သူ့ကို သီးသန့်ပြင်၍လာပို့၏။

“ကျွန်တော် လာစားနိုင်ပါတယ် ဦးဆောင်၊ နောင်ကို
 သယ်လော့ပါနဲ့....”

သူသည် ဦးဆောင်ကို အားနာလာ၏။

“မောင်သောန၊ ကျုပ်ကိုအားမနာပါနဲ့၊ ကျုပ်အဖို့တို
 ထူးပြီးအလုပ်များတာမဟုတ်ပါဘူး။ မနှစ်နွေကဆို ရဲဘော်
 ကကံနီ ဆိုတာလေ၊ ဒီသိမ်ထဲမှာ စာလာလာပြီး ရေးတယ်၊
 ဆရာတော်ဘုရားက အားလုံး ဝေယျာဝစ္စ တာဝန်ယူခိုင်း
 ထားတာနဲ့ ကျုပ်လိုလေသေးမှရှိ ပြုစုခဲ့တာပေါ့၊ သူတို့ရန်
 ကွက်ထဲမတော့ ဆူညံပြီးပူအိုက်၊ ရေကလဲ ရှားမို့ လားဒီက
 တော့ အင်မတန် အေးချမ်း ငြိမ်သက်တာ၊ ရဲဘော်တက်နီလဲ
 'ဗီးသီးများနီ၏ ဆိုတဲ့ ဝတ္ထုကို ဒီမှာလာရေးတာ အဲဒီစာအုပ်
 တအုပ်ထဲနဲ့ကို နိုင်ငံကျော် စာရေးဆရာကြီး ဖြစ်သွားပြီ
 ဆိုတဲ့....”

ဦးဆောင် စကားကို နားထောင်ရင်း။ ကိုသောနသည် သွားပေါ်အောင်ပင်ရယ်မိ၏။

“ဟိုဘက်မှာ တွေ့လား ဇရပ်ဘဆောင်၊ အဲဒါဆောက်ပြီး ကတည်းက ပိုကောင်းသွားတယ်။ အရင်တုန်းကတော့ ရပ် ကွက်ထဲကျောင်းမပို့နိုင်တဲ့ ကလေးတွေကို ဒီကဦးပဉ္စင်းတွေ က သူတို့စာတက်ပြီးချိန်နဲ့ ဒီကျောင်းအောက်မှာ စာသင်ပေး တယ်။ ခုတော့ အဲဒီဇရပ်ကိုပြောင်းပြီး စာသင်ပေးတော့၊ ဗိုနားအေးသွားတာပေါ့...”

ဦးဆောင်သည် ဆရာတော်ဦးသံဝရကျောင်းအခြေအနေ ကို ရှင်းပြောပြ၏။

ဤနေ့တွင် ဆရာတော်သည် ဆေးတခွက် တခွက် လာ ထိုက်၏။

“ဒကာလေးရဲ့၊ လာဘ်-ပကသနကို မြော်မြင်ပြီး ဆေး ကုရင်တော့ ရဟန်းတော်များ အာပတ်သင့်တတ်တယ်။ ဒီဆေး ကတော့ ဆရာတော် ကိုယ်တိုင် သုံးနေတဲ့ သည်းခြေဆေးဘဲ။ သောက် ကြည့် သေးတာ ပေါ့၊ ဒကာလေး ဆရာဝန်တွေ ဆေးနဲ့ ဘယ်လိုမှပဋိပက္ခမဖြစ်ပါဘူး...”

သူတို့နှစ်ဦး စကားပြော နေစဉ်တွင် ဟိန္ဒူကလေးကြီး တဦးသည် နို့ပုံးကိုဆွဲကာဆရာတော်ကိုဝင်ကန်တော့သွား၏။

“ဒီဟိန္ဒူကလေးက ဘောက်ထော်ဘက်မှာ နွားမွေးတယ်၊ ဆရာတော်တို့ မနက်အရက်ဆွမ်းဖုန်းပေးဘို့အပြည့်နေတိုက်ကျ နို့ လာလာကပ်တယ်။ နို့ ဘိုးလဲမယူဘူးကွာယ့်...”

“သူ ကိုးကွယ်တာကကော ဘာ-ဘာသာလဲ ဘုရား...”

“ပိသနိုး နတ်ကြီးလို့ ထင်တာဘဲ။ ဆရာတော်ဘုရားကိုလဲ သူ ဂိုခိုးတာဘဲ။ သူတို့ ဟိန္ဒူဘုရားရှိခိုးကျောင်းလဲ ဘောက် ထော်မှာ ရှိတယ်လေ...”

ဆရာတော်ဘုရားသည် သူ ရောဂါအခြေအနေကို အ နည်းငယ်မေးမြန်းကာ စကြိုနံသွားရန် ပြန်ကြသွား၏။

ထိုညတွင် ကိုသောန အိပ်မပျော်တပျော် ဖြစ်နေသည်။ သို့သော် နှလုံးတုန်ခြင်း၊ ရင်ခုန်ခြင်း မရှိ၊ အိပ်မက်လဲမှာ လိုလို၊ အာရုံစဲထင်လာသလိုလို၊ သူ မျက်စိထဲမှာမြင်ယောင် လာသည်။ မြင်ယောင်သော သဏ္ဌာန်တို့မှာ ထူးဆန်းဆန်း၊ ဆန်းဆန်း၊ ဦးခင်မောင်ထွန်း။ ဆရာမလေး ခင်အေး မြင့်နှင့် တင်တင်မြ၊ ဦးဆောင်၊ ဟိန္ဒူ နို့ ကလေးကြီး သူတို့ တွေသည် တလှည့်စီလိုလိုပေါ်လာလိုက်၊ ပျောက်သွားလိုက် ဖြစ်နေသည်။

နောက်ဆုံး သူ မျက်လုံးဖွင့်လိုက်၏။ ဆရာတော်ဦးသံဝရ သည် သူ၏ ခေါင်းရင်းဘက် ကွပ်ပျစ်တွင် ငြိမ်သက် စွာ တရား ထိုင်နေသည်။ ပြတင်းမှ နံနက်လင်း အလင်းသည်

ဆရာတော်တို့ပတ်ဝန်းကျင်တွင် အလင်းရောင် ဖြာကျနေသလို ဖြစ်နေသည်။

သူသည် အသက်ခြည်းညှင်းစွာ နှိုးနှိုးလိုက်၏။ သူ့ဥက ဖြစ်သောသော ဘဏ္ဍာန်တို့သည် သူ့အား ခြည်းညှင်းစွာ လှုပ်ရှား၍ 'ဘဲလေးသတင်ဟန်' ခပ်ဆံဆံပင် စကားတစ်ခွန်းမျှ မဆိုဘဲ အဘိဓမ္မာ တရပ်ကို ဖော်ထုတ်သွားကြ၏။

ထို 'အဘိဓမ္မာ' ကား၊ အဘယ်နည်း။

*

*

*

လွတ်လပ်စွာ ထောင်ကျနေသူ

- * ဘုရားသို့မဟုတ်၊ ဘယ်ရုတုမဆို
မွင့်ဝတ်ကယ် စိစိနှင့်
မိုးနီ ညာတံခွဲမှာ၊ ဆူးလဲ့လို့ ခို။
- * သန္တာနွယ် ပတ်လည်ရှက်ပါလို့
မြွှောက်ကယ်က စိမ်းလို့စို့၊ ပင်ပျိုမြင်ညွှန်ဖူး။
- * ချက်စမ်းတော့နော်....
စားမိရင် ကံတော်သပ
ဝက်သားကြော် ဆယ်ပြန်လိုက်စေတော့
မထိုက်သူ ဆိုရင်ခံရတော့
နုရကန် ချဉ်ပေါင်ရွက်ကယ်နှင့်
လဲရက်ပေဘူး။

ဘာတွေကို ကြောက်နေမှန်းလဲ မသိဘူး၊ စိတ်လဲ မှာ
 ကြောက်နေတယ်၊ အဲဒီကြောက်စိတ်ဟာ ဘယ်လိုဟာမျိုးလဲ။
 သရဲ ချောက်မှာကို ကြောက်တာ မျိုးလား၊ သေရမှာကို
 ကြောက်တဲ့ အကြောက်မျိုးလား၊ တချို့ မိန်းမတွေလို
 ကလေးမွေးရမှာကို ကြောက်တဲ့ အကြောက်မျိုးလား၊ ကိုယ့်
 စိတ်ကို အမျိုးမျိုးလေ့လာ မေးကြည့်လို့လဲ မရဘူး။

ကိုကို အခန်းထဲကို ခါတိုင်းလဲ ဝင်နေကျတဲ့၊ ခုလဲ ဝင်
 နေရတာတဲ့၊ ကိုကို ရုံးသွားကားနီး အဝတ်အစားပြင်ပေးရ
 တာ၊ တိုလီမတ်စ်၊ မျက်မှန်ကအစ လက်ကိုင်ပုဝါ အထိ
 မေ့မကျန်ရစ်ခဲ့ရအောင် နေ့တိုင်း လုပ်ပေးနေကျတဲ့၊ တခါ
 တလေလဲ သူ့ရုံးက ဖိုင်တွဲတွေသယ်ယူပြီး ကားပေါ် တင်
 ပေးလိုက်တာတဲ့၊ ဖိနပ်တိုက်ပေးတာကလဲ မထူးဆန်းတော့
 ပါဘူး၊ ဒါတွေဟာ ကျမအတွက် ပင်လဲ မပင်ပန်းဘူး၊
 ကြောက်စရာလဲ မရှိဘူး၊ မလုပ်ပေးလို့လဲ ကိုကိုက အာမ
 မပြောဘူး။

အခုတော့ ကျမ ကိုကို အခန်းထဲဝင်နေမှာကိုလဲ ကြောက်
 တယ်၊ ကိုကိုနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရမှာလဲ ကြောက်တယ်။

ညနေ ရုံးဆင်းချိန်ရောက်လို့ ကားတံခါး ဖွင့်ပေးရတာ
 ကိုတဲ့ ကြောက်နေတယ်။

အမလေး....ကိုကို မျက်နှာ ပြုံးမနေပါ့မလားလို့၊ တ
 ကယ်တော့ ကိုကိုဟာ ခါတိုင်း ရုံးဆင်းချိန်လိုတဲ့။ ရွှင်ရွှင်
 ပျပျ လန်းလန်းဆန်းဆန်း ရုံးဆင်းလာခဲ့တာတဲ့၊ ဒါပေမဲ့
 ဒါပေမဲ့ ကျမ ကျမ သူ့ကို တဖက်သတ် ဘာလို့ ကြောက်
 နေတာလဲ။

အကြောင်းကတော့ ရှိရမယ်လေ၊ စိတ္တ ဗေဒ ဆရာတွေနဲ့
 သွားပြီး တွေ့ဆုံချင်တယ်၊ ကိုယ့်အကြောင်းတွေ ကိုယ်ပြော
 ပြလိုက်ချင်တယ်၊ သူတို့ကလဲ သူတို့ စကားလုံးအတိုင်း (ခွဲခြမ်း
 စိတ်ဖြာ စိတ်ပညာ) ဆိုတဲ့ စကားနဲ့ ကျမရဲ့ ခံစားမှုတွေ
 ဝေခနာတွေကို မေးကြမှာတဲ့။

ခရစ်ယန်များမှာတော့ မိမိရဲ့ ပြစ်မှုကို သင်းအုပ်ဆရာ
 များက ဖြစ်စေ၊ ဘုန်းတော်ကြီးများက ဖြစ်စေ တဆင့်
 ဘုရားသခင်ထံမှာ ဖွင့်ဟဝန်ခံကြတယ်၊ ဒီလိုနည်းနဲ့ အာပတ်
 ဖြေသယ် ခေါ်ရမှာပေါ့။

ကျမ ယေဝယ်ကလေးတည်းက အယူအဆဘုရားရှိတယ်၊
 မိမိကိုယ်တိုင် ပြစ်မှုကခုန်ကို ကျူးလွန်မိခဲ့ရင် ဘုရားသခင်က
 ခွင့်လွှတ်သည်ဖြစ်စေ၊ ကိုယ်စောင့်နှုတ်များက ခွင့်လွှတ်သည်
 ဖြစ်စေ မိမိကိုယ်ကို မိမိတော့ ခွင့်မလွှတ်ရဘူးဆိုတဲ့ ယူဆ
 ချက်တဲ့၊ ကျောင်းနေစဉ် ဘုန်းက ပညာရှင် တယောက်

ယောက်ရဲ့ အဆိုအမိန့်ဟာ ကျမရင်ထဲမှာ စွဲလာခဲ့တဲ့ အယူ အဆ ပါဘဲလေ။

မိမိတို့လည်း တွေးစရာက ကျမ ပြစ်မှုတခုခုကျူးလွန်လာခဲ့ကိုး၊ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ခွင့်မလွှတ်နိုင်တာလား၊ မေးကြည့်ရအောင် ကျမ ဘာပြစ်မှုကို ကျူးလွန်ခဲ့သလဲ၊ ပြစ်မှုရယ်လို့ ကျမလုပ်ခဲ့တာတွေကို ကျမ၊ မထင်ဘူး၊ တကယ်လို့ အပြစ်လို့သာ ယူဆမိရင်လဲ ကျမ ဒီအပြစ်အတွက် ပြစ်ဒဏ်ကိုလဲ ခံရတယ်။ ဒီအပြစ်ကိုလဲ ဖွင့်ပြောခဲ့တယ်။

“ကိုကို - ကိုလေ၊ ကိုကို ကို ပြောရဲတယ်၊ ကိုကိုဟာ လင်သားတယောက်ဆိုပေမယ့်၊ ကျမမူ ကိုကို ကို ဖွင့်မပြောရဲတာ ဘာမှလဲမရှိခဲ့ဘူး၊ ကျမ လုပ်ခဲ့သမျှ ဖွင့်ပြောခဲ့တာပဲ...”

ညတိုင်းမက်ခဲ့တဲ့ အိပ်မက်တွေများလား၊ ဒီ အိပ်မက်တွေဟာ စိတ်ချောက်ခြားစရာတောင်ကောင်းသေး၊ လက်ရှိ တွေ့ကြုံနေရတဲ့ အခက်အခဲတွေ၊ ပြဿနာတွေ၊ အို...နေ့တိုင်းဘဲ အိပ်တိုင်းမှာ ရှိနေတာဘဲ၊ နန်းတော်ကြီးထဲမှာသာ ရှုပ်နေတယ်၊ ထင်နဲ့၊ တပုတ်လေးထဲမှာ ရှုပ်နေတာဘဲ။

တနေ့ညကကောင် ဟိုဘက်အိမ်က ခြံစောင့် လင်မယားက အတိကြလို့ ကိုခွေးမောင်နဲ့ မလုံးလေ၊ ကိုခွေးမောင်က

ဆိုက်ကားနင်းတယ်၊ မလုံးက ဈေးထဲကကုန်စုံဆိုင်ကြီးတခုမှာ ကူလီလုပ်တယ်ဘဲဆိုပါတော့၊ ဒါပေမယ့် သူတို့လင်မယား ရန်ပြစ်တာက ပျော်စရာတောင်၊ ကောင်းသေး၊ တခါတလေ တော့လဲ ချိတ်တာ လွန်သွားမှာစိုးလို့ ကျမ သွားဖြင့်ရသေးတယ်။

မလုံးကတော့ ကျမကိုတွေ့ရင် “ခွနေခါ ကိုယ့်အတောင်နဲ့ ကိုယ်ပြုကြတာဘဲ၊ ဆင်လဲ ဆင့်အတောင်နဲ့၊ ကြွက်လဲ ကြွက်အတောင်နဲ့ ဘဲတဲ့၊ ကားကြီးပေါ်က ဝန်ကတော်ခေါ်ခင်မြဆွေ တို့ကိုများ မေးကြည့်ပါအုံး” တဲ့၊ ကျမကို သူတို့ လင်မယားကြား သက်သေထူတတ်တယ်လေ။

“သူ-ဒီအရေကို သောက်ချင်လို့ သောက်လာပြီး၊ သူ့ကို ရန်ရှာတယ် မမဆွေရဲ့၊ အပြစ်ကလဲ နောက်မီးလင်းသတဲ့၊ သူ ခွပ်စွဲချက်က ဘယ်လောက်ဆိုးလဲ၊ အဲဒါနဲ့စွဲချက်မတတ်ရရင် ငါ ဆိုက်ကားနင်းလို့ မောသေတော့မယ်၊ ဒါကြောင့် တခါတလေသောက်တာ နှင်ကအိမ်ပြန်လာ ကြိမ်းရသလား” သတဲ့။

မလုံးက ကိုခွေးမောင် လုပ်ပုံများကို ဆက်၍ တိုင်တယ် ပါသည်။

“မမဆွေရဲ့ စဉ်းစားလဲ ကြည့်ပါအုံးဗျာ၊ မိခင်ဆိုတာ သမီးရဲ့ နည်းပြဆရာဘဲ...”

ကိုခွေးမောင်က ဆိုက်ကားသားနင်းသည် စကားလုံးက
မတွေ့ပေ။

“အခု ကိုယ့်မှာ သမီးလေးက တယောက်ထဲ သူနေပုံ
ထိုင်ပုံ မပီယို၊ မျက်နှာကလဲ ဘယ်တော့မှဆို စပ်မြဲမြဲနဲ့၊ ဒီ
သမီးက အရွယ်ရောက်လာလို့ သူ့အတုခိုးရင် မကော်ပါ
လား...”

သူတို့တွင် အရွယ် မရောက်သေးသော ကိုးနှစ်လောက်
သမီးလေးတယောက်ရှိသည်။ တခြံကျော်က ကထိက လင်
ယောားနှစ်ယောက် ခြံမှထွက်သော ပန်းများကို နံနက်ခင်း
ဈေးပြင်ချိန် သွားရောင်းပေး၍ ကျန်အချိန်တွင် ကျောင်း
ထက်သည်။ ကျောင်းစရိတ်ကအစ ကလေးမလေးတာဝန်ကို
ကထိက လင်ယောားက တာဝန်ယူပေသည်။

“အမလေး...မေ့ဆွဲရယ်၊ သူစွပ်စွဲတာတွေမှာလေ၊ ကျမ
ကလဲ အဲဒါကို အရှက်ဆုံးဘဲ၊ သမီးရှေ့ အဲဒီလို ပြောလို့
သမီးက ကျမကို အထင်လွှဲရင် မကော်ပါလား၊ မိလားအလုပ်က
လုပ်ရတာ ကူလီမ၊ ကုန်စုံဆိုင်ရှင်တယောက်ထဲ မဟုတ်ဘူး၊
ကျမ မျက်နှာချိုတော့ ဟိုဆိုင်ကလဲ မလုံးရေ၊ ဘယ်သူ
ကားပေါ့၊ ဘာလေးတင်ပေးလိုက်ပါအုံး၊ ဟေ့—ဒီဆိုင်ကလဲ
ဒါလေးကူပေးလိုက်ပါအုံးနဲ့ ကျမတို့ဈေးမှာ ကူလီမချင်း
အတူတူကု ကုလား ကူလီတွေ ကြားထဲမှာရော ပြိုင်လိုက်ရင်

မိလားက တနေကုန်တယ်ဆိုရင် ဝင်ငွေမှာ တကျပ် နှစ်ကျပ်
ပိုသာတာချည်းဘဲ၊ အဲဒါ...အဲဒါ မိလား မျက်နှာ ချိုလို့
ပေါ့၊ ဒါကိုဘဲ နောက်မီးလင်းသတဲ့၊ နေပုံ ထိုင်ပုံ မပီယို
ဘူးတဲ့၊ ဟီး...ဟီး...”

မလုံးသည် တကယ်ပင်ဟီးချ ငိုရွာပါသည်။

“ကဲပါလေ... စိတ်အခန့်မသင့်တဲ့အခါ ရန်တော့ဖြစ်တာ
ပေါ့၊ သမီးလေးရှေ့မှာ အော်ကျယ်ဟစ်ကျယ် မဖြစ်ကြနဲ့၊
သမီးကော...”

“ကျမက လင်မယားနှစ်ယောက်ကို နှစ်သိမ့်ရ၏။

“စာမေးပွဲနီးလို့ ဟို သူ့ဆရာမက (ကထိက ကတော်
ကို ဆိုလိုပါသည်) စာသင်ပေးလို့ သွားတယ်၊ ကျုပ်ဟာလဲ
ရွှင်အပေါ် ဘယ်လောက် သစ္စာရှိတယ်ဆိုတာ ရင်ခွဲပြရရင်
ပြပါတယ်တော် ဟီး...ဟီး...”

မလုံးက ဆက်ငို၍ ကျမချော့ခွဲရသည်မှာ ဂေ ဂေ။

“တိတ်ပါ မလုံးရယ် ဟိုဘက်အိမ်က ကထိကလင်မယား
ရှင်တို့သမီးလေးရဲ့ ဆရာနဲ့ဆရာကတော်ဆို၊ သူ့ပေးကျား
အရက်ကြက်မှန်းသိတော့ အိမ်မှာ ဝယ်ပေးတားပြီး ဣန္ဒြေ
ရရ သောက်ရအောင် လုပ်ပေးတယ်၊ မလုံးလဲသိသား၊ ဒါ
လောက်တော့ ကိုခွေးမောင် သောက်လာရင် ခွင့်လွှတ်ပါ။

ကိုခွေးမောင်ကလဲ မလုံးမျက်နှာကိုက နဂိုရံကချိုချိုပြုံးပြုံး နေတတ်တဲ့ဟာ။ ကိုခွေးမောင်က အသံပြကြီးနဲ့ ဆူပူပြီး ရိုက်တော့ အရပ်ကလဲ အထင်ပွစရာကြီး။ ကဲ... ကဲ... ကျမ သွားမယ်....”

ကျမအိမ်ပြန်ရောက်၍ ဘနာရီခန့်ကြာလျှင် “ချစ်ပါသနော် မေတ္တာတော် အနန္တပေမို့၊ စံပြမယ် ကညာမေရဲ့ ကမ္ဘာ ကြေတောင် မမုန်းနိုင်ပါပြီကတဲ... ဖုတ်ဒီကတုန်းမကီလေ” ဟစ်၍ဆိုလိုက်သော ကိုခွေးမောင်သီချင်းသံ ကိုကြားလိုက်ရ၏။ ဤသီချင်းသံသည် ကိုခွေးမောင်တို့ လင်မယား စစ်ပြဲငြိမ်း ခြင်း၏ အထိမ်းအမှတ် သီချင်းသံမှန်း ခြံနိုးချင်းများက သိကြလေသည်။ မလုံး၏ဆံပင်မှာ တခါက အကြီးအကျယ် ဖျားပြီး ကတည်းက ကျွတ်ထွက်ကုန်၏။ ယခုမှ ဆံပင်ဖျား ပြန်ပေါက်ကာ မတိုမရှည် ဖြစ်နေသေး၍ ကိုခွေးမောင်က ချစ်စနိုးနှင့် သူ့ ဇနီးအား ကတုန်းမဟူ၍ ခေါ်တတ်ပေ သည်။

မလုံး...မလုံး...မလုံးဟာ တကယ်ပါတ် သူ့လင်အပေါ် သစ္စာရှိပါတယ်။ မလုံးဟာ နဂိုရံကချိုချိုပြုံးပြုံး နေတတ် တယ်။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောတတ်တယ်။ သူ့မျက်နှာကိုက သူ့စိတ်သန့်ရှင်းတာကို အမြဲပြနေတာဘဲ၊ ဒါကြောင့် ဒါ ကြောင့် သူ့မှာ စိုးရိမ်စရာလဲ မရှိဘူး၊ ကြောက်နေစရာလဲ

မရှိဘူး၊ ဒါကြောင့် အမြဲမျှတ်လက်သွက်လက်ပြီး အလုပ်လုပ် နေနိုင်တာပေါ့။

ကျမမှာတော့ ကျမဘာကြောက်နေတာလဲ၊ ကိစ္စ အပေါ် မှာသစ္စာမဲ့လို့လား၊ အို... ဒီကြောက်စိတ်ဟာ ရင်ထဲမှာ ဘာ လို့ ဝင်လာရတာလဲ၊ အယူသည်းတဲ့ လူတွေကို ဇီဝေပနာ ပြောပြရင်လဲ ပယောဂလို့ စွပ်စွဲအုံးမယ်။ မဟုတ်ဘူး ပယောဂ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျမကိုကျမသိပါတယ်လေ။

x x x

ခုတလော ညတိုင်ကျရင် မောင်ကို အိပ်မက်မက်ရပြန်ပြီ။ ဘာရက်ခြားလောက်ဆိုသလို၊ မောင်ကို အိပ်မက်ထဲမှာ လွှေ ခုတယ်။ မောင်ဟာငယ်ငယ်တုန်းကလို နုနုပျိုပျိုတဲ့လရောင် အောက်မှာ သူ့မျက်နှာဟာ အပြစ်ကင်းစင်တယ်၊ ရိုးသား တယ်၊ သူ့မျက်လုံးတွေဟာ ကြည်လင်တောက်ပနေတယ်။

ညလရောင်မှာ ပန်းပွင့်လေးတွေရဲ့ ပွင့်ပုံဟာ နူးညံ့ညစ် သာနေသလို မောင်ရဲ့ နှုတ်ခမ်းတွေနဲ့ အထိအတွေ့တွေဟာ ကျမပါပေါ်မှာ ညင်သာနေတယ်။ ပွင့်ဖတ်လေးတွေဟာ ချင်း ပွင့်လာသလို သူ့နှလုံးသားထဲက အချစ်ကိုမောင်ဟာ ရိုးရိုးသားသားဘဲ တလုံးချင်း ဖွင့်ဟပြောတယ်။

သြော်...ခုလိုများ အသိတရားတွေ ကြယ်ချင်လိုက်တာ၊ အခုအသိနဲ့ ဟိုတုန်းကခံစားရချက်နဲ့ပူးပေါင်းပြီးများ မောင့်ကိုကောင်းပြန်ပြောရရင်လေ သိပ်ပြီး အဆင်ပြေမှာတဲ့၊ ဒါပေမယ့် မောင်နဲ့တွေ့ခဲ့ရတဲ့ ဆယ်ခြောက်နှစ် ဆယ်ခုနှစ်နှစ်၊ တဲ့သတ္တိက ခုအနေနဲ့ ပြန်စဉ်းစားလိုက်တော့ ဘာအသိတရားတွေမှ မပြည့်စုံသေးပါလား။

မောင်အနမ်းကိုသာ ခံယူခဲ့ပေမယ့် မောင်ကို ဘယ်လိုတုံ့ပြန်ရမယ်ဆိုတာကို ဘာမှနားမလည်ခဲ့ဘူး။

မောင်ရဲ့ မျက်နှာကို လရောင်အောက်မှာပန်းပွင့်တပွင့်ကို စေးစိုက်ကြည့်နေသလို ကြည့်များနေခဲ့မိလေသလား။ ရုပ်တုကို ကိုးကွယ်ပသ ကြည့်ညိုလိုတဲ့ ဇောစိတ်အရှိန်ဟတ်နေတဲ့ မျက်လုံးနဲ့များ ကြည့်ခဲ့မိလေသလား။ မောင်အကြည့်က ရင်ထဲမှာပူနွေးသွားသလို ကျမရဲ့မျက်လုံးအရှိန်က မောင်နှလုံးသားတွေကို ထွေးထွေးနွေးနွေးမှ ရှိစေရဲ့လား မသိပါဘူး။ အတုနားကလဲ ဘာတွေက တုပ်နှောင်ထားမုန်း မသိတဲ့ ကျမခန္ဓာကိုယ်ဟာ ကျောက်နဲ့ထူထားတဲ့ ရုပ်လုံးလိုများ အေးစက်စက်တောင့်တောင့်ကြီး ဖြစ်နေလေသလား။

အို...ရင်ထဲမှာတော့ လှိုင်းလေ လှိုင်းထနေတာတဲ့၊ တုန်လှုပ်နေတဲ့ရင်ခွန်သံတွေရဲ့ အသံလှိုင်းတွေကိုတော့ မောင်ကြားမှာပေါ့၊ ဒီလှိုင်းတွေဟာ မောင်ကို ပြောချင်တဲ့ စကားလုံးတွေရဲ့ လှိုင်းသံတွေပေါ့၊ မောင်ကဘယ်လိုလုပ် နားလည်ပါ့မလဲ။

“အချစ် မောင်ကိုဘယ်တော့ကျရင် ပြန်ပြီးမွေးမှာလဲ...”
“ဟို...နှောက်တခါလသာလို ဆုံကြရင် မွေးမှာပေါ့လို့...”
ပြောခဲ့မိတယ်။

“အမလေး...အချစ်ရယ် ကိုယ့်ချစ်သူကို ပြန်မွေးရမှာကို များ ဂုဏ်ချိန်းတွေအကန့်အသတ်တွေနဲ့ ခုညမှာ ပြန်ပြီးမွေးလိုက်တော့ကော အချစ်ဘာဖြစ်သွားမှာလဲ၊ ဟင်... အချစ်ကို ဘယ်သူတွေက တုပ်နှောင်ထားလဲ။ အချစ် မျက်လုံးထဲမှာ မျက်ရည်တွေစဲနေပြန်ပြီ၊ မောင်လေ အချစ်စိတ်မချမ်းသာတာကို ဘာမှမလုပ်ဘူး...”

ကျမတို့ရှေ့မှာ လရောင်စက်တွေဟာသဏ္ဌာန်ပြောင်းလို့ ရောယှက်သွားကြတယ်။ အရက်ကိုကြွယ်မယ်ငှက်ငယ်ရဲ့ အသံကို အဝေးက ခပ်သံသ့ကြားရတော့ မောင်ပြန်တော့မယ်ဆိုတာ သိတယ်။ ပြီးတော့ မောင်နဲ့ ဝေးသွားကြပြန်ရော။ လနတ်သားရေးဆွဲတဲ့သစ်ခက်တွေအောက်က ပန်းကွက် ပန်းပျောက်တွေဟာ မေ့မိနိုင်ပျောက်ကွယ်သွားကြပြန်ပြီ။

မက်ခဲ့တဲ့အိမ်မက်တွေကလဲ အဲဒီရွေးသရေအခါနှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ်လောက်က မောင်နဲ့တွေ့ခဲ့သော ညများအိပ်မက်တက် ဘာမှလဲမထူးဘူး။

ခုလဲအိပ်ရာကနိုးလို့ ပြတင်းဖွင့်လိုက်ရင် နေရောင်ခြည်တွေဟာ မျိုးပျိုးမျက်ပျက်နဲ့ဝင်းထိန်ပြီး အိပ်ခန်းထဲမှာ ရတနာ

တွေ ပြန်ကြလိက်သလိုဘဲ။ နေရောင်ကိုတွေတော့ နေခြည်က
စကားဆိုနေသလိုဘဲ။

“ညက မင်းနှလုံးသားထဲမှာသူခိုးဝင်နေတယ်လေ။ သူ
တံခါးလေးကို အသာဖွင့်ပြီး မင်းကို ထွက်ပြီး တွေ့တယ်မို့
လား။ ဒီသူခိုးကိုဘယ်သူမှ ဖမ်းလို့ မမိပါဘူးကွယ်။ ဘာလို့
လဲဆိုတော့ မင်းအသဲနှလုံးရဲ့ တံခါးကို မင်းတယောက်ထဲ
ဖွင့်နိုင်ပိတ်နိုင်တယ်။ ဒီတံခါးကိုမင်းဖွင့်ပြီး သူ့ကိုနှလုံးသား
ထဲမှာ ဝှက်ထားတယ်။ ညကျမှမင်းတို့နှစ်ယောက် တွေ့တယ်
မို့လား...”

ဘုရား...ဘုရား...နေရောင်ခြည် ကလဲနော် ပွင့်လင်းလို့က်
တာ။ အလင်းရောင် သူ့အလင်းရောင်က ငါ့ရဲ့နှလုံးသားထဲ
ကိုတောင် ထိုးဖောက်ပြီးပြနေတယ်။ ကျမလေ နေခြည်ကို
မြင်ပြန်တော့လဲ စကားဆိုမိတယ်။ အဲဒီညဉ့်တိုင်ကျ နှလုံး
သားထဲမှာခိုးဝင်နေတဲ့ အို...သူကခိုးဝင်နေဒါမဟုတ်ပါဘူး
လေ။ ကျမ-ကျမ နှစ်ပေါင်းများစွာက သူ့ကိုဝှက်ထားတာ။
အဲ...အဲ...သူနဲ့ အိပ်မက်ထဲမှာ တွေ့တဲ့အကြောင်းကို ကိုယ့်ကို
ကိုများမပြောမိလို့ ကြောက်စိတ်တွေဝင်နေသလား။

“နေမင်းကြီးရဲ့ ရောင်ခြည်တွေရယ်၊ ကျမထက်စောပြီး
တော့ဖြင့် ကျမနှလုံးသားထဲမှာ ဝင်နေတဲ့ သူခိုးအကြောင်း
ကိုတို့တင်ပြီး ကိုကို့ကိုမပြောလိုက်ပါနဲ့အဲ့။ ကိုကို့ကိုကျမ

အားလုံး ပွင့်ပြောစရာတွေ ဝန်ခံစရာတွေ စုပေါင်းပြီးပြော
မှာပါ...”

ကျမတီးတိုးရေခွတ်ပြီး နေရောင်ခြည်ကိုလဲ ရှိခိုးတောင်း
ပန်မိကယ်။

နေမင်းရဲ့ ရောင်ခြည်ဟာ အမှောင်ကို ထွင်းဖောက်ပြီး
ဝတ္ထုပစ္စည်း မှန်သမျှရဲ့ သဏ္ဌာန်ကို ထင်ထင် လင်းလင်း ပြ
ခဲ့ပေမယ့် ကျမတို့ဟာ ဘာကြောင့်များ နေ့ကိုကြောက်ပြီး
ညကိုမက်မောရတာလဲ။ မကောင်းမှုဒုစရိုက် ကျူးလွန်ချင်တဲ့
သူဆိုသူခိုးတွေဟာ ညဉ့်အမှောင်ကို ကြိုက်တတ်တယ်။ အို...
ဧဝံ ဒီလိုအမှောင်ကို ကြိုက်နည်းမျိုးတော့ မဟုတ်ဘူးဆို
တာတော့ ကျမကို ကျမ သိတယ်။ ကျမ မက်မောတာက
လရောင်ခြည်။ အဲဒါကိုက သူရဲဘောနည်းခြင်းတမျိုးလား။
လရောင်ခြည်ကခပ်ပြေပြေဘဲ။ လင်းတော့ ချစ်သူနဲ့တွေ့တဲ့ည
မှာချစ်သူအဖြစ်ကို လှပတဲ့ လရောင်ခြည်ဟာ ဖုံးကွယ်ပြစ်
လိက်သလိုဘဲ။ ဒီတော့လဲ ချစ်သူအပေါ်မှာ ဘာအပြစ်ကိုမှ
မမြင်နိုင်ဘူး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို လှည့်စားပြီး အမှန်တရားကိုမရှာ
ချင်ဘူး။ ရွာလိက်လို့ တွေ့များ သွားလေမလားဆိုတဲ့ ခိုးရိမ်
စိတ်ကိုက အင်ဇာတမျိုးပါလား။

အသိတရားတွေ ခေါင်းပါးနေတာမှမဟုတ်ဘဲ၊ ဒါပေမယ့်
လမင်းသာ အမြဲသာနေစေချင်တယ်။ နေရောင်ခြည်လင်း
လို့ညကြီးဘဲ ဖြစ်နေရင် ပန်းလေးတွေ ဘယ်လို့ပွင့်လေးအိပ်

ပျော်နေတဲ့ စပါးစေ့ လေးတွေကိုရော ဘယ်သူက နှိုးပေး
မှာလဲလို့ သီးနှံတွေဟာလဲမကြီးထွားနိုင်ဘူး။ ဒီတော့ကော
သတ္တလောကရဲ့ ဒီသတ္တဝါ ခန္ဓာကြီးတွေကို ဘာနဲ့အစာ
ကျွေးရမလဲ။ ဒါကလက်တွေ့လက်တွေ့၊ ဘုရားမလို့ နေမင်း
ကြီးကစိတ်မဆိုးဘူး။ နေ့တိုင်းဘဲ သူ့ရောင်ခြည်ကို ကြုံဖြန့်
ပေးပေလို့ ဘဲ။ သတ္တလောကထဲက ဒီခန္ဓာကိုယ်တွေ လှုပ်ရှား
နေနိုင်တာပေါ့။ လမင်းကစကားပြန်ပြောတယ်။

“ဒီလိုဆိုရင်လေ ကိုယ်ကအဝိဇ္ဇာကို အားပေးတဲ့ညနတ်
မင်းရဲ့ သမီးတော်မာယာရှင် နတ်သမီးလားကွယ်၊ ပြေးမင်း
ပါအုံး၊ ကိုယ့်မှာတော့ ကိုယ့်မှာတော့ အတန်ပတ်လုံးလောဘ
တောနဲ့ အမောကြီးလာတဲ့ မင်းတို့ခန္ဓာကိုယ်တွေ ရပ်တည်
နားနေရာရပေစေလို့၊ ကိုယ်ရဲ့ အေးမြတဲ့ လွှာရံကို မြေပြင်
ပေါ်မှာ ခင်းပေးရတာပါ။ မင်းလိုအချွေးမကို ပိုက်ထွေးပေး
ရတာပါ။ အိ...ကိုယ်မလင်းနိုင်တဲ့ လဝက် ပိုင်းမှာတော့
မင်းမပါသာဒုစရိုက်တွေ ကျူးလွန်ချင်တဲ့ အတွက်တော့ ကိုယ်
ကိုအပြစ်မတင်ပါနဲ့၊ မောလျ နှမ်းနယ်နေတဲ့စိတ်ကို အပမ်း
ပြေရအောင်လို့ ကိုယ်ဒီဩကာသလောကကို အလှူဖြည့်ပေး
ရတဲ့သူပါ” လရောင်ခြည်ရဲ့ စကားကို ကြားပြန်တော့။

ဘုရား...ဘုရား... လရောင်ခြည်တွေရယ်၊ ဒီလိုလဲ မပြော
လိုက်ပါနဲ့လို့၊ လမင်းကိုပြန်ပြန်တော့တောင်းပန်ရသေးတယ်။
သဘာဝတရားကတောင် စကားမဆိုဘဲ စိတ်နဲ့ခန္ဓာကိုယ်
ရဲ့ အကြောင်းကို ကျွဲပြေးအောင် စာရေး ပြပါတယ်လေ။

ဒါနဲ့လဲ ဘာကြောင့်များအသည်၊ ရုပ်၊ ဝတ္ထု၊ ခြံရံ၊ ကိုယ်ခန္ဓာ
ယင်နတ်မင်းကို ပူဇော်ချင်တဲ့သူကသတ်သတ်၊ လရောင်ခြည်
မှာ မွေးမှိတ်ပြီး နာမ်စိတ်ဆိုတဲ့ ယင်နတ်ကိုဘဲ ပူဇော်ချင်တဲ့
ကျမလို့ အငွေ့သက်သက် သမားတွေကသတ်သတ် ဖြစ်နေ
ပါလိမ့်။

တောင်းပန်ပါတယ်လေ၊ နေရောင်ခြည် ထိန်ထိန် လင်း
လင်းမှာချစ်သူအဖြစ်ကိုမရှာရက်တဲ့ ကျမရဲ့ ကြောက်စိတ်ပါ၊
ဒါကသာ အဓိကပါ၊ ဪ...ဒီကြောက်စိတ်ကြောင့် စိတ်
ထဲမှာ လကိုဘဲသာစေ့ချင်နေတာပါ။ ဪ...သိရက်နဲ့ပြန်မ
ကို ကျူးလွန်ချင်နေတာပါလား...။

*

*

*

တနေကမေရီကို တွေ့ပြန်ရော။ တွေ့ပြန်တယ် ဆိုတာသက်
ကျမလှိုက်ရှာနေတာဆိုရင်ပိုမှန်မယ်။

မေရီက မောင်တို့အုပ်စုနဲ့တူ တက္ကသိုလ်ကိုရောက်သွားတာ
ကျမကတော့ တက္ကသိုလ်နယ်ပြေကိုလဲမနင်းခဲ့ဘူး။ ဒီခေတ်က
နင်းဖို့လဲမလိုဘူး။ ကျမလို့ တဦးလဲ သမီးတယောက်အနေနဲ့
ပစ္စည်းတွေဝေလျှံ နေတဲ့သူအဖို့၊ မေမေတို့ဝါဒကသမီးတို့ကို
သူ့ အနားမှာ အပြုရှိစေချင်တယ်၊ ဆယ်တန်းအောင်အောင်
ကုန်မင့်မှာ ထားတာတောင် အလွန်ချည်းဘဲ။

တော့ ဂါဝန်ပြာကိုချွတ်။ ထာဘီကို သတ်သတ်ရပ်ရပ်ဝတ်ဖို့
ကလေးမေမေကသင်တယ်။

မေရီနဲ့ မတော့ရတဲ့ နှစ်တွေမှာ အဖြစ်အပျက်တွေဟာလဲ
အများကြီးပါလား။

“မေရီ...အခုဘယ်ရောက်နေလဲ ဟင်...”

“ထိုင်ပါအုံး ခင်မြဆွေ၊ စိတ်အေး လက်အေး စကား
ပြောရအောင်...”

မေရီတို့ညှော်ခန်းကဆိုမိတခုပေါ်မှာ ကျမ တုန်တုန်ယင်
ယင် ထိုင်ချွမ်းတယ်။

“ခင်မြဆွေ၊မင်းကလဲ ကောက်ရိုးနွယ်လိုက်နေတာ...”

“နေစမ်းပါအုံးနွယ်တွေ့တာတွေ ဂျပ်မနေစမ်းပါနဲ့ကောက်
ရိုးဟာကောက်ရိုးပါဘဲ။ လယ်ကင်းထဲက ကောက်ရိုးပင်နဲ့
တူတယ်လို့ ကျောင်းတုန်းကလိုဘဲ မေရီ ကိုယ့်ကို ပြောမှာ
မို့လား... ကျွမကမေးမေး...”

“ဒါပေမယ့် ကောက်ရိုးက ရွှေရောင်တောက်နေတယ်လေ
နွယ်၊ ဒီတော့လဲ ကိုယ့်က ကောက်ရိုးကိုကောက်ရိုးနွယ်လို့
ပြောသေးတာပေါ့...”

“ဟား...ဟား...ဟား...ဟား...”

ကျွမ ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်လိုက်လို့ မေရီတောင်အုံသွား
သွားတယ်။ ဘုတ်မှာဘဲ၊အိမ်မှာတခါမှ ကျမမိလို့မရယ်ဘူး...

“မေရီ ကျောင်းကပ်ဆရာမ ဖြစ်နေတယ်...”

“ခါတွေကိုယ်သိပါတယ်၊ သတင်းတွေတော့ အမြဲကြား
ရက်ဘဲ...”

“ဒါနဲ့ များ အပြင်မှာ တွေ့ခဲ့လိုက်တာ တခါမှကိုမဆုံ
နိုင်ခဲ့ဘူး။ ဝန်ကတော်ကြီးဖြစ်နေလို့လား...”

“ခါတွေ ထားစမ်းပါ မေရီရယ်၊ ကိုယ်သိချင်တာတွေ
ရှိလို့ မင်းကိုခွာလွှာလွှာတွေတာ...”

“မေရီလဲ ဂါဝန်ပြောချင်တာတွေအများကြီးဘဲ၊ ဒါပေ
မယ့် မင်းယောက်ျားက ခန့်ခွင့်ပေးအဖြစ် ပြောင်းသွားရာကို
လိုက်နေတာမို့ဆိုတော့ ကိုယ်လဲ မင်းကိုတွေ့ဖို့ မကြိုးစား
တော့ဘူး...”

“အခု...ကိုကိုရယ် အတွင်းဝန်ရုံးကို ပြောင်းရတယ်။ ဒါ
အကြာရဲ့ ရန်ကုန်ပြန်ရောက်နေပြီ၊ မေရီကိုတွေ့ချင်တာကလေ
မောင်ကို ညှော်လို့လဲလို့ အိပ်မက်မက်နေတယ်။ စိတ်ထဲမှာ
သင်္ကာမင်းသား၊ မောင်ဘာများဖြစ်နေလဲ ကျန်းမာရေးမှ
ကောင်းရဲ့လားလို့ ကိုယ့်ကိုတော့ သူ့သတိရပြီးမနေပါဘူး။
ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သန္တာမောင်ကို သူ့ကြိုက်လို့ ယူတာ
မို့လား ဟင်...”

မေရီသည် သူ့ရင်ပတ်သွပ်ပတ်လိုက်၏။

“ခင်မြဆွေရယ် အဲဒီမေးခွန်းကို ကမ္ဘာကြီးပျက်ခါနီးမှ မေ့ရဲကိုလာမေးပါတော့၊ ဒါကြောင့် ဂျွန်မောင်ကို သူတို့က ဂျွန်ဟုခေါ်သည်က သူ့ကိုပစ်ပြီး သန္တာမောင်ကိုယူသွားတာ ဘာဖြစ်လို့များ ငယ်ငယ်ကလေးဘဝချောက်ရုပ် သန္တာန်ကို မပြောင်းချင်သေးတာလဲ ခင်မြဆွေ...”

သူ့မေးခွန်းကိုမဖြေခင် ကျမကပြုံးပြလိုက်၏။ ကျောင်း တုန်းက သူတို့က ကျမကို ဒီလိုဘဲစာချောက်ရုပ်ဟုခေါ်သည်။

“မင်းတို့က ကိုယ့်ကို ပါးလှုပ်လှုပ်နဲ့ပြောပြောနဲ့ ကောက် ခိုးနွယ်လို့ ဆိုတော့ကောက်ခိုးတွေစုပေါင်းအားတဲ့ စာချောက် ရုပ်အတိုင်း ကိုယ်ကနေတာပေါ့...”

“ဒါကြောင့်လဲ ဂျွန်က အသည်းဆိုင်က ဖက်ရှင်မယ်နဲ့ လူတဲ့ သန္တာမောင်ကို ယူသွားတာပေါ့၊ သန္တာမောင်က စပရင် မေ့တတ်ထားတဲ့ မှန်သား ဘီဒိုထဲက အလှပြ ခုပ်လုံးလိုဘိုး အဖုတွေ အသစ်တွေနဲ့၊ နေရာတိုင်းကလဲ စပရင်တတ်သား သလိုဘဲ၊ တုန်တုန်လှုပ်လှုပ်ကလေးတွေ ကိုင်ချင်စရာ ထီချင် စရာ ကောင်းတယ်။ မေ့ရဲက တခန်းဘဲ အတူနေခဲ့ရတော့ သန္တာမောင်အကြောင်း အားလုံးသိတာပေါ့၊ သူ့မှာတော့ပဲ စိတ်ညစ်လိုက်တာ ခင်မြဆွေရယ်၊ ဒီ စာချောက်ရုပ်ပိုအတိုင်း ဘဲ၊ မပြောင်းတော့ဘူးလား...”

“ဘာကြောင့်... ဘာကြောင့် ပြောင်းရမှာလဲ၊ ကိုယ်မ ပြောင်းတော့ဘူး၊ လယ်ကွက်ထဲမှာ စာချောက်ရုပ်ကြီးလိုဘိုး

ကိုယ်နေမယ်လေ၊ အားလုံးကို ကြောက်နေတယ်၊ ကိုယ့် က ချည်း ကြောက်နေရတာဘဲ၊ စာချောက်ရုပ်ဘဝက တော် သေး၊ ကိုယ့်ကို ကြောက်မယ့် စာကလေးတွေ ရှိသေးဘယ် ဆိုတော့၊ နည်းတဲ့တန်ခိုးပါဝါလား...”

ကျမ အပြေကြောင့် မေ့ရဲသည် ကြောင်တက်တက်နဲ့ ကြည့်နေ၏။ ကျမရင်ထဲမှာတော့ ပေါ့သွားသည်။ ထို့ ကြောင့် စကားပြော ပိုသွက်လာသည်။ ပေါ့ပါးလာသည်။ စကားလဲ ပို၍ ပြောချင်လာသည်။

“စာချောက်ရုပ် လယ်ကွက်ထဲ နေရတဲ့အချိန်ဟာ ကိုယ် ကြောက်တဲ့ မျော့ကြီးတွေ မရှိတဲ့အချိန်၊ ရွှံ့ဗွက်တွေ လယ် ကွက်ထဲမှာ မရှိတော့ဘူး၊ လေကလဲ ဆောင်းဦးလေ၊ လတ် လတ် ဆတ်ဆတ်နဲ့ သန့်သန့်ရှင်းရှင်း၊ ဘယ်လောက် အသက် ရှူချောင်မလဲလို့၊ ပြီးတော့ ကိုယ်ချစ်တဲ့ စပါးနွဲ့လေးတွေ ကို စာလေးတွေ အစားခံရမယ့်ဘဝက ကိုယ်က ကာကွယ် နိုင်တဲ့သူ တယောက်၊ ကိုယ်က ကယ်တင်ရှင်ကြီး ပေါ့၊ ကြောက်နေရတဲ့ ဘဝမှာချည်း ဘယ်သူမှ မနေချင်ဘူး၊ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နဲ့ ကယ်တင်ရှင်ကြီးလိုနေရမယ်ဆိုရင် စာ ချောက်ရုပ်ဖြစ်ရလဲ ဘာဖြစ်သေးလဲ၊ ခု...ခု... ကိုယ်နေရ တာက ကြောက်နေရတယ်ဆိုတော့ ဝန်ကတော်ကြီး ဒေါ် ခင်မြဆွေ၊ အားလုံးကို ကြောက်ရသော ဝန်ကတော်ကြီး ဒေါ်ခင်မြဆွေ ဘဝထက်စာရင် စာကလေးများကြောက်နဲ့

သော အရှင်သခင် စာချောက်ရုပ် ဖြစ်ချင်တယ်ကွာ၊ ဘာ ဖြစ်သေးလဲ၊ အဲဒီ အကြောင်းကြောင့် မေရီက ကိုယ့်ကို ဘာစွဲချက် တင်ချင်သေးလဲ....”

မေရီက ခွက်ထိုးခွက်လန် ရယ်ပါတော့သည်။ သူ့ရယ်သံ ကြောင့် ကျမလိုက်၍ ရယ်မိသောအခါ စကားပြောရသည် မှာ ပို၍ ပျော်လာပါသည်။

“ငါ့နှယ်နော်....မိခင်မြဆွေကို အကောင်း အောက်မေ့ လို့ စကားပြောမိပါတယ်၊ ခုမူ အရူးမနဲ့ တွေ့နေ တော့ တယ်....”

“ရှေးတယ်ကွာ ဘာဖြစ်သေးလဲ၊ တကယ်တော့ ရှေးလိုက် ရင်လဲ အကောင်းသား၊ မေရီနဲ့တွေ့တော့ ကိုယ်လေ ပျော် လာပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကိုယ်မေးတဲ့ မေးခွန်းကို ဖြေစမ်း မိကွယ်၊ မောင်ဟာ သန္တာမောင်ကို သူချစ်လို့ သူယူတာ မို့လား....”

ထိုမေးခွန်းကိုတော့ ကျမ ခပ်တည်တည်မေးလိုက်ပါ၏။

“ဟုတ်ပါရဲ့ နော်.... ခွဲမျှား ကဲ့သွားတာ အနှစ် ဆယ် ငါးနှစ်ထက် မနည်းဘူး၊ ကိုယ်တို့ရောက်တဲ့နှစ် တက္ကသိုလ် က....”

“ကဲပါ....မေရီရယ်၊ နှစ်ငါးဆယ်ပြည့်တော့မယ် မင်းရဲ့ တက္ကသိုလ်ကြီးကို ခေတ်အပိုင်းပိုင်း ခွဲပြပနေပါနဲ့၊ မင်း ခွဲပြချင်ရင် မေရီတပည့်တွေကို ပြောပြ....”

“အေးပါလေ....ကိုယ်က သန္တာမောင်နဲ့ကိုယ်တို့ အတူနေခဲ့ ရတဲ့ တခေတ်ကို ဖော်ပြချင်လို့....”

“မဖော်ပြချင်နေနဲ့၊ သမိုင်းကို မော်ကွန်း တင်ချင်ဆို လာပြီး လေ့လာနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ ပညာရှိကြီးတွေ ရှင်တို့ဟာ ရှင်တို့အချိန်တန်တော့ သုဘသန စာအုပ်နဲ့အတူ ပတ်ကြားပြီး ပညာရှင်ချင်း ဖလှယ်ကြပါ၊ နီးနှောကြပါ၊ သမိုင်းကပြောသော ပုံပြင်တွေ၊ အင်းစိန်က စကားပြောတဲ့ ပုံပြင်တွေကိုလဲ မကြားချင်တော့ဘူး၊ တက္ကသိုလ်နယ်မြေကို ခြေမချခဲ့ရတဲ့ မိခင်မြဆွေ အနေနဲ့ လာခြင်းပါ....”

“အမလေး...မကောက်ရိုးလေး စကားပြောတာ ချစ်တော့ ကောင်းလိုက်တာ....” မေရီက ရိုးသားစွာပင် ပြုံး၍ ပြော၏။

“ဪ....မင်းတို့ ကိုယ့်ကို ချစ်နေသေးတယ် ဆိုသော အားတက်လိုက်တာ၊ မောင်ကတော့ ကိုယ့်ကို မချစ်ဘူး နော်....”

“မင်းကိုမချင်တာ သူ့ဘယောက်ထဲပါ၊ ဒီအတွက်နဲ့မျှား အားငယ်မနေစမ်းပါနဲ့၊ ခင်မြဆွေ....”

“ဪ....အရင် ငယ်စိတ်နဲ့ ဆိုသူက ကိုယ့်ရဲ့ အန္တရာယ် တော့ သူ့ဘယောက် ကိုယ်ကို စွန့်ပြစ်သွားတာပါ၊ ကမ္ဘာ တခုလုံးက ဝိုင်းပယ်သွားသလိုပါ၊ ရင်ထဲမှာ ဟာသိုက်တာ လေ....”

ကျမသည် ထိုစကားလုံးများကို မျက်ရည်ဝဲ၍ပြောသည့်အခါ မေရီက ကျမ ပုခုံးကို ကိုင်၍ လှုပ်လိုက်၏။

“အားငယ်တတ်ရန်ကော ခင်မြဆွေရယ်၊ မေရီ ထင်တယ်လေ၊ သူက မင်းကို လုံးလုံးလျားလျားတော့ မုန်းသွားလို့ စွန့်သွားတာတော့ မဟုတ်ဘူးထင်တာတဲ့၊ မင်းမပြောနဲ့ ဆိုပေမယ့် အဲဒီ ခွဲများနေခဲ့တဲ့ တက္ကသိုလ် တခေတ်ကဆို တက္ကသိုလ် နယ်မြေဟာ တချို့ မိန့်ကလေးတွေအဖို့ လင်ရှာဘို့ လာကြသလိုတဲ့...”

“ပြောမယ် ပြောတော့လဲ မေရီရယ် မင်း ပါးစပ်ထဲမှာ တက္ကသိုလ်ကြီး လွှင့်ပြစ်လိုက်ရကော...”

“တချို့လို့ စကားခပ်ပါတယ်ကွာ၊ သန္တာခမင်္ဂလာ ရည်းစားကို ထာဘီလုံသလို ထားတာတဲ့၊ ကိုယ်ရယ်၊ သန္တာခမင်္ဂလာရယ်၊ ဂျွန်ရဲ့အမ ထိပ်တင်ဦးရယ် တခန်းယဲ နေကြတယ်။ ထိပ်တင်ဦးကလဲ သန္တာခမင်္ဂလာ အကျင့်ကို သိသားတဲ့၊ ဒီတုန်းက အင်ဂျင်နီယာကျောင်းသားဆိုတာ ဆေးတံကြီးတွေခဲပြီး ခပ်တည်တည်ဂိုက်အပြည့်ပေးတဲ့ခေတ်လေ၊ ဂျွန်က သစ်တောဘက်လိုက်တယ်မို့လား၊ စနေနေ့ အိမ်ပြန်တဲ့ သူ့အမကို ခေါ်ရင်း ကိုယ်တို့လဲ သူတို့အိမ် လိုက်သွားရင် ဂျွန်က ခွဲများကို လှည့်တောင် မကြည့်ဘူး၊ ဆေးတံကြီးခဲပြီး ကားကို ခပ်တည်တည် မောင်းသွားတာတဲ့၊ နောက်နှစ်တွေမှ ဘယ်နှယ်”

ဘယ်နှယ် သန္တာခမင်္ဂလာရဲ့၊ သားကောင်တွေထဲ ဝင်ချိတ်ပါသွားလဲ မသိဘူး...”

ကျမသည် ဘာကောင်းမှ မဆို ခေါင်းတညိတ်ညိတ် နှုတ်နားထောင်နေ၏။

“ထိပ်တင်ဦးတို့က ဘာမင်းဆက် အမျိုးလဲတော့မသိဘူး၊ ဒါပေမယ့် မေရီအပေါ် သိပ်ခင်တာတဲ့၊ မေရီကလဲသူ့ကိုသိပ်ချစ်တာတဲ့...”

ကျမမေးခွန်းဆိုသို့ မေရီအဖြေမရောက်လာသေးပါ။ ကျမသည် ငြိမ်ငြိမ်စွာပင် ဆက်လက်နားထောင်နေ၏။

“သန္တာခမင်္ဂလာ မိုးကုတ်ကျောက်တုန်းသူဌေး ဦးဖေမော် သမီး၊ ပြီးတော့ ဘာမြို့စားဟောင်းကြီးရဲ့ မြစ်တော်ဆိုလား၊ ထိပ်တင်ဦးတို့ တမျိုးလုံးတဆွေလုံး သဘောကျပြီး ပေးစားကြတာပေါ့၊ နောက်မှသာ အမျိုးတွေလဲပက်လက်လန်၊ ထိပ်တင်ဦးသာ အခုတော့ တယိယိဆွေးနေရတာတဲ့...”

“ဘာဖြစ်လို့...”

“အို... မိဘတွေ မရှိတဲ့နောက် မောင်နှမ နှစ်ယောက်ထဲ ဆိုတော့ ခုလို ဂျွန်ကယောက် အရှက်ကိုရောက်တောင် ပို”

သောက်နေတဲ့ ဘဝရောက်နေတာကို စိတ်မချမ်းသာဘူး။ အခု
လေ၊ မင်း-မင်းရဲ့ ဂျွန်ဟာ မင်းနဲ့တွေ့ခဲ့တုန်းက ဂျွန်ရဲ့ ရုပ်ရေ
မရှိတော့ဘူး။ အရက်ဖေါ့ပေါ့ပြီး ပုံပြောင်းနေပြီ...”

“သူ ဟိုတုန်းက ညိုညိုပိန်ပိန် သွယ်သွယ် လေးရယ်...”

“အေး...ဟိုကလောက် မင်းသဘာဝစာ မဖတ်လိုက်ရဘူး
လား။ သစ်တောအရာရှိတွေ အမဲလိုက်ရာက မှားပစ်ပြီး လူသေ
တာလေ။ အဲဒါ ဂျွန်တို့အုပ်စုဂျွန်လဲ လူမှန်းမသိအောင် ပူး
နေတာ ဘယ်သူ့သေနတ်က ဘယ်သူ့ထိမှန်းမသိပါဘူးကွယ်
နောင် ဒါထက် သောင်းကျန်းလာရင် သူ့မောင်လေး ရေ
တိမ်နစ်မှာ ထိပ်ဘင်ဦးက သိပ်စိုးရိမ်နေတာ။ သန္တာမော်က
ဂျွန်ကိုမထိန်းတဲ့အပြင် သူ့ဆင်သလို သူ့ပျော်ပျော်ကဲနေတာ
ဘဲကဲ...အခုမင်းမေးတဲ့အဖြေကိုမေ့ခဲ့ပြီမယ်...”

ကျမသည် သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်မိ၏။

“တွေ့စကသန္တာမော်ဟာ ဝက်သားတုန်းလို ထိသိုက်သိုင်း
အိပြီး စားလို့ခဲလို့ ကောင်းတဲ့အတွေ့မှာ ဂျွန်ဟာမှူးခမဲ့ပေါ့
သွားတာဘဲ။ ယောက်ျားဆိုတာ ခက်တာပဲ။ အတော်အတို
ကြီးတဲ့လူတွေ သူတို့ဟာ အတုအတော် ဆင်ခြင်တဲ့လူများ
တွေနဲ့ လေးစားအပ်တဲ့ မိန်းမကိုလဲ သူတို့ဟာ လိုချင်တယ်။
တောင်ညာထားဘို့ပေါ့။ တဖက်ကလဲ ဝက်သားတုန်းလိုမိန်းမ

မျိုးကိုလဲမြင်ရင်ကွဲမဆည်နိုင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ချဉ်ပေါင်ရွက်
သည် မောင်မှိုင်းဆိုတဲ့ သီချင်းလို့ဘဲ။

“ချက်စမ်းတော့နော်၊ စားမိရင်ကံတော်သလ၊ ဝက်
သားကြော်၊ ဆယ်ပြန် လိုက်စေတော့၊ မလိုက်သူ
ဆိုရင်ခံရတော့၊ နရကန် ချဉ်ပေါင်ရွက်ကယ်နဲ့ လဲရမိ
ပေဘူး...”

ဆိုတာမင်းကြားဘူးမှာပေါ့၊ သူ့ရင်ထဲမှာ ကလေးကြာ
လေလေ၊ နရကန်ချဉ်ပေါင်ရွက်ရဲ့ ဘယ်တော့မှ မဖော်နိုင်တဲ့
မရိုးတဲ့အရသာကိုသတိရပြီး အရက်ကိုဖိသောက်ပြီး စိတ်ဖြေ
နေပုံရတယ်။ ခက်တာက မိန်းမတယောက်ထဲကလဲ ကောင်း
ချင်ငါးဖြာလော့ အားလုံးမပြည့်နိုင် လေဘူးကွယ်။ ဒီတော့
မေရီ ဆိုလိုချင်တာက သန္တာမော်ကို သူ့ကြိုက်လို့ ယူခဲ့တာ
တော့ အမှန်ဘဲ၊ ဒါပေမဲ့ နရကန်ချဉ်ပေါင်ရွက်ဖြစ်တဲ့ မင်း
ကိုလဲမေ့ဟန်မတူဘူး...”

ကျမသည် ခပ်တေ့ထေ့ပြုံး၍ ခေါင်းကို ဖြည်းဖြည်းချင်း
ခါလိုက်ပါသည်။

“သူ ကိုယ့်ကိုမေ့ပါပြီလေ၊ ကိုယ်စိတ်ဖြေသောအောင်လို့
ပြောမနေပါနဲ့တော့ မေရီရယ်...”

“ကိုယ်ကနာမည်သာမေရီ မြန်မာလိုဘဲတွေးပြီးမြန်မာလို နေချင်တာပါ။ နရကန် ချဉ်ပေါင်ရွက်မှာက သူ့ပင်ကိုယ် မြန်မာ့ဟန်နဲ့သူ့ဂုဏ်နဲ့သူ အဲဒီလိုဘဲ မင်းမှလဲ ခုထိလူတိုင်း လေးစားအပ်တဲ့ ခင်မြဆွေတယောက်အနေနဲ့ ရှိနေလေလေ ဂျွန်ရဲ့ ရင်ထဲမှာလဲ ဘယ်ဖြေသာမလဲ၊ သန္တာမော်ကတော့ ကပဲ့တွေ ခေတ်စားတဲ့ခေတ်ကဆို ဒူးတိုက်ဆွေးနွေးပွဲတို့၊ရင် အပ်ဆွေးနွေးပွဲတို့၊ခွက်ချင်းတေ ဆွေးနွေးပွဲတွေမှာ ဘယ်သူနဲ့ မဆို အပြိုင်တေရဲ့လို့ အရာရှိတိုင်း ပါးစပ်ဖျားသီးနေတဲ့ ဝယ်သားဟူး သန္တာမော်ဆိုတာ ဂျွန်ကိုယ်တိုင်ကလဲ မသိဘဲ ခန့်ပါ့မလား....”

“အင်း... မေရီနဲ့တွေ့မှဘဲ ကိုယ်လဲစာချောက်ရုပ်ဖြစ်လိုက်၊ နရကန် ချဉ်ပေါင်ရွက်ဖြစ်လိုက်....”

ကျဇက ဆို၏။

“ဘာလဲ နရကန် ချဉ်ပေါင်ရွက်နဲ့နှိုင်းလို့ ဂုဏ်သေးနုတ် သွားတယ်ထင်သလား၊ ရှိရိုးသာမန် ချဉ်ပေါင်ရွက်တောင် အမေရီကား ဖောက်သွားတဲ့လူတွေ လွမ်းလွန်လွန်းလို့သိရဲ့ စား၊ မေရီရဲ့ ကာဇင် ဒေါက်တာမင်းတွေ့ဆိက တနေ့က စာလာတယ်။ အမေရီကားကို လူကြုံရင် ချဉ်ပေါင်ရွက်အ စမြောက်လှမ်းပြီး မှီသေတ္တာဗူးနဲ့ အပြည့်ထည့်ပေးလိုက်ပါ တဲ့လေးနုယူးဆောက်မှာဆို ကုလသမဂ္ဂ ဦးသန့်ရဲ့ခြံဝင်းကိုဘဲ ဆွဲမှအားထားနေရတယ်တဲ့။ ဦးသန့်စိုက်ထားတဲ့ ချဉ်ပေါင်

ခင်းကချဉ်ပေါင်ရွက်ကိုခူးပြီး သူ့မှာအာသာပြေ အလွမ်းပြေ ချက်စားရတယ်တဲ့။ အမြဲတမ်း ဆိုတော့လဲ အားနာသတဲ့။ ကဲလေ....ဝက်သားက ဘယ်တိုင်းပြည်မဆို ရောက်လေရာ ပိုက်ဆံပေးနိုင်ရတာဘဲ....”

ကျမသည် အရသာရှိသော ရယ်ခြင်းဖြင့် တဟားဟား ရယ်လိုက်သောအခါ မေရီက ကြောင်တက်တက် ဖြစ်သွား ပြန်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့...ဟုတ်ကဲ့....လာရကျိုးနပ်ပါဘယ် ဒေါ်မေရီ ရှင့်၊ကျမကဆရာမကြီး ဒေါ်မေရီရှင်းပြီသလို အလွန်ဂုဏ်ဖြစ် တွေကို ပက်မောလေတော့၊ ဒေါ်မေရီက ချဉ်ပေါင်ရွက်ကို တောင် မောင်မှိုင်းရဲ့ နရကန် ချဉ်ပေါင်ရွက်၊ ကုလသမဂ္ဂ ဦးသန့်ရဲ့ ချဉ်ပေါင်ရွက်တို့နဲ့ ဂုဏ်မြောက်အောင် နှိုင်းလေ တော့ အမလေး စိတ်ဓာတ်တွေ တက်ကြွလိုက်တာ ကျေးဇူး တင်ပါ့ဟယ်ရှင်၊ ဘဝင်တွေလဲ မြင့်သွားလိုက်တာ၊ဘုရား... ဘုရား....”

ထိုအခါကျမှပင် မေရီပါရောနှော၍ ရယ်မောလိုက်၏။

“ခွီများ ပြန်ငယ်သွားလိုက်တာနော် နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ် လောက် ငယ်သွားရသလိုဘဲ။ မင်းလေ ကျောင်းတန်းက အဲဒီလိုရယ်သံမျိုး မေရီမကြားမိပါဘူး။ ခုတော့ လိုက်လိုက်

လဲလဲရယ်လိုက်တာ၊ ခင်မြဆွေရယ်၊ မင်းပါးမှာ သွေးရောင်
မျှားတောင်လွှမ်းတယ်....”

ကျမသည် အရယ်ရပ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တာပေါ့၊ တဘဝမှာတခါတော့လဲ လိုက်လိုက်လဲလဲ
ဆိုတာလေး ကြုံချင်စမ်းတယ်၊ ဝတ်ရတာမှာ ဖြစ်ဖြစ်၊ စားရ
တာမှာ ဖြစ်ဖြစ်၊ ခန္ဓာကိုယ် အတွေ့မှာဖြင့် လိုက်လိုက်လဲလဲ
ဆိုတာနဲ့ တခါတဲကြုံရရင်တော်ပါပြီ၊ နှစ်မွန်းဖြစ်လိုက်ချင်
တယ်၊ ကိုယ်ကြောက်နေတာတွေကိုမေ့ သွားအောင် မေ့ သွား
အောင် လိုက်လိုက်လဲလဲ....လိုက်လိုက်လဲလဲ....”

ကျမသည် ဤတွင်စကားရပ်ကာ ထပြန်ရန် မေ့ကိုနှုတ်
ဆက်လိုက်၏။ မေ့သည်ခပ်တွေ့တွေ့လေးစဉ်းစားကာ ကျမ
ပခုံးပေါ်လက်တင်၍ သူပါမတ်တတ်ရပ်လိုက်၏။

“ဘာကိုကြောက်နေရလို့လဲ လိုက်လိုက်လဲလဲ နှစ်မွန်းပြီး
မပျော်နိုင်အောင်မင်းမူဘာတွေ ဖြစ်နေရလို့လဲ....”

မေ့သည်မေးခွန်းကိုမေးရင်း ရွှေ့လျားနေသော ကျမနှင့်
အတူလျှောက်လိုက်လာ၏။ ခြံတံခါးဝ ကျမကားဆိုက်ထား
သောနေရာအထိ လိုက်ပို့၏။ ကျမက သူ့မေးခွန်းကိုမဖြေ
ကားပေါ်လှမ်းတက်ခါနီးဆဲဆဲ သူ့လက်ကိုညှပ်သာစွာ မှယူ

၍နှမ်းရွံ့လိုက်စဉ် ကျမမျက်လုံးထဲဝယ် မျက်ရည်များ ဝဲနေ
သည်ကိုသူမြင်ပုံရ၏။

“မင်းသာပျော်မယ်ဆို ကျောင်းပိတ်ရက်တိုင်း တယ်လီ
ဖုန်းဆက်လိုက် ခေရီစောင့်နေမယ် လာဆိုလဲ လာခဲ့မယ်....”

ကျမသည် ခေါင်းကိုညိတ်လိုက်၏။ ကားပေါ်တက်လိုက်
၏။ သူ့ကိုလက်ပြု၍ခွဲခွဲလာခဲ့တယ်။ ဝန်ကတော်ကြီး ခေါ်
ခင်မြဆွေသည် မွန်ရောင်ကဖိတ်ဖိတ် တောက်နေသောကား
ကြီးပေါ်တွင် စိန်တွေတဝင်းပင်နှင့် အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့ပါ
သည်။

* * *

မွန်ရှေ့တွင်ထိုင်ကာကျမအကြိုက်ဆုံး လက်ဝတ်လက်စား
တစ်ကို ရွေးနေမိ၏။ မေမေလက်ပွဲလိုက်သော အလည်တွင်
ပြသားခံသော စိန်သေးသေးလေးများရံသည့်နားကပ် လည်
ဆွဲ၊ ကြယ်သီး၊ လက်စွပ်၊ လက်ကောက်၊ ကျမတစ်ယောက်
ဝတ်လိုက်၏။

ခါးတွင် ဝတ်ထားသော ချိတ်ထိပ်အစိမ်းနှင့်လိပ်ခဲညို
ပွပွ၊ အစိမ်းခပ် ပြေပြေကိုကုတ်ပေါ်မှလှမ်းယူကာ မေးပေါ်
တွင်တင်မိ၏။

‘ကတော်ခြုံ’ မမြဲမီသေး ‘ယောဂီတတက်’ တင်သလို အသာ တင်မိ၏။ ကျမမျက်လုံးသည် မှန်ပေါ် ကျရောက်သွား၏။

“ကနောင်မင်းသားက ကျောက်စီဇားနဲ့ ပိုင်းသတ်မယ် လို့ ရွယ်လိုက်တော့ လှိုင်ထိပ်ခေါင်တင်ဟာ အတော့်ကိုစိတ် နှာသွားတယ်။ ဖြစ်ပေါင်းစုံ အကုန်ကို မင်းတုန်းမင်းတရား ကြီးထံအစစားဝင်ပြီး တင်လျှောက်တဲ့ အချိန်အခါမှာ လှိုင် ထိပ်ခေါင်တင်ဟာ မြတယက်၊ မြနားရွောင်း၊ မြလက်ဝတ် ရတနာတွေဆင်၊ အစိမ်းရောင်ချိတ်ထဘီနဲ့၊ မြရောင်ပုဝါကို ဒေဝီခြုံ ခြုံပြီး၊ အစစားဝင်ခဲ့ဘူးတယ်ကွယ်...”

မှန်ကြီးက ကျမကိုစကားပြောပြန်လေသည်။ ကျမသည် ရင်ထဲမှာ ကတုန်ကယင်ကြီး ဖြစ်လာ၏။

“နေပါဒူးမှန်ကြီးရဲ့ ကျမအခုဘယ်သူ့ ဆီအစစား ဝင် ရမှာလဲ၊ မင်းတုန်းမင်း တရားကြီး ရွှေ မောက်ကိုလား၊ အ ကုန်လုံးကိုဖွင့်ပြောရင် မင်းတုန်းမင်းတရားကြီးက နားတော် ဆင်မှာလား။ အဲဒီလိုဆိုရင်တော့ လိုက်ချင်တယ်၊ ပြီးတော့လဲ လေးလှိုင်ထိပ်ခေါင်တင်ဟာ “မောင်တော်က သူ့ အပေါ်မှာ စိမ်းကားရက်စက်လို့ လက်စွဲတော် ကျောက်စီဇားနဲ့ တောင် ပိုင်းသတ်မယ်လို့ ရွယ်တာကို” ဖေါ်ပြလိုတဲ့၊ ရက်စက်ခြင်း၊ မောင်တော်ရဲ့ စိမ်းကားခြင်းကို သရုပ်ဖော်လိုလို့ “အစိမ်း ရောင်” ကို ဝတ်တာလား၊ ခါမှမဟုတ်ဒီတော့ လှိုင်ထိပ်ခေါင် တင်ဟာ သူ့ရင်ထဲမှာလွန်လွန်းလို့ ရင်ထဲက အနာကို ဖွင့်ပြ

တဲ့သတောနဲ့ အစိမ်းရောင်ကို ဆင်တာလား။ ဒါကိုမှန်ကြီး မသိဘူးလား ဟင်...။ ‘မှန်’ဆိုတာ မြန်မာစကား ရွှေ မောက် သော ရုပ်သဏ္ဌာန်ကို အမှန်အတိုင်းဘဲ ထင်ပေါ်စေလို ‘မှန်’ လို့ ခေါ်တာမို့လား ဟင်... မှန်ကြီးသိရင် ပြောပြပါလား။ ကျမလေ ပြီးတော့ မင်းတုန်းမင်းတရားကြီးကို အမှန်ဖြစ်ပျက် နေတဲ့ ကျမရင်ထဲ စစားရသမျှ တင်လျှောက်ခွင့် ရရင်သာ ဒီမင်းပဲကိုတက်ချင်တာ သာမန်တခြားကတော်ကွေ့နဲ့ အလှ ချင်းပြိုင်ဘိုဂုဏ်ချင်းပြိုင်ဘို့တော့ ဒီပွဲကြီးကိုမတက်ချင်ပါဘူး မှန်ကြီးရယ်...”

ကျမသည်မှန်ကြီးကို စကားပြောကာ စိတ်ပျက်သက်ပျက် နှင့် ခွေနှုံးကျသွားပြန်သည်။

“ပြီးပြီးလားဆွေ...”

ကိုကိုသည် ကျမရွှေမှန်ကြီးတွင် အသံနှုတ်တတ် ရုပ်လုံး ပါပေါ်လာသည်။ ကျမသည် တုန်တုန်ယင်ယင်ကြီး ဖြစ် သွား၏။

“အောင်မယ်အားလုံးပြင်ပြီးနေပါပဲကော၊ ကဲ...လား...” သူသည်ကျမကိုကြည့်၏။

“ဟင်... ဘယ်နှယ် မျက်စိမျက်နှာက ဘာလို့ ပျက်နေရ ပြန်တာလဲ၊ ဒီတခါတော့ ခေါင်းမှူးသလေးပင်နာသလေး”

၂၇၅

ခင်နှင်းယု

သုန္ဒရီမေပေါ်

ရင်နာသလေးအကြောင်းကိုမပြရဘူး။ တခြားအရာရှိတွေက
ပြောလို့ပြီ။ခင်ဗျားက ဟောပွဲကြီးတွေဆို သူများအရာရှိတွေ
စုံတွဲကက်လာတယ်။ ခင်ဗျားက လူပျိုကြီး ကျနေတာတဲ့။
ဒေါ်ခင်မြဆွေကို ဘေးချိတ်လားသလားတဲ့၊ တခြားအရာရှိ
တွေတောင် ကိုကို့ကို အထင်လွဲစရာ ဖြစ်နေပြီကဲ... လာ....

ဘုမက ကျမကို ခြေဆုံးခေါင်းဖျား ကြည့်၏။ ပြီးတော့
ပြုံး၏။ “ကိုယ့်မိန်းမမှာ အလှတွေအများကြီး ရှိနေပါသေး
လား၊ဒါနဲ့မျှား သိလရွှင်အိုလေးလို ဘာလုပ်နေချင်ရတာလဲ၊
ကဲ...ထစမ်းလား...သူစိမ်းကပြီလယ်မှာ၊ ထည်ခြုံ ငယ်အရောင်
စိမ်းရယ်နဲ့ ဖလံစိမ်းမှန်ကိုက လိမ်းတဲ့ဒုတ္တံ...”

သူသည်ဦးပုည တေးထပ်ကို ခပ်ရွှင်ရွှင်ပင်ရွတ်ဆိုကာကျမ
၏ပခုံးကိုကတော်ဖြို ခြုံပေး၍ဆွဲထူလိုက်၏။ သူ့လက်မောင်း
လက်ချင်း ချိတ်၍ ဆွဲခေါ် တော့သည်။ တုန်တုန်ယင်ယင်
ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့နှင့် တောင်နင်း မြောက်နင်းနှင့် ခြေ
နင်း မမှန်ဘဲ ကျမပါသွားတော့သည်။

* * *

နောက်နေ့တွင်ကိုကိုက နှင်းဆီပန်းနီနီရဲ့ရဲ သက်စေ့ ဘုရား
ဆွေမျှင်သည်ဆို၏။ အိမ်တွင်ပွင့်သောနှင်းဆီပန်းများက သက်
စေ့မပြည့်ပါ။ သို့နှင့်ကျမသည် ကယ်က ဇနီးမောင်နှံ နှစ်

ယောက်၏ ခြံတက်သို့လျှောက်လာ၏။ ဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ်မြမြ
က ပန်းများကိုကိုကိုပြတ်နေ၏။ ခင်ပွန်းသည် ဦးမောင်မောင်
မှာ သတင်းစာကို ဖတ်နေရာမှ တစုံတရာကို စိတ်ပါလက်ပါ
ပြောပြနေ၏။

“ဟော...မြမြခုဒေါ်ခင်မြဆွေ လမ်းလျှောက်ရင်း ပင်
အာတယ်ထင်တယ်။ ကဲ...ကဲ...ခိုတန်းပေါ်မှာတဲ့ ထိုင်၊
အိမ်ထဲကိုကော်ဖီတခွက်မှာလိုက်ပါအုံး...”

ဦးမောင်မောင်က ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေတယ်လို့ပီ၊ ရွှန်း
ရွှန်းဝေဆွေခံ၏။ ကျမကလည်း နှင်းဆီပန်းလိုချင်ကြောင်း
ပြောပြ၏။

“ရပါတယ်၊ ဖြစ် ပန်းတွေ ခူးနေတုန်း စောစောစီစီ၊
အထင်အကျင့်ပြီ၊ သူ့မှာ သူ့သူငယ်ချင်းအကြောင်း ပြော
နေရတာနဲ့ဖြစ် ပန်းဖြစ်တာတောင် မပြီးနိုင်ဘူး...”

“အာအကြောင်းမို့လို့လဲ ဆွေလဲ ဘုရားခန်းကတန်းပြီး
ဒီဘက်ထွက်လာတော့ လတက်ရည် ဝိုင်းမှာတောင် ကိုကိုနဲ့
ဆွေသေးဘူး” ကျမကခိုတန်းလျှားတွင်ထိုင်ရင်း မေးလိုက်၏။

“ဒေါ်ခင်မြဆွေ ခင်ပွန်း ဦးဗေသက်က ဘီစီအက်စ် အ
ခေါ်ကြီး အောင်သွားတော့ ကျွန်တော်တို့အုပ်စုနဲ့ လဲသွား
တယ်၊ကျွန်တော်ကသာ ဂျွန်နီအတွဲနေခဲ့ရတာဂျွန် (ထိပ်တင်
မောင်မောင်လတ်)ကိုလေ မသိဘူးလား...”

ကျမက ဘာမှမပြော

www.burmeseclassic.com

“လင်းမယားနှစ်ယောက် တယောက်တယောက်သေနတ်နဲ့ ပစ်လိုက်တာ အလယ်ကောင် ဖြတ်ပြေးတဲ့ သမီးလေးထံသွားပြီးစွဲခြင်းပြီးသေသွားတယ်၊သတင်းစာထဲပါလာလို့...”

“ဘုရား...”

ကျမကဒီတလုံးဘဲ ပြောနိုင်၏။ ကျမမှာဘာမှဆက်ပြောစရာလည်းမရှိပါ။ ဆက်မေးရဲသောသတ္တိလည်းမရှိပါ။

“သူတို့လင်းမယား အင်မတန် လှိုက်လှိုက်လဲလဲပျော်တတ်တာများ၊ သန္တာမော်ကလဲ၊ မိုးကုတ်သူ ငယ်ငယ် စာတည်းက ဗိုလ်ဆန်တော့ အမဲပစ်နိုင်အောင်ကို သေနတ်ပစ် ကျွမ်းကျင်တာ၊ ဖြစ်ကြီးနားမှာ အတူနေခဲ့ကြရသေး။ ကြော်လှော်စားရတာမကြိုက်ဘူးဆိုပြီး၊ တခါတလေ ရုတ်တရက်အမဲကောင်ကို ခြံထဲမှာဘဲ မီးဖိုအပေါ်က အသားကို ကင်ပြီး၊ ကျက်လျှင်လင်မယားနှစ်ယောက် အချက်နဲ့မြီး၊ ကျွန်တော်တို့ မိတ်ဆွေတွေလဲပါသေး...”

“အကြောင်းတော့ ရှိမှာပေါ့၊ အမှူးလွန်လို့လား၊ရန်ဖြစ်လို့လား၊ တယောက် တယောက် ထပြီး သေနတ်နဲ့ ပစ်ရအောင်...”

မြကြေးပါးစပ်မှ စိတ်ဆင်းရဲစွာ ရေရွတ်ရင်း နှင်းဆီပန်းများကိုကျမလက်ထဲလာသည့်ပါသည်။

“အင်း...ကြားထဲက သမီးလေး သေသွားရတယ်နော်” ကျမထည့်ခါဘဲပြောနိုင်၏။ ပြီးတော့ နှုတ်ဆက်ကာ ထပြန်လာခဲ့သည်။ ထိုနေ့တနေ့လုံး ကိုကိုနှင့်ဆုံမိအောင် ကြံဖန်

နေသည်။ ကိုကိုကလည်းအလုပ်ဘဲရှုပ်နေလို့ လား၊ ဒီသတင်းကိုစိတ်မဝင်စားလို့လားမသိ၊ ဘာမှမပြောပါ။

ညနေရောက်တော့သာ ကိုကို ရုံးက အပြန် ကျမနှင့်ဆုံကျမက ကိုကို၏ အိပ်ခန်းကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ထိုင်ရင်း ဘဟောင်းများရှင်းနေ၏။

“ဆွေရေ...ဆွေ၊ ကိုကိုလေ မန္တလေးကို တိုင်းမင်းကြီးအဖြစ်ပြောင်းရမယ်...”

သူကတံခါးဖွင့်၍ အားရဝမ်းသာပြောရင်း ကုတင်ပေါ်ထိုင်ချပါသည်။ ကျမက ကြမ်းပြင်ထက်မှ သူ့ပေါင်ပေါ်လက်နှစ်ဖက်တင်ကာ သူ့ကိုငေးကြောင်ကြောင် မေ့ကြည့်နေ၏။

“ဘာကြောင်ပြီး ကြည့်နေတာလဲဆွေ၊ သူများတွေများလင်ရာထူးတက်တယ်ဆို မယားတွေ ဣန္ဒြေပျက်မတတ် ပျော်လိုက်ရတာ၊ ဆွေဘာဖြစ်နေလဲ...”

“ဘာမှ...ဘာမှ...မဖြစ်ပါဘူး...”

ကျမကထုံးစံအတိုင်း တုန်တုန်ယင်ယင် ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ပြေ၏။

“ပျော်လိုက်စမ်း လှိုက်လှိုက်လဲလဲ၊ လှိုက်လှိုက်လဲလဲများ ပျော်လိုက်စမ်းပါ၊ပျော်ရမှာကို ကြောက်သလား...”

“ဆွေလေ...ဆွေ၊ ဘာကိုမှ လွတ်လွတ်လုပ်လုပ် လေ့ရှိဘူး...”

“ဘာဖြစ်လို့...”

၅၇၆

ခင်နှင်းယု

“ထောင်ကျ နေလို့....”

ကိုကိုက ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်ပါသည်။ သူရယ်သံမဲ့ ကျမကဆက်ပြောပါသည်။

လှိုက်လှိုက်လဲလဲအင်မတန်ပျော်တတ်ပါတယ်ဆိုတဲ့ ဂျွန်တို့ လင်မယားသူတို့လှိုက်လဲလို့ လား၊ ဘာလား၊ မသိဘူး၊ ကြား ထဲကသမီးလေးသေသွားပြီဆို၊ ကိုကိုဒီသတင်း သတင်းစာအပဲ မဖတ်ရဘူးလား၊ ဒီတော့... ဒီတော့ ဆွေဆင်တယ်၊ ဒီလောက် ကြီးက ဘာမှ လှိုက်လှိုက်လဲလဲ လုပ်ခွင့် မပေးပါဘူး....”

“အို...အဲဒီ အဘိဓမ္မာ ကြီးတွေကို မေ့လှိုက်စမ်း နေလို့ ကိုကိုနဲ့ အတူ မိုးထိအောင်ပျံ့မယ်၊ ဘယ်သူကမှဆွေ့ ကိုချုပ် နှောင်မထားဘူး၊ ဆွေအားရပါးရပြုံးစမ်း....”

ကျမသည် သူ့မျက်နှာကိုကြည့်ကာ ပြုံးရာမှ သူ့ပေါ်ပေါ် မျက်နှာအပ်၍ ငိုကြွေးမိပါသည်။

ခင်နှင်းယု

၁၉၇၁ ခုနှစ် နန္ဒဝန်မှ ဆက်လက် ထုတ်ဝေမည့် စာအုပ်များ

အမျိုးသားစာပေ ပထမဆုရ မောင်သာရ

လမ်း၌တွေ့ခဲ့ရသော သစ်ပင်တပင်